

Flygtningenævnet

Formandskabet

11. beretning 2002

Flygtningenævnet

Formandskabet • 11. beretning 2002

Flygtningenævnet
Formandskabet 11. beretning 2002
Udgivet af Flygtningenævnet juni 2003

Omslag og design:
Kvorning design og kommunikation

Repro og tryk:
Stougaard Jensen/Scantryk A/S

ISBN 87-989505-0-9
Elektronisk ISBN 87-989505-1-7
ISSN 1399-1981

Pris: 125 kr.
Oplag 1.300

Publikationen kan bestilles hos
IT- og Telestyrelsen
Danmark.dk's Netboghandel
Telefon 1881
www.netboghandel.dk
E-post Sp@itst.dk

Publikationen er endvidere tilgængelig på
internettet på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fln.dk)

København 2003

Flygtningenævnet

Formandskabet

11. beretning 2002

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 11. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2002, og indeholder således en aktuell redegørelse for asylpraksis. Herudover er der, som i de foregående beretninger, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

Nævnets virksomhed i 2002 var særligt præget af et stort antal sager vedrørende statsborgere fra Irak. I 2002 blev den hidtidige praksis, hvorefter statsborgere fra den myndighedskontrollerede del af Irak fik opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, grundet risiko for straf for republikflugt, således ændret på baggrund af oplysninger om, at irakiske statsborgere frivilligt kunne indrejse i Irak uden at være i risiko for sanktioner. Men også Talebans fald og de ændrede forhold i Afghanistan har i væsentlig grad påvirket nævnets virksomhed.

I beretningsperioden er udlændingeloven ændret flere gange, og blandt andet blev nævnets sammensætning ændret. Med udgangen af juni 2002 udtrådte Dansk Flygtningehjælp og Udenrigsministeriet således af nævnet, der herefter består af tre medlemmer.

Udlændingelovens § 7, stk. 2, er endvidere ændret fra den 1. juli 2002, således at den hidtidige de facto-status er afløst af beskyttelsesstatus, der knytter sig til de internationale konventioner, som gælder på udlændingområdet. Flygtningenævnets seminar for nævnets medlemmer i december 2002 omhandlede på den baggrund Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 3 og udlændingelovens nye § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), samt i øvrigt lovændringer i forbindelse med terrorbekæmpelse. Som opfølgning på den nye § 7, stk. 2, har Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen endvidere i fællesskab udarbejdet to notater om henholdsvis EMRK artikel 3 og FN's torturkonvention. Notaterne er tilgængelige på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

København, juni 2003

Bent Ove Jespersen

Indholdsfortegnelse

Forord		5
Kapitel 1	Nævnets almindelige forhold	15
1.1	Nævnets kompetence og status	17
1.2	Nævnets medlemmer i beretningsperioden	18
1.3	Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	22
1.4	Formandskabet	24
1.5	Koordinationsudvalget	24
Kapitel 2	Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold i 2002	27
2.1	Modtagne sager	29
2.2	Flygtningenævnets aktiviteter på mundtligt nævnsmøde	30
2.3	Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper og afgørelsesform	32
2.4	Flygtningenævnets målsætninger for 2002	33
2.4.1	Målsætninger for sagsbehandlingstider	33
2.5	Andre mål og resultater	34
2.5.1	Flygtningenævnets hjemmeside	34
2.5.2	Nævnets afgørelsesdatabase	35
2.5.3	Resultatstyring	35
2.5.4	Flygtningenævnets årsrapport	36
2.6	Finansloven for 2003	36
2.7	Målsætninger for sagsbehandlingstider i 2003	36
2.8	Flygtningenævnets sekretariat	37
Kapitel 3	Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde	39
3.1	Indledning	41
3.2	Det danske EU-formandskab	42

3.3	EU-asygruppen	43
3.4	CIREA-arbejdsgruppen	46
3.5	EURASIL	47
3.6	UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)	48
3.7	Flygtningeseminar i Rumænien	49
3.8	Dansk Flygtningehjælps konference	49
3.9	Nordisk seminar om uledsagede mindreårige asylansøgere	49
3.10	Nordisk Asylseminar i København	50
3.11	Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat	50
Kapitel 4	Grundlaget for og behandlingen af asylsager	53
4.1	Ændringer af udlændingeloven i beretningsperioden	55
4.2	Udlændingelovens § 7	56
4.2.1	Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)	56
4.2.2	Udlændingelovens § 7, stk. 2	57
4.3	Øvrige ændringer af udlændingeloven som følge af lov nr. 365 af 5. juni 2002	59
4.3.1	Afskaffelse af muligheden for at anmode om asyl via danske repræsentationer i udlandet (ambassadesager)	59
4.3.2	Nye regler vedrørende fastsættelse af udrejsefrist og genoptagelsesansøgninger (§ 33)	59
4.3.3	Ændring af Flygtningenævnets sammensætning	60
4.3.4	Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	61
4.4	Lov nr. 362 af 6. juni 2002 – Initiativer mod terrorisme	68
4.4.1	Styrket samarbejde mellem myndighederne og udveksling af oplysninger	69
4.4.2	Udlændinge til fare for statens sikkerhed, jf. udlændingelovens § 45 b	71
4.4.3	Ændringer i udelukkelsesgrundene og i inddragelsesreglerne	72
4.4.4	Ændring af udlændingelovens refoulementsforbud	75
4.5	Ophævelse af jugoslaverloven	77
4.6	Sagens behandling	77
4.6.1	Advokatbeskikkelse	78
4.6.2	Mundtlig behandling	78
4.6.3	Skriftlig behandling	80
4.6.4	Bevisvurderingen	80
4.6.5	Praksis	81
4.7	Beslutning	81

4.8	Udsendelse	82
4.9	Udeblivelse	82
4.10	Sager afsluttet uden en afgørelse	83
4.10.1	Forsvundne	83
4.10.2	Frafald	84
4.10.3	Udsættelse	84
4.11	Tolkning	84
4.12	Hastesager	85
4.13	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	85
4.13.1	Genoptagelse	85
4.13.2	Domstolsprøvelse	86
4.13.3	Folketingets Ombudsmand	86
4.14	Generelle baggrundsoplysninger	86
4.14.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	87
4.15	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	88
4.15.1	Høringer	88
4.15.2	Ægthedsvurderinger	88
4.15.3	Kriminaltekniske erklæringer	89
4.16	Sproganalyse	89
Kapitel 5	Sager indbragt for internationale organisationer	93
5.1	Sager indbragt for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	95
5.1.1	Sagen vedrørende en iransk statsborger afgjort af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i 2002	96
5.2	Sager indbragt for FN's torturkomité	100
5.2.1	FN's torturkomité	100
5.2.2	Sager afgjort af FN's torturkomité i 2002	101
Kapitel 6	Udvalgte asylretlige problemstillinger	105
6.1	Inddragelse/nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1	107
6.1.1	Afghanistan	110
6.1.2	Irak	111
6.1.3	Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (nu Serbien og Montenegro)	114

6.2	Inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, (svig)	128
6.3	Sur place	129
6.1.1	Asylansøgningen er begrundet i ændringer i asylansøgerens hjemland	130
6.1.2	Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl	130
6.1.2.1	Politiske aktiviteter	130
6.1.2.2	Andre aktiviteter	136
6.3.3	Republikflugt	137
Kapitel 7	Praksis i spontansager opdelt efter ansøgerens nationalitet	139
7.1	Afghanistan	141
7.1.1	Taleban	143
7.1.2	Tilknytning til det tidligere kommunistiske styre	144
7.1.3	Ophold i det tidligere Sovjetunionen	148
7.1.4	PDPA	150
7.1.5	Hizb-i-Islami	153
7.1.6	Jamiat-i-Islami	153
7.1.7	Junbish-i-Milliyi-Islami	155
7.1.8	Hezb-i-Wahdat	156
7.2.	Albanien	157
7.3	Algeriet	160
7.4	Armenien og Aserbajdsjan	161
7.4.1	Armenien	162
7.4.2	Aserbajdsjan	163
7.5	Bangladesh	167
7.6	Bhutan	168
7.7	Bosnien-Hercegovina	169
7.8	Cameroun	179
7.9	Den Demokratiske Republik Congo	181
7.10	Etiopien	183
7.11	Filippinerne	185
7.12	Folkerepublikken Kina	185
7.13	Forbundsrepublikken Jugoslavien (nu Serbien og Montenegro)	190
7.14	Gambia	198
7.15	Georgien	199

7.16	Hviderusland	204
7.17	Indien	207
7.18	Irak	210
7.18.1	Den myndighedskontrollerede del af Irak	212
7.18.1.1	Tilknytning til politiske partier	212
7.18.1.2	Konflikter med myndighederne eller med myndighedspersoner	215
7.18.1.3	Militære forhold	222
7.18.1.4	Etniske og religiøse forhold	227
7.18.1.5	Shiamuslimer	230
7.18.2	Tilknytning til det nordlige Irak	232
7.19	Iran	234
7.19.1	Politiske forhold generelt	234
7.19.2	Deltagelse i demonstrationer	237
7.19.3	Sur place	238
7.19.4	Konvertering	240
7.19.5	Familieretlige problemer	241
7.19.6	Ægteskabsbrud - homoseksualitet	243
7.20	Kasakhstan	245
7.21	Kirgisistan	247
7.22	Kroatien	247
7.23	Libanon	248
7.24	Libyen	249
7.25	Makedonien	250
7.26	Nepal	253
7.27	Nigeria	254
7.28	Pakistan	255
7.29	Rusland	257
7.30	Rwanda	260
7.31	Sierra Leone	262
7.32	Somalia	262
7.33	Sri Lanka	264
7.34	Statsløse palæstinensere	266
7.34.1	Statsløse palæstinensere fra Libanon	266
7.34.2	Statsløse palæstinensere fra Syrien	267
7.35	Syrien	268
7.36	Tyrkiet	270
7.37	Ukraine	272
7.38	Usbekistan	273

Kapitel 8	Betydningen af kriminelle forhold	275
8.1	Betydningen af kriminelle forhold	277
8.2	Refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31	277
8.3	Flygtningekonventionens artikel 1F (udelukkelsesgrundene)	278
8.3.1	Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene)	279
8.4	Udlændingelovens § 10, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, og § 49 a	283
8.5	Eksempler fra praksis vedrørende udlændingelovens § 10 og § 49 a	284
8.5.1	Sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl, allerede fordi ansøgeren ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7	284
8.5.2	Sager, hvor ansøgeren anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men hvor der foreligger sådanne særlige grunde som omtalt i § 10, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, at ansøgeren ikke skal meddeles opholdstilladelse, hvorfor der må foretages en vurdering i forhold til forbuddet om refolement i § 31, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001	287
8.5.3	Sager, hvor ansøgeren anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men hvor der foreligger sådanne særlige grunde som omtalt i § 10, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, at ansøgeren ikke skal meddeles opholdstilladelse, hvorfor der må foretages en vurdering i forhold til forbuddet om refolement i § 31, jf. lov nr. 362 af 6. juni 2002	289
Kapitel 9	Flygtningenævnets praksis i ambassadesager (udlændingelovens § 7, stk. 4)	291
9.1	Generelle bemærkninger vedrørende Flygtningenævnets prøvelse	293
9.2	Beskyttelsesbehovet	295
9.3	”Herboende nære slægtninge”	296
9.3.1	Forældre	296
9.3.2	Børn	297
9.3.3	Søskende	298

Kapitel 10	Statistik	301
10.1	Nævnets afgørelser i 2002	303
10.2	Sagernes behandlingsform	304
10.3	Indkomne sager	305
10.4	Sager afsluttet uden en afgørelse	307
10.5	Nationalitetsfordelingen i spontansager m.v.	309
10.6	Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager	313
10.7	Afgørelsernes udfald i spontansager	314
10.8	Genoptagelsessager	317
10.9	Afgørelsernes udfald i inddragelses- og forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager	318
10.10	Afgørelsernes udfald i ambassadesager og statusændringssager	319
10.11	Sagsbehandlingstider	320
10.11.1	Sagsbehandlingstider i spontansager	320
10.11.2	Sagsbehandlingstider i sager med anmodning om genoptagelse	323
10.11.3	Sagsbehandlingstider i sager afgjort ved skriftlig votering	323
10.11.4	Sagsbehandlingstider i ambassadesager og statusændringssager	324
Bilag 1	Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	325
Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtnings retsstilling	328
Bilag 3	Bekendtgørelse af udlændingeloven, lovbekendtgørelse nr. 608 af 17. juli 2002	329
Bilag 4	Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995 om forretningsorden for Flygtningenævnet	369

Når der i beretningen henvises til tidligere beretninger, anvendes følgende betegnelser: 1. beretning (1. oktober 1983 – 31. marts 1987), 2. beretning (1. april 1987 – 31. marts 1989), 3. beretning (1. april 1989 – 31. december 1991), 4. beretning (1. januar 1992 – 30. juni 1995), 5. beretning (1. juli 1995 – 31. december 1996), 6. beretning (1. januar 1997 – 31. december 1997), 7. beretning (1. januar 1998 – 31. december 1998), 8. beretning (1. januar 1999 – 31. december 1999), 9. beretning (1. januar 2000 – 31. januar 2000) og 10. beretning (1. januar – 31. december 2002)

Kapitel 1

Nævnets almindelige forhold

Kapitel 1

Nævnets almindelige forhold

1.1 Nævnets kompetence og status

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser vedrørende afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser vedrørende afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, men som ikke opholder sig her i landet (ambassadesager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 17 og § 17 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Beslutninger om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver af regering eller folketing. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation, jf. udlændingelovens § 53, stk. 2. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8.

1.2 Nævnets medlemmer i beretningsperioden

Nævnets sammensætning blev ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 ændret, således at der ved behandlingen af asylsager efter den 1. juli 2002 alene deltager 3 nævnsmedlemmer - mod tidligere 5 medlemmer. Beskikkelsen af de medlemmer, der var udpeget efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp og Udenrigsministeriet, bortfaldt fra den 1. juli 2002. Beskikkelsen gælder dog fortsat i sager, der er påbegyndt behandlet i Flygtningenævnet inden den 1. juli 2002, og som efter den 1. juli 2002 behandles af nævnet, som det hidtil var sammensat.

Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene, der alle er dommere. Derudover medvirker et medlem udpeget af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration og et medlem beskikket af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration efter indstilling fra Advokatrådet.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2002 af en formand, 18 næstformænd og 71 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer Bent Ove Jespersen

Næstformænd:

Dommer Henrik Agersnap

Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Dommer Ingrid Drengsgaard

Dommer Torkel Hagemann

Retspræsident Ida Heide-Jørgensen

Administrerende dommer Henrik Lind Jensen

Landsdommer Eivind Linde Jensen

Dommer Jette Krog

Dommer Stig Kaas

Landsdommer Ulla Langholz

Dommer Lisbeth Larsen

Landsdommer Elisabeth Mejnertz

Landsdommer Kurt Rasmussen

Dommer Jes Schiøler
Landsdommer Lis Sejr
Landsdommer Ina Steincke
Landsdommer Bent Østerborg
Dommer Ulf Østergaard-Nielsen

Medlemmer:

Udpeget af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration:

Fuldmægtig Hanne Stig Andersen
Fuldmægtig Jonas Gramkow Barlyng
Fuldmægtig Kristian Bartholin
Fuldmægtig Helle Therese Berg
Fuldmægtig Lina Bertelsen
Fuldmægtig Lone Bundgaard
Fuldmægtig Helle Klostergaard Christensen
Fuldmægtig Jacob Peter Christensen
Kontorchef Susanne Sehested Clausen
Specialkonsulent Christina Ekmann
Fuldmægtig Søren Schou Frandsen
Fuldmægtig Signe Geisler
Fuldmægtig Carsten Grage
Fuldmægtig Mette Kryger Gram
Fuldmægtig Janne Kofod Hansen
Specialkonsulent Vibeke Hauberg
Kontorchef Stig Torp Henriksen
Fuldmægtig Jacob Hess
Fuldmægtig Jeanett Palmann Jensen
Specialkonsulent Ulrich Stigaard Jensen
Kontorchef Michael Kjærgaard
Fuldmægtig Maria Elbæk Kristensen
Fuldmægtig Lisbeth A. Kunnerup
Fuldmægtig Carsten Rabe Kvist
Fuldmægtig Henrik Larsen
Fuldmægtig Rakel F. Larsen
Fuldmægtig Sanne Larsen
Fuldmægtig Stine G. Hagen Lassen
Fuldmægtig Liz Nymann Lausten
Fuldmægtig Inger Holse Lavesen
Kommitteret Henning Lund-Sørensen
Fuldmægtig Susie Marthin
Fuldmægtig Frank Mathiesen

Specialkonsulent Merete Milo
Fuldmægtig Inger Mogensen
Fuldmægtig Birgitte Maare
Fuldmægtig Anne Valbo Nielsen
Fuldmægtig Marian Lyng Pedersen
Fuldmægtig Dorte Lohmann Rasmussen
Fuldmægtig Julie Iben Rothe
Fuldmægtig Anne U. Stærk
Fuldmægtig Elmir Tartic
Fuldmægtig Christian Vigh
Specialkonsulent Hanne Willumsen
Fuldmægtig Sara Viskum

Fratrådte:

Fuldmægtig Louise Filt Beyer
Fuldmægtig Kim Holst
Specialkonsulent Martin Isenbecker
Fuldmægtig Jesper Gori
Fuldmægtig Mette Johansen
Fuldmægtig Klaus Josefsen
Fuldmægtig Anne-Katrine Lauesen
Fuldmægtig Benedicte Siboni
Fuldmægtig Helene Urth
Specialkonsulent Henrik Wagner

Udpeget efter indstilling fra Advokatrådet:

Advokat Michael Abel
Advokat Erik Balle
Advokat Klavs Brammer
Advokat Charlotte Cantor
Advokat Ulla Degnegaard
Advokat Lars Dinesen
Advokat Niels Forsby
Advokat Dorthe Horstmann
Advokat Birte Krag Jespersen
Advokat Elin Tjærby Kesting
Advokat Hans Kjellund
Advokat Hans Kjærgaard
Advokat Chr. Krag
Advokat Mette Lauritzen
Advokat Kirsten Lindahl

Advokat Helle Lokdam
Advokat O. Nepper-Christensen
Advokat Helle Vibeke Paulsen
Advokat Bettina Normann Petersen
Advokat Elsebeth Rasmussen
Advokat Jørgen Schouby
Advokat Torben Winnerskjold

Udpeget efter indstilling fra Færøernes landsstyre:
Fuldmægtig, cand.scient.pol. Bergur Berg
Fuldmægtig, cand. jur. Johanna Arge

Fratrådte:
Fuldmægtig Maria Hùsgard

Udpeget efter indstilling fra Grønlands Hjemmestyre:
Konsulent Dorte Demant
Socialfaglig koordinator Sørine Olsen (suppleant)

Følgende var medlemmer af Flygtningenævnet den 30. juni 2002, hvor nævnets sammensætning blev ændret:

Udpeget efter indstilling fra udenrigsministeren:
Ministerråd Hanne Boye
Ministerråd Kresten Due
Afdelingsleder Torben Edsberg
Ekspeditionssekretær Flemming Gredsted
Fuldmægtig Peter Ivertsen
Ambassadør Jørn Krogbeck
Fuldmægtig Ole Amsinck Petersen
Ministerråd Niels Aadal Rasmussen
Fuldmægtig Jesper Rohde
Ministerråd Suzanne Rubow
Ministerråd Jette Selsø
Fuldmægtig Henrik Skouenborg
Ambassadør Mogens Svahn
Fuldmægtig Jakob Dahl Thomsen
Kontorchef Bent Wigotski

Fratrådte i perioden 1. januar – 30. juni 2002:
Ambassadør Torben Frost

Fuldmægtig Christian Thorning

Udpeget efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp:

Mag. art. Jaques Blum

Advokat Anne Buhl

Advokat Tom Buhmann

Rektor Bo Bøgeskov

Arne Piel Christensen

Cand. jur. Ulla Dalgaard

Advokat Jacob Goldschmidt

Sognepræst Julie K. Goldschmidt

Konsulent Fatemeh Hejazi

Advokat Annie Hertz

Seniorforsker, cand.jur. Kim U. Kjær

Konsulent, Ph.d. Søren Laursen

Cand.jur. Kirsten Lind

Rektor Jørgen Mentz

Cand.polit. og lic. merc. Hans Kornø Rasmussen

Seniorkonsulent, cand.jur. Nell Rasmussen

Lektor, dr.phil. Jakob Skovgaard-Petersen

Fratrådte i perioden 1. januar – 30. juni 2002:

Cand. polit. Carsten Lunding

1.3 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets sekretariat har i 2002 haft ca. 45 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2002 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Inge Bruhn Thomsen

Specialkonsulent Nina Willadsen

Specialkonsulent Anne von der Recke

Fuldmægtige:

Charlotte Brammer

Jan van Deurs

Charlotte Flou

Rikke Gottrup

Ann-Sofie Bech von Hielmcrone

Tomas Hugger

Lise Riddersholm Husted

Christina Husum

Louise Ebbe Jørgensen
Anders Hess Larsen
Lene Nielsen (orlov)
Marianne Gram Nybroe
Michael Nørgaard
Helene Tranderup Olesen (orlov)
Anja Hard Ougaard
Tina Prakash
Bettina Spang
Trine Bolette Svensson
Rikke Fisker Sørensen
Trine Priess Sørensen
Maria Benedicte Rye Tarp
Majbritt Fyhn Wilken
Hülya Yarar
Troels Østergaard-Christensen
Susanne Honoré Aamann

Fratrådte:
Sofie Albér
Katrín Rán Dragsted

Tanja Krabbe
Studenter:
Stud. jur. Jesper Lorenz Gradert
Stud. jur. Jacob Fjeldsøe Blidorf

Kontorfunktionærer:
Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe
Assistent Karina Orlung Andersen
Assistent Birgitte Rüssel Cham
Assistent Bettina Corin Cortsen
Assistent Sarah Stenberg Dam
Assistent Hanne Desler
Assistent/betjent Benny Grelsbj
Overassistent Pia Grelsbj
Overassistent Tina Sabrina Højlund (orlov)
Assistent Christian Aage Klinke
Assistent Mette Larsen
Overassistent Elsebet Lindegaard
Assistent Liselotte Nielsen

Assistent/betjent Mogens Pihl Nielsen
Assistent Anne Landgren Petersen
Kontorfuldmægtig Anne Lillian Petersen
Assistent Jane Petersen
Assistent Susanne Pedersen
Assistent Merete Koch Sørensen (orlov)
Overassistent Stine Lund Thirsgaard
Assistent Heidi Hilleup Tuff

Fratrådte:

Assistent Dorte Klug

Assistent Tina Brinck Petersen afgik ved døden den 29. september 2002

1.4 Formandskabet

I medfør af udlændingelovens § 53, stk. 4-6, har Flygtningenævnets formand og næstformændene kompetence til at træffe afgørelse i visse sager.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden (Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995), at formanden med bistand fra sekretariatet tilrettelægger nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Herudover har formanden det overordnede ansvar for, en sag skal behandles på mundtligt eller skriftligt grundlag eller om sagen skal behandles af formanden/en af næstformændene alene.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævns møder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg.

Formanden og næstformændene drøfter løbende spørgsmål af betydning for nævnens arbejde. Formandskabet afholdt seks møder i 2002.

1.5 Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 3.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Udover Flygtningenævnets formand, landsdommer B. O. Jespersen, har udvalget indtil den 1. juli 2002 bestået af kontorchef Michael Kjærgaard, (Ministeriet for Flygtninge, Indvan-

drere og Integration), kontorchef Bent Wigotski (Udenrigsministeriet), advokat Elsebeth Rasmussen (Advokatrådet) og advokat Jacob Goldschmidt (Dansk Flygtningehjælp). Den 1. juli 2002 udtrådte kontorchef Bent Wigotski (Udenrigsministeriet) og advokat Jacob Goldschmidt (Dansk Flygtningehjælp) af koordinationsudvalget som følge af den ændrede sammensætning af nævnet.

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 7 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter bl.a. drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling, samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget bl.a. spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingestyrelsens indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2002 afholdt seks møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Kapitel 2

Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold i 2002

Kapitel 2

Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold i 2002

2.1 Modtagne sager

Flygtningenævnets aktiviteter er afhængige af det antal sager, som nævnet modtager fra Udlændingestyrelsen, hvilket blandt andet afhænger af antallet af indrejste spontane asylansøgere i Danmark, nationalitetssammensætningen og ansøgernes asylgrundlag.

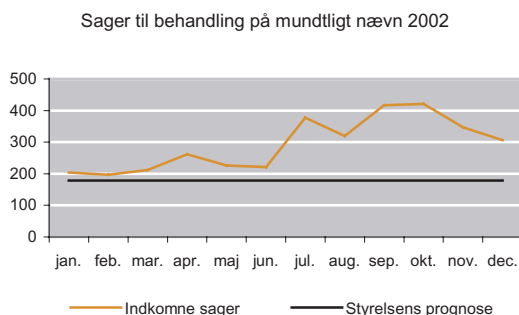
Ifølge styrelsens prognoser i forbindelse med forslag til finanslov for 2002 skulle nævnet i 2002 modtage 2.141 spontansager fra styrelsen, svarende til gennemsnitligt 178 sager pr. måned.

Ifølge opgørelserne over indkomne sager i 2002 har nævnet modtaget 3.372 spontansager fra styrelsen, svarende til gennemsnitligt 281 sager pr. måned.

Nævnet har således i 2002 modtaget 1.231 flere spontansager end forventet.

Udover de 3.372 spontansager har nævnet modtaget 117 forlængelses/inddragsessager, 15 bortfaldssager og 5 udsendelsessager til behandling på mundtligt nævn.

Figur 1 viser det samlede antal af indkomne sager til behandling på mundtligt nævn i 2002 set i forhold til Udlændingestyrelsens prognoser for, hvor mange sager Flygtningenævnet ville modtage.

Figur 1. Sager til behandling på mundtligt nævn

Som det fremgår af figur 1 har sagstilgangen særligt i 2. halvår af 2002 været væsentligt højere end forventet. Dette skyldes blandt andet, at nævnet i 2002 – som følge af ændringer af praksis i sager vedrørende asylansøgere fra Afghanistan og det centrale Irak – har modtaget et stort antal sager vedrørende asylansøgere fra disse to lande.

Antallet af verserende spontansager i nævnet er således i løbet af 2002 steget fra 510 verserende sager ultimo 2001 til 1.695 sager med udgangen af 2002.

Nævnet har herudover modtaget 124 statusændringssager og 139 ambassade-sager.

2.2 Flygtningenævnets aktiviteter på mundtligt nævnsmøde

I finansloven for 2002 forudsættes der afholdt 644 nævnsmøder og afgjort 1.944 sager på mundtligt nævnsmøde i 2002.

Det er endvidere forudsat, at nævnet afslutter mellem 3 og 3,5 sager pr. mundtligt nævnsmøde i de normale sager, og at nævnet i sager vedrørende kriminelle asylansøgere m.v., der behandles i en fremskyndet procedure, afslutter 2,8 sager pr. nævnsmøde.

Flygtningenævnet har i 2002 afholdt 595 nævnsmøder og afgjort 1.857 sager på mundtligt nævn, hvilket svarer til 3,1 sager pr. nævnsmøde.

Til sammenligning blev der i 2001 afviklet 441 nævnsmøder og truffet afgørelse i 1.324 sager på mundtligt nævn.

Nævnet har således i 2002 truffet afgørelse i mere end 500 flere sager på mundtligt nævn end i 2001, hvilket som ovenfor beskrevet skyldes en væsentlig stig-

ning i sagstilgangen fra styrelsen og som følge heraf en stigning i antallet af afholdte nævnsmøder i 2002.

Hovedparten af de sager, der er afgjort på mundtligt nævn, er nye spontansager. Af de 1.857 sager var de 1.786 sager således nye spontansager.

Nævnet traf i 2002 endvidere afgørelse i 25 genoptagede spontansager, heraf blev 5 sager afgjort på nyt mundtligt nævn.

Endelig traf nævnet i 2002 afgørelse i 51 forlængelsessager, dvs. sager hvor styrelsen har meddelt afslag på forlængelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, jf. § 11, stk. 2, af den pågældendes opholdstilladelse efter § 7. Sagerne vedrører hovedsageligt ansøgere fra Kosovo.

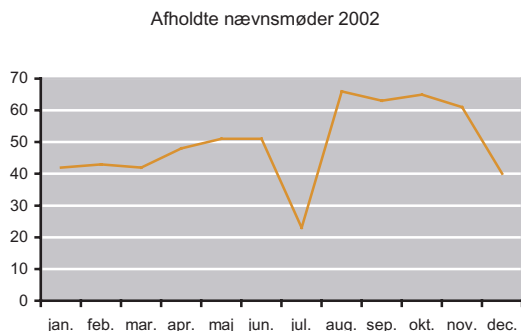
I finansloven for 2002 er det forudsat, at nævnet som udgangspunkt afvikler 3 daglige nævnsmøder i hele 2002.

Da antallet af verserende sager med udgangen af 2001 var lavere end forventet, kunne nævnet imidlertid kun beramme 2 daglige nævn i januar og første halvdel af februar. Fra februar til udgangen af maj afviklede nævnet 12 nævn om ugen, hvorefter mødeaktiviteten blev sat op til 14 nævn om ugen. Fra 1. august har nævnet afviklet 3 daglige nævn. Nævnets mødeaktivitet har således i de første måneder af året været lidt lavere end forudsat i finansloven.

Figur 2 viser antallet af afholdte nævnsmøder i 2002 opgjort pr. måned.

Som det fremgår heraf, har nævnet i 1. halvår af 2002 afholdt mellem 42 og 51 nævnsmøder om måneden, medens nævnet på baggrund af den stigende sagstilgang fra august til november har afholdt mere end 60 møder om måneden.

Figur 2. Afholdte nævnsmøder i 2002

2.3 Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper og afgørelsesform

Nævnet har i 2002 truffet afgørelse i 1.857 sager på mundtligt nævnsmøde, heraf 1.786 nye spontansager, 5 genoptagede spontansager, 50 forlængelsessager, 5 inddragelsessager, 6 bortfaldssager og 5 udsendelsessager.

Nævnet har i 2002 desuden truffet afgørelse i 17 nye spontansager på formandskompetencen efter den nye bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 4, hvorefter sager, der af styrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs proceduren, behandles af formanden alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre styrelsens afgørelse.

Desuden har nævnet i 2002 truffet afgørelse i 25 genoptagede spontansager, heraf blev 5 sager afgjort på nyt mundtligt nævn, 19 ved skriftlig votering og 1 på formandskompetencen.

72 sager blev afgjort ved skriftlig votering, heraf 50 nye spontansager, 19 genoptagede spontansager, 1 ambassadesag, 1 forlængelsessag og 1 bortfaldssag.

Ambassadesager og statusændringssager behandles normalt af nævnet på skriftligt grundlag.

I 2002 blev 46 ambassadesager og 75 statusændringssager således behandlet på skriftligt nævnsmøde, medens 1 ambassadesag blev afgjort ved skriftlig votering.

Nævnet traf således i 2002 i alt 2.071 afgørelser, fordelt på 1.855 nye spontansager, 25 genoptagede spontansager, 51 forlængelsessager, 5 inddragelsessager, 8 bortfaldssager, 5 udsendelsessager, 47 ambassadesager og 75 statusændringssager.

Nævnet behandlede i 2002 endvidere 400 anmodninger om genoptagelse, heraf blev sagen genoptaget i 32 tilfælde, og der blev meddelt afslag på genoptagelse i 368 tilfælde. 375 af afgørelserne blev truffet af formanden alene i medfør af udlændingelovens § 53, stk. 5 og 6, mens 25 afgørelser blev truffet efter skriftlig votering.

Endelig blev 429 sager afsluttet uden en afgørelse som følge af frafald af ansøgning, udrejse, forsvinden eller hjemvisning til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen m.v.

2.4 Flygtningenævnets målsætninger for 2002

2.4.1 Målsætninger for sagsbehandlingstider

Bruttosagsbehandlingstiden for nye spontansager, der udgør klart den største sagstype, udgjorde i 2002 136 dage mod en opstillet målsætning på 135 dage. Målsætningen må således - på trods af den meget store sagstilgang fra styrelsen - anses som opfyldt.

I nye spontansager afgjort på mundtligt nævn udgjorde sagsbehandlingstiden 128 dage mod en opstillet målsætning på 120 dage.

Nævnet har i 2002 arbejdet videre med at udbygge datagrundlaget med henblik på at opstille en særskilt målsætning for sagsbehandlingstiderne i spontansager, der ikke har været stillet i bero på generelle eller konkrete høringer.

Nævnet har med udgangspunkt i denne målsætning i 2002 foretaget en statistisk beregning på sagsbehandlingstiden i spontansager, der ikke har været udsat på konkrete eller generelle høringer eller andre yderligere undersøgelser, herunder undersøgelser vedrørende forsvundne asylansøgere.

Denne statistik viser, at nævnet i 2002 har truffet afgørelse i 1.655 spontansager, heraf 1.638 nye spontansager, som ikke har været udsat, og at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i disse sager er 121 dage.

Målsætningen for sagsbehandlingstiden i spontansager, der behandles i hasteproceduren er 60 dage.

Nævnet har i 2002 afgjort 86 spontansager i hasteproceduren. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i disse sager udgjorde 63 dage.

Af de 86 sager afgjort i hasteproceduren vedrører 32 sager uledsagede mindreårige asylansøgere. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i disse sager udgjorde i 2002 60 dage. Målsætningen for sagsbehandlingstiden i disse sager er således opfyldt.

Nævnet har endvidere i 2002 afgjort 17 nye spontansager, som af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs proceduren, på formandskompetencen, jf. udlændingelovens § 53, stk. 4. Sagsbehandlingstiden i disse sager udgjorde 100 dage.

Om nævnets målsætninger og målopfyldelse for sagsbehandlingstider i de enkelte sagstyper henvises nærmere til kapitel 10.

2.5 Andre mål og resultater

Flygtningenævnet har i 2002 arbejdet videre med målsætningerne om udbygning af nævnets hjemmeside og forbedring af datasikkerheden og søgemulighederne i nævnets afgørelses-database.

Nævnet har desuden iværksat arbejdet med beskrivelse af procedurerne for udarbejdelse af nævnets virksomhedsregnskab.

Nævnet har endvidere foretaget en gennemgang og effektivisering af sagsbehandlingsprocedurerne i nævnets journal.

Nævnet har herudover som opfølgning på de seneste lovændringer gennemført ajourføringer af nævnets vejledninger og kontormeddelelser og fået etableret nye koder i Udlændingeregisteret til brug for nævnets statistikker og sagskontrol.

I relation til nævnets økonomistyring har nævnet i 2002 i samarbejde med Integrationsministeriets Regnskabssektion revideret aftalen om opgavefordelingen mellem Flygtningenævnet og Integrationsministeriet vedrørende varetagelsen af nævnets regnskabsopgaver.

Nævnet har desuden i november 2002 udarbejdet en regnskabsredegørelse, som er afleveret til Regnskabssektionen. Endvidere har nævnet i samarbejde med Regnskabssektionen revideret Flygtningenævnets regnskabsinstruks.

2.5.1 Flygtningenævnets hjemmeside

Der er i 2002 gennemført en opdatering af oplysningerne på Flygtningenævnets hjemmeside som følge af de seneste lovændringer. Endvidere foretages en løbende opdatering af de statistiske oplysninger og bilagslisterne vedrørende nævnets baggrundsmateriale, som ligger på hjemmesiden.

For at gøre nævnets hjemmeside mere brugervenlig har nævnet etableret en kontaktfunktion, som privatpersoner eller myndigheder kan bruge, hvis de har en forespørgsel til nævnet. Nævnet vil i 2003 arbejde videre med etablering af en søgefunktion og en mailingliste, som man kan tilmelde sig, hvis man ønsker at modtage nyheder fra Flygtningenævnet.

Nævnet har i 2002 endvidere iværksat et projekt vedrørende udbygning af den engelsksprogede del af hjemmesiden.

Nævnets hjemmeside har været hyppigt besøgt i 2002. Der har således i 2002 gennemsnitligt været ca. 3000 besøgende på hjemmesiden om måneden. I fjerde kvartal steg antal af besøgende til ca. 4000 besøgende pr. måned. De besøgende har hovedsageligt været fra Danmark, men der har tillige været en del besøgende fra USA, Holland, Østrig og Finland, ligesom personer fra Storbritannien, Sverige, Norge, Italien og Tyskland har aflagt hjemmesiden besøg.

De besøgende har vist størst interesse for kategorierne: "Pressemeddelelser" og "Sidste nyt", som bl.a. indeholder seneste udgave af nævnets Informationsbrev samt statistiske oplysninger, "Publikationer", som bl.a. indeholder nævnets beretninger og virksomhedsregnskaber og "Nævnets baggrundsmateriale".

2.5.2 Nævnets afgørelsesdatabase

I 1999 etablerede nævnet en afgørelsesdatabase over nævnets afgørelser. Med undtagelse af ambassadesager (udlændingelovens § 7, stk. 4) er en ikke-anonymiseret elektronisk kopi af nævnets afgørelser siden januar 1999 løbende lagt ind i databasen. Hver enkelt afgørelse rubriceres efter nogle særlige nøgleord, der korresponderer med databasens søgekriterier. Afgørelsesdatabasen er et vigtigt redskab til brug for systematisering og fremfindelse af praksis.

2.5.3 Resultatstyring

Flygtningenævnet har siden 2001 arbejdet med en ny model for nævnets arbejde med resultatstyring. Som styringsparametre for nævnets konkrete målsætninger har nævnet arbejdet med opstilling af nogle overordnede målsætninger for nævnets virksomhed på 7 udvalgte fokusområder, som fungerer som guidelines for nævnets sagsbehandling og sætter mere fokus på de kvalitative mål, som danner grundlag for nævnets arbejde.

De overordnede målsætninger er beskrevet på følgende måde:

- Nævnets afgørelser skal være juridisk korrekte
- Sagsbehandlingen skal være grundig
- Det påhviler nævnet at sørge for, at sagerne er forsvarligt oplyst
- Nævnet påser, at sagerne fremmes til nævnetsbehandling uden unødigt ophold
- Nævnskapaciteten skal udnyttes
- Nævnets økonomistyring skal være tidssvarende og tilpasset nævnets forhold
- Nævnets informationsindsats skal være baseret på åbenhed og udvikling

De overordnede målsætninger for Flygtningenævnets virksomhed er udmøntet i en række konkrete målsætninger, som nævnet har arbejdet videre med i 2002.

2.5.4 Flygtningenævnets årsrapport

Årsrapport for 2002 er udarbejdet og blev offentliggjort medio april 2003.

I årsrapporten er der en nærmere beskrivelse af nævnets målsætninger og opfyldelsen heraf. Årsrapporten indeholder endvidere oplysninger om nævnets regnskabsmæssige resultat sammenholdt med finanslovsforudsætningerne for 2002.

2.6 Finansloven for 2003

Som følge af antallet af verserende spontansager i Flygtningenævnet primo 2003 på 1.695 sager, samt den forventede sagstilgang fra styrelsen i 2003 på omkring 1.700 sager, forventer nævnet som udgangspunkt at afvikle 3 daglige nævn i størstedelen af 2003.

Det er på den baggrund opstillet som forudsætning i finansloven for 2003, at nævnet i løbet af 2003 forventer at behandle 2.073 sager på mundtligt nævn, og at nævnet forventer at afholde 690 nævnsmøder, heraf 676 møder til behandling af mundtlige sager, i 2003.

2.7 Målsætninger for sagsbehandlingstider i 2003

På baggrund af antallet af verserende spontansager i Flygtningenævnet primo 2003 samt den forventede sagstilgang fra styrelsen i 2003 forventer nævnet – uanset den høje mødeaktivitet – en stigning i sagsbehandlingstiderne i 2003.

Nævnet har således for 2003 forhøjet målsætningerne for den gennemsnitlige bruttosagsbehandlingstid i spontansager til 225 dage i nye spontansager og til 200 dage i nye spontansager afgjort på mundtligt nævn.

Uanset det høje antal verserende sager samt den forventede sagstilgang fra styrelsen i 2002, som vil medføre en høj mødeaktivitet i hele 2003, forventer nævnet også i 2003 at kunne fastholde sin målsætning om en sagsbehandlingstid på 60 dage i hastesagerne.

For så vidt angår ambassade- og statusændringssagerne har nævnet ligeledes fastholdt de for 2002 opstillede målsætninger for sagsbehandlingstider på 150 dage i 2003.

For så vidt angår spontansager, som af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs proceduren, og som efter bestemmelsen i udlændingelovens § 53, stk. 4, kan behandles på formandskompetencen, har nævnet opstillet en ny målsætning for sagsbehandlingstiden på 80 dage i 2003.

2.8 Flygtningenævnets sekretariat

Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Afledt af Flygtningenævnets opgaver er nævnssekretariatets hovedopgave at yde en kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalg og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer - udover en kontrol af sagens bilag - bl.a. stillingtagen til, om fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og om der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af de baggrundsoplysninger, som foreligger i nævnet. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et resumé af sagens faktiske oplysninger. Dette resumé danner sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet det skriftlige grundlag for den endelige beslutning i sagen.

Flygtningenævnets formand har i medfør af forretningsordenen i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at forestå fordelingen af sagerne mellem skriftlig og mundtlig nævnsbehandling.

Sekretariatet foretager beskikkelse af advokater, berømmelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og udsendelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingsspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Sekretariatet bistår desuden den formand, der har virket som formand for det enkelte nævn, med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser vedrørende konkrete asylsager.

Sekretariatet udarbejder og udgiver "Information fra Flygtningenævnet", som er et nyhedsbrev til nævnets medlemmer og til organisationer, advokater og myndigheder, som arbejder med asylsager. Informationsbrevet indeholder orientering om nævnets arbejde, herunder nævnets praksis og om aktuelle asylretlige problemstillinger.

Nævnssekretariatet har i 2002 udgivet tre nyhedsbreve og foretaget fem generelle udsendelser af baggrundsmateriale.

Kapitel 3

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

Kapitel 3

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

3.1 Indledning

I dette kapitel gives der en oversigt over de internationale arbejdsgrupper og møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i 2002. Endvidere er der foretaget en beskrivelse af de væsentligste emner, der har været drøftet.

Flygtningenævnet er ved internationale møder m.v. normalt repræsenteret ved sekretariatet på formandens vegne. Sekretariatets eventuelle bidrag i forbindelse med forberedelse af skriftlige eller mundtlige bidrag er således altid baseret på et tæt samarbejde med formanden.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter, medens nævnet ikke deltager i mere politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet har deltaget i følgende faste fora i det internationale samarbejde på flygtningeområdet, nemlig EU-arbejdsgruppen vedrørende asyl (asylgruppen), jf. pkt. 3.3, CIREA-arbejdsgruppen, jf. pkt. 3.4, EURASIL-arbejdsgruppen under EU, som pr. 1. juli 2002 afløste CIREA, jf. pkt. 3.5, og det årlige møde i UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM), jf. pkt. 3.6.

Flygtningenævnets formand har i januar 2002 som forberedelse til det danske formandskab sammen med en repræsentant fra sekretariatet deltaget i et asylseminar arrangeret af det spanske EU-formandskab i Madrid vedrørende bl.a. flygtningedefinitionen, subsidiær beskyttelse, rettigheder for flygtninge og andre personer med et beskyttelsesbehov samt asylprocedurer.

I maj 2002 deltog formanden desuden sammen med sekretariatschefen i et møde i CIREA-regi for appelinstanter på asylområdet i EU, jf. pkt. 3.4.

Formanden har endvidere i oktober 2002 deltaget i en konference i Wellington, New Zealand, arrangeret af IARLJ (Den internationale sammenslutning af dommere, der arbejder med flygtningeret). Emnerne for konferencen var bl.a. indrejsekontrol, herunder transportøransvar, frihedsberøvelse og juridisk uafhængighed.

Endvidere har sekretariatet på nævnets vegne i beretningsperioden deltaget i et nordisk seminar om uledsagede mindreårige asylansøgere i Stockholm arrangeret af UNHCR, jf. pkt. 3.7, og i et nordisk asylseminar i København arrangeret af Det Danske Center for Menneskerettigheder i samarbejde med Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, jf. pkt. 3.8.

Endelig har Flygtningenævnet også i 2002 haft besøg af udenlandske delegationer, der har besøgt Danmark for at få nærmere kendskab til de danske asylprocedurer og asylregler, jf. nærmere herom under pkt. 3.9.

3.2 Det danske EU-formandskab

Danmark overtog pr. 1. juli 2002 EU-formandskabet. Som led i forberedelserne til det danske EU-formandskab, som blev påbegyndt i begyndelsen af året, blev det fra politisk side besluttet, hvilke områder det danske formandskab særligt skulle fokusere på.

Kommissionen fremsatte den 31. oktober 2001 forslag til Rådets direktiv om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere og statsløse som flygtninge, eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse (flygtningedefinitionsdirektivet).

Det fremgår af Sevilla-konklusionerne, pkt. 37, at Det Europæiske Råd opfordrer Rådet til at godkende flygtningedefinitionsdirektivet inden juni 2003.

Danmark valgte på denne baggrund at prioritere forhandlingerne om flygtningedefinitionsdirektivet og lagde vægt på, at EU-asylgruppen skulle arbejde på en vedtagelse af flygtningedefinitionsdirektivet under det danske formandskab. Direktivet havde ved det danske formandskabs begyndelse endnu ikke været drøftet i asylgruppen. Om indholdet af direktivet og forhandlingerne herom henvises nærmere til afsnit 3.3.

COREPER traf den 24. januar 2002 beslutning om, at CIREA-arbejdsgruppen, som hidtil havde ligget som en arbejdsgruppe under Rådet, skulle afvikles og reorganiseres som en arbejdsgruppe under Kommissionen. Den endelige dato for afvikling af CIREA blev sat til den 1. januar 2003. Danmark, som skulle over-

tage formandskabet den 1. juli 2002, besluttede herefter, at arbejdet med afvikling og reorganisering af arbejdet i CIREA skulle ske allerede pr. 1. juli 2002, idet man fandt det mere hensigtsmæssigt allerede fra overtagelsen af det danske formandskab at påbegynde arbejdet med at etablere den nye struktur, frem for at fortsætte arbejdet i en gruppe, som det var vedtaget at nedlægge.

Der blev herefter oprettet en ny arbejdsgruppe ved navn EURASIL (European Union Network for asylum practitioners), som pr. 1. juli 2002 afløste CIREA. Arbejdet i denne gruppe blev påbegyndt i efteråret 2002. Der henvises nærmere til afsnit 3.4 og 3.5.

3.3 EU-asilgruppen

Danmark deltager som følge af det danske forbehold på området for retlige og indre anliggender ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, dvs. det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke deltager i beslutninger inden for dette område. Danmark deltager dog fortsat i møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

I asylgruppen foretages der kortlægning af regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, ligesom der udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Endvidere foretages en indledende gennemgang af forslag til retsakter. Arbejdsgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter på området med kendskab til såvel national lovgivning som praksis på udlændingeområdet.

En repræsentant fra Flygtningenævnet, en repræsentant fra Integrationsministeriets internationale kontor samt specialattachéen ved Danmarks faste repræsentation ved EU deltager som udgangspunkt fast i den danske delegation i arbejdsgruppen. Endvidere deltager – alt efter hvilke emner der er til behandling – tillige en repræsentant fra Udlændingestyrelsens asylafdeling og i særlige tilfælde Udenrigsministeriet.

Flygtningenævnets rolle består hovedsageligt i, at nævnets repræsentant bidrager med oplysninger om asylpraksis her i landet i forhold til de asylretlige emner, der er genstand for drøftelse. Dette sker normalt internt i den danske delegation, således at nævnets bidrag indgår i grundlaget for fastlæggelsen af den danske holdning til det pågældende emne.

Nævnet har i 2002 deltaget i 14 møder i asylgruppen, heraf 9 møder i 2. halvår af 2002.

I 1. halvår af 2002 blev der i februar og marts afholdt 2 møder, som blev indkaldt af Kommissionen med henblik på en dybdegående drøftelse med medlemslandene om en ændret udformning af direktivforslaget vedrørende minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus, jf. Rådets beslutning på mødet i Laeken i december 2001. På de resterende møder i asylgruppen under det spanske formandskab blev gennemlæsningen af flygtningedefinitionsdirektivet påbegyndt.

På møderne i 2. halvår af 2002 under det danske formandskab har asylgruppen arbejdet med flygtningedefinitionsdirektivet, herunder særligt første del af direktivet, som vedrører definitioner og begreber.

Møderne blev ledet af den danske attaché ved repræsentationen i Bruxelles. Herudover deltog 2 fuldmægtige fra Internationalt kontor i Integrationsministeriet, en specialkonsulent fra Udlændingestyrelsens asylafdeling og en specialkonsulent fra Flygtningenævnets sekretariat.

Flygtningedefinitionsdirektivet

Flygtningedefinitionsdirektivet er et minimumsdirektiv, dvs. at medlemslandene kan indføre gunstigere standarder end de i direktivet fastsatte, dog således at disse standarder skal være med direktivets indhold og formål.

Direktivets første del indeholder flere centrale definitioner af vigtige begreber inden for asyl- og flygtningeretten. To meget centrale definitioner er således en definition af begrebet "en flygtning" samt en definition af begrebet "en person, der har behov for subsidiær beskyttelse". Under det danske formandskab blev der mellem medlemslandene opnået enighed om definitionerne af disse to begreber.

Definitionen af en flygtning svarer næsten ordret til Geneve-konventionens definition af en flygtning. Definitionen i direktivet er således ligesom Geneve-konventionen baseret på, at der skal være tale om "en velbegrundet frygt for forfølgelse" af de i konventionen nævnte grunde. Ifølge direktivet er en person udelukket fra at være en flygtning, hvis den pågældende er omfattet af udelukkelsesgrundene i Geneve-konventionens art. 1 D-F.

Definitionen af "en person, der har behov for subsidiær beskyttelse" tager udgangspunkt i medlemsstaternes allerede eksisterende internationale forplig-

telser, særligt Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 3 og artikel 1 i den 6. tillægsprotokol til EMRK, som omhandler forbudet mod dødsstraf og tortur og umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf. Endvidere fremgår det, at personer, der i en intern eller international krig, som følge af vilkårlig vold udsættes for en alvorlig og individuel trussel, vil kunne meddeles subsidiær beskyttelse. Definitionen er ligesom Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis baseret på, at der skal foreligge "substantielle grunde" til at antage at den pågældende er i en reel risiko for at blive udsat for alvorlige overgreb (harm)".

Ifølge direktivet er en person udelukket fra at være omfattet af definitionen "en person, der har behov for subsidiær beskyttelse", hvis den pågældende er omfattet af art. 1 F a) eller art. 1 F c) i Geneve-konventionen, eller hvis den pågældende har begået en alvorlig forbrydelse, eller hvis den pågældende indebærer en fare for samfundet eller for statens sikkerhed.

Direktivet indeholder endvidere bestemmelser om, hvilke handlinger der kan anses som forfølgelse, og hvilke grunde der kan være årsag til forfølgelse. Desuden er der bestemmelser om international beskyttelse, der opstår "sur place", intern beskyttelse (anvendelse af IFA), hvem der kan være "actors of persecution" og som noget nyt hvem der kan være "actors of protection". Derudover er der bestemmelser om ophør og inddragelse af flygtningestatus og subsidiær beskyttelse samt en bestemmelse, der indeholder retningslinjer for vurderingen af oplysninger i asylsager. Endelig er der en bestemmelse om beskyttelse mod refolement.

Under det danske formandskab blev forhandlingerne om direktivets første del afsluttet i asylgruppen, idet der alene udestod enkelte reservationer fra to lande, som det blev besluttet skulle forhandles på plads på højere niveau (COREPER og SCIFA).

Direktivets anden del vedrører de rettigheder og pligter, som følger af, at en person meddeles flygtningestatus eller subsidiær beskyttelse i henhold til bestemmelserne i direktivets første del. Under det danske formandskab blev gennemgangen af disse bestemmelser påbegyndt på de to sidste møder i asylgruppen. Arbejdet hermed fortsættes under det græske formandskab.

Asylproceduredirektivet

På baggrund af beslutningen på Rådsmødet i Laeken den 14.-15. december 2001 om at invitere Kommissionen til at udarbejde et ændret forslag til Rådsdirektiv om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtning-

gestatus (asylproceduredirektivet), fremlagde Kommissionen den 20. juni 2002 et ændret forslag til asylproceduredirektivet. Behandlingen af dette direktivforslag fortsættes i asylgruppen under det græske formandskab.

3.4 CIREA-arbejdsgruppen

CIREA (Center for Information, Reflection and Exchange on Asylum) er en uformel arbejdsgruppe under EU's ministerråd, hvor der indsamles og udveksles baggrundsoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere i Europa. Der udveksles endvidere oplysninger om de enkelte EU-landes asylpraksis, statistiske oplysninger og andre relevante oplysninger på asylområdet. CIREA er udelukkende et forum for informationsudveksling og er således uden beslutningsmyndighed i spørgsmål om asyl.

Repræsentanter fra Flygtningenævnets sekretariat deltager i CIREA-arbejdsgruppen sammen med den øvrige danske delegation, der ledes af Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage til informationen om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i nævnets løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Til nogle møder inviteres også USA og Canada samt ansøgerlandene til EU med henblik på deltagelse i informationsudvekslingen.

Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysninger om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

Det blev på møde i COREPER den 24. januar 2002 besluttet, at CIREA-arbejdsgruppen, som hidtil har ligget som en arbejdsgruppe under Rådet, skulle afvikles og reorganiseres som en arbejdsgruppe under Kommissionen. CIREA blev nedlagt pr. 1. juli 2002, hvorefter arbejdet i CIREA fortsættes i EURASIL, jf. pkt. 3.5 nedenfor.

I første halvår af 2002 blev der afholdt 4 møder i CIREA-arbejdsgruppen. Under møderne blev der indhentet og udvekslet oplysninger om Rwanda (februar), Colombia (maj), Kazakhstan, Usbekistan og Turkmenistan (juni) samt om forholdene for palæstinensiske asylansøgere (marts). På mødet i marts 2002 drøftedes desuden den fremtidige tilrettelæggelse af arbejdsopgaverne i EURASIL.

UNHCR deltager i møderne som et vigtigt led i informationsudvekslingen, idet UNHCR's repræsentanter er personer med ekspertviden om forholdene i de pågældende lande. Efter aftale med CIREA udarbejder UNHCR til møderne,

hvis det er muligt, opdaterede landerapporter, som kan offentliggøres og således indgå i nævnets baggrundsmateriale. På mødet i marts vedrørende palæstinensiske asylansøgere deltog både UNHCR og UNWRA.

I mødet i maj deltog repræsentanter fra USA og Canada, medens ansøgerlandene deltog i mødet i juni.

Ud over drøftelsen af forholdene i de nævnte lande er der som faste punkter på dagsordenen udvekslet oplysninger om statistik på udvalgte lande, om ny lovgivning og praksis på asylområdet samt om planlagte og afviklede fact-finding missioner. Danmarks og andre landes fact-finding rapporter oversættes løbende til engelsk og distribueres via CIREA til medlemslandene til brug for landenes baggrundsmaterialesamlinger.

Flygtningenævnets formand og sekretariatschef har endvidere deltaget i et møde i CIREA-regi for appelinstanser på asylområdet i EU. Emnerne for mødet var bl.a. frihedsberøvelse af asylansøgere, agents of persecution og behandlingen af åbenbart grundløse asylansøgninger.

3.5 EURASIL

Pr. 1. juli 2002 blev der oprettet en ny arbejdsgruppe ved navn EURASIL (European Union Network for asylum practitioners) under Kommissionen. Arbejdet i denne gruppe blev påbegyndt i efteråret 2002. Tankerne bag den ny arbejdsgruppe er, at de primære opgaver fra CIREA, det vil blandt andet sige udveksling af oplysninger om de enkelte EU-landes asylpraksis og statistiske oplysninger, skal videreføres i EURASIL, men at den nye arbejdsgruppe i højere grad skal være baseret på co-ownership, således at de enkelte medlemslande arbejder tæt sammen med Kommissionen i forhold til forberedelse af møderne, valg af emner til drøftelse på møderne m.v.

Repræsentanter fra Flygtningenævnets sekretariat deltager på samme grundlag som ved CIREA-møderne i EURASIL-møderne som en del af den danske delegation, der ledes af Udlændingestyrelsen.

I efteråret 2002 er der afholdt tre møder i EURASIL-arbejdsgruppen.

På det første møde var der en drøftelse af det fremtidige arbejde i gruppen. Desuden drøftedes betydningen af medlemskab af terroristgrupper i relation til asylsagsbehandlingen og betydningen af anvendelse af lægelige ekspertudsagn i forbindelse med asylsagsbehandling og udvisning.

Det næste møde fandt sted med deltagelse af repræsentanter fra USA og Canada. Mødet drejede sig om metoder til behandling, indsamling og vurdering af baggrundsinformationer om asylansøgere hjemlande.

Det sidste møde i 2002 fandt sted med deltagelse af ansøgerlandene og drejede sig om Algeriet.

3.6 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinier for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

Ved den årlige EXCOM-samling i oktober er Flygtningenævnet repræsenteret ved en medarbejder fra sekretariatet. Flygtningenævnets repræsentant bidrager til, at oplysninger om asylpraksis her i landet indgår i grundlaget for de danske indlæg til drøftelserne af de asylretlige emner.

Ud over Flygtningenævnets repræsentant deltager repræsentanter for Dansk Flygtningehjælp, Udlændingestyrelsen og Udenrigsministeriet i den danske delegation.

I perioden fra den 30. september til den 4. oktober 2002 afholdt EXCOM sin 53. samling i Genève.

På mødet blev der vedtaget tre konklusioner.

Konklusion nr. 92 vedrørende international beskyttelse omhandlede hovedsagelig Eksekutivkomitéens og UNCHR's dokument "Agenda for Protection", der er et resultat af en række globale konsultationer, der blev sat i værk i forbindelse med Flygtningekonventionens 50-års jubilæum i 2001. Konklusion nr. 92 fastslog, at "Agenda for Protection" er et instrument, der skal fastholde og styrke indsatsen vedrørende international beskyttelse af flygtninge, ligesom dokumentet skal fungere som et idékatalog over områder, hvorpå beskyttelsesindsatsen kan forbedres.

Konklusion nr. 93 vedrørende modtagelse af asylansøgere fokuserende på, at modtagelsesforhold for asylansøgere skal respektere asylansøgernes menneskerettigheder, give asylansøgerne mulighed for at få imødekommet helt

grundlæggende behov for føde, husly, lægehjælp, mv. samt tage hensyn til særlige behov hos asylansøgerne og til familiens enhed.

Konklusion nr. 94 fastslog asylinstituttet som værende af civil og humanitær karakter og fokuserede på vigtigheden af at sikre asylansøgeres sikkerhed og forhindre tilstedeværelse af bevæbnede grupper og kombattanter i flygtningelejre samt sikre, at eventuelle bevæbnede grupper/personer afvæbnes i forbindelse med asylsagsbehandlingen.

3.7 Flygtningeseminar i Rumænien

Som led i EU's Phare program har Udlændingestyrelsen i en periode i Rumænien haft et projekt om kapacitetsopbygning på asyl- og migrationsområdet. Formålet med projektet har blandt andet været at støtte det rumænske indenrigsministerium i styrkelsen af dets institutionelle kapacitet, hvilket blandt andet er sket ved at undervise de rumænske medarbejdere, herunder dommere, på asylområdet. I den forbindelse blev der den 14. til 16. maj 2002 i Rumænien afholdt et seminar med titlen "Seminar on refugee status determination procedure – cases in the appeals procedure". Som oplægsholdere deltog blandt andet repræsentanter for de danske og svenske asylmyndigheder. Landsdommer Lis Sejr deltog i seminaret på vegne af Flygtningenævnets formandskab og holdt på seminaret et oplæg om det danske appelsystem i asylsager.

3.8 Dansk Flygtningehjælps konference

Den 22. november 2002 afholdt Dansk Flygtningehjælp i samarbejde med Europarådet et fagligt seminar med titlen "Flygtninge, asylansøgere og den europæiske menneskerettighedskonvention – beskyttelse mod udsendelse til tortur m.v.". Flygtningenævnets formand B.O. Jespersen deltog i seminaret og den efterfølgende debat.

3.9 Nordisk seminar om uledsagede mindreårige asylansøgere

Den 25. og 26. november 2002 deltog en medarbejder i sekretariatet som repræsentant for Flygtningenævnet i Nordisk seminar om uledsagede mindreårige asylansøgere i Stockholm. Seminaret var arrangeret af UNHCR's regionale kontor for de baltiske og nordiske lande og tjente som pilotprojekt for det europæiske program vedrørende uledsagede mindreårige. Formålet med seminaret var at belyse og diskutere de specielle former for forfølgelse børn udsættes for og de særlige omstændigheder, der gør sig gældende ved vurderingen af børns forklaringer. Udgangspunktet for diskussionerne blev taget i henholdsvis oplæg fra diverse foredragsholdere samt gruppearbejde og efterfølgende plenumdebatter vedrørende 12 uddelte case studies.

3.10 Nordisk Asylseminar i København

Den 4. og 5. december 2002 blev der afholdt Nordisk Asylseminar i København. Seminaret var arrangeret ved et samarbejde mellem Det Danske Center for Menneskerettigheder og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. Formålet med seminaret var blandt andet at give personer, der beskæftiger sig med asylspørgsmål, mulighed for på uformel vis at kunne diskutere asylrelaterede emner. To repræsentanter fra Flygtningenævnets sekretariat deltog i seminaret sammen med repræsentanter fra Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælp. Seminaret bestod af en generel del samt tre workshops, der beskæftigede sig med genbosættelse og asylsagsbehandling i nærområder, EU's kvalifikationsdirektiv og dettes indflydelse på asylret i de nordiske lande samt sikre tredjelande.

3.11 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat

I 2002 havde Flygtningenævnet tre besøg fra udlandet.

Flygtningenævnet havde den 26. marts 2002, som led i det under pkt. 3.7 omtalte EU Phare program vedrørende kapacitetsopbygning i Rumænien, besøg af lederen af det rumænske Refugee Office samt to personer fra den rumænske asylafdeling, den ene chefen for interviewafdelingen, den anden en fuldmægtig. I Flygtningenævnet blev de informeret om nævnets behandling af asylsager, herunder statusændringssager, genoptagelsessager og brugen af baggrundsmateriale. Der var ligeledes interesse for at høre om nævnets afgørelsesdatabase samt de dertil hørende udfyldningsskemaer med stikord.

Den 29. november 2002 havde Flygtningenævnet besøg af viceafdelingschefen i det lettiske Justitsministerium. Besøget i Flygtningenævnet var et led i et fem dages besøg i Danmark, hvor også blandt andet Udlændingestyrelsen og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement blev besøgt. Besøget var et led i "Tjenestemandsudveksling inden for Den Nordiske Stipendieordning for Baltikum og Nordvest Rusland", og var finansieret af Nordisk Råd. Viceafdelingschefen fik først en kort gennemgang af nævnets historie, herunder de løbende ændringer i antallet af sager, nævnsmøder og nævnsmedlemmer. Han blev efterfølgende informeret om nævnets status, de processuelle regler for nævnets virksomhed samt det praktiske forløb af nævnsmøderne, herunder nævnets mulighed for at udsætte sager på videre undersøgelser samt nævnets muligheder for at foretage sådanne undersøgelser. Endvidere blev han kort orienteret om den seneste ændring af udlændingelovens § 7.

Den 22. november 2002 havde Flygtningenævnet besøg af IT-chefen og to medarbejdere fra det norske udlændingenævn. Baggrunden for mødet var et ønske om nærmere oplysninger om sekretariatets sagsbehandling og IT-redskaber.

Kapitel 4

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

Kapitel 4

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

4.1 Ændringer af udlændingeloven i beretningsperioden

Udlændingeloven er ændret flere gange i beretningsperioden, og især to ændringslove har betydet ændringer for Flygtningenævnets virksomhed. Der er tale om lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven - Initiativer mod terrorisme m.v., opfølgning på FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme og lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love - Afskaffelse af de facto flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.

Lov nr. 362 medførte en styrkelse af samarbejdet mellem udlændingemyndighederne, efterretningstjenesterne og politiet, herunder en videregående adgang til udveksling af oplysninger myndighederne imellem. Med lovændringen er endvidere udlændingelovens udelukkelsesgrunde ændret og udlændingelovens refolementsforbud blev strammet. Lov nr. 362 trådte i kraft den 8. juni 2003.

Ved nr. lov 365 blev sammensætningen af Flygtningenævnet ændret, de facto flygtningebegrebet blev afskaffet, og der blev i stedet indført begrebet beskyttelsesstatus. Endvidere blev muligheden for at søge asyl via danske repræsentationer i udlandet afskaffet, der blev indført nye regler for fastsættelse af udrejsefrist og behandling af anmodninger om genoptagelse, og endelig blev formandskompetencen udvidet til at også at omfatte sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren. Lov nr. 365 trådte i kraft den 1. juli 2003.

I det følgende redegøres for det retlige grundlag for Flygtningenævnets behandling af asylsager.

Først redegøres der i pkt. 4.2 for udlændingelovens § 7, stk. 1, der er uændret, og for udlændingelovens § 7, stk. 2, og ændringen heraf. Herefter følger i pkt. 4.3 – 4.5 en gennemgang af de øvrige ændringer af udlændingeloven i beretningsperioden.

4.2 Udlændingelovens § 7

4.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

I medfør af § 7, stk. 1, meddeles efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, såfremt den pågældende er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

"... som følge af velbegrunder frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig uden for det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig uden for det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil."

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1 A, i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1 A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrunder frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrunder, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Det er i den forbindelse ikke afgørende, om der reelt er sket forfølgelse, eller om der udelukkende foreligger en risiko for forfølgelse.

Ved vurderingen af, hvorvidt der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighedernes side, men beskyttelsen er ikke begrænset hertil. Der vil således kunne meddeles asyl i situationer, hvor myndighederne ikke er i

stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkret og individuel forfølgelse. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Det generelle kriterium for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, for opfyldt, kan udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland må frygtes at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke eller en risiko herfor.

Ved bedømmelsen af, om dette kriterium er opfyldt, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det afgørende er imidlertid, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet. Dette gælder, selv om nævnet ikke finder, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag.

4.2.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2

Udover § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at meddele opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Ved lov nr. 365 blev bestemmelsen ændret, og "de facto" asylbegrebet blev afskaffet og erstattet af den nugældende beskyttelsesstatus (b-status). Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver fortsat et egentligt retskrav på opholdstilladelse, såfremt betingelserne i bestemmelsen er opfyldt. Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2003 og gælder for ansøgninger om asyl indgivet efter denne dato.

§ 7, stk. 2, før den 1. juli 2002 (de facto status)

Efter den hidtidige formulering af udlændingelovens § 7, stk. 2, meddeles der opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrunnet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland (de facto status).

Bestemmelsen gav et egentligt retskrav på opholdstilladelse til personer, der ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet måtte frygtes at blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse af en vis styrke eller en risiko herfor. Den

omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigs-lignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelses-mæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, kunne deri-mod ikke uden videre begrunde asyl.

Den hidtidige formulering af § 7, stk. 2, gav endvidere grundlag for at anvende bestemmelsen i tilfælde, der ligger uden for flygtningekonventionens anvendelsesområde, men hvor grundlaget for asylansøgningen er omfattet af andre internationale forpligtelser, herunder internationale konventioner, hvorefter Danmark er forpligtet til at undlade at udsende den pågældende ansøger.

§ 7, stk. 2, efter den 1. juli 2002 (beskyttelsesstatus)

Det blev ved lovændringen klart tilkendegivet, at hensigten med ændringen af § 7, stk. 2, var, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge der – når bortses fra flygtningekonventionen af 1951 – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt. Den nye bestemmelse blev derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventionsbestemmelser.

Efter den nugældende formulering af § 7, stk. 2, meddeles der således opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Ordlyden ligger tæt op af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 3, hvoraf det bl.a. fremgår, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig vanærende behandling eller straf. Tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention indeholder desuden et forbud mod idømmelse af dødsstraf og henrettelse i fremtid.

Endvidere indeholder FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) i artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur eller for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Da bestemmelsen alene finder anvendelse i de tilfælde, hvor ansøgning om asyl er indgivet efter 1. juli 2003, har nævnet alene truffet en enkelt afgørelse efter denne bestemmelse i beretningsperioden. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, da ansøgeren ikke havde sandsynliggjort sit asylmotiv og således ikke opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter § 7. Afgørelsen belyser således ikke anvendelsesområdet for beskyttelsesstatus.

4.3 Øvrige ændringer af udlændingeloven som følge af lov nr. 365 af 5. juni 2002

4.3.1 Afskaffelse af muligheden for at anmode om asyl via danske repræsentationer i udlandet (ambassadesager)

Ved lovændringen blev bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, ophævet. Efter § 7, stk. 4, fandt § 7, stk. 1 og 2, tilsvarende anvendelse på en udlænding, som ikke befandt sig her i landet, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere længerevarende ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning måtte anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse. Ophævelsen medfører, at det ikke efter den 1. juli 2002 har været muligt at anmode om asyl via en dansk ambassade i udlandet.

4.3.2 Nye regler vedrørende fastsættelse af udrejsefrist og genoptagelsesansøgninger (§ 33)

Udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt., er ændret, således at en udlænding pålægges at udrejse straks, i tilfælde hvor Flygtningenævnet meddeler den pågældende afslag på asyl. Bestemmelsen gælder undtagelsesfrit, og udrejsefristen skal således altid fastsættes til straks ved endeligt afslag på asyl.

Efter § 33, stk. 7, har en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Efter den tidligere bestemmelse kunne en genoptagelsesansøgning ikke tillægges opsættende virkning, hvis udrejsefristen var overskredet. Ved lovændringen er § 33, stk. 7, 2. pkt., ændret, således at en anmodning om genoptagelse af en asylsag, der indgives efter at udrejsefristen er overskredet, kan tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, såfremt ganske særlige grunde taler derfor.

Ganske særlige grunde i henhold til § 33, stk. 7, 2. pkt., vil kunne foreligge, såfremt der er konkret grund til at antage, at genoptagelsesansøgningen vil kunne føre til en ændret vurdering af den tidligere trufne afgørelse. Ubegrundede genoptagelsesansøgninger eller anmodninger, der ikke indeholder nye oplysninger eller synspunkter i forhold til den tidligere trufne afgørelse, vil derimod ikke blive tillagt opsættende virkning. Dette gælder også i tilfælde, hvor ansøgeren bebuder at ville fremkomme med supplerende oplysninger og anbringender i et senere indlæg.

I tilfælde, hvor en anmodning om genoptagelse af en asylsag i henhold til § 33, stk. 7, 2. pkt., tillægges opsættende virkning, vil udrejsefristen på ny skulle fastsættes til straks, hvis genoptagelse afslås eller afslag på asyl fastholdes.

Der blev endvidere ved lovændringen indføjet en bestemmelse i § 33, stk. 8, hvorefter en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, § 9 b eller § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, ikke behandles, hvis den myndighed, der har truffet afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Myndighederne er eksempelvis ikke bekendt med udlændingens opholdssted, hvis udlændingen er registreret som forsvundet i udlændingeregistret.

Bestemmelsen indebærer, at en genoptagelsesansøgning fra en udlænding i disse tilfælde ikke behandles, hvis udlændingen holder sig skjult for myndighederne. Dette gælder, uanset at anmodningen må antages at kunne føre til opholdstilladelse. I sådanne sager skal udlændingemyndighederne ikke tage stilling til, om anmodningen bør tillægges opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7, 2. pkt., ligesom udlændingemyndighederne ikke skal foretage nogen vurdering af, om der er grundlag for at genoptage sagen. Udlændingemyndighederne skal således alene meddele den person, der har formidlet udlændingens genoptagelsesansøgning over for udlændingemyndighederne, at genoptagelsesansøgningen ikke kan behandles, før udlændingen giver sig til kende over for myndighederne på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for udlændingemyndighedernes behandling af sagen.

Bestemmelsen indebærer ikke, at udlændingen på et senere tidspunkt er afskåret fra at få sin asylsag eller en ansøgning om opholdstilladelse efter en af de øvrige nævnte bestemmelser genoptaget.

4.3.3 Ændring af Flygtningenævnets sammensætning

Før den 1. juli 2002 medvirkede der ved Flygtningenævnets behandling af en asylsag 4 medlemmer udover formanden eller en af næstformændene. Disse 4 medlemmer var udpeget efter indstilling fra Indenrigsministeriet (Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration), Udenrigsministeriet, Advokatrådet og Dansk Flygtningehjælp.

Ved ændringen af udlændingelovens § 53, stk. 2, 1. pkt., blev nævnets sammensætning således, at der ved Flygtningenævnets behandling af en sag, foruden formanden eller en af næstformændene, medvirker et medlem udpeget af integrationsministeren og et medlem udpeget efter indstilling fra Advokatrådet, jf. § 53, stk. 2, 2. pkt. Det blev samtidig indføjet i loven, at nævnets medlemmer er uafhængige og ikke kan modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

4.3.4 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløsp-proceduren

Ved loven blev der endvidere indført en udvidet formandskompetence i sager, hvor Udlændingestyrelsen har forsøgt at afgøre en asylsag i åbenbart grundløsp-proceduren, men hvor Dansk Flygtningehjælp har nedlagt veto herimod. Den udvidede formandskompetence finder anvendelse for afgørelser, truffet af Udlændingestyrelsen fra den 1. juli 2002.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 53, stk. 4, har følgende ordlyd :

”Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Bestemmelsen indebærer, at Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene som udgangspunkt behandler sager, hvor en asylansøgning efter Udlændingestyrelsens opfattelse er åbenbart grundløs, men hvor Dansk Flygtningehjælp ikke har kunnet tilslutte sig styrelsens vurdering, alene. Tidligere blev disse sager behandlet efter den almindelige procedure med mundtlig fremlæggelse under et møde i nævnet.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog i forbindelse med vurderingen af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdepunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændring af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Ved samme lovændring blev § 53 b, stk. 1, endvidere ændret således, at der nu i bestemmelsen er anført de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløsp-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløsp-proceduren – som hidtil – skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløsp-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Bestemmelsen fastslår endvidere udtrykkeligt, at åbenbart grundløs-proceduren f.eks. også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles under et nævnsmøde.

Flygtningenævnet har på dette grundlag indført en særlig hasteprocedure for behandlingen af sagerne og har besluttet, at sagerne indtil videre som udgangspunkt behandles af formanden og fire næstformænd, ligesom det er en gruppe på fire fuldmægtige i sekretariatet, der forestår behandlingen af disse sager.

Ved sagens modtagelse sender nævnet et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristen, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter, beskikkelsesbrev samt baggrundsmaterialeliste til advokaten. I den forbindelse anmodes advokaten om at fremkomme med skriftligt indlæg i sagen inden tre uger, hvorefter sagen vil blive afgjort på skriftligt grundlag af formanden eller en af næstformændene eller henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde.

Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at meddele Flygtningenævnets sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår.

I tilfælde af overskridelse af tre ugers fristen vil Flygtningenævnet under henvisning til § 55, stk. 2, kunne beskikke en anden advokat.

I 2002 har nævnet truffet afgørelse i 17 sager på formandskompetencen, og tre sager, der havde været forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, blev henvist til mundtlig behandling.

Hovedparten af sagerne, som har været behandlet på formandskompetencen, har omhandlet ansøgere fra det tidligere Jugoslavien.

Som eksempler på Flygtningenævnets praksis i disse sager kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **28. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1982. Indrejst i oktober 2001. Ansøgeren havde ikke udført militærtjeneste, ligesom han aldrig havde været politisk aktiv. Som etnisk gorani med serbokroatisk som modersmål blev ansøgeren chikaneret og udsat for voldelige overgreb begået af albanere. Ansøgeren hverken talte eller forstod albansk. Albanere ønskede at lukke ansøgerens faders café på grund af mistanke om samarbejde med serberne, idet der under krigen havde været mange serbiske soldater i caféen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var etnisk gorani fra Dragas i Kosovo. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren på grund af sit etniske tilhørsforhold var blevet overfaldet af albanere på skolen i Dragas, samt at ansøgeren og hans fader blev overfaldet i forbindelse med albanernes overtagelse af ansøgerens faders café. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var grundlag for at antage, at overfaldene var udslag af systematisk forfølgelse af ansøgeren, men at der i stedet var tale om enkeltstående tilfælde af overgreb fra civile albanere. Flygtningenævnet fandt ikke, at overfaldene havde været af en sådan intensitet og omfang, at de kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren efter krigen blev opsøgt af UCK-medlemmer, der opfordrede ansøgeren til at slutte sig til UCK. Nævnet havde herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaringer herom først var kommet i forbindelse med samtalen med Udlændingestyrelsen, men ikke var nævnt i asylansøgningsskemaet eller i asylregistreringsrapporten. Uanset om ansøgeren mundtligt var blevet opfordret til at tilslutte sig UCK, og at han havde afslået dette, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren herved havde bragt sig i et sådant modsætningsforhold til UCK, at han som følge heraf ved en tilbagevenden til Kosovo risikerede overgreb af asylbegrundende karakter. Uanset de generelt vanskelige forhold for mindretal i Kosovo fandt Flygtningenævnet efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke, at ansøgerens tilhørsforhold til gorani-mindretallet i sig selv kunne føre til, at ansøgeren meddeltes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren forud for udrejsen havde været udsat for en konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko herfor. BR11/1

Nævnet **stadfæstede** den **29. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1958 (M) og 1957 (K). Indrejst i 2001. Ansøgerne var etniske bosniakker. Den mandlige ansøgers broder var bosat i Danmark. I perioden 1992-1996 udførte den mandlige ansøger militærtjeneste i den bosniske hær som menig. I 1993 blev han tilbageholdt af kroatiske soldater. Under tilbageholdelsen blev han udsat for trusler og fysiske overgreb. På et tidspunkt blev han sammen med de andre fanger ført til et skovområde, hvor han blev udsat for fysiske overgreb. Flere af fangerne blev ført væk, men overgrebene fortsatte. Efter de andre fanger var blevet ført væk, kunne der høres skud. Den mandlige ansøger forsøgte at flygte sammen med to venner. Den ene blev dræbt og den anden såret. Det lykkedes den mandlige ansøger og hans sårede ven at flygte. På grund af tilbageholdelsen i fangelejren havde den mandlige ansøger efterfølgende haft dårligt psykisk helbred. I perioden fra 1995-1999 blev den mandlige ansøger udsat for trusler og afpresning af penge af maskerede mænd, som ansøgeren antog var SDA-medlemmer. I 2001 blev den kvindelige ansøger udsat for anonyme telefoniske trusler. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger i 1992-1996 havde gjort tjeneste i den bosniske hær, at han i 1993 blev tilbageholdt af kroatiske soldater, og at han i forbindelse hermed blev udsat for trusler og fysiske overgreb. Uanset om nævnet kunne lægge til grund, at den mandlige ansøger i 1995-1999 havde været udsat for trusler og afpresning af penge af maskerede mænd, og at den kvindelige ansøger i 2001 havde modtaget anonyme telefoniske trusler, fandt nævnet ikke, at ansøgerne havde sandsynliggjort, at de forud for udrejsen havde været udsat for en sådan chikane eller sådanne andre forhold, at det kunne karakteriseres som forfølgelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at henvendelserne var ophørt efter en anmeldelse til politiet i 1999, og at henvendelserne måtte anses for at være kriminelle handlinger. Ansøgerne måtte derfor henvises til at søge deres hjemlands myndigheders beskyttelse mod sådanne handlinger. Nævnet fandt endvidere ikke, at de voldsomme begivenheder den mandlige ansøger oplevede under krigen, i dag kunne begrunde opholdstilladelse. Nævnet bemærkede, at begivenhederne lå adskillige år tilbage i tiden, og at forholdene i Bosnien-Hercegovina siden er væsentligt ændret. Nævnet fandt endelig, at den af ansøgerne påberåbte subjektive frygt på tidspunktet for ansøgernes udrejse ikke kunne anses for at være begrundet i sådanne forhold, at det kunne danne grundlag for en opholdstilladelse. BR11/2

Nævnet **stadfæstede** den **29. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar, født i 1975(M) og 1978(K) fra Forbundsrepublikken Jugoslavien. Indrejst i 2001. Ansøgerne var kristne af trosretning og etniske romaer fra Vojvodina. I de sidste syv år før udrejsen havde de betalt 7.000 DM

månedligt til mafiaen i beskyttelsespenge, idet de først blev truet med, at mafiaen ville brænde deres kornmarker af og senere blev truet på livet. Ansøgerne blev endvidere af befolkningen udsat for chikane og fysisk vold på grund af deres etnicitet. De havde forsøgt at søge politiets beskyttelse mod befolkningen og mafiaens trusler og overgreb, men det havde ikke været muligt at opnå denne. Da de ophørte med at betale beskyttelsespenge til mafiaen, blev den mandlige ansøgers fader bortført, og holdt fanget i to måneder på et lager. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne samt deres børn gennem flere år havde været udsat for forskellige former for chikane fra lokalbefolkningen. Nævnet fandt ikke, at den omtalte chikane havde haft en sådan karakter og intensitet eller havde været af et sådant omfang, at den kunne føre til, at ansøgerne kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet kunne ikke lægge ansøgerenes forklaring om faderens forsvinden, og om at de gennem syv år havde betalt beskyttelsespenge til mafiaen, til grund. Nævnet fandt det utroværdigt, at den mandlige ansøger hver måned skulle have lagt 7.000 DM ved en bod på markedspladsen til mafiaen uden at komme i kontakt med mafiaen. Nævnet lagde herved vægt på, at oplysningerne herom først fremkom under samtalen hos Udlændingestyrelsen, og at ansøgerne alene havde begrundet dette med, at de på grund af deres erfaringer ikke stolede på politiet. Uanset om forklaringerne vedrørende pengeafpresningen og faderens forsvinden kunne lægges til grund fandt nævnet, at der var tale om kriminelle handlinger, og at der ikke var grundlag for at antage, at disse kriminelle handlinger var understøttet eller accepteret af myndighederne. På denne baggrund fandt nævnet, at ansøgerne måtte henvises til at klage til de overordnede myndigheder. Nævnet kunne derfor ikke hverken ud fra ansøgerenes forklaringer eller ud fra de foreliggende baggrundsoplysninger om romaers forhold i Forbundsrepublikken Jugoslavien lægge til grund, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for at blive udsat for at blive udsat for asylbegrundende forhold omfattet af udlændingelovens § 7. BR11/3

Nævnet **stadfæstede** den **13. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født 1934. Indrejst i juli 2001. Ansøgeren havde boet i det nuværende Republika Srpska frem til 1994, hvor hun blev bestjålet og voldtaget af civile serbere. Efter et års ophold i Kroatien vendte ansøgeren i 1995 tilbage til hjemlandet, hvor hun bosatte sig i Føderationsområdet. I 1997 blev ansøgeren skilt fra sin ægtefælle, idet denne ikke ønskede at leve sammen med en kvinde, der havde været udsat for voldtægt af serberne. Ansøgerens datter havde siden 1993 været bosat i Danmark. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder at hun i 1994 var udsat for voldtægt begået af civile serbere. Flygtningenævnet fandt ikke, voldtægten kunne begrunde, at ansøgeren meddeltes asyl. Flygtninge-

nævnet lagde vægt på, at der var tale om et enkeltstående forhold, der lå langt tilbage i tiden, og at udrejsen efter ansøgerens egen forklaring ikke skyldtes voldtægten, men derimod at ansøgeren ingen familie havde tilbage i hjemlandet. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren efter voldtægten ikke havde haft konflikter af asylrelevant karakter i hjemlandet. Der var derfor ikke efter det foreliggende grundlag for at statuere asylbegrundende subjektiv frygt hos ansøgeren. Uanset om ansøgeren kunne vende tilbage til Republik Srpska, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i Føderationsområdet, hvor hun havde opholdt sig siden 1995. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet fandt ikke, at oplysningerne om ansøgerens helbredsmæssige tilstand kunne ændre denne vurdering. BR11/4

Nævnet **stadfæstede** den **3. december 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Makedonien, født i 1972 (M) og 1979 (K). Indrejst i december 2001. **Flygtningenævnet** fandt, at den mandlige ansøger under hele sagsbehandlingsforløbet i nogen grad havde udbygget sit asylmotiv. Under de første afhøringer og til asylskemaet koncentrerede den mandlige ansøger sig om den episode, hvorved han blev frarøvet et bestikkelsesbeløb, som skulle være overgivet til en politiker, men det fremgik af ansøgerens egne forklaringer herom, at ansøgeren var blevet rensset for en efterfølgende sigtelse for tyveri af pengene. Under de senere samtaler uddybede den mandlige ansøger sit asylmotiv med, at han dels var blevet opfordret til at afhænde et nærmere angivet jordstykke til en politiker eller en stråmand, og at han via sin tante var kommet i besiddelse af nogle dokumenter, der kunne belyse korrupsion indenfor den ukrainske regering, og at han ligeledes - under udførelse af massage - overværede forskellige samtaler, om at hans firma havde modtaget et større pengebeløb fra den statslige ukrainske bank til at gennemføre forskellige infrastrukturarbejder, at denne bank herefter gik konkurs, og at formålet med hele transaktionen var, at sætte en politiker i gunstigt lys i nogle vælgeres øjne. Efter en samlet vurdering af sagen, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at nogen af de ovennævnte begivenheder havde medført en asylbegrundende forfølgelse af den mandlige ansøger. De fysiske overgreb, som den mandlige ansøger havde været udsat for måtte efter det foreliggende anses for at være almindelig borgerlig kriminalitet. Det fremgik af den mandlige ansøgers forklaringer, at politiet flere gange havde taget imod klager fra den mandlige ansøgers far, ligesom politiet undersøgte sigtelsen mod den mandlige ansøger for tyveri, men frafaldt sigtelsen, efter at det ved en grafologisk undersøgelse var blevet fastslået, at den mandlige ansøgers underskrift på et dokument var blevet forfalsket. Flygtningenævnet fandt således ikke tilstrækkeligt grundlag for

at antage, at de stedlige myndigheder ikke havde foretaget de fornødne politimæssige undersøgelser. Det fremgik alene af den mandlige ansøgers forklaring i denne forbindelse, at hans far havde fået oplyst af den øverste anklagemyndighed, at der ikke var tilstrækkeligt bevis i sagen til at efterforskningen kunne fortsætte. Flygtningenævnet fandt ej heller grundlag for at antage, at den mandlige ansøger ved tilbagevenden til hjemlandet ville være i konkret og individuel risiko for asylbegrundende overgreb fra myndighedernes side eller fra mafiastrukturer i landet, som han ikke ville kunne opnå den fornødne myndighedsbeskyttelse imod. For så vidt angik den kvindelige ansøger, kunne Flygtningenævnet i det væsentlige lægge hendes forklaring til grund for sagen, herunder at hun havde været udsat for overgreb, som angivet. Uanset om overgrebene havde en så grov karakter, som af hende hævded, fandt Flygtningenævnet imidlertid ikke, at overgrebene i sig selv var asylbegrundende. Den kvindelige ansøger havde i øvrigt ikke selvstændigt asylmotiv. BR11/5

Formanden kan henvise en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde, såfremt der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Dette kan for eksempel forekomme i tilfælde, hvor nævnet for nylig i sammenlignelige sager har meddelt asyl, eller der er fremkommet nye væsentlige baggrundsoplysninger, som ikke er indgået i den tidligere praksis. Endvidere kan der være sager, som ikke på det foreliggende grundlag er egnet til skriftlig behandling, men hvor der findes behov for at stille supplerende spørgsmål, eller hvor man finder, at ansøgerens personlige fremmøde kan være af betydning for vurdering af ansøgerens troværdighed.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **3. december 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Ukraine, født i 1972 (M) og 1979 (K). Indrejst i december 2001. Den mandlige ansøger har blandt andet forklaret, at han var uddannet som massagelæge og havde arbejdet som sådan både på et hospital og i et firma. **Flygtningenævnet** fandt, at den mandlige ansøger under hele sagsbehandlingsforløbet i nogen grad havde udbygget sit asylmotiv. Under de første afhøringer og til asylskenet koncentrerede den mandlige ansøger sig om en episode, hvorved han blev frarøvet et bestikkelsesbeløb, som skulle være overgivet til en politiker, men det fremgik af ansøgerens egne forklaringer herom, at ansøgeren var blevet rensset for en efterfølgende sigtelse for tyveri af pengene. Under de senere samtaler uddybede den mandlige ansøger sit asylmotiv med, at han dels var blevet opfordret til at afhænde et nærmere angivet jordstykke til en politiker eller en stråmand, og at han via sin tante var kommet i besiddelse af nogle dokumenter, der kunne belyse korruption indenfor den ukrainske

regering, og at han ligeledes - under udførelse af massage - overværede forskellige samtaler, om at hans firma havde modtaget et større pengebeløb fra den statslige ukrainske bank til at gennemføre forskellige infrastrukturarbejder, at denne bank herefter gik konkurs, og at formålet med hele transaktionen var, at sætte en politiker i gunstigt lys i nogle vælgeres øjne. Efter en samlet vurdering af sagen fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at nogen af de ovennævnte begivenheder havde medført en asylbegrundende forfølgelse af den mandlige ansøger. De fysiske overgreb, som den mandlige ansøger havde været udsat for måtte efter det foreliggende anses for at være almindelig borgerlig kriminalitet. Det fremgik af den mandlige ansøgers forklaringer, at politiet flere gange havde taget imod klager fra den mandlige ansøgers far, ligesom politiet undersøgte sigtelsen mod den mandlige ansøger for tyveri, men frafaldt sigtelsen, efter at det ved en grafologisk undersøgelse var blevet fastslået, at den mandlige ansøgers underskrift på et dokument var blevet forfalsket. Flygtningenævnet fandt således ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at de stedlige myndigheder ikke havde foretaget de fornødne politimæssige undersøgelser. Det fremgik alene af den mandlige ansøgers forklaring i denne forbindelse, at hans far havde fået oplyst af den øverste anklagemyndighed, at der ikke var tilstrækkeligt bevis i sagen til, at efterforskningen kunne fortsætte. Flygtningenævnet fandt ej heller grundlag for at antage, at den mandlige ansøger ved tilbagevenden til hjemlandet ville være i konkret og individuel risiko for asylbegrundende overgreb fra myndighedernes side eller fra mafiastrukturer i landet, som han ikke ville kunne opnå den fornødne myndighedsbeskyttelse imod. For så vidt angik den kvindelige ansøger, kunne Flygtningenævnet i det væsentlige lægge hendes forklaring til grund for sagen, herunder at hun havde været udsat for overgreb, som angivet. Uanset om overgrebene havde en så grov karakter, som af hende hævdedet, fandt Flygtningenævnet imidlertid ikke, at overgrebene i sig selv var asylbegrundende. Den kvindelige ansøger havde i øvrigt ikke selvstændigt asylmotiv. BR11/6

4.4 Lov nr. 362 af 6. juni 2002 – Initiativer mod terrorisme m.v.

Efter terrorangrebet mod USA den 11. september 2001 foretog regeringen en vurdering af, om dansk lovgivning var tilstrækkelig til at sikre en effektiv indsats mod terrorisme. Denne vurdering resulterede i en række forskellige lovgivningsinitiativer rettet mod terrorisme, der blev samlet i en fælles "anti-terrorpakke". På udlændingeområdet betød det fremsættelsen af lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001. Et væsentligt formål med fremsættelsen af dette lovforslag var at sikre fuld efterlevelse på udlændingelovens område af FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme.

Den 31. maj 2002 vedtog Folketinget lovforslag nr. L 32 som lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven (initiativer mod terrorisme m.v.), der trådte i kraft den 8. juni 2002. Et af lovens formål var en markant styrkelse af samarbejdet mellem udlændingemyndighederne, Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste i udlændingesager. Lovændringen indebærer derfor en videregående adgang til udveksling af oplysninger myndighederne imellem end tidligere. Herudover indeholder loven ændringer af udelukkelsesgrundene, der tager sigte på at udelukke udlændinge, der har begået grove forbrydelser, fra at opnå opholdstilladelse i Danmark, ligesom en allerede meddelt opholdstilladelse i videre udstrækning vil kunne inddrages. Endvidere indeholder loven en stramning af forbuddet mod refoulement (§ 31), således at forbuddet mod udsendelse af udlændinge, der udelukkes fra opholdstilladelse, ikke gælder i videre omfang end Danmarks internationale forpligtelser gør det nødvendigt. Det blev endvidere sikret, at der sker en løbende opfølgning på udsendelse af udlændinge, som er udelukket fra opholdstilladelse, således at afgørelsen ændres, hvis grundlaget for afgørelsen ændres. Endelig blev udvisningsreglerne ændret og der blev indført ændrede regler for anvendelse af fingeraftryk.

4.4.1 Styrket samarbejde mellem myndighederne og udveksling af oplysninger

Ved vedtagelse af loven blev der indsat et kapitel 7 a om udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v. i udlændingeloven. Af dette kapitel følger blandt andet, at Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke kan videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver, jf. § 45 a. Det følger videre af § 45 c, at Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke kan videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Det følger af bemærkningerne til loven, at der skal etableres et samarbejdsforum med deltagelse af Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet, statsamterne, Rigspolitichefen, udlændingeafdelingen (tidligere afdeling E), Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste. Dette samarbejdsforum skal følge op på lov nr. 362 og fastlægge nærmere interne retningslinier for udlændingemyndighedernes videregivelse af oplysninger til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden. Samarbejdsforumet, hvori også Statsadvokaturen for Særlige Inter-

nationale Straffesager efterfølgende er blevet repræsenteret, blev nedsat den 14. august 2002.

Ved lovændringen blev udlændingelovens § 40, stk. 1, tillige ændret, således at der blev indført et 3. pkt. i bestemmelsen. Det følger heraf, at udlændingemyndighederne skal oplyse en udlænding om, at de oplysninger, som den pågældende giver i forbindelse med behandlingen af sin sag, kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a, og at oplysningerne kan danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Baggrunden for ændringen af udlændingelovens § 40 er den mulige risiko for selvinkriminering, som de nye regler om videregivelse af oplysninger til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden åbner op for. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding har oplysningspligt i forbindelse med behandlingen af en sag efter udlændingeloven. Manglende opfyldelse af oplysningspligten kan straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder fængsel, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1.

Forbudet mod selvinkriminering, der følger af den danske strafferetspleje og praksis vedrørende den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 6, stk. 1, omfatter ikke ansøgningssager fra udlændinge om indrejse og ophold i Danmark. Oplysningspligten i henhold til udlændingelovens § 40, stk. 1 gælder således også oplysninger vedrørende eventuelle strafbare forhold.

Det følger imidlertid af en dom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det udgjorde en krænkelse af forbuddet mod selvinkriminering, at anklagemyndigheden i en straffesag anvendte en forklaring, som tiltalte tidligere havde afgivet under trussel om straf. Forbuddet mod selvinkriminering kan således begrænse brugen af oplysninger fremkommet under trussel om straf i forbindelse med en efterfølgende straffesag. Da de oplysninger, der videregives fra udlændingesager, blandt andet kan danne grundlag for en beslutning om tiltalerejsning, er udlændingelovens § 40, stk. 1, 3. pkt., blevet indført.

Vejledningen efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 3. pkt. skal kun foretages i forhold til udlændinge, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter ikrafttræden af lov nr. 362 af 6. juni 2002. Skæringstidspunktet er således den 8. juni 2002, hvor loven trådte i kraft.

4.4.2 Udlændinge til fare for statens sikkerhed, jf. udlændingelovens § 45 b

Ved vedtagelse af loven blev udlændingelovens § 45 b tillige indført. Det følger af denne bestemmelse, at ministeren for flygtninge, indvandrere og integration på baggrund af en indstilling fra justitsministeren til brug for behandlingen af en sag efter udlændingeloven vurderer, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved udlændingemyndighedernes afgørelse af sagen.

Udlændingemyndighederne skal således ikke i disse sager foretage en selvstændig vurdering af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed.

Vurderer ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, at en udlænding vil være en fare for statens sikkerhed, indebærer dette, at den pågældende ikke kan meddeles opholdstilladelse. Såfremt den pågældende har opholdstilladelse vil en sådan vurdering betyde, at opholdstilladelsen som udgangspunkt inddrages. Det er imidlertid ikke en forudsætning for at træffe en af disse afgørelser, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt af landet, jf. herom udlændingelovens § 31. Det vil også fremover være Flygtningenævnet, som i sidste instans træffer afgørelse efter udlændingelovens § 31, med henblik på at asylansøgeren ikke udsendes til forfølgelse. Flygtningenævnets afgørelse herom træffes uafhængigt af integrationsministerens vurdering af, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed.

Politiets Efterretningstjeneste kan af egen drift tage initiativ til, at justitsministeren overfor ministeren for flygtninge, indvandrere og integration indstiller, at en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed. Herudover skal udlændingemyndighederne, hvis der er konkret anledning hertil, anmode Politiets Efterretningstjeneste om at vurdere, om der er grundlag for at tage initiativ til, at justitsministeren overfor ministeren for flygtninge, indvandrere og integration indstiller, at en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed.

Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at de oplysninger, der har ført til en vurdering efter § 45 b, stk. 1, af, at en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til udlændingen eller udlændingemyndighederne, jf. udlændingelovens § 45, stk. 2, 1. og 2. pkt. Ved sikkerhedsmæssige grunde forstås de offentlige interesser, der er nævnt i forvaltningslovens § 15, stk. 1, nr. 1 og 2.

I efteråret 2002 besvarede ministeren for flygtninge, indvandrere og integration folketingssspørgsmål vedrørende udlændingelovens § 45 b. Det følger af besvareelserne af disse spørgsmål, at det er regeringens opfattelse, at de særlige hensyn, der må iagttages i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 45 b, stk. 1, som følge af sagernes følsomme karakter, taler for, at der ikke offentligt gives nærmere oplysninger om disse sager. Det fremgår videre, at Folketinget vil blive orienteret om udviklingen på området under fortrolige former af justitsministeren i Folketingets Udvalg vedrørende efterretningstjenesterne.

4.4.3 Ændringer i udelukkelsesgrundene og i inddragelsesreglerne

Lov nr. 362 medførte endvidere en række ændringer af udlændingelovens udelukkelsesgrunde, der tager sigte på at udelukke udlændinge, der har begået grove forbrydelser – herunder finansiering eller planlægning af en eller anden deltagelse i terrorhandlinger – fra at opnå opholdstilladelse i Danmark.

Med henblik på at sikre fuld efterlevelse af FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 ændredes udlændingelovens § 10 således, at det ved en præcisering og - i et vist omfang – en skærpelse af retstilstanden – sikredes, at adgangen til opholdstilladelse som flygtning eller opholdstilladelse på andet grundlag ikke bliver brugt af personer, der har deltaget i krigsforbrydelser, folkedrab, tortur, forbrydelser mod menneskeheden, eller har finansieret, planlagt eller på anden måde deltaget i terrorhandlinger eller lignende, eller i det hele taget har gjort sig skyldige i alvorlig kriminalitet.

Udlændingelovens § 10, stk. 1, medfører, at der ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9 e, hvis udlændingen må anses for at være en fare for statens sikkerhed, en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller må anses for omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F. Dette gælder *undtagelsesfrit* og kan således ikke fraviges på grund af særlige individuelle forhold. Udlændinge omfattet af denne bestemmelse vil således under ingen omstændigheder kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 6-9 e.

§ 10, stk. 1, nr. 2, indebærer endvidere, at en udlænding, i tilfælde hvor udlændingen udgør en trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed i et andet land, vil kunne være omfattet af bestemmelsen, hvis disse trusler mere indirekte indebærer en trussel mod den danske offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F, som ved henvisning til flygtningekonventionen i udlændingelovens § 7, stk. 1, er inkorporeret i dansk ret, anses

en person omfattet af flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde ikke for en flygtning i konventionens forstand, og vil således ikke kunne opnå asyl i Danmark uanset den pågældendes forhold i øvrigt. Efter praksis har flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde endvidere medført, at udlændinge, der ellers ville kunne blive meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2, meddeles afslag på asyl. Ændringen af udlændingelovens § 10, stk. 1, viderefører denne praksis og udbyggede udelukkelsesgrundenes anvendelsesområde, idet det ved ændringen udtrykkeligt blev fastslået, at flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde gælder undtagelsesfrit for alle flygtninge.

Af udlændingelovens § 10, stk. 2, fremgår, at en udlænding uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke kan meddeles opholdstilladelse efter §§ 6 – 9 e, medmindre *særlige grunde taler derfor*.

Bestemmelsen i § 10, stk. 2, svarer til den tidligere § 10, stk. 1, dog er der indføjet en ny stk. 2, nr. 2, hvorefter en udlænding ikke, medmindre særlige grunde taler derfor, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9 e, hvis der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24. Der er med bestemmelsen hjemmel til, at en udlænding, der har begået et forhold i udlandet af den nævnte karakter, ikke nødvendigvis skal være dømt for det pågældende forhold, for at det kan begrunde udelukkelse fra at opnå opholdstilladelse. Det er i dette tilfælde tilstrækkeligt for at udelukke meddelelse af opholdstilladelse, at der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen har begået det pågældende forhold. Denne bestemmelse har selvstændig betydning i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, i det omfang den pågældende forbrydelse ikke er af en sådan karakter, at der er anledning til at bringe flygtningekonventionens artikel 1 F i brug.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, medfører, at der ikke, medmindre særlige grunde taler derfor, meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9 e, hvis udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet.

Af § 10, stk. 2, nr. 3, fremgår, at der ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9 e, medmindre særlige grunde taler derfor, hvis der uden for de i § 10, stk. 1, nævnte tilfælde i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 4. Bestemmelsen er subsidiær i forhold til den ændrede § 10, stk. 1.

Udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 4-5, svarer indholdsmæssigt til de tidligere gældende bestemmelser i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3 og 4, hvorefter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet de Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationsystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen, eller en udlænding, der på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse, må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser, ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9 e, medmindre særlige grunde taler derfor.

Endvidere medførte lov nr. 362, at en udlænding, som har indrejseforbud jf., udlændingelovens § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-25, i henhold til § 10, stk. 3, 1. pkt., skal udelukkes fra meddelelse af opholdstilladelse i medfør af §§ 7 og 8, medmindre *særlige grunde taler for* at den pågældende meddeles opholdstilladelse. Efter bestemmelsen er formodningen således imod, at en udlænding, der blevet meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, meddeles opholdstilladelse efter reglerne i udlændingelovens §§ 7 og 8. Dette er en skærpelse i forhold til den tidligere bestemmelse i § 10, stk. 2, hvorefter en udlænding kunne meddeles opholdstilladelse efter reglerne i udlændingelovens §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde talte derimod.

For så vidt angår udlændinge, der har indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a og 25 b, er § 10, stk. 3, dog ikke indholdsmæssigt ændret, og sådanne udlændinge kan i medfør af § 10, stk. 3, 2. pkt., fortsat meddeles opholdstilladelse efter reglerne i udlændingelovens §§ 7 og 8, medmindre *særlige grunde taler herimod*.

Ved lov nr. 362 blev der endvidere i § 19 indsat nye stk. 2, nr. 2 og 3. Herefter kan både en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1 og stk. 2, nr. 1 og 2, ville udelukke opholdstilladelse. Med tilføjelsen af § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, blev der skabt hjemmel til inddragelse, dels i de tilfælde, hvor det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelse forelå omstændigheder, der ville udelukke udlændingen fra meddelelse af opholdstilladelse i medfør af de nævnte bestemmelser i § 10, og dels i de tilfælde, hvor sådanne omstændigheder er opstået efter tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen. Det forhold, at en udlændings opholdstilladelse inddrages i medfør af § 19, stk. 2, medfører dog ikke nødvendigvis, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, jf. refolementsforbuddet i § 31.

Ændringerne af §§ 10 og 19 trådte i kraft den 8. juni 2003, dog således at § 10, stk. 3 og stk. 4, der vedrører udlændinge med indrejseforbud, alene finder anvendelse, såfremt det forhold, der begrundet udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Er dette ikke tilfældet, finder den tidligere bestemmelse anvendelse.

For en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis vedrørende § 10 henvises til kapitel 8.

4.4.4 Ændring af udlændingelovens refolementsforbud

Lov nr. 362 medførte en stramning af udlændingelovens refolementsforbud, således at det sikredes, at forbuddet mod udsendelse af terrorister og andre, der er udelukket fra opholdstilladelse, ikke gælder i videre omfang end Danmarks internationale forpligtelser gør det nødvendigt.

Det fremgik af den hidtil gældende § 31, stk. 1, at en udlænding ikke kunne udsendes til et land, hvor den pågældende risikerede forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, tilknytning til en særlig gruppe eller sine politiske anskuelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1A, eller hvor den pågældende ikke var beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Refolementsforbuddet i denne bestemmelse var absolut, og var således også gældende, selvom udlændingen måtte antages at være til fare for statens sikkerhed mv. Det fremgik endvidere af den hidtil gældende § 31, stk. 2, at forbuddet mod refolement ligeledes var gældende, hvis de i udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, nævnte forhold forelå. Dog var refolementsforbuddet ikke gældende, hvis der var særlige grunde til at antage, at udlændingen frembød fare for landets sikkerhed eller hvis udlændingen efter endelig dom for særlig farlig forbrydelse måtte antages at frembyde nærliggende fare for andres liv eller frihed.

Den hidtil gældende § 31 rakte hermed videre end forbuddet mod refolement i flygtningekonventionens artikel 33, idet den hidtidige § 31 omfattede alle udlændinge, hvorimod flygtningekonventionens artikel 33 alene gælder for konventionsflygtninge (personer, der er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 A, og som ikke er udelukket for meddelelse af asyl på grund af udelukkelsesgrundene i artikel 1 F). Den hidtidige § 31 medførte således, at udlændinge, der var udelukket fra at blive meddelt asyl, og som dermed kunne være udsendt til hjemlandet efter Flygtningekonventionens bestemmelser, kunne opholde sig i Danmark, som konsekvens af at de pågældende ikke kunne udsendes efter udlændingelovens § 31.

På baggrund af Danmarks internationale forpligtelser og for at sikre fuld overensstemmelse med FN-resolution nr. 1373 blev refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 ændret, således at udlændinge, der er meddelt afslag på asyl på grund af flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde, kan udsendes af Danmark, i det omfang dette er muligt i henhold til flygtningekonventionen, samtidig med at Danmarks øvrige internationale forpligtelser overholdes, herunder særligt Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og 6. tillægsprotokol.

På baggrund af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, hvoraf det fremgår, at ingen personer må underkastes tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, ændredes § 31, stk. 1, således, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og ved anvendelsen af denne bestemmelse skal Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Udlændingelovens § 31, stk. 2, blev endvidere ændret således, at en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1. Herved blev udlændingelovens refolementsforbud begrænset i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 33. Bestemmelsen har kun selvstændig betydning i det omfang, flygtningekonventionens refolementsforbud indebærer en videre beskyttelse end det refolementsforbud, der kan udledes af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og 6. tillægsprotokol. En udlænding, der er omfattet af § 10, stk. 1, nr. 3, og således ikke kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, vil derfor ikke være beskyttet mod tvangsmæssig udsendelse efter den ændrede § 31, stk. 2, 1. pkt.

Ændringen af udlændingelovens § 31 medførte endelig, at den særlige bestemmelse om udsendelse af udlændinge omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto-forfølgelse) blev ophævet. Efter ændringen af § 31 er spørgsmålet om udsendelse af udlændinge omfattet af § 7, stk. 2, reguleret efter § 31, stk. 1, der gælder for enhver udlænding.

For at sikre, at en udlænding, der ikke har opholdsgrundlag i Danmark, fordi den pågældende er udelukket herfra, alene opholder sig i Danmark, så længe den pågældende ikke kan udsendes efter udlændingelovens § 31, blev der ved lov nr. 362 indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 32 b, hvorefter Udlændingestyrelsen skal ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 3, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er tilstede. Udlændingestyrelsen skal endvidere hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, i medfør af § 49 b undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b. En afgørelse efter § 31 om, at en udlænding ikke kan udsendes til hjemlandet, skal således ændres, hvis den pågældende udlænding ikke længere vil være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Udlændingestyrelsens afgørelser om udsendelse efter § 32 b kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a. Denne ændring trådte i kraft den 8. juni 2002.

For en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis vedrørende § 31 henvises til kapitel 8.

4.5 Ophævelse af Jugoslaverloven

Den 24. november 1992 vedtog Folketinget lov nr. 933 af 28. november 1992 om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien mv. (Jugoslaverloven).

Med loven blev der skabt et retligt grundlag for, at Danmark kunne modtage visse særlig nødstedte personer fra det tidligere Jugoslavien på midlertidig basis, og loven fungerede sideløbende med udlændingelovens § 7. Lovens anvendelse faldt ikke ind under Flygtningenævnets område.

Ved lov nr. 1044 af 17. december 2002 blev loven ophævet i sin helhed.

4.6 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen gøres klar til nævnensbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere principielle spørgsmål, for eksempel spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil imidlertid blive henvist til behandling i forbindelse med nævnsmødet.

4.6.1 Advokatbeskikkelse

Det fremgår af Udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, med mindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter anmoder nævnet om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet ansøgeren en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontorsted i ansøgerens nærområde. Advokatfuldmægtige kan efter nævnets praksis ikke give møde.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet træffer afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter, det foreliggende baggrundsmateriale og drøfte sagens omstændigheder.

4.6.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnsmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager, medmindre særlige forhold taler for en skriftlig behandling. Det kan for eksempel forekomme, såfremt ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets tre medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenen § 18, stk. 1. Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Flygtningenævnets møde ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes ved, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale, og at sagens oplysninger og de oplysninger, der fremkommer under mødet, vil blive behandlet fortroligt. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnlokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den truffene beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

4.6.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56 henviser Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, en sag til skriftlig behandling efter § 53, stk. 2 eller 4-6. Skriftlig behandling anvendes i statusændringssager, ambassadesager, sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument og sager, der efter den 1. juli 2003 af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren.

I skriftlige sager, bortset fra statusændringssager, beskikkes der en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen. Sagen afgøres herefter enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

4.6.4 Bevisvurderingen

Det fremgår af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgør ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse, eller i forbindelse med at ansøgeren har søgt om asyl, et familieoplysningskema, et asylkema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af den eller de samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingestyrelsen. Endvidere har advokaten sædvanligvis udarbejdet et skriftligt indlæg på baggrund af sin samtale med ansøgeren.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland.

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge, hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring

fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotive, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb. Det fremgår af UNHCR's Handbook, pkt. 206-212, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivel altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

4.6.5 Praksis

Nævnets praksis indgår som et vigtigt grundlag for nævnets vurdering af de enkelte sager. Flygtningenævnet er således bekendt med og anvender egen praksis ved vurderingen af asylsager. Forud for hvert nævnsmøde udsendes afgørelser, der indholdsmæssigt ligner de sager, der skal behandles på det forestående nævnsmøde, som praksis til nævnets medlemmer forud for nævnsmødet. Endvidere gennemgår formanden eller den næstformand, der skal lede mødet, i fornødent omfang praksis. Flygtningenævnet udgiver endvidere cirka fire gange årligt et nyhedsbrev, Information fra Flygtningenævnet, hvor den seneste praksis beskrives ved hjælp af praksisresuméer.

4.7 Beslutning

Forud for hvert nævnsmøde får det enkelte nævnsmedlem tilsendt sagens akter. Nævnsformanden for det pågældende nævn får endvidere tilsendt et resumé af sagens omstændigheder udarbejdet af Flygtningenævnets sekretariat.

Flygtningenævnets sekretariat udarbejder ikke en indstilling til sagens udfald forud for nævnsmødet. Det er alene det enkelte nævns votering, der er afgørende for, hvilken beslutning der træffes.

Flygtningenævnets afgørelser skal være begrundede, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Flygtningenævnets afgørelse indeholder således oplysning om sagens faktiske omstændigheder, en angivelse af, hvorvidt nævnet finder, om ansøgeren opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen at tage stilling til partsanbringender, særligt når anbringenderne vedrører forhold, der ikke kan afvises som uvæsentlige eller irrelevante, eller anbringender, som ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen har tilkendegivet at lægge særlig vægt på.

4.8 Udsendelse

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afslag på asyl, og ansøgeren ikke har andet opholdsgrundlag, indeholder afgørelsen en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Fristen fastsættes i henhold til udlændingelovens § 33, stk. 2, til straks.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt ansøgeren efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis han ikke udrejser frivilligt, samt om, til hvilket land udsendelse kan ske.

Det er Rigspolitichefens udlændingeafdeling, der herefter forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Rigspolitiet bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og er det ikke er tilfældet, varetager Rigspolitiet den tvangsmæssige udsendelsen af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

4.9 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det

kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen, jf. ovenfor. Såfremt det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. forretningsordenens § 21, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til hans kundskab, eller hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenen §§ 21, stk. 2 og 22, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

4.10 Sager afsluttet uden en afgørelse

4.10.1 Forsvundne

En asylansøger registreres som forsvundet i Udlændingeregistret, hvis den pågældendes indkvarteringscenter indberetter til Udlændingestyrelsen, at ansøgeren skønnes forsvundet. Det kan for eksempel være fordi ansøgeren i 14 dage ikke har været på det asylcenter, som den pågældende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det ny center. En ansøger kan også indberettes som forsvundet, hvis ansøgeren udebliver fra en samtale, hvortil han er tilsagt af for eksempel politiet eller Udlændingestyrelsen.

Såfremt en ansøger er registreret som forsvundet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Rigspolitiet, Udlændingeafdelingen, og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagen og sender sagens akter tilbage til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til de danske myndigheder, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at han i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og han fastholder sin ansøgning om asyl, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling i første instans.

4.10.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Den beskikkede advokat kan dog også frafalde på ansøgerens vegne. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren udrejser inden sagens afgørelse i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylsagen, og sagsbehandlingen afsluttes.

4.10.3 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 28. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der afgiver votum i sagen. Såfremt der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

Såfremt ansøgeren ikke afgav forklaring under det første nævnsmøde, eller de fremkomne oplysninger nødvendiggør, at ansøgeren atter skal have lejlighed til at afgive forklaring, berammes sagen til et nyt mundtligt nævnsmøde. Der vil i disse tilfælde normalt være tale om et nyt nævn med en anden sammensætning end det nævn, der oprindeligt behandlede sagen.

4.11 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspoliti-chefens tolkeliste. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 21. juni 2002 om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, med mindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et

andet sprog, eller med mindre det ikke er muligt at fremskaffe en tolk på modersmålet. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk på ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk på et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagen samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse vedrører sprogkundskaber, men derimod ikke såfremt det for eksempel vedrører tolkens etniske tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

4.12 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende mindreårige uledsagede flygtningebørn og sager, hvor Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitechefen er indberettet som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36, med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på 1½-2 måneder.

4.13 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

4.13.1 Genoptagelse

Ansøgeren kan efter nævnets afgørelse anmode om genoptagelse. Ved afgørelsen om, hvorvidt der skal ske genoptagelse af sagen, foretages en vurdering af

de nye oplysninger eller synspunkter sammenholdt med sagens tidligere oplysninger. Afgørelsen om genoptagelse træffes af det samme nævn, som oprindeligt afgjorde sagen. Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 5 og 6, og forretningsordenens § 29, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl er åbenbart opfyldt. Formanden kan vælge at lade spørgsmålet om genoptagelse afgøre ved skriftlig votering blandt nævnets medlemmer. Formanden kan desuden vælge at genoptage sagen og herefter lade denne afgøre ved skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, jf. forretningsordenens § 29, 3. pkt., eller ved et mundtligt nævnsmøde, jf. forretningsordenens § 29, 4. pkt., eventuelt under medvirken af et nyt nævn.

4.13.2 Domstolsprøvelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 8, at Flygtningenævnets afgørelser er endelige. Dette indebærer, at afgørelserne ikke kan undergives domstolsprøvelse. Dette spørgsmål har flere gange været indbragt for domstolene. Højesteret udtalte blandt andet i dom af 28. november 2001 (UfR 2002.406), at de forhold vedrørende sagens oplysning, som asylansøgeren havde påberåbt sig, var så nært og nødvendigt forbundet med selve bevisbedømmelsen i Flygtningenævnet, at de i det hele angik nævnets bevisbedømmelse. Forholdene kunne derfor ikke karakteriseres som sagsbehandlingsfejl, hvorfor endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, indebar, at domstolene var afskåret fra at prøve Flygtningenævnets afgørelse i den foreliggende sag.

Der henvises i øvrigt til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243) og 26. januar 2001 (UfR 2001.861).

4.13.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

4.14 Generelle baggrundsoplysninger

Det følger af udlændingelovens § 54, at nævnet drager omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelsen af andre bevismidler.

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet således også ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland.

4.14.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret.

Flygtningenævnets baggrundsmateriale indhentes fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan særligt nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsen. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices) om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande, rapporter fra British Home Office, rapporter fra det canadiske flygtningenævns dokumentationscenter, rapporter fra Det svenske Utrikesdepartement, rapporter fra EU-arbejdsgruppen EURASIL (European Union Network for asylum practitioners), rapporter fra andre landes myndigheder i øvrigt samt i en vis udstrækning artikler fra identificerbare (internationale) tidsskrifter. Endvidere kan nævnet anmode Udenrigsministeriet om en udtalelse om, hvorvidt oplysninger i et generelt udformet baggrundsnotat kan bekræftes.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

For en lang række lande udsender Flygtningenævnets sekretariat cirka hver anden måned kopi af nyt baggrundsmateriale til nævnets medlemmer. For andre lande udsendes baggrundsmaterialet til nævnets medlemmer sammen med akterne i den konkrete sag, der skal behandles.

For en lang række lande er der udarbejdet bilagslister, der udsendes til den beskikkede advokat sammen med akterne i sagen. Advokaten kan herefter rette

henvendelse til sekretariatet og anmode om kopi af det ønskede materiale. For de få lande, hvor der ikke findes bilagslister, sendes baggrundsmaterialet til den beskikkede advokat sammen med sagens akter.

Flygtningenævnets liste over baggrundsmateriale er tilgængelig på nævnets hjemmeside www.fl.n.dk.

Flygtningenævnet informerer i øvrigt om det væsentligste nye baggrundsmateriale i nyhedsbrevet "Information fra Flygtningenævnet", hvor der også er information om de væsentligste verserende høringer af generel karakter.

Formandskabets 10. beretning, 2001, indeholder i afsnit 4.15 en nærmere beskrivelse af Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling.

4.15 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

4.15.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag. Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Formandskabets 10. beretning, 2001, indeholder i afsnit 4.16.1 en nærmere beskrivelse af Flygtningenævnets høringer.

4.15.2 Ægthedsvurderinger

I en del af de konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af arrestordre, tilsigelser, udskrift af dombøger m.v., til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Flygtningenævnet sender i vid udstrækning disse dokumenter til Udenrigsministeriet med anmodning om en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Flygtningenævnet påser forud for afsendelsen af høringsen, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i flygtningesager er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningenævnet altid i høringsskrivelserne følgende forbehold: "Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde".

I juni 1996 afgav en tværministeriel arbejdsgruppe, som blev nedsat i februar 1996 efter aftale mellem udenrigsministeren, indenrigsministeren og justitsministeren, en rapport, der foruden en analyse af, hvorledes ægthedsvurderinger hidtil var blevet udført, består af en række konklusioner og anbefalinger vedrørende retningslinjerne for ægthedsvurderinger. Rapporten indeholder tillige oplysninger om Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder.

4.15.3 Kriminaltekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokumentets ægthed, kan nævnet anmode Rigspolitiets Kriminaltekniske Afdeling om at foretage en sådan vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte. Kriminalteknisk Afdeling har blandt andet foretaget flere vurderinger af irakiske identitetskort til brug for Flygtningenævnets vurdering af, om det kan lægges til grund, at asylansøgeren er fra Irak. I sjældnere tilfælde anmoder Flygtningenævnet Kriminalteknisk Afdeling om at vurdere ægtheden af attester og lignende, men denne proces vanskeliggøres af Kriminalteknisk Afdelings behov for sammenligningsmateriale i form af lignende ægte dokumenter, idet forfalskninger af attester med videre ikke fremtræder lige så tydelige, som tilfældet ofte vil være for så vidt angår identitetskort.

4.16 Sproganalyse

I sager, hvor der er tvivl om ansøgerens identitet eller hvilket land eller område ansøgeren kommer fra, kan der foretages en sproganalyse, såfremt ansøgeren giver sit samtykke til at medvirke hertil. Sproganalysen vil indgå sammen med sagens øvrige oplysninger i det grundlag, som nævnet træffer afgørelse på.

Det er Rigspolitiets udlændingeafdeling, der forestår gennemførelsen af sproganalysen. Politiet indkalder ansøgeren til en samtale, og sproganalysen baseres således på en samtale, der optages på bånd, mellem ansøgeren og en tolk. Efterfølgende sendes båndet almindeligvis til Skandinavisk Språkanalytisk AB, der skal foretage sproganalysen. I særlige tilfælde kan en sproganalyse også foretages andre steder.

Før samtalen bliver ansøgeren foreholdt vigtigheden af at medvirke hertil, samt baggrunden og formålet med samtalen. Ansøgeren bliver endvidere foreholdt vigtigheden af, at denne taler sit modersmål eller andre sprog med sin egen dialekt samt vigtigheden af, at ansøgeren taler så naturligt og kontinuerligt som muligt. Ansøgeren får oplyst, at det kan have processuel skadevirkning for ansøgerens sag, såfremt ansøgeren ikke medvirker hertil, samt at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under samtalen, vil blive behandlet fortroligt. Endelig bliver ansøgeren gjort bekendt med, at samtalen optages på bånd, at båndoptagelsen sendes til sproganalyse, samt at resultatet af sproganalysen kan blive anvendt i forbindelse med fastlæggelsen af ansøgerens identitet.

Samtalen foregår mellem ansøgeren og en tolk under tilstedeværelse af en person fra politiet. Det tilstræbes, at den benyttede tolk kommer fra samme land, som ansøgerens angivelige hjemland. Tolken får udleveret en vejledning udarbejdet af politiet indeholdende stikord og forslag til temaer, som samtalen kan omhandle. Vejledningen stemmer overens med de anvisninger til temaer, som Skandinavisk Språkanalys AB har angivet. Tolken indskræpes at tilstræbe, at ansøgeren har "fortællerrollen", samt at tolken så vidt muligt skal undgå at afbryde ansøgeren. En samtale varer typisk 45 minutter. Samtalens varighed er endvidere afhængig af, hvorvidt ansøgeren har kendskab til flere sprog, herunder stammesprog og dialekter, idet ansøgeren i så fald også skal tale på disse sprog/dialekter. I denne situation foregår samtalen på ansøgerens hovedsprog, hvorefter ansøgeren på sit stammesprog/dialekt genfortæller, hvad der er foregået.

Skandinavisk Språkanalys AB foretager sproganalysen ud fra en vurdering af ansøgerens sprogbrug, udtale samt kendskab til det oplyste hjemland. Sproganalysen, der oftest indeholder en udtalelse om, hvorfra ansøgeren må antages at stamme, sendes til Udlændingestyrelsen og indgår herefter i sagens akter.

Som et eksempel på en sag, hvori der indgår en sproganalyse blandt sagens oplysninger kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **7. januar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1980. Indrejst i august 1997. Ansøgerens klanforhold var darood, dhulbahante og bah abarsame. Ansøgeren var muslim og havde gået 2 år i skole. Han var født i Mogadishu, hvor han boede frem til krigen brød ud. Det fremgik af sagens oplysninger, at han i 1991 forlod hjemlandet på grund af borgerkrigen og flygtede til Etiopien. I 1997 forlod ansøgeren Etiopien, og han kom til Danmark på familiesammenføring med en storebror, der havde angivet, at han var ansøgerens far. Da ansøgeren havde

opholdt sig i Danmark 1 år, tog han til Norge og søgte asyl. Af sproganalyse af juni 2001 foretaget af en person fra Mogadishu-området fremgik, at ansøgeren talte somali, som det tales i det nordvestlige Somalia og i grænseområdet mellem Somalia og Etiopien. Af sproganalyse af juli 2001 foretaget af en person fra det nordlige Somalia fremgik, at ansøgeren talte somali, som det tales i det nordvestlige Somalia. I forbindelse med partshøring i Udlændingestyrelsen vedrørende resultatet af sproganalysen, der ikke harmonerede med de foreliggende oplysninger i sagen, oplyste ansøgeren, at han som cirka 10-årig flyttede til Las Anood i det nordlige Somalia sammen med sine forældre, og at han boede der i 6-7 år. Da ansøgeren tog til Etiopien for at søge familiesammenføring, blev forældrene i Las Anood. Ansøgeren ved ikke hvor forældrene er nu, muligvis i Etiopien. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde en sådan tilknytning til det nordvestlige Somalia, at han ville kunne vende tilbage dertil uden at udsætte sig for forfølgelse. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ifølge sprogtest måtte antages at have boet i det nordvestlige Somalia under en del af sin opvækst. Endvidere blev det lagt til grund, efter de oplysninger som ansøgeren havde afgivet under asylsagen, at forældrene stammede fra Las Anood, at ansøgeren flygtede hertil sammen med forældrene, og at forældrene under asylsagen havde haft ophold i Las Anood, da ansøgeren og hans broder havde telefonkontakt til forældrene. Efter de foreliggende oplysninger om forholdene i det nordvestlige Somalia, måtte det lægges til grund, at ansøgeren ikke ville udsætte sig for risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden dertil. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/7

Kapitel 5

---

*Sager indbragt for
internationale organisationer*

Kapitel 5

Sager indbragt for internationale organisationer

5.1 Sager indbragt for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 13 ændrings- og tillægsprotokoller, hvoraf nr. 12 og 13 endnu ikke er trådt i kraft. I 1954 blev der med hjemmel i konventionen nedsat en kommission – Den Europæiske Menneskerettighedskommission, der skulle tage stilling til, om klager over brud på menneskerettigheder i henhold til konventionen skulle gennem en egentlig realitetsbehandling ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I 1959 begyndte Domstolen sit arbejde. I løbet af årene blev der indbragt et stadigt stigende antal sager for Domstolen, hvilket under det eksisterende system gjorde sagsbehandlingstiden meget lang. Tillægsprotokol nr. 11, der trådte i kraft den 1. november 1998, blev derfor vedtaget. Som følge af den nye protokol blev kommissionen nedlagt og Domstolen udvidet for derved at forenkle sagsbehandlingen og afkorte sagsbehandlingstiden. Efter en overgangsperiode overtog Domstolen i november 1999 behandlingen af alle indkomne klager.

Domstolen består af én dommer fra hvert medlemsland – domstolen har således i dag 44 dommere. Domstolen er opdelt i en række komitéer hver bestående af tre dommere, nogle kamre af syv dommere og et storkammer bestående af 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt ret til retfærdighed eller forpligtelse, jf. artikel 33 og 34. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægger sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domsto-

len kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder sagen uoverensstemmende med konventionens bestemmelser, åbenbart grundløs eller en udnyttelse af retten til at anlægge sager.

I 2002 behandlede Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol en sag, hvor der blandt andet blev klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet.

5.1.1. Sagen vedrørende en iransk statsborger afgjort af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i 2002

Den 20. august 1989 indrejste en iransk statsborger i Danmark og søgte asyl. Han henviste som asylmotiv til, at han den 7. april 1986 blev tvangsindrullet i hæren og sendt til fronten. Den 25. april 1987 deserterede han fra militærtjeneste. Efterfølgende blev hans familie udsat for chikane og husransagninger.

I 1989 under sit ophold i Danmark fik den pågældende et barn.

Den 12. oktober 1990 meddelte Udlændingestyrelsen vedkommende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I august 1994 fik den pågældende permanent opholdstilladelse.

I oktober 1996 fik den pågældende yderligere et barn. I september 1997 blev han gift med en dansk statsborger. Den pågældendes to børn boede hos ham og hans ægtefælle.

I marts 1997 blev den pågældende tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1 og 2. Ved dom af 1. oktober 1997 blev han idømt tre års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1 og 2, samt udvist for bestandig.

I december 1998 blev Udlændingestyrelsen af Rigspolitechefen, Afd. E – nu Rigspolitechefens Udlændingefdeling – anmodet om at træffe afgørelse om, hvorvidt udsendelse af den pågældende ville være i strid med udlændingelovens § 31. I januar 1999 meddelte Udlændingestyrelsen, at den pågældende kunne udsendes til Iran, jf. udlændingelovens § 49, jf. § 31, idet han ikke risikerede forfølgelse af de i Flygtningekonventionens artikel 1 A nævnte grunde. Sagen blev herefter indbragt for Flygtningenævnet.

I marts 1999 blev sagen behandlet i Flygtningenævnet, hvor den pågældende afgav forklaring for nævnet. Nævnet besluttede at udsætte sagen med henblik på indhentelse af nye aktuelle oplysninger om, i hvilket omfang den pågældende i Iran ville risikere at blive dømt for de forhold, som han havde afsonet straf for i Danmark, samt at søge oplyst, om den pågældendes navn var blevet med-

delt Interpol, og i bekræftende fald hvorledes og herunder, om den pågældendes navn kunne antages at være kommet til de iranske myndigheders kundskab. I juni 1999 oplyste Udlændingestyrelsen, at den pågældende ikke fremgik af Interpols register. I november 1999 fremsendte Udenrigsministeriet svar på Flygtningenævnets høring.

Den 4. januar 2000 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om, at den pågældende kunne udsendes til Iran. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt ikke, at den pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse af de grunde, der i sin tid begrundede asyl. Flertallet fandt endvidere ikke, at den pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en yderligere straf for den kriminalitet, som han havde afsonet straf for i Danmark. Flygtningenævnets flertal lagde vægt på, at den pågældende ikke var registreret i Interpol, samt at der ikke forelå holdepunkter for, at danske myndigheder havde orienteret iranske myndigheder om kriminaliteten. Der var heller ikke andre forhold, der sandsynliggjorde, at iranske myndigheder var bekendt med kriminaliteten, eller at myndighederne ville få kendskab til den. Endvidere bemærkede Flygtningenævnets flertal, at baggrundsoplysningerne ikke støttede, at der var en væsentlig generel risiko for dobbeltstraf, idet der øjensynligt ikke var offentligt kendskab til sager vedrørende forhold svarende til den pågældendes. Flygtningenævnet stadfæstede derfor den af Udlændingestyrelsen trufne afgørelse. Den pågældende blev pålagt at udrejse af landet straks. Såfremt han ikke ville udrejse frivilligt, kunne han udsendes tvangsmæssigt til Iran.

I marts 2000 klagede en advokat på vegne af den pågældende til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol over de danske myndigheders behandling af den pågældendes asylsag og straffesag. Klageren påstod, at han ved en tilbagevenden til Iran ville risikere at blive udsat for en behandling i strid med menneskerettighedskonventionens artikel 3 eller at blive henrettet i strid med artikel 2. Endvidere anførte klageren, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet var i risiko for dobbeltstraf i strid med artikel 4 i tillægsprotokol nr. 7. Klageren anførte videre, at udsendelsen til Iran ville stride mod artikel 8, idet han derved ville miste kontakten til sin ægtefælle, sine børn og sin steddatter. Endelig anførte klageren, at der var brud på artikel 6 på grund af sagsbehandlingstiden, samt at hans tilbageholdelse med henblik på udsendelse til Iran var i strid med artikel 5.

I maj 2000 anmodede Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den danske regering om fremsendelse af skriftlige bemærkninger til sagens antagelse og realitetsbehandling, herunder bemærkninger til om det ville være i strid

med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 2 eller 3 at tilbagevende den pågældende til Iran under de givne omstændigheder.

På baggrund heraf afgav Flygtningenævnet en udtalelse, hvoraf blandt andet fremgik, at unddragelse fra militærtjeneste eller desertering normalt ikke ville kunne føre til anerkendelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. Asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2, kunne meddeles i situationer, hvor asylansøgeren påberåbte sig militære forhold som asylmotiv, når asylansøgeren var deserteret fra eller på anden måde havde unddraget sig militærtjeneste, og det kunne lægges til grund, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere at blive sendt i aktiv krigstjeneste. Derudover ville pågældende kunne blive meddelt asyl, såfremt han risikerede en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig streng straf. Asylansøgere fra Iran blev før våbenhvilen mellem Iran og Irak i sommeren 1988 efter Udlændingestyrelsens praksis meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Efter våbenhvilen i 1988 kunne Iran ikke længere betragtes som krigsførende land, hvorfor Udlændingestyrelsen ændrede sin praksis, således at personer, der risikerede indkaldelse, ikke blev meddelt opholdstilladelse. Denne praksis blev opretholdt af Flygtningenævnet. På denne baggrund havde Flygtningenævnets flertal ved afgørelsen af 4. januar 2000 ikke fundet, at den pågældende grundet sin desertering fra militæret ved en tilbagevenden til Iran risikerede en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig hård straf. Det fremgik videre af udtalelsen, at Flygtningenævnets flertal den 4. januar 2000 havde fundet, at den pågældende ikke risikerede en yderligere straf for den kriminalitet, som han havde afsonet straf for i Danmark. Flygtningenævnet henviste i den forbindelse til det i præmisserne anførte herom.

Den 28. juni 2001 afgav Domstolen en beslutning vedrørende sagens antagelse til realitetsbehandling. Domstolen bemærkede, at medlemsstaterne havde ret til at kontrollere udlændinges adgang til, ophold i og udsendelse af landet. Retten til asyl var ikke beskyttet i hverken menneskerettighedskonventionen eller dens protokoller. Men udsendelse af en udlænding, som havde opnået asyl, fra en medlemsstat kunne stride mod artikel 3, såfremt der var væsentlig grund til at antage, at personen ville være i en reel risiko for at blive udsat for tortur, inhuman eller nedværdigende behandling eller straf i det land, som personen blev udvist til. Den blotte mulighed for dårlig behandling var imidlertid ikke nok til, at der forelå et brud på artikel 3.

Domstolen fandt ikke, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet var i risiko for en hård straf eller dødsstraf for at have deserteret fra militærtjeneste i 1987. Domstolen fandt ikke, at der på baggrund af de oplysninger, Udenrigsmi-

nisteriet fremkom med den 3. november 1999, var grundlag for at antage, at klageren var i risiko for dobbeltstraf. Spørgsmålet var herefter, om de iranske myndigheder havde eller ville få kendskab til klagerens dom. Domstolen fandt imidlertid, at risikoen herfor var meget begrænset, idet de danske myndigheder ikke oplyste noget om klagerens forbrydelser eller dommen til de iranske myndigheder, sammenholdt med at klageren selv frivilligt i begyndelsen af 2000 tog kontakt til den iranske ambassade. På baggrund heraf fandt Domstolen ikke, at klageren ville være i en reel risiko for at blive udsat for en behandling i strid med konventionen, hvis han blev udvist til Iran. Domstolen fandt derfor ikke, at der forelå brud på konventionens artikel 2 eller 3.

For så vidt angik dobbeltstraf i strid med artikel 4 i protokol nr. 7 bemærkede Domstolen, at denne bestemmelse ikke sikrede respekt for princippet om *ne bis in idem* (forbud mod straf for den samme forbrydelse to gange), hvor en person havde været eller ville blive retsforfulgt eller dømt af domstole i forskellige stater. Domstolen fandt derfor, at denne del af klagen var åbenbart grundløs, jf. artikel 35, § 3, hvorfor denne del af klagen blev afvist, jf. artikel 35, § 4.

Domstolen fandt for så vidt angik klagepunkterne vedrørende straffesagen, at klagerens tilbageholdelse i hele perioden havde været berettiget, idet udsendelsesforanstaltninger løbende var i gang i hele perioden, samt at disse blev fremmet af de danske myndigheder uden unødigt ophold. Domstolen fandt derfor, at klagen var åbenbart grundløs med hensyn til brud på artikel 5, jf. artikel 35, § 3. Denne del af klagen blev derfor afvist, jf. artikel 35, § 4.

Domstolen fandt ikke, at iværksættelsen af en beslutning om tvangsudsendelse var at forstå som "en afgørelse i en strid om en borgerlig rettighed eller en mod ham rettet anklage" i henhold til menneskerettighedskonventionens artikel 6, hvorfor denne del af klagen var uoverensstemmende med bestemmelserne i konventionen, jf. artikel 35, § 3. Denne del af klagen blev derfor afvist, jf. artikel 35, § 4.

Endelig fandt Domstolen, at spørgsmålet om menneskerettighedskonventionens artikel 8 om retten til familieliv skulle antages til realitetsbehandling.

Ved dom af 11. juli 2002 fandt Domstolen, at en udsendelse af klageren til Iran ville udgøre et brud på menneskerettighedskonventionens artikel 8, idet klageren var gift med en dansk statsborger og på tidspunktet for beslutningen om udsendelse havde et barn, der ligeledes var dansk statsborger. Domstolen fandt ikke, at undtagelserne i artikel 8, § 2, var opfyldt. Domstolen fandt ud fra en samlet vurdering af blandt andet kriminaliteten, længden af klagerens ophold

i Danmark, klagerens families nationalitet og forhold m.v., at udsendelsen af klageren til Iran ikke ville være proportional med formålet med udsendelsen. Iværksættelse af udvisningen ville derfor være et brud på menneskerettigheds-konventionens artikel 8.

5.2 Sager indbragt for FN's torturkomité

5.2.1 FN's torturkomité

FN's Torturkomité blev oprettet i 1984 og påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen blev nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. Pr. 9. december 2002 har 132 lande ratificeret konventionen, mens 51 – først og fremmest vestlige – lande tillige har tiltrådt artikel 22. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling efter artikel 22. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod refoulering af en person til en anden stat, hvis der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur. Komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til den praktiske udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen. Komitéen har siden 1994, hvor man modtog første sag, afgjort 74 sager, hvoraf komiteen i 22 sager fandt, at der var brud på konventionen.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil

være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om konkretisering af risikoen for overgreb, hvorimod der næppe påhviler klageren et krav om at kunne bevise, at der foreligger en individualiseret risiko for overgreb. Denne bevisbyrde er blevet beskrevet som en indsigelsesbyrde med forpligtelse til at oplyse sagen. Løftes denne bevisbyrde må staten føre bevis for, at mishandling ikke vil forekomme, eller at der ikke var en forudsigelig risiko herfor. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

I 1999 blev Danmark for første gang indbragt for FN's torturkomité. Danmark har fået indbragt i alt syv sager for FN's torturkomité. En af sagerne blev afsluttet, uden at FN's torturkomité traf afgørelse i sagen, idet komitéen havde fået oplyst, at Danmark ikke ville udsende den pågældende til hjemlandet, da den pågældende havde fået humanitær opholdstilladelse. Tre sager er blevet realitetsbehandlet og afgjort af FN's torturkomité, og tre sager er verserende. I maj 2000 traf FN's torturkomité afgørelse i den første sag. Komitéen fandt ikke, at Danmark havde overtrådt konventionens artikel 3 ved Flygtningenævnets beslutning om at meddele den pågældende afslag på asyl og ved at udsende den pågældende til Ecuador.

5.2.2 Sager afgjort af FN's torturkomité i 2002

I beretningsperioden traf FN's torturkomité afgørelse i to sager, mens der i løbet af 2002 blev indbragt tre sager for FN's torturkomité.

Sagen vedrørende en georgisk statsborger

Den første sag, der blev afgjort i 2002, vedrørte en georgisk statsborger, der indrejste i Danmark i februar 1996 sammen med sine børn. I august 1998 besluttede Flygtningenævnet at stadfæste Udlændingestyrelsens afslag på asyl. Det blev samtidig pålagt den pågældende at udrejse senest 15 dage efter denne beslutning.

Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at hun støttede Zvidaisterne, som hun havde udført forskellige aktiviteter for. I 1993 deltog hun i en demonstration, der blev angrebet og opløst af Mkhdreoni. Hun blev anholdt og fængslet og i den forbindelse udsat for en hårdhændet behandling. Hun blev blandt andet slået og tvunget til anden kønslig omgang end samleje. Hun blev efterfølgende dømt til døden. Ansøgeren blev befriet ved en større væbnet aktion. Efter løsladelsen fandt ansøgeren ud af, at fem kvinder var blevet henrettet. Ansøgeren flygtede til Gegetsjori-regionen sammen med sin fader. Her genoptog hun sine politiske aktiviteter. I februar 1996 udrejste ansøgeren og hendes to børn af

hjemlandet. Senere i februar 1996 indrejste ansøgeren i Danmark, hvor hun søgte asyl. Et år senere ankom ansøgerens fader til Danmark, hvor han søgte asyl.

Flygtningenævnet fandt ved sin beslutning i august 1998 ikke fuldt ud at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet fandt, at angrebet på fængslet, såfremt det havde fundet sted, ville være nævnt i baggrundsmaterialet vedrørende Georgien, samt at ansøgerens fader ville have nævnt dette angreb i sin asylansøgning. Nævnet fandt videre, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere forfølgelse uanset om hendes forklaring blev lagt til grund. Nævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren først var udrejst i 1996.

Senere meddelte Flygtningenævnet fire gange afslag på anmodninger om genoptagelse af sagen, hvor det blev pålagt den pågældende at udrejse i overensstemmelse med nævnets beslutning. Nævnet lagde herved vægt på, at der ikke var tilført sagen væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet.

En dansk interesseorganisation indbragte sagen for FN's torturkomité. I klagen blev der henvist til, at den pågældende risikerede at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til sit hjemland, hvilket ville være i strid med torturkonventionens artikel 3. Klagen blev tillagt opsættende virkning med hensyn til den pågældendes udrejsefrist.

I maj 2000 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen på baggrund af nye oplysninger, og der blev via Udenrigsministeriet iværksat en undersøgelse af oplysningerne. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke anledning til at ændre sagens udfald på baggrund af de nye oplysninger.

I april 2002 traf FN's torturkomité afgørelse i sagen. Komitéen fandt ikke, at Danmark havde overtrådt konventionens artikel 3. Komitéen bemærkede blandt andet, at der havde været uoverensstemmelser i klagerens forklaringer, samt at hendes politiske aktiviteter ikke havde en sådan karakter, at det kunne konkluderes, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for tortur. Komitéen fandt endvidere ikke, at der forelå oplysninger, der sandsynliggjorde, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville blive udsat for tortur på grund af sin ægtefælles forhold. Desuden bemærkede komitéen, at klageren først udrejste i 1996, efter at hun i 1993 var blevet løsladt, og at de georgiske myndigheder ikke i perioden fra 1993 til 1996 havde interesseret sig for klageren. Komitéen fandt på baggrund heraf, at klageren ikke havde

sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville blive udsat for tortur.

Sagen vedrørende en libysk statsborger

Den anden sag, som FN's torturkomité i 2002 traf afgørelse i, vedrørte en libysk statsborger, der indrejste i Danmark i august 1996. I marts 1999 besluttede Flygtningenævnet at stadfæste Udlændingestyrelsens afslag på asyl. Det blev samtidig pålagt den pågældende at udrejse senest 15 dage efter denne beslutning.

Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at han urigtigt blev beskyldt for politisk arbejde og medlemskab af en islamisk bevægelse. I 1989, 1995 og 1996 blev han tilbageholdt. De første to tilbageholdelser skete på baggrund af, at ansøgeren kom i moskeerne og deltog i islamiske bønnemøder. Den sidste tilbageholdelse skete efter drabet på ansøgerens fætter, der var tilknyttet en islamisk bevægelse. Under den første og sidste tilbageholdelse blev ansøgeren udsat for fysiske overgreb. Efter sin løsladelse i juni 1996 blev ansøgeren pålagt ugentlig meldepligt. I august 1996 rejste ansøgeren til Tripoli. Mens ansøgeren opholdt sig her, blev hans broder anholdt og tilbageholdt en måned som følge af, at ansøgeren ikke var til stede. Senere i august 1996 udrejste ansøgeren af hjemlandet legitimeret med sit eget libyske nationalitetspas.

Flygtningenævnet fandt ved sin beslutning af marts 1999 på baggrund af ansøgerens nationalitetspas, som var udrejsestemplet, at han var udrejst legalt af Libyen. På baggrund heraf samt på baggrund af nævnets baggrundsoplysninger, herunder Udenrigsministeriets notat af 30. januar 1998 om forskellige militærforhold i Libyen herunder straffen for værnepligtsunddragelse, fandt nævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren forud for sin udrejse af hjemlandet var asylbegrundende forfulgt, eller at han ved en tilbagevenden til Libyen ville være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse. Nævnet fandt ikke at kunne lægge afgørende vægt på en lægeerklæring udarbejdet af Amnesty Internationals danske afdeling, da der ifølge lægeerklæringen ikke var fundet objektive tegn på, at den pågældende havde været udsat for grove overgreb.

Senere meddelte Flygtningenævnet afslag på en anmodning om genoptagelse af sagen, i hvilken forbindelse det blev pålagt den pågældende at udrejse i overensstemmelse med nævnets beslutning. Nævnet lagde vægt på, at der ikke var tilført sagen væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet.

Den 1. marts 2001 indbragte en privatperson på vegne af den pågældende sagen for FN's torturkomité. I klagen blev der henvist til, at den pågældende risikerede at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, hvilket ville være i strid med torturkonventionens artikel 3. Klagen blev tillagt opsættende virkning med hensyn til den pågældendes udrejsefrist.

I maj 2002 traf FN's torturkomité afgørelse i sagen. Komitéen fandt ikke, at Danmark havde overtrådt konventionens artikel 3. Komitéen bemærkede blandt andet, at de tre tilbageholdelser, som klageren havde været udsat for, ikke var knyttet til klagerens politiske aktiviteter. Komitéen fandt videre, at klageren ikke kunne have fået stemplet sit nationalitetspas ved sin udrejse af Libyen, hvis han på dette tidspunkt var udsat for forfølgelse. Komitéen bemærkede, at rapporten fra Amnesty Internationals lægegruppe ikke indeholdt objektive holdpunkter for, at klageren havde været udsat for tortur. Endvidere bemærkede komitéen, at klagerens familie ikke siden klagerens broders løsladelse i 1996 havde været udsat for chikane på grund af klageren. Komitéen fandt ikke, at de politiske aktiviteter, som klageren blev beskyldt for at have foretaget, havde en sådan natur, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for tortur. Endelig bemærkede komitéen, at det danske udenrigsministerium havde oplyst, at libyske statsborgere, som vendte tilbage til Libyen mere end et år efter deres lovlige eller ulovlige udrejse, ofte blev tilbageholdt og afhørt, men blev løsladt igen efter nogle timer. Komitéen fandt på baggrund heraf ikke, at der var væsentlige grunde, der talte for, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for tortur.

Kapitel 6

Udvalgte asylretlige problemstillinger

Kapitel 6

Udvalgte asylretlige problemstillinger

6.1 Inddragelse/nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1,

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt, eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er blevet ændret i 1995 og 2002. Ved lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev § 19, stk. 1, ændret således, at det af lovteksten fremgår, at bestemmelsen også omfatter opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens §§ 7 eller 8. Ved samme lovændring blev udlændingelovens § 27 ændret således, at fristen for inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, fremover skal regnes fra tidspunktet for meddelelsen af den første tilladelse og ikke som tidligere fra tidspunktet for asylansøgningens indgivelse. Ifølge bemærkningerne til loven havde ændringen til hensigt at give udlændingemyndighederne et klart signal til en stramning af deres praksis vedrørende inddragelse af opholdstilladelser. Tidligere havde udlændingemyndighederne ikke benyttet bestemmelsen, idet det fremgik af betænkningen til udlændingeloven af 1983, at inddragelse kun burde ske, såfremt de omstændigheder, der begrundede anerkendelsen som flygtning her i landet, klart var bortfaldet, således at det måtte anses for åbenbart ugrundet, at den pågældende ikke ophørte med at opholde sig her i landet som flygtning. Udlændingemyndighederne havde derfor alene benyttet bestemmelsen i tilfælde af åbenbart misbrug. Denne praksis ønskede man ændret, således at myndighederne i alle tilfælde burde inddrage en opholdstilladelse, når det vurderedes, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere var til stede. Ændringen i 1995 fandt alene anvendelse på udlændinge, der havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse den 1. maj 1995 eller senere.

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev ordlyden af § 19, stk. 1, nr. 1, på ny ændret, og det fremgår af bemærkningerne til loven, at det herved præciseres, at tidsbegrænsede opholdstilladelser til udlændinge med konventions- eller beskyttelsesstatus, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, skal kunne inddrages, hvis forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse. Lovændringen finder alene anvendelse i tilfælde, hvor udlændingen har indgivet ansøgning om asyl efter lovens ikrafttræden den 1. juli 2002. Det er således den hidtidig gældende § 19, stk. 1, nr. 1, der er anvendt i de sager vedrørende inddragelse eller nægtet forlængelse af en opholdstilladelse, som nævnet har behandlet i 2002.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C.

I flygtningekonventionens artikel 1 C anføres en række forhold, der kan føre til en opholdstilladelses ophør, herunder i pkt. 5 og 6 at konventionen ikke finder anvendelse på en flygtning, såfremt den pågældende ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket den pågældende har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han blev anerkendt som flygtning, er bortfaldet.

Det fremgår af *UNHCR's Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* pkt. 116-139, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus. Endvidere fremgår det af pkt. 135-139, at det er en betingelse for inddragelse efter konventionens art. 1 C (5) og (6), at der er fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse.

I UNHCRs "*Discussion Note on the Application of the "ceased circumstances" Cessation Clauses in the 1951 Convention*" fra den 20. maj 1991 blev det slået fast, at anvendelsen af ophørsgrundene skal foregå restriktivt, idet der er behov for at give flygtninge sikkerhed for, at deres status ikke vil være genstand for en konstant bevågenhed i tilfælde af midlertidige forandringer i hjemlandet, som ikke er af en fundamental karakter. De asylbegrundende omstændigheder vil normalt være ophørt, når der har fundet fundamentale forandringer sted, som kan siges at fjerne årsagen til flygtningens frygt for forfølgelse og tilvejebringe en garanti for, at vedkommende vil være i sikkerhed ved en tilbagevenden til hjemlandet. UNHCR anbefaler, at enhver beslutning om at tage flygtningestatusen op til fornyet overvejelse, som er baseret på, at de asylbegrundende omstændigheder er ophørt, kun bør træffes efter en omhyggelig og udtømmen-

de undersøgelse af forandringens dybtgående og varige karakter, hvilket normalt vil kræve, at en periode på 12-18 måneder passerer, efter at forandringen har fundet sted, og inden en afgørelse om inddragelse træffes.

I 1992 understregede *UNHCR's Executive Committee* i sin *Conclusion No. 69* vedrørende ophør af flygtningestatus, at staterne ved anvendelsen af ophørsgrunden om de asylbegrundende omstændigheders ophør grundigt skal undersøge den fundamentale karakter af forandringerne i hjemlandet, herunder den generelle menneskerettighedssituation, for at sikre sig på en objektiv og verificerbar måde, at situationen, der medførte flygtningestatus, er ophørt. Komitéen understregede endvidere, at som et vigtigt element i vurderingen af, om forandringerne er af en fundamental, stabil og varig karakter, bør information fra f.eks. specialiserede organer, inklusiv i særdeleshed UNHCR, inddrages.

UNHCR's Standing Committee gentager i dens "*Note on the Cessation Clauses*" fra 1997, at ophørsgrundene bør fortolkes restriktivt og tilføjer, at en for tidlig og utilstrækkeligt begrundet anvendelse af ophørsgrundene vil kunne få meget alvorlige konsekvenser, da flygtninge, der må blive i asyllandet, kan være tvunget til at gøre dette illegalt eller kan blive truet med refoulement. UNHCR anbefaler derfor, at staterne, ved afgørelsen om at benytte ophørsgrundene, bør tage højde for konsekvenserne af en ophævelse af flygtningestatusen. Vanskeligheder, der kan være en følge af anvendelsen af ophørsgrundene, bør overvejes ved både afgørelsen og timingen af ophøret. Særligt bør staterne undgå en situation, hvor den tidligere flygtning forbliver i asyllandet illegalt eller uden en endelig retlig status. Det kræves derfor, at forandringen i hjemlandet skal være fundamental, varig og effektiv. Fundamentale forandringer anses kun for effektive, hvis de fjerner grundlaget for frygten for forfølgelse. Ophørsgrunden vil f.eks. ikke kunne anvendes, hvis de omstændigheder, der førte til flugten, har ændret sig for kun at blive erstattet af andre omstændigheder, som også giver anledning til en velbegrundet frygt. UNHCR anbefaler generelt, at al udvikling, som fremstår som bevis på betydelige og dybtgående forandringer, gives tid til at konsolidere, før en beslutning om ophør træffes. Det anbefales, at 12-18 måneder anses som en minimum tidsperiode. Ved anvendelsen af ophørsgrunden skal staten endvidere vurdere den generelle menneskerettighedssituation i hjemlandet, og heri bør indgå en vid række af menneskerettigheder. Internationale menneskeretlige instrumenter bør optræde som en retningslinje ved bedømmelsen af sådanne forbedringer.

Af *UNHCRs Summary conclusions* fra maj 2001 vedrørende ophør af flygtningestatus fremgår, at kriterierne for inddragelse bør anvendes med forsigtighed med fuldstændigt kendskab til situationen i hjemlandet såvel som i asyllandet.

Som vejledende princip bør der ved ophør af flygtningestatus tilvejebringes en varig løsning. Ophør bør ikke føre til, at folk befinder sig i et værtsland med en uafklaret status. Ophør af flygtningestatus bør dog heller ikke nødvendigvis føre til, at en person returneres til sit hjemland.

Flygtningenævnet har i 2002 i et antal sager vedrørende statsborgere fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (nu Serbien-Montenegro), Afghanistan og Irak taget stilling til, om forholdene i hjemlandet var ændret således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter § 7 ikke længere var tilstede.

Udlændingestyrelsen fremsendte i januar 2002 de første prøvesager vedrørende statsborgere fra Kosovo-provinsen, og nævnet traf den 21. marts 2002 de første afgørelser i disse sager. Nævnet tiltrådte, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for de meddelte tilladelser ikke længere var tilstede, jf. nærmere herom nedenfor under pkt. 6.1.3.

Under hensyn til de ændrede forhold i Afghanistan efter Talebans fald i efteråret 2001 og den ændrede asylpraksis for så vidt angår asylansøgere fra den myndighedskontrollerede del af Irak i foråret 2002 fremsendte Udlændingestyrelsen i efteråret 2002 et antal prøvesager vedrørende disse to lande.

Nævnet fandt i disse tilfælde ikke, at betingelserne for at nægte at forlænge opholdstilladelse var tilstede.

6.1.1 Afghanistan

Den 11. november 2002 behandlede Flygtningenævnet to prøvesager vedrørende afghanske statsborgere. I begge sager fandt nævnet, at de ændrede forhold i Afghanistan ikke kunne anses for varige og stabile, hvorfor betingelserne for nægtelse af forlængelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, ikke var opfyldt.

Nævnet **ophævede** den **11. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1980. Indrejst i juni 1997. I februar 1999 meddelte Flygtningenævnet klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Som asylmotiv havde klageren henvist til, at han frygtede Mujahedin og Taleban. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvis, at det var forholdene på tidspunktet for afgørelsen, der var bestemmende. Ved fortolkningen af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skulle man medinddrage Flygtningekonventionens artikel 1 C, især punkterne 5 og 6. Herefter skulle situationen i flygt-

ningens hjemland ikke alene være ændret, men det skulle være en afgørende (fundamental) ændring, og den skulle være varig, stabil samt effektiv. Bevisbyrden herfor påhvilede værtslandet. Flygtningenævnet fandt ikke, henset til baggrundsoplysningerne, at den ændrede situation i Afghanistan på nuværende tidspunkt kunne betegnes som stabil eller varig. Allerede af den grund var betingelserne i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, for at inddrage opholdstilladelsen ikke opfyldt. Flygtningenævnet bemærkede i øvrigt, at hensynene i udlændingelovens § 26 ville føre til, at det måtte antages at virke særligt belastende for klageren, hvis hans opholdstilladelse blev inddraget. BR 11/8

6.1.2 Irak

Flygtningenævnet traf i løbet af efteråret afgørelse i fem prøvesager vedrørende irakiske statsborgere, der alle af Udlændingestyrelsen var blevet meddelt afslag på forlængelse af deres opholdstilladelser.

Nævnet **ophævede den 15. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1971. Indrejst i juli 1998. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren havde påberåbt sig, at han fortsat risikerede forfølgelse i Irak som følge af den konflikt, han påberåbte sig ved indrejsen i Danmark i 1998. Flygtningenævnet bemærkede, at klagerens forklaring om den angivne forfølgelse af familiemedlemmer havde været svævende og upræcis og i øvrigt forekom usandsynlig. Nævnet bemærkede herved, at klagerens moder og seks søskende fortsat opholdt sig i hjembyen i Irak. Flygtningenævnet kunne således ikke lægge til grund, at klageren på baggrund af det af ham angivne asylmotiv risikerede en konkret og individuel forfølgelse ved en tilbagevenden til Irak. Udlændingestyrelsen havde i sin afgørelse af 14. august 2002 anført, at klagerens opholdstilladelse af 8. marts 1999 blev givet på baggrund af, at alene det forhold, at klageren havde forladt Irak og havde taget ophold i et vestligt land, medførte en risiko for en asylbegrundende forfølgelse, men at denne risiko nu ikke længere var til stede, jf. herved UNHCR's notat af 11. februar 2002 vedrørende en forespørgsel fra Dansk Flygtningehjælp. Af notatet fremgik, at afviste irakiske asylansøgere kunne vende tilbage til den myndighedskontrollerede del af Irak uden at risikere overgreb, såfremt der var tale om en frivillig tilbagevenden. Spørgsmålet var herefter, om denne ændrede vurdering af risikoen ved en såkaldt republikflugt kunne danne grundlag for inddragelse af klagerens opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 11, stk. 2. Spørgsmålet om inddragelse efter udlændingelovens § 19 måtte – også i relation til inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 – vurderes i lyset af principperne i flygtningekonventionens artikel 1 C, især pkt. 5 og 6. UNHCR fremhævede blandt andet i Note on

Cessation Clauses af 30. maj 1997, pkt. 19, at situationen i hjemlandet ikke alene skulle være ændret, men det skulle være en afgørende (fundamental) ændring, og den skulle være varig, stabil samt effektiv. **To af Flygtningesnævnets medlemmer** udtalte herefter, at de uanset den ændrede vurdering af risikoen ved en tilbagevenden til Irak som følge af republikflugt fandt, at der i relation til spørgsmålet om inddragelse af allerede meddelte opholdstilladelser måtte lægges vægt på, at ændringen var af begrænset rækkevidde i forhold til situationen som helhed i Irak. Der var ikke sket nogen ændring af magtforholdene i landet, og den generelle menneskerettighedssituation var heller ikke ændret. Hertil kom, at tilbagevenden – uden risiko for asylbegrundende sanktioner – alene kunne ske på frivilligt grundlag, og det var efter de foreliggende oplysninger ikke i øjeblikket muligt at anvise en rute, som afviste asylansøgere kunne benytte ved en frivillig tilbagevenden til Irak. En inddragelse ville derfor på nuværende tidspunkt medføre, at klageren ville risikere at blive henvist til fortsat at opholde sig i Danmark uden et formelt opholdsgrundlag, jf. herved Note on Cessation Clauses, pkt. 9. På denne baggrund fandt disse medlemmer efter en samlet vurdering, at betingelserne i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, for at inddrage opholdstilladelsen ikke var opfyldt. **Et medlem af Flygtningesnævnet** udtalte, at vedkommende under hensyn til oplysningerne i UNHCR's notat af 11. februar 2002 fandt, at der på baggrund af den ændrede vurdering af risikoen for forfølgelse som følge af republikflugt var indtrådt en afgørende ændring i forhold til det grundlag, som klageren blev meddelt opholdstilladelse på, og vedkommende fandt endvidere, at denne ændring ikke blot var af forbigående karakter. Vedkommende fandt derfor, at ændringen som udgangspunkt kunne danne grundlag for en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse. Som anført ovenfor fremgik det imidlertid også af baggrundsoplysningerne, at en tilbagevenden – uden risiko for asylbegrundende sanktioner – alene kunne ske frivilligt, og at det ikke i øjeblikket var muligt at anvise en rejserute, som kunne anvendes ved en sådan frivillig tilbagevenden. Under hensyn hertil fandt vedkommende derfor heller ikke, at der for tiden var grundlag for at anse betingelserne i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, for inddragelse af opholdstilladelsen for opfyldt, jf. herved Note on Cessation Clauses, pkt. 9. BR 11/9

Den 25. november 2002 behandlede nævnet to sager vedrørende inddragelse af irakiske statsborgeres opholdstilladelse. I den ene sag kom et flertal af nævnets medlemmer frem til samme resultat som flertallet i afgørelsen af 15. november 2002. De fandt hermed efter en samlet vurdering ikke, at betingelserne for inddragelse efter udlændingelovens § 19 var til stede, idet ændringen i landet var af begrænset rækkevidde i forhold til situationen som helhed i Irak. Mindretallet fandt med den samme begrundelse som mindretallet i sagen af 15. november 2002, at der på baggrund af den ændrede vurdering af risikoen for forføl-

gelse som følge af republikflugt var indtrådt en afgørende og varig ændring, der som udgangspunkt kunne danne grundlag for en inddragelse. Medlemmet fandt imidlertid ikke, at der for tiden var grundlag for at anse betingelserne for inddragelse for opfyldt, idet tilbagevenden alene kunne ske frivilligt, og det ikke i øjeblikket var muligt at anvise en rejserute, som kunne anvendes ved en sådan frivillig tilbagevenden. I den anden sag af 25. november 2002 kom flertallet frem til det samme resultat som i de tidligere afgørelser og med den samme begrundelse, mens mindretallet fandt, at det ikke kunne afvise, at klageren ved en tilbagevenden ville risikere at blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvorfor det var uden betydning for vurderingen af, om klagerens opholdstilladelse skulle inddrages, at der ikke længere forelå risiko for straf som følge af republikflugt.

De to sidste prøvesager vedrørende inddragelse af irakiske statsborgeres opholdstilladelse blev behandlet i Flygtningenævnet den 11. december 2002.

Nævnet **ophævede** den **11. december 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen for en mandlig irakisk statsborger, født i 1974. Indrejst i juli 1998. **Flygtningenævnet** udtalte, at det lagdes til grund, at klageren var muslim fra Mosul, at klagerens fader var araber, og at hans moder var af kurdisk afstamning, at klageren og hans yngre broder var registreret som kurdere, at familien blev fordrevet af myndighederne i forbindelse med arabiseringen af området, og at broderen kort før klagerens udrejse blev tilbageholdt af myndighederne og siden var forsvundet. Under disse omstændigheder, og når der blev henset til de seneste baggrundsoplysninger, herunder UNHCR's notat af 11. februar 2002, kunne det fortsat ikke afvises, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. BR11/10

Nævnet **ophævede** den **11. december 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen for en mandlig irakisk statsborger, født i 1975. Indrejst i juli 1998. **Flygtningenævnet** udtalte, at det indledningsvis skulle bemærkes, at Flygtningenævnet i sagen reelt skulle tage stilling til Udlændingestyrelsens nægtelse af at forlænge klagerens opholdstilladelse af 27. maj 1999. Det lagdes til grund, at klageren var etnisk araber og kristen fra Bagdad, der var beliggende i den myndighedskontrollerede del af Irak, og at han ikke havde været politisk aktiv. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at han var udeblevet fra militærtjeneste, at han var kristen, og at han var udrejst illegalt. De påberåbte forhold var efter det foreliggende af en sådan karakter, at de ikke i sig selv kunne begrunde asyl. Der lagdes herved vægt på, at de gene-

relt vanskelige forhold i hjemlandet ikke i sig selv var asylbegrundende, at klageren aldrig havde modtaget nogen indkaldelse til militæret, at han efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke kunne antages at risikere en uforholdsmæssig sanktion af denne årsag, og at der ikke efter baggrundsoplysningerne var holdepunkt for at antage, at kristne i almindelighed risikerede forfølgelse på grund af deres religion. Udlændingestyrelsen havde i sin afgørelse af 3. september 2002 anført, at klagerens opholdstilladelse af 27. maj 1999 var blevet givet på grundlag af de på daværende tidspunkt foreliggende baggrundsoplysninger, alene fordi klageren havde forladt Irak og taget ophold i et vestligt land. Det blev dengang vurderet, at dette medførte en risiko for forfølgelse. Ifølge styrelsen var denne risiko nu ikke længere til stede, jf. UNHCR's notat af 11. februar 2002. Af dette notat fremgik det, at irakiske asylansøgere kunne vende tilbage til den myndighedskontrollerede del af Irak uden at risikere overgreb, såfremt der var tale om en frivillig tilbagevenden. Der skulle herefter tages stilling til, om denne ændrede vurdering af risikoen ved en såkaldt republikflugt kunne danne grundlag for inddragelse af klagerens opholdstilladelse. Nævnet fandt herefter, med samme begrundelse som flertallet i afgørelserne af 15. november og 25. november 2002, ikke, at betingelserne i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, for at inddrage opholdstilladelsen ikke var opfyldt. BR11/11

6.1.3 Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (nu Serbien og Montenegro)

Som ovenfor anført traf nævnet i foråret 2002 de første afgørelser i sager vedrørende forlængelse af opholdstilladelser efter § 7 til personer fra Kosovo-provinsen. Nævnet fandt under hensyn til udviklingen i Kosovo siden krigen i 1999, herunder tilstedeværelse af KFOR styrkerne og opbygningen af en civil FN administration, at forholdene for etniske albanere nu var ændret så væsentligt, at grundlaget for de meddelte tilladelser ikke længere var tilstede, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1.

Såfremt grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede, hvorfor inddragelse kan finde sted efter § 19, stk. 1, skal de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn endvidere indgå i afgørelsen, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5.

Ifølge udlændingelovens § 26, stk. 1, som den var formuleret indtil vedtagelsen af lov nr. 365 af 6. juni 2002, skal der ved afgørelsen om udvisning tages hensyn til, om udvisningen må antages at være særlig belastende, navnlig på grund af:

- 1) udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder om udlændingen er kommet til Danmark som barn eller ganske ung,
- 2) varigheden af udlændingens ophold her i landet,

- 3) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 4) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 5) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer,
- 6) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold,
- 7) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk.1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev formuleringen af udlændingelovens § 26, stk. 1, ændret således, at formuleringen i bestemmelsens nr. 1 ændredes til "udlændingens samlede tilknytning til det danske samfund", og bestemmelsens hidtidige nr. 2 udgik. Det følger imidlertid af lovens § 8, stk. 3, at ændringerne i blandt andet udlændingelovens § 26, stk. 1, ikke finder anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden den 1. juli 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. I de afgørelser, som Flygtningenævnet har behandlet i 2002, har nævnet således anvendt den hidtidige formulering af § 26, stk. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001.

Hovedparten af de sager, som nævnet har afgjort i beretningsperioden, hvor nævnet har skullet foretage en § 26-vurdering, vedrørte personer, der var kommet til Danmark i 1996-1999, og som i 1998 og 1999 som følge af serbernes overgreb mod etniske albanere i Kosovo fik meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I mange af sagerne henviste klagerne til deres familiemæssige tilknytning til Danmark og/eller deres manglende tilknytning til hjemlandet, herunder deres alder ved udrejsen samt længden af deres ophold i Danmark. I nogle sager havde klagerne små børn, som gik i dansk skole eller børnehave, og som havde danske kammerater. Endvidere blev der i en del sager henvist til klagernes dårlige helbredsmæssige forhold, som blev forværret ved usikkerheden om, hvorvidt deres opholdstilladelse skulle forlænges. Mange af klagerne talte dansk og havde fast arbejde eller var i et uddannelsesforløb.

Som det fremgår af den nedenstående gennemgang af praksis, har nævnet afgjort sagerne ud fra en samlet vurdering af de i de enkelte sager foreliggende forhold.

Nævnet **stadfæstede** den **11. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1964. Indrejst i januar 1998. I 1997 søgte klageren asyl i Tyskland. I december 1997 fik klageren meddelt afslag på asyl i Tyskland. I oktober

1998 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Han havde gået i skole i Danmark og talte, læste og skrev dansk. På tidspunktet for nævnets møde havde han haft arbejde i tre uger. Før dette havde han levet af integrationsydelse. Hans ægtefælle boede i Kosovo ligesom hans forældre og fem søskende. Han havde en fætter i Danmark. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke at kunne lægge klagerens forklaring for nævnet og til psykologen om tortur og andre overgreb til grund. Flertallet lagde vægt på, at klageren ifølge sin egen forklaring ikke havde forklaret herom under asylsagen i Tyskland, og at han heller ikke havde oplyst herom i asylskemaet udfyldt i april 1998 eller under samtalen med Udlændingestyrelsen i maj 1998. Klageren havde heller ikke oplyst noget herom i skema om personlige forhold og tilknytning til Danmark, som var udfyldt i november 2001, under punktet "oplysninger om helbredsmæssige forhold", hvor klageren havde svaret nej til at have helbredsmæssige problemer og til at modtage lægebehandling. Ved afgørelsen af sagen lagde flertallet derfor klagerens oprindelige forklaringer til grund. Klageren fik opholdstilladelse i oktober 1998 i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Beskyttelsen mod inddragelsen af opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. udlændingelovens § 27, stk. 4, jf. stk. 1, var således ikke indtrådt. Flertallet tiltrådte, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Klageren skulle herefter udrejse af landet, med mindre udsendelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. Flertallet fandt ikke, at nogen af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn kunne føre til, at det kunne anses for særlig belastende for klageren, at hans opholdstilladelse ikke blev forlænget. Flertallet lagde vægt på, at klagerens forældre og brødre samt ægtefælle opholdt sig i Kosovo, og at klageren ikke havde opnået nogen nærmere tilknytning til Danmark. BR11/12

Nævnet **stadfæstede** den **30. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1971. Klageren var etnisk albaner og muslim af trosretning. I oktober 1998 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Klagerens oplysning om, at han havde været udsat for en trussel fra et KPC-medlem, fandtes ikke at kunne medføre nogen ændret vurdering af, at de generelle forhold i Kosovo nu måtte antages at føre til, at klageren ville kunne opnå den fornødne beskyttelse mod mulige overgreb fra KPCs side. Opholdstilladelsen kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var

udløbet i august 2001 og var herefter ikke blevet forlænget, jf. § 11, stk. 2. Beskyttelsen mod inddragelse af opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. § 27, stk. 4, jf. stk. 1, var derfor ikke indtrådt. Udgangspunktet var herefter, at klageren skulle udrejse af landet, medmindre udsendelsen måtte antages at være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ved denne vurdering afgørende vægt på, at klageren udrejste af hjemlandet i 1995 som 23-årig universitetsstuderende, og således ikke udrejste som barn eller ganske ung. Klageren havde fortsat et betydeligt familienetværk tilbage på sin hjemegn, idet klagerens mor og tre gifte brødre boede på egnen. Efter de foreliggende oplysninger havde klageren udfoldet betydelige bestræbelser på at blive integreret i Danmark og havde opnået gode resultater heraf. Flygtningenævnets flertal fandt imidlertid ikke, at dette forhold i sig selv kunne føre til, at en udsendelse af klageren til hjemlandet måtte antages at virke særligt belastende. Ej heller det forhold at klageren for cirka to måneder siden havde indgået ægteskab med en herboende dansk statsborger, som han havde kendt i cirka to år, kunne efter flertallets opfattelse føre til, at en udsendelse af klageren ville virke særligt belastende. Flygtningenævnet flertal fandt herefter ikke, at nogen af de forhold, som er angivet i udlændingelovens § 26, stk. 1, kunne antages at bevirke, at klagerens opholdstilladelse burde forlænges. BR11/13

Nævnet **stadfæstede** den **30. maj 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1966. Indrejst i juli 1997. I oktober 1998 blev klageren meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at forholdene i Kosovo var ændret i en sådan grad, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Flygtningenævnet fandt således ikke grundlag for at antage, at klageren ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved tilbagevenden til Kosovo. Klagerens midlertidige opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, udløb i august 2001 og var herefter ikke blevet forlænget, jf. § 11, stk. 2. Beskyttelsen mod inddragelse af opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. § 27, stk. 4, jf. stk. 1, var derfor ikke indtrådt. Udgangspunktet var derfor, at klageren skulle udrejse af landet, medmindre udsendelse måtte antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. Ved vurderingen heraf lagde nævnet vægt på, at klageren var 31 år, da han ankom til Danmark første gang, at han ikke endnu talte dansk, at han ikke havde opnået arbejde i Danmark, og at han efter det oplyste havde nære familiemedlemmer i Kosovo. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet ikke, at en udsendelse af klageren til hjemlandet ville virke særlig belastende. Det forhold, at klageren efter det oplyste havde konsulteret en psykiater i Danmark, og at hans hustru var højgravid,

fandtes ikke på det foreliggende grundlag at kunne føre til noget andet resultat. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at nogen af de forhold, som var angivet i udlændingelovens § 26, stk. 1, burde føre til, at klagerens opholdstilladelse blev forlænget. BR11/14

Nævnet **stadfæstede** den **6. juni 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1976, og afslog at forlænge hans opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, jf. § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, 1. pkt. Indrejst i juni 1997. Klageren blev i 1998 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** tiltrådte Udlændingestyrelsens vurdering af, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for opholdstilladelse ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1. Udgangspunktet var herefter, at klageren skulle udrejse af landet, medmindre udsendelsen måtte antages at være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. Klageren var født og opvokset i Kosovo, hvor hans mor og søskende fortsat boede, ligesom også hans ægtefælle fortsat var bosat i Kosovo. Klageren havde ingen nære familiemedlemmer her i landet. Klagerens helbredstilstand var god, og der gjorde sig ikke særlige personlige forhold gældende. Uanset at klageren under sit ophold i Danmark siden 1997 havde lært sig dansk og skaffet sig arbejde og bolig, fandt flertallet af Flygtningenævnets medlemmer ikke, at dette var tilstrækkeligt til at statuere, at en udsendelse af klageren ville være så belastende, at inddragelse af klagerens opholdstilladelse skulle undlades. BR11/15

Nævnet **forlængede** den **13. juni 2002** opholdstilladelsen til en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1969. Indrejst i august 1998. Klageren blev i december 1998 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Klageren fik opholdstilladelse i december 1998. Beskyttelsen mod inddragelse af opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. udlændingelovens § 27, stk. 4, jf. stk. 1, er således ikke indtrådt. Udgangspunktet var herefter, at klageren skulle udrejse af landet, medmindre udsendelse måtte antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ved denne vurdering afgørende vægt på, at klageren allerede i hjemlandet flere år tidligere havde haft psykiske problemer, og at hans integration i det danske samfund kunne være blevet hæmmet af, at han først sent var blevet sat i rehabiliterende behandling, og at han nu syntes at have profiteret heraf.

Social- og sundhedsforvaltningen i ansøgerens kommune havde endvidere anført, at en hjemsendelse ville være direkte skadelig for klagerens mentale helbred, og klageren led ifølge en psykologerklæring muligt af posttraumatiske stressforstyrrelser. Heroverfor kunne flertallet ikke lægge afgørende vægt på, at klagerens forældre og søskende fortsat boede i Kosovo. BR11/16

Nævnet **stadfæstede** den **19. juni 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1955. Indrejst i august 1998 sammen med sin søn. I januar 1999 blev klageren meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte, at forholdene i Kosovo var ændret, således at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Klageren fik opholdstilladelse i januar 1999. Beskyttelsen mod inddragelsen af opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. § 27, stk. 4, jf. stk. 1, var således ikke indtrådt. Udgangspunktet var herefter, at klageren skulle udrejse af landet, medmindre udvisningen måtte antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde herved vægt på, at klageren ikke havde stiftet ny, selvstændig familie i Danmark, at hun havde familie i hjemlandet, som hun havde kontakt med, at hun havde opholdt sig i hjemlandet fra april 2000 til april 2001, og at hun havde gode helbredsforhold. Hertil kom længden af opholdet i Danmark. Under disse omstændigheder fandt flertallet ikke, at de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold kunne medføre, at opholdstilladelsen burde forlænges. BR11/17

Nævnet **stadfæstede** den **21. juni 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo-provinsen, født i 1972 (M) og 1972 (K). Indrejst i september 1997. I oktober 1998 blev klagerne meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte af de grunde, der var anført herom i Udlændingestyrelsens afslag fra marts 2002, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagernes opholdstilladelse ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne således nægtes forlænget efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 11, stk. 2. Beskyttelsen mod nægtelse af forlængelse var ikke indtrådt, jf. udlændingelovens § 27, stk. 4, jf. stk. 1, og § 11, stk. 3, idet klagerne fik opholdstilladelse i oktober 1998. Det blev bemærket, at klagerne i opholdstilladelsen blev vejledt om muligheden for inddragelse af opholdstilladelsen. Nævnet fandt ikke, at det oplyste af den mandlige klager om, at han i forbindelse med en rejse til Kosovo i 2001 i anledning af hustruens yngste broders død blev kontaktet af en gruppe albanere, der truede bebrejdede ham, at han havde unddraget sig indkaldelse til UCK og ikke

havde ydet økonomisk støtte, kunne ændre nævnets vurdering af, at forholdene i Kosovo var ændret. Det bemærkedes herved, at klageren ikke i øvrigt havde haft konflikter med det omgivende albanske samfund, og at klagerens hjemområde var albansk domineret. Ved vurderingen af om de hensyn, der herefter skulle iagttages efter udlændingelovens § 26, stk. 1, jf. § 19, stk. 5, var til hinder for inddragelse af klagerens opholdstilladelse, lagde nævnet vægt på, at klagerne indrejste som ca. 25-årige i september 1997. Deres ældste søn var dengang ca. 14 måneder, og den kvindelige klager havde under opholdet i Danmark i november 1997 født endnu en søn. Klagerne havde gået på sprogskole og begge havde haft aktiveringsforløb i form af tidsbegrænsede ansættelsesforhold, men klagerne havde ikke endnu opnået fastansættelse. Klagerne forstod og talte dansk, og i sagen indgik blandt andet et brev, som klagerne havde skrevet. Begge børn gik dagligt i børnehave med danske børn, og den ældste skulle begynde i børnehaveklasse i august 2002. Klagerne havde oplyst, at børnene var 70 % dansktalende. Den ældste søn blev i oktober 2000 og i marts 2001 opereret for cyster, hvor den sidstnævnte operation medførte to dages indlæggelse. Klagerne deltog i klubaktiviteter, herunder et mødested for danskere og udlændinge. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at selvom hensynet til børnene måtte tillægges betydelig vægt, fordi børnene havde haft i alt væsentligt hele deres hidtidige opvækst her, måtte det tillægges vægt, at børnene efter deres alder primært var knyttet til klagerne som forældre, og det kunne ikke antages, at der for børnene forelå særlige helbredsforhold eller personlige vanskeligheder. Klagerne blev gift i 1992 og havde begge fortsat nær familie i hjemområdet i Kosovo. Selvom klagerne havde vist vilje til at integrere sig i det danske samfund, havde egen bolig og havde gennemgået ansættelsesforløb med henblik på at opnå fastansættelse, fandtes klagerne ikke at have skabt sig en så stærk tilknytning til Danmark i løbet af deres ca. 5-årige ophold, at inddragelse af opholdstilladelsen ville være særlig belastende. Samlet fandt flertallet derfor ikke, at der forelå sådanne særlige grunde som efter udlændingelovens § 26 måtte anses for at gøre en inddragelse så belastende, at inddragelse burde undlades. Flertallet tiltrådte herefter, at inddragelse af opholdstilladelsen var sket. BR11/18

Nævnet **forlængede** den **21. juni 2002** opholdstilladelsen til en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1973. Indrejst i august 1997. I november 1998 blev klageren meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte af de grunde, der var anført i Udlændingestyrelsens afslag, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne således nægtes forlænget efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 11, stk. 2. Beskyttelsen mod nægtelse af forlængelse

var ikke indtrådt, jf. udlændingelovens § 27, stk. 4, jf. stk. 1, og § 11, stk. 3, idet klageren fik opholdstilladelse i november 1998. Det bemærkedes, at klageren i opholdstilladelsen blev vejledt om muligheden for inddragelse af opholdstilladelsen. Flygtningenævnet fandt ikke, at den omstændighed, at klageren blandt andet på baggrund af et ophold i to uger i Kosovo, han havde haft i forbindelse med sin faders alvorlige sygdom og død i september 2000, hvor klageren følte sig tvunget til at opholde sig indendøre for at undgå henvendelser fra personer med tilknytning til UCK, kunne ændre nævnets vurdering af, at forholdene i Kosovo var ændret som anført ovenfor. Det bemærkedes herved, at klageren ikke i øvrigt havde haft konflikter med det omgivende albanske samfund, og at klagerens hjemområde var albansk domineret. Ved vurderingen af, om de hensyn, der herefter skulle iagttages efter udlændingelovens § 26, stk.1, jf. § 19, stk. 5, var til hinder for inddragelse af klagerens opholdstilladelse, lagde nævnet afgørende vægt på, at klagerens situation skulle vurderes på baggrund af, at klageren udrejste af Kosovo som 18-årig i 1992, selvom klageren først indrejste i Danmark i august 1997, hvor klageren var 24 år, idet klageren i den mellem-liggende periode havde opholdt sig som asylansøger dels i Sverige dels i Tyskland. Nævnet fandt, at klagerens tilknytning til Kosovo, hvor der efter klagerens oplysninger nu alene var hans moder og en søster, der selv havde sin egen familie, mens klagerens øvrige søskende var udrejst, derfor primært angår den periode, hvor klageren endnu ikke havde etableret sit voksenliv. Klageren havde derimod i Danmark, således som det blandt andet var dokumenteret ved fremlagte bilag, haft bopæl og fast samliv med en dansk pige fra Færøerne siden december 2000. Klageren talte og forstod dansk og havde siden medio 1999 haft fast arbejde, idet klageren herved havde bestræbt sig på straks ved ledighed at finde ny beskæftigelse. Klageren var medlem af en arbejdsløsheds-kasse og havde pensionsordning. I fritiden var klageren sammen med samleveren, dennes familie i Danmark eller venner, herunder klagerens venner. Samlet fandt nævnet, at klageren i den periode på ca. fem år, hvor klageren havde opholdt sig i Danmark, som voksen havde skabt sig sådan en nær tilknytning til Danmark, at det måtte anses for særligt belastende, hvis opholdstilladelsen blev inddraget. BR11/19

Nævnet **stadfæstede** den **25. juni 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien. Født i 1972. Indrejst i juli 1998. Klageren var medlem af LDK og havde siden 1998 været aktiv for UCK, hvilket var serberne bekendt. Klageren flygtede for at undgå at blive sendt til fronten. I 1999 spurgte UCK efter klageren hos klagerens familie. Serberne havde fortsat magten i den del af Mitrovica, hvor klageren kom fra. I november 1998 blev klageren meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte af de

grunde, der var anført i Udlændingestyrelsens afslag, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne således nægtes forlænget efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 11, stk. 2. Beskyttelsen mod nægtelse af forlængelse var ikke indtrådt, jf. udlændingelovens § 27, stk. 4, jf. stk. 1, og § 11, stk. 3, idet klageren fik opholdstilladelse i november 1998. Det bemærkedes, at klageren i opholdstilladelsen blev vejledt om muligheden for inddragelse af opholdstilladelsen. Flygtningenævnet fandt ikke, at klagerens forklaring om, at han frygtede problemer i forhold til UCK, kunne tillægges afgørende betydning. Flygtningenævnet lagde vægt på, at klageren til asylsagen ikke havde oplyst om problemer i forhold til UCK, og at klagerens forklaring i nævnsrådet, herunder om at UCK havde spurgt efter ham i april 1999, fordi han var udrejst, ikke var fremstået som overbevisende for nævnet. Flygtningenævnet lagde derfor til grund, at klageren ved en tilbagevenden til Kosovo ikke i forhold til UCK kunne antages at risikere en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Klageren udrejste af Kosovo, da han frygtede serbernes fremfærd i hans hjemområde i Mitrovica kommune. Klageren udrejste i juni 1998, hvor klageren var 26 år gammel. Klageren indrejste i Danmark i juli 1998 og søgte herefter om asyl. Efter afgørelsen om asyl havde klageren gået på sprogskole og havde siden september 2000 haft fast arbejde i en virksomhed. Klageren havde en lejlighed. Klageren deltog sammen med danske venner i sportsaktiviteter og spillede skak. Han var ikke dansk gift eller samlevende og havde ingen børn. Klageren havde oplyst, at hans far døde i slutningen af år 2000, og at hans mor døde i februar 2002. I Kosovo havde han derfor alene to brødre og en søster, der alle hver havde deres familie. Klageren havde somme tider kontakt med dem. Han havde endvidere en søster og en bror i Sverige men ingen familiemedlemmer i Danmark. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde afgørende vægt på, at klageren udrejste som voksen og som følge af opholdstilladelsen havde opholdt sig i Danmark i nu cirka fire år. Selv om klageren havde vist vilje og evne til at tilknytte sig det danske samfund, herunder ved at lære dansk og have fast arbejde, fandtes denne tilknytning ikke at være af en sådan karakter, at det var særligt belastende for ham, at opholdstilladelsen ikke forlængedes, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26. Efter en samlet vurdering af klagerens forhold i Danmark og hans tilknytning til Kosovo, fandt flertallet derfor, at Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen måtte stadfæstes. BR11/20

Nævnet **stadfæstede** den **2. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien. Født i 1973. Indrejst i september 1997. I oktober 1998 blev klageren meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtning-**

genævnet tiltrådte, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var tilstede. Opholdstilladelsen kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Klageren fik opholdstilladelse i november 1998. Beskyttelsen mod inddragelse af opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. udlændingelovens § 27, stk. 4, jf. stk. 1, var således ikke indtrådt. Udgangspunktet var herefter, at klageren skulle udrejse af landet medmindre udvisningen måtte antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. Ved vurderingen heraf lagdes vægt på, at klageren kom hertil i september 1997, som 24-årig. Han havde ikke stiftet familie, men han havde søskende her. Han havde fortsat nære slægtninge i hjemlandet. Han havde gået på sprogskole, og han havde haft arbejde, men var nu uden arbejde. Klageren havde oplyst, at han det sidste års tid havde haft det psykisk meget dårligt. Han havde henvist til, at han kort før udrejsen til Danmark var udsat for tortur. At han ikke under sin asylsag havde oplyst herom, skyldtes frygt. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge denne nye oplysning til grund, da den end ikke havde været nævnt overfor klagerens psykiater, jf. dennes erklæring af 15. marts 2002. Han fik antidepressiv medicin. Hans danske kæreste forlod ham for cirka tre måneder siden på grund af hans helbredsforhold. Flygtningenævnet fandt ikke, at klageren gennem sit knap femårige ophold i Danmark havde skabt en sådan tilknytning til Danmark, at inddragelse af opholdstilladelse ikke burde finde sted. Den omstændighed, at klageren for tiden blev behandlet med antidepressiv medicin, fandt nævnet ikke var en sådan særlig grund, som efter udlændingelovens § 26 måtte anses for at gøre inddragelsen så belastende, at den bør undlades. BR11/21

Nævnet **forlængede** den **23. oktober 2002** opholdstilladelsen for et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1968 (M) og 1975 (K), samt to børn indrejst i november 1996. I januar 1999 meddelte Flygtningenævnet klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagernes opholdstilladelse ikke længere var tilstede. Opholdstilladelsen kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Klagerne havde fået opholdstilladelse i januar 1999. Beskyttelsen mod inddragelse af opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. udlændingelovens § 27, stk. 4, jf. stk. 1, var således ikke indtrådt. Udgangspunktet var herefter, at klagerne skulle udrejse af landet, medmindre udvisningen måtte antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. Klagerne kom til Danmark i 1996. Efter opholdstilladelserne i 1999 var begge klagerne blevet integreret i det danske samfund, herunder med hensyn til sprog og erhverv. Således havde den mandlige klager pr. 1. juli 2002 fået fast arbejde, og den kvindelige klager var i praktik, hvilket ifølge en arbejdsgivererklæring kunne for-

ventes at føre til fastansættelse. Under opholdet i Danmark havde den mandlige klager modtaget psykologhjælp som følge af de overgreb, han angav sig udsat for i hjemlandet. Han havde oplyst, at det faste arbejde syntes at have løst hans helbredsmæssige problemer. Den mandlige klager havde en søster med fast opholdstilladelse i Danmark. Klagerne havde to drenge på fire og fem år, der var født i Danmark, og som i hele forløbet havde været i daginstitution. De talte dansk indbyrdes og med andre børn, herunder med deres kusine. Efter en samlet vurdering, hvor hensynet til børnene havde betydelig vægt, fandt Flygtningenævnet, at klagerne havde en sådan stærk tilknytning til Danmark, at det ville være særligt belastende at udsende dem til hjemlandet. BR11/22

Nævnet **stadfæstede** den **25. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien. Født i 1970. Indrejst i november 1997. I oktober 1998 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte Udlændingestyrelsens vurdering af, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1. Udgangspunktet var herefter, at klageren skulle udrejse af landet, med mindre udsendelse måtte antages at være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. Klageren var født og opvokset i Kosovo, hvor han havde boet, indtil han var 27 år, og hvor hans forældre og søskende fortsat boede. Klageren havde opholdt sig her i landet i cirka fem år og havde under sit ophold ikke haft længerevarende fast arbejde og var nu ansat i individuel jobtræning som pedelmedhjælper for en periode af seks måneder. Uanset klagerens forlovede, som også var fra Kosovo og hendes familie boede i Danmark, fandt Flygtningenævnet ikke, at der forelå forhold, der gav grundlag for at antage, at en udsendelse af klageren ville være så belastende, at inddragelse af klagerens opholdstilladelse skulle undlades. BR11/23

Nævnet **stadfæstede** den **25. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien. Født i 1975. Indrejst i juli 1998. I marts 1999 blev klageren af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. Opholdstilladelsen kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Klageren fik opholdstilladelse i marts 1999 i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Beskyttelsen mod inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. udlændingelovens § 27, stk. 4, jf. stk. 1, var således ikke indtrådt. Klageren skulle herefter udrejse af landet, medmindre udsendel-

se måtte antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1. Ved vurderingen heraf lagde Flygtningenævnet blandt andet vægt på, at klageren havde haft hele sin opvækst i Kosovo, hvor også hans forældre og søskende fortsat opholdt sig. Hans ægtefælle var ligeledes født og opvokset i Kosovo. Klageren havde lært dansk og deltaget i frivilligt arbejde, men han havde ikke fået fast tilknytning til arbejdsmarkedet. Klagerens barn på nu knap to år, som gik i vuggestue, måtte henset til alderen anses for primært at være knyttet til sine forældre. Selvom klageren havde vist evne og vilje til at integrere sig i det danske samfund, og selvom klageren og hans ægtefælle på grund af oplevelser fra krigen havde psykiske problemer – klageren med at sove – problemer, som han hidtil ikke havde søgt professionel hjælp imod – fandt Flygtningenævnet efter en samlet bedømmelse ikke, at det kunne anses for særligt belastende for klageren, at hans opholdstilladelse ikke blev forlænget. BR11/24

Nævnet **forlængede** den **26. november 2002** opholdstilladelsen til en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1979. Indrejst i november 1998. I juni 1999 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren havde ingen kontakt med sin familie i Kosovo. I Danmark havde han kontakt til sin bedstemoder, sine to fætre, sin faster og hendes fire børn. Klageren gik i 1999 på sprogskole i Danmark. Herefter havde han haft fast arbejde som slagter på samme arbejdssted. Han modtog ingen ydelser fra det offentlige. I sin fritid spillede han fodbold og tegnede. Klageren havde mange danske venner. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren indrejste som 19-årig. Klagerens forklaring blev lagt til grund, herunder at han helt havde mistet kontakten med familimedlemmer i hjemlandet. Han vidste ikke, om forældrene stadig var i live. Det lagdes herefter til grund, at klageren ikke længere havde noget netværk i sit hjemland. Klageren havde gennemført mødet på dansk og havde etableret egen bolig. Han havde videre igennem flere år været i fast arbejde. Flygtningenævnet fandt herefter, at de hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1, var til hinder for at inddrage klagerens opholdstilladelse. BR11/25

Nævnet **forlængede** den **3. december 2002** opholdstilladelsen for et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1967 (M) og 1975 (K), samt tre børn. Indrejst i marts 1997. I december 1998 meddelte Flygtningenævnet klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ikke kunne lægge til grund, at klagerne var etnisk romani eller ashkalij. Forklaringen herom var først fremkommet i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse. Det fremgik af referat af samtalerne med Udlændingestyrelsen den 1. juli 1997, at klageres asylskemaer var blevet gennemgået med klagerne, og rettelser var tilføjet med rødt.

Af asylskemaerne fremgik, at det var tilføjet, at klagerne var etniske albanere. Det var heller ikke i de øvrige dokumenter i klagernes oprindelige asylsager oplysninger, der understøttede den nu fremkomne forklaring om klagernes etniske tilhørsforhold. Flygtningenævnet lagde herefter klagernes oprindelige forklaringer til grund, om at de var etniske albanere. Det bemærkedes herved, at nævnet ikke tillagde den for nævnet fremlagte erklæring fra EUROMA betydning for vurderingen. Flygtningenævnet fandt ikke, at der nu forelå omstændigheder, der gjorde det sandsynligt, at klagerne ved en tilbagevenden til Kosovo ville risikere asylbegrundende forfølgelse. Klagerne forlod Kosovo i 1992 og havde opholdt sig i Danmark siden marts 1997. Efter opnåelsen af opholdstilladelse i 1998 havde klagerne deltaget i sprogkurser og forskellige former for jobtræning uden dog at opnå fast arbejde. Klagerne havde tre børn på henholdsvis syv, seks og tre år, der gik i skole og børnehave, og som alle tre talte dansk ligesom forældrene. Særligt under hensyn til, at klagerne ikke havde haft ophold i Kosovo siden 1992, at de havde tre små børn, som aldrig havde været i hjemlandet, samt at klagerne efter det oplyste ikke havde familie i hjemlandet, fandt nævnet efter en samlet vurdering, at klagerne havde en sådan tilknytning til Danmark, at det ville være særligt belastende for klagerne at blive udsendt til hjemlandet. Nævnet fandt således, at klagernes opholdstilladelse ikke burde være blevet inddraget, jf. udlændingelovens § 26, stk.1, nr. 1 og 5. BR/26

Nævnet **stadfæstede den 12. december 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien. Født i 1948 (M) og 1954 (K). Indrejst i december 1996. I februar 1999 meddelte Flygtningenævnet klagerne og deres søn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** tiltrådte Udlændingestyrelsens vurdering af, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var tilstede. Opholdstilladelsen kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1. Udgangspunktet var herefter, at klageren skulle udrejse af landet, medmindre udsendelse måtte antages at være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klagerne var født og opvokset i Kosovo, hvor de havde boet i henholdsvis 42 og 48 år, inden de udrejste til Danmark i december 1996, idet den mandlige klager dog arbejdede i en årrække i Tyskland, Schweiz og Østrig, medens familien forblev i Kosovo. Klagerne havde to børn samt søskende, som fortsat boede i Kosovo. Klagerne havde ikke siden indrejsen i Danmark været tilbage i deres hjemland. Klagerne havde gået til danskundervisning, og de havde tilknytning til arbejdsmarkedet. Klagerne havde en datter, der havde tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, og de boede sammen med en søn, hvis sag behandledes sammen med nærværende. Om de helbredsmæssige for-

hold havde den mandlige klager anført, at han havde rygproblemer, hvorfor han kun kunne påtage sig lettere arbejde. Efter en samlet vurdering af de anførte forhold fandt nævnet ikke, at en udsendelse af klagerne ville være så belastende, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse skulle undlades. BR11/27

Nævnet **stadfæstede** den **13. december 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien. Født i 1977. Indrejst i november 1997. I oktober 1998 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningesnævnet** tiltrådte af de grunde, der var anført i Udlændingestyrelsens afslag, at forholdene i Kosovo var ændret således, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere var tilstede. Opholdstilladelsen kunne således nægtes forlænget efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 11, stk. 2. Beskyttelsen mod nægtelse af forlængelse var ikke indtrådt, jf. udlændingelovens § 27, stk. 4, jf. stk. 1, jf. § 11, stk. 3. Klageren fik opholdstilladelsen i oktober 1998, og det fremgik heraf bl.a., at der blev oplyst om muligheden for at inddrage opholdstilladelsen. Ved vurderingen af om de hensyn, der skulle iagttages efter udlændingelovens § 26, stk. 1 jf. § 19, stk. 5, var til hinder for at inddrage klagerens opholdstilladelse, lagde nævnet vægt på, at klageren indrejste som 20-årig i november 1997. Klageren havde gået to år i sprogskole, hvorefter klageren i oktober 2001 kom i praktik. Klageren kom i juli 2002 ud for et færdselsuheld og havde siden været sygemeldt. Klageren modtog aktuelt ingen behandling, men havde forklaret, at han skulle til specialfysioterapi i januar 2003. Klageren havde fremlagt erklæring fra december 2002 om sine helbredsforhold. Klageren havde boet sammen med sin onkel og dennes familie, indtil han for nu to måneder siden fik egen lejlighed. Klagerens storebror og dennes familie boede i nærheden, klageren havde danske venner, men det var navnlig klagerens fætter, der hjalp klageren med praktiske ting i den nuværende situation. Klageren havde en bror i hjembyen Balinc i Kosovo. Klagerens forældre opholdt sig efter det senest oplyste nu i Italien grundet faderens helbredsforhold. Klageren forstod og talte dansk. Klageren var ugift, ikke samlevede og havde ingen børn. Selv om klageren således havde tilknytning til Danmark og havde udvist vilje til at integrere sig, fandt nævnet efter en samlet vurdering af klagerens forhold ikke, at klageren havde skabt sig en så stærk tilknytning til Danmark, at det ville være så belastende at inddrage opholdstilladelsen, at inddragelse efter Udlændingelovens § 26 ikke skulle ske. Flygtningesnævnet fandt ikke, at det oplyste om klagerens helbredstilstand kunne føre til en anden vurdering. BR/28

6.2 Inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at både tidsbegrænsede og tidsubegrænsede opholdstilladelser altid kan inddrages, såfremt en udlænding har opnået tilladelsen ved svig.

I tilfælde, hvor en opholdstilladelse inddrages på denne baggrund, finder bestemmelsen i udlændingelovens § 26 også anvendelse, jf. § 19, stk. 5.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **22. maj 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Jordan, født i 1968. Indrejst i november 1995. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren i juli 1996 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, af Flygtningenævnet, der lagde til grund, at klageren var statsløs palæstinenser fra Libanon, og at Libanon ikke kunne tjene som hans første asylsøgningsland. Det fremgik, af nu fremkomne oplysninger indhentet gennem Interpol og det jordanske udenrigsministerium på grundlag af klagerens fingeraftryk, at klageren var jordansk statsborger og havde fået udstedt jordansk nationalitetspas i Amman i oktober 1995. Flygtningenævnet fandt at kunne lægge de fremkomne oplysninger om klagerens identitet til grund, da oplysningerne var fremkommet på grundlag af klagerens fingeraftryk på en pasansøgning fra 1995, der efter det oplyste havde resulteret i udstedelse af jordansk nationalitetspas. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at klageren for nævnet havde forklaret udbyggende og i strid med sine tidligere forklaringer om sin tilbageholdelse og løsladelse i 1995, herunder om baggrunden for løsladelsen. Klageren havde benægtet at være bekendt med den fremlagte pasansøgning, og havde tidligere benægtet at have afgivet fingeraftryk, herunder til brug for en pasprocedure, bortset fra i Danmark. Flygtningenævnets flertal kunne på denne baggrund ikke lægge klagerens nu afgivne forklaring til grund, herunder om afgivelse af fingeraftryk til PLO. Flygtningenævnets flertal fandt herefter, at klageren havde opnået opholdstilladelse i Danmark ved svig. Opholdstilladelsen kunne således inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 2. Ved afgørelsen om inddragelse skulle der tages hensyn til, om inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende, jfr. udlændingeloven § 26, stk. 1. Flygtningenævnet lagde til grund, at klageren ved indrejsen til Danmark var 27 år og derfor havde tilbragt størstedelen af sit liv uden for Danmark. Klageren var ikke gift og havde ingen familiemæssig tilknytning til Danmark. Det forhold, at klageren var vel integreret med egen lejlighed og fast arbejde, kunne ikke i sig selv bevirke, at inddragelse ville være særligt belastende. BR11/29

Nævnet **stadfæstede** den **15. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Hviderusland, født i 1976. Indrejst i august 1997. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgik af klagerens forældres asylakter, at klageren havde opholdt sig i Danmark fra marts 1992 til maj 1993, og igen fra august 1993, hvorefter der på ny blev meddelt familien afslag på opholdstilladelse i september 1994. Det fremgik endvidere af forældrenes asylakter, at forældrene havde oplyst, at deres trosretning var russisk ortodoks, og at deres asylgrundlag var begrundet i spørgsmål om politiske og militære forhold. Klageren havde ved sin indrejse i Danmark oplyst, at begge hans forældre var etniske jøder, og at han således også selv var jøde. Han havde endvidere oplyst, at han ikke tidligere havde opholdt sig i Danmark. Det fremgik endvidere af klagerens asylakter, at de overgreb, han skulle have været udsat for på grund af sin jødiske herkomst, tidsmæssigt blandt andet havde fundet sted i den periode, hvor han som ovenfor anført havde opholdt sig i Danmark. Nævnet fandt det på den baggrund ubetænkeligt at fastslå, at klagerens forklaring om, at han var af jødisk herkomst, ikke var rigtig, og at han således havde opnået sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Nævnet fandt, at klageren uden problemer måtte antages at kunne tage ophold i Hviderusland. Klageren var 20 år gammel, da han i 1997 indrejste i Danmark. Han indgik i juni 2001 ægteskab med en ukrainsk statsborger, der var meddelt opholdstilladelse her i landet efter den dagældende § 7, stk. 2. I ægteskabet var et fælles barn, der på afgørelsestidspunktet var cirka halvandet år. Ægtefællen gik på handelsskole. Klageren talte dansk, og han havde ikke haft nogen længerevarende tilknytning til arbejdsmarkedet og havde ikke nogen aktuel fast tilknytning hertil. Klageren oplyste, at han ikke havde kontakt til en broder, der opholdt sig i Belgien, og at han ikke vidste, hvor hans forældre og en anden yngre broder opholdt sig. På denne baggrund og efter en samlet vurdering af klagerens forhold i øvrigt fandt nævnet, at en inddragelse af klageren opholdstilladelse ikke kunne antages at virke så belastende for klageren, at inddragelse burde undlades, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, jf. § 26, stk. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. BR11/30

6.3 Sur place

Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland, men konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frygten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet; såkaldte flygtninge "sur place". Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter flygtninge "sur place" på lige fod med øvrige konventionsflygtninge.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som medfører, at udlændingen vil nære en velbegrundet frygt for forfølgelse ved en tilbagevenden, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

6.3.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i asylansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning "sur place", opstår i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret. Et eksempel herpå er nævnets behandling af asylansøgninger fra etniske albanere fra Kosovo provinsen i 1998. Der henvises herom til nævnets 7. beretning side 104.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det ny styre.

6.3.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

6.3.2.1 Politiske aktiviteter

En persons egne handlinger i Danmark kan endvidere føre til, at det bør vurderes, om den pågældende som følge heraf er i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Der kan eksempelvis være tale om, at den pågældende involverer sig i politisk aktivitet, der er i modstrid med styret i den pågældendes hjemland.

Når en asylansøger henviser til handlinger begået i Danmark, foretager Flygtningenævnet først og fremmest en vurdering af, om disse handlinger må antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, eller om handlingerne er foretaget primært med den hensigt at bringe sig selv i fokus og herefter søge

asyl med henvisning til sine egne forsætlige handlinger. Er det sidste tilfældet, vil der som udgangspunkt blive meddelt afslag på asyl, men handlingen bør dog vurderes i sammenhæng med den pågældendes ytringsfrihed, og det afgørende for vurderingen af den pågældendes handlinger må være, om disse kan føre til forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Ved vurderingen af, om handlinger udført i Danmark har rod i en reel politisk overbevisning hos en asylansøger, vil nævnet lægge væsentlig vægt på, om der er tale om en holdning, der allerede har bestået i hjemlandet. I tilfælde, hvor en asylansøger har haft egentlige politiske aktiviteter i hjemlandet, og disse er blevet fortsat under opholdet i Danmark, vil nævnet som udgangspunkt kunne lægge til grund, at der er tale om en reel politisk overbevisning.

I tilfælde, hvor en asylansøger kommer fra et totalitært regime, hvor det på grund af styrets kontrol med oppositionel aktivitet er vanskeligt at fremsætte politiske holdninger, må beviskravene ved vurderingen af ægtheden af asylansøgerens politiske overbevisning lempes.

Hvis det ikke kan lægges til grund, at en asylansøger har været politisk aktiv i hjemlandet, må der foretages en vurdering af baggrunden for den pågældendes politiske aktiviteter i Danmark, herunder om der er tale om en egentlig politisk holdning. Der kan for eksempel lægges vægt på, om asylansøgeren på troværdig vis kan redegøre for baggrunden for og detaljer omkring den nu opståede politiske holdning.

Som eksempel på at Flygtningenævnet har givet afslag på asyl, og herved har lagt vægt på at der var tale om nye politiske aktiviteter, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede den 10. januar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1964. Indrejst i oktober 2000. I 1997 blev ansøgeren medlem af Irans Konstitutionelle Parti. I begyndelsen uddelte han løbesedler og blade. Ansøgeren fik problemer på grund af sin virksomheds kontakter til borgmesteren i Teheran og blev involveret i en korruptionssag. De yderligtgående kræfter i landet anholdt ansøgerens partner og konfiskerede virksomhedens materialer. Ansøgeren hørte ikke noget til partnerens skæbne. Efter seks måneder indgav ansøgeren klage over konfiskationerne til retten. Ansøgeren fik ikke svar på sin klage, men blev indkaldt til et nyt retsmøde seks måneder senere. 17-18 dage før dette retsmøde blev ansøgeren anholdt på sin bopæl af personer fra Hizbollah. Ansøgeren blev tilbageholdt i 10 dage og blev afhørt om sit og virksomhedens forhold til borgmesteren i Teheran. Efter fire-fem dages tilbageholdelse fik han 40 piskeslag. Efter råd fra en af sine

venner, som var ansat i politiet, henvendte ansøgeren sig til retsmedicinsk institut, som udarbejdede en lægeerklæring. Samme aften blev ansøgeren ringet op af ukendte mænd. Mændene truede ansøgeren til ikke at henvende sig til politiet. Indtil sin udrejse i oktober 1999 blev ansøgeren overvåget af Hizbollah. Ansøgeren fik udstedt pas ved hjælp af sin svoger. I juli 1999 deltog ansøgeren i studenterdemonstrationerne. Ansøgeren råbte slagord under demonstrationerne. Under demonstrationerne blev ansøgeren slået på kroppen af en person fra Hizbollah. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren var konkret og individuelt forfulgt, da han rejste ud af Iran. Ansøgeren havde været tilbageholdt i cirka 10 dage omkring februar 1999, og han fik i den forbindelse 40 piskeslag. Tilbageholdelsen havde forbindelse med en sag om entreprisekontrakter og korrupsion, men ansøgeren blev efter sin egen forklaring løsladt, fordi der ikke var nogen beviser mod ham. Han levede derefter på sin bopæl i Iran uden asylbegrundende problemer. Han fik udstedt pas, og i oktober 1999, cirka 7 måneder senere, udrejste han legalt efter at have fået visum til Norge. Der var heller ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede asylbegrundende forfølgelse, hvis han vendte tilbage til Iran. Baggrunden for den sag, der førte til tilbageholdelsen, var efter ansøgerens oplysninger af privatretlig karakter, og der var desuden ikke noget grundlag for at antage, at den ville medføre yderligere tilbageholdelser af ansøgeren. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren før udrejsen fra Iran havde haft nogen form for politiske aktiviteter. Han havde ikke forklaret herom under asylsagen i Norge, hvor han tværtimod havde forklaret, at han ikke havde været politisk aktiv. Han havde først forklaret herom efter indrejsen i Danmark, og han havde under sagen udbygget sin forklaring. I øvrigt var de aktiviteter i Iran, han havde forklaret om, meget beskedne og ifølge ham selv ukendte for de iranske myndigheder. Under opholdet i Danmark som asylansøger havde ansøgeren skrevet artikler for det monarkistiske, konstitutionelle parti, og han havde deltaget i en demonstration ved den iranske ambassade. Disse aktiviteter kunne ikke føre til, at der meddeles ansøgeren asyl. Det fremgik af baggrundsoplysningerne, at monarkisterne ikke i Iran ansås for at være nogen trussel. Hertil kom, at ansøgerens aktiviteter i Danmark var nye, frivillige aktiviteter, som ikke kunne anses for at være nogen naturlig fortsættelse af ansøgerens aktiviteter i Iran, og de kunne derfor ikke give grundlag for asyl. BR11/31

Uanset det forhold, at aktiviteter udført i Danmark ikke kan antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, vil en asylansøger alligevel have krav på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, hvis det må lægges til grund, at den pågældendes aktiviteter i Danmark er kommet til hjemlandets myndigheders kendskab, at myndighederne nu tillægger ansøgeren en politisk

holdning (imputed political opinion), og at ansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Flygtningenævnet meddelte den **10. september 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1981. Indrejst i november 1999. Ansøgerens far blev i juni 1996 meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren havde under sagen forklaret, at hans far havde været aktiv for Mujahedin Khalq i cirka 25 år, og at han omkring 1988 af organisationen blev sendt til udlandet, hvor han også var aktiv for organisationen. Ansøgeren havde gennem en årrække selv sympatiseret med organisationen og sammen med sin familie udført forskellige aktiviteter, herunder uddelt løbesedler og via en parabolantenne optaget film på en kanal kaldet "Den Frie Kanal" og efterfølgende distribueret optagelserne til naboer og venner. Ansøgerens bopæl blev flere gange ransaget, men myndighederne fandt ikke noget kompromitterende materiale, idet ansøgeren havde skjult det materiale, han var i besiddelse af. Myndighederne afhørte endvidere ansøgeren og familien om deres kendskab til faderens opholdssted. Ansøgeren blev ved udrejsen tilbageholdt af myndighederne, idet han ikke havde aftjent værnepligt. Ansøgeren forklarede under nævnsmødet, at han i den forbindelse tillige blev udspurgt vedrørende sin fars forhold. Efter 21 dage blev ansøgeren løsladt, idet han fik besked på at melde sig til en kaserne, hvilket han imidlertid ikke gjorde, idet det lykkedes ham at udrejse til Danmark. **Flygtningenævnet** fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse af hjemlandet. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren efter sine egne forklaringer forud for nævnsmødet kun blev anholdt i Mahrabad lufthavn i anledning af, at han ikke havde udført militærtjeneste. Ansøgerens forklaringer under nævnsbehandlingen om, at han også i lufthavnen blev afhørt om sin fars politiske forhold, kunne derfor ikke lægges til grund for sagen. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne derimod efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaringer lægge til grund for sagen, at ansøgeren efter sin indrejse i Danmark havde deltaget i Mujahedin aktiviteter, herunder blandt andet eksponeret sig på en speciel kanal i iransk fjernsyn og deltaget i flere demonstrationer, herunder en demonstration foran Bundestag i Berlin, hvorunder han blev anholdt af tysk politi og tilbageholdt i cirka et døgn. Flertallet fandt herefter, at disse aktiviteter havde haft et sådant omfang, at det ikke kunne afvises, at ansøgeren ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, og Flygtningenævnet meddelte herefter ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR11/32

Ved vurderingen af politiske aktiviteter udført i Danmark vil Flygtningenævnet desuden lægge vægt på omfanget og karakteren af aktiviteterne, herunder på hvor profileret asylansøgeren må antages at være:

Nævnet meddelte den **31. januar 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Kina, født i 1966, samt et barn. Indrejst i februar 1999 på besøgsvisum. Efter ægteskab med en kineser, som hun mødte i Danmark, og som var aktiv i Den oversøiske kinesiske demokratiske bevægelse, begyndte ansøgeren også at arbejde for bevægelsen. Ansøgeren deltog i en konference i USA, og hun hentede blandt andet jævnligt bevægelsens tidsskrift "Peking Forår" på Internettet og distribuerede det til interesserede personer. Tidsskriftet havde i et nummer blandt andet bragt fotos af deltagerne i konferencen i USA, herunder også af ansøgeren. De kinesiske myndigheder var bekendt med tidsskriftet. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren fik i første omgang ophold i Danmark efter reglerne om familiesammenføring, fordi hun blev gift med en kineser her i landet. I kraft af ægtefællens politiske aktiviteter blev ansøgeren efterhånden selv involveret i politiske aktiviteter, og hun deltog i et møde i USA i december 1999 arrangeret af "The Overseas Chinese Democracy Coalition". Ansøgeren foretog herefter to rejser til Kina i første halvår af 2000. Ved begge rejser blev ansøgeren adskillige gange tilbageholdt af politiet og i flere tilfælde udsat for vold med videre. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt på denne baggrund og efter en samlet vurdering, at ansøgeren var kommet i de kinesiske myndigheders søgelys på en sådan måde, at hun var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR11/33

Nævnet **stadfæstede** den **22. maj 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo, født 1974. Indrejst i februar 2001. Ansøgeren var ansat som jurist ved sin faders advokatkontor i Kinshasa og arbejdede med en sag, som myndighederne ønskede stoppet. I december 2000 blev hun på faderens advokatkontor opsøgt af personer fra militæret og det nationale efterretningsagentur, der udsatte hende for trusler og vold samt medtog sagsakter i den pågældende sag. Ansøgeren forklarede endelig for Flygtningenævnet, at nogle soldater i januar 2002 brød ind på faderens advokatkontor og ødelagde kontoret, som nu var lukket, samt at faderen opholdt sig i Angola. Efter ansøgerens indrejse i Danmark havde hun været aktiv for menneskerettighedsorganisationen FDSP og havde medvirket til artikler om menneskerettigheder i Den Demokratiske Republik Congo. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgerens forhold vedrørende faderens advokatkontor kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren efter det oplyste ikke i øvrigt havde haft konflikter med myndighederne, der alene efter ansøgerens egen forklaring søgte efter den pågældende

sag, samt at faderen efterfølgende opholdt sig i Kinshasa og fortsatte advokatvirksomheden efter en kortere lukning. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge ansøgerens udbyggede forklaring for nævnet til grund. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke havde fortalt om lukningen af faderens advokatvirksomhed under samtalen i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgerens forhold efter indrejsen i Danmark kunne have profileret ansøgeren på en sådan måde, at dette kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en sådan risiko herfor, jf. udlændingelovens § 7. .BR11/34

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **16. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse om en mandlig statsborger fra Irak, født i 1974. Indrejst i april 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han var eftersøgt af de irakiske myndigheder, fordi ansøgerens fader havde været anholdt og fængslet på grund af sin deltagelse i intifadaen og sit mulige medlemskab af Al-Dawa partiet. Ansøgeren henviste endvidere til, at ansøgerens broder havde været tilbageholdt og efterfølgende var flygtet til Danmark, og at en onkel var blevet henrettet. Flygtningenævnet kunne ikke lægge ansøgerens forklaring om faderens tilbageholdelse til grund. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde forklaret divergerende og havde udbygget forklaringen under sagen. Ansøgeren havde således til asylregistreringsrapporten og i asylansøgningsskemaet forklaret, at faderens tilbageholdelse var i 1991, mens ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen havde forklaret, at tilbageholdelsen var i 1997, medens ansøgeren i Flygtningenævnet forklarede, at der var tale om to tilbageholdelser. Ansøgeren havde desuden forklaret divergerende med hensyn til, om ansøgeren i 1998 selv havde været tilbageholdt af sikkerhedstjenesten. Uanset om det blev lagt til grund, at ansøgerens fader og broder havde været tilbageholdt, og at ansøgeren også kortvarigt havde været tilbageholdt, fandt Flygtningenævnet ikke, at det kunne lægges til grund, at ansøgeren på baggrund heraf var eftersøgt af de irakiske myndigheder. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren i så fald var blevet løsladt uden yderligere retsskridt, og at ansøgeren efter det oplyste ikke havde været politisk aktiv. Flygtningenævnet fandt det endvidere usandsynligt, at ansøgeren skulle have kunnet bo og arbejde i Bagdad i tre år uden problemer, hvis ansøgeren var eftersøgt af den irakiske efterretningstjeneste. Den omstændighed, at ansøgeren som asylansøger var blevet fotograferet i en kirke under en sultestrejke, fandtes ikke i sig selv at kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke havde udtalt sig imod eller markeret sig som modstander af det irakiske styre. Flygtningenæv-

net fandt herefter, at ansøgeren måtte kunne antages at kunne vende tilbage til hjemlandet uden at være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. BR11/35

6.3.2.2 Andre aktiviteter

Hovedområdet for "sur place"-tilfælde er som illustreret oven for tilfælde, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark. Andre aktiviteter kan imidlertid også danne grundlag for en "sur place"-vurdering. Som eksempel kan nævnes konvertering eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet. Det er også i disse tilfælde afgørende for sagens udfald, om myndighederne i hjemlandet er, eller må antages at blive, bekendt med de påberåbte handlinger.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **28. februar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1972. Indrejst i juli 2000. Ansøgeren oplyste under nævnsbehandlingen, at hans tidligere forklaring om at være konverteret i Iran, og at han i den forbindelse fik problemer med familie og myndigheder, var usand. Hans tidligere forklaring om rejseforhold var ligeledes usand. Ansøgeren var udrejst for at "redde sin sjæl". **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke var forfulgt ved udrejsen. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at ansøgeren under sit ophold i Danmark var blevet kristen døbt. Flygtningenævnet fandt ikke, at der i oplysningerne om ansøgerens tilknytning til den kristne kirke var grundlag for at antage, at de iranske myndigheder var bekendt med denne tilknytning. Nævnet lagde herved blandt andet vægt på, at ansøgerens formodning for, at de iranske myndigheder var eller ville blive bekendt hermed, ikke var nærmere konkretiseret, men alene byggede på en generel antagelse om, at den iranske efterretningstjeneste foretog overvågning af iranere her i landet. BR11/36

Nævnet **meddelte** den **12. marts 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1979, samt et barn. Indrejst i januar 1999. Ansøgeren havde oplyst, at hun havde været gift med en herboende iraner, og at hun var rejst til Danmark på familiesammenføring med den tidligere ægtefælle. Ansøgeren havde problemer i sit ægteskab, og i 2000 indledte hun et udenoms-ægteskabeligt forhold til en anden mand. I 2001 blev ansøgeren skilt fra ægtefællen. Ægtefællen var modstander af skilsmissem og nægtede at lade sig skille på islamisk vis. Ansøgeren boede nu sammen med sin herboende kæreste, og de ventede barn. Ansøgeren frygtede for at skulle rejse tilbage til Iran, idet hun ikke var skilt efter iransk ret, og idet hun havde levet sammen med og fået et barn med en anden mand end sin ægtefælle, hvilket hun ikke ville kunne skjule

ved en tilbagevenden. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var nedkommet med et barn, hun havde fået med en anden mand end sin ægtefælle. Det kunne på baggrund af oplysninger fra Udenrigsministeriet ikke afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran ville risikere at blive udsat for en efter danske forhold uforholdsmæssig straf. Videre kunne det på foreliggende grundlag ikke anses for sikkert, at ansøgeren havde mulighed for at opnå skilsmisse fra sin ægtefælle i Iran. Det burde herefter ikke kræves, at ansøgeren vendte tilbage til Iran. BR11/37

Nævnet meddelte den **16. maj 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Iran født i 1964 (M) og 1981 (K). Indrejst april 2000 (M) og december 2000 (K). **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaring til grund. Det fremgik således, at ansøgerne konverterede til kristendommen efter indrejsen i Danmark, og at de var en del af menigheden i en Pinsekirke. Ansøgerne gav udtryk for, at det var deres pligt som kristne at missionere, at de ville gøre dette, idet de var ved at have gennemført en læsekreds med henblik herpå, og at de ikke ville være indstillet på at undlade missionering ved en eventuel tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet fandt efter ansøgernes forklaring, herunder at den kvindelige ansøger allerede inden udrejsen havde stillet spørgsmål ved islam, og at hun agtede at konvertere, samt forklaringen om, hvordan ansøgernes religiøse overbevisning var opstået og havde udviklet sig, at ansøgernes konvertering var udtryk for en reel religiøs overbevisning, og at de agtede at tage missionsforpligtelsen alvorligt. Flygtningenævnet fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at det måtte antages, at ansøgerne som missionerende risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en tilbagevenden til Iran, og at det ikke kunne udelukkes, at de iranske myndigheder var blevet bekendt med ansøgernes religiøse overbevisning. BR11/38

For yderligere vedrørende iranske statsborgere, der som asylmotiv har påberåbt sig, at de er konverteret til kristendommen, henvises til kapitel 7.19.4.

6.3.3 Republikflugt

En særlig "sur place"-situation kan være den, at en asylansøger angiver, at alene det forhold, at han er udrejst af sit hjemland uden tilladelse eller er forblevet ude af hjemlandet i strid med en tidsbegrænset udrejsetilladelse, vil føre til, at han ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Der kan også være tale om, at asylansøgeren risikerer forfølgelse alene som følge af, at han har søgt asyl i Danmark.

Den situation, at en asylansøger risikerer at blive straffet i hjemlandet for at være udrejst illegalt og/eller have søgt asyl i et andet land, udgør ikke i sig selv

en forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7. Der må foretages en vurdering af, om den straf, som ansøgeren risikerer, efter danske retstraditioner vil være uforholdsmæssig streng eller i øvrigt vil være i strid med danske retstraditioner. En situation, hvor en asylansøger ved en tilbagevenden til hjemlandet er i risiko for en uforholdsmæssig straf som følge af illegal udrejse, kan muligt være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Man bør være særligt opmærksom på tilfælde, hvor risikoen for (uforholdsmæssig) straf er begrundet i indgivelsen af asylansøgning i udlandet. I disse situationer bør det overvejes, om strafrisikoen muligt kan være begrundet i, at hjemlandets myndigheder opfatter en asylansøgning i udlandet som landsforræderi/manglende loyalitet mod styret, og myndighederne derved tillægger asylansøgeren en politisk holdning (imputed political opinion), der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Som eksempel på situationer vedrørende "republikflugt" kan nævnes Flygtningegenævnets og Udlændingestyrelsens tidligere praksis, hvorefter der blev meddelt irakiske statsborgere fra den myndighedskontrollerede del af Irak opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, alene begrundet i det forhold, at de pågældende på grund af deres illegale udrejse af landet og længere ophold i et vestligt land risikerede en uforholdsmæssig straf ved en tilbagevenden.

Kapitel 7

---

*Praksis i spontansager
opdelt efter ansøgerens nationalitet*

Kapitel 7

Praksis i spontansager opdelt efter ansøgerens nationalitet

7.1 Afghanistan

I 1978 blev det tidligere kongedømme i Afghanistan omstyrtet ved den såkaldte april-revolution. De nye magthavere var det kommunistiske parti Afghanistans Demokratiske Folkeparti (PDPA). Allerede i 1978 begyndte forskellige islamske grupper at bekæmpe det nye styre. Modstandsgrupperne opfattede sig selv som hellige krigere – Mujahedin. Den 27. december 1979 invaderede Sovjetunionen Afghanistan og indsatte en pro-sovjetisk afdeling af PDPA. I 1989 trak Sovjetunionen sig ud af Afghanistan efter voldsomme tab påført af Mujahedin. PDPA fortsatte ved magten, men forsøgte at tage afstand fra Sovjet-styret ved et navneskift til Hezb-e-Watan (fædrelandspartiet). Mujahedin fortsatte med at bekæmpe styret, blandt andet ved at nogle mujahedin-grupper slog sig sammen i United Islamic Front for the Salvation of Afghanistan, den senere Nordlige Alliance. I april 1992 blev PDPA omstyrtet af mujahedin-styrker, og lederen af Jamiat-i-Islami, Rabbani, blev valgt som landets præsident. Herefter begyndte de forskellige mujahedin-grupper at bekæmpe hinanden. Fra 1994 fik mujahedin-gruppen Taleban, der udsprang af de mest konservative pashtun-stammer fra det sydlige Afghanistan, mere og mere indflydelse. I september 1996 indtog Taleban Kabul, og den tidligere præsident Najibullah blev hængt. Samtidig genopstod Den Nordlige Alliance – nu for at bekæmpe Taleban. Den Nordlige Alliance bestod af Jamiat-i-Islami, Junbish-i-Milliyi-Islami, Hezb-i-Wahdat, Harakat-e-Islami, Hizb-i-Islami og Shara-e-Mashriqi. Taleban-bevægelsen kom til at kontrollere 90-95 % af landet, mens Den Nordlige Alliance kontrollerede resten af landet.

Efter terrorangrebet mod USA den 11. september 2001 indledte USA sammen med en international koalitionsstyrke den 7. oktober 2001 et angreb mod Taleban i Afghanistan. Som følge af dette mistede Taleban magten i midten af november 2001. I slutningen af november 2001 blev der i Bonn under FN's ledelse indledt forhandlinger, der udmøntede sig i Bonn-aftalen af 5. december 2001. I henhold til denne aftale blev der indsat en international sikkerhedsstyr-

ke i landet. Endvidere blev der dannet en midlertidig regering, der indtrådte den 22. december 2001, og fungerede i en overgangsperiode på seks måneder med det formål at styre processen til vedtagelsen af en ny forfatning og et varigt styre i landet. Den midlertidige regering bestod af 30 medlemmer. I henhold til Bonn-aftalen blev der herudover dannet en Loya Jirga-kommission bestående af 21 medlemmer udvalgt fra forskellige etniske og religiøse grupper. Kommissionen skulle sørge for afholdelsen af en såkaldt "Emergency Loya Jirga", som skulle beslutte sammensætningen af en overgangsregering, der skulle afløse den midlertidige regering. "Emergency Loya Jirgaen" fandt sted fra den 10. til den 21. juni 2002 i Kabul. Forsamlingen bestod af cirka 1.600 ældre stammeledere, hvoraf hovedparten var udpeget lokalt. Forsamlingen valgte en overgangsregering, der tog over den 22. juni 2002. Overgangsregeringen ledes af Hamid Karzai og består blandt andet af repræsentanter fra Den Nordlige Alliance, det tidligere kommunistiske styre samt personer, der tidligere arbejdede for Taleban. Derudover er forskellige etniske grupper repræsenteret. I henhold til Bonn-aftalen skal der endvidere indenfor 18 måneder efter indsættelsen af overgangsregeringen nedsættes en "Forfatnings Loya Jirga", der skal vedtage en ny forfatning. Endelig skal der indenfor to år efter afholdelsen af "Emergency Loya Jirgaen" afholdes frie valg i Afghanistan med henblik på dannelse af en fuld repræsentativ regering.

Som følge af udviklingen i Afghanistan besluttede Udlændingestyrelsen den 12. januar 2002 at berostille behandlingen af asylsager vedrørende afghanske statsborgere med henblik på indhentelse af nye oplysninger om forholdene i Afghanistan. Flygtningenævnet havde ganske få verserende sager og valgte at fortsætte sagsbehandlingen, således at det ud fra vurderingen i hver enkelt sag blev besluttet, om der var behov for udsættelse af sagen med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger. I perioden fra den 5. til den 19. maj 2002 foretog Udlændingestyrelsen en fact-finding mission til Islamabad og Peshawar, Pakistan og Kabul, Afghanistan, og ved udgivelsen af rapporten den 19. juni 2002 genoptog Udlændingestyrelsen behandlingen af sagerne vedrørende afghanske asylansøgere.

I perioden fra den 22. september til den 5. oktober 2002 foretog Udlændingestyrelsen endnu en fact-finding mission til Kabul og Mazar-i-Sharif, Afghanistan og Islamabad, Pakistan.

Nævnet har i 2002 behandlet en del sager vedrørende afghanske statsborgere, hvoraf hovedparten som asylmotiv har anført frygten for Taleban. Endvidere har en del ansøgere påberåbt sig frygten for de nuværende magthavere på grund af deres tilknytning til det tidligere kommunistiske styre. Herudover har

nævnet behandlet enkelte sager vedrørende frygt for Hizb-i-Islami, Jamiat-i-Islami, Junbish-i-Milliyi-Islami og Hezb-i-Wahdat.

7.1.1 Taleban

Nævnet **stadfæstede** den **27. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1984. Indrejst i marts 2001. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, hvorefter ansøgeren havde henvist til, at Taleban generelt forfulgte usbekere, og at han havde været tvangsrekrutteret af Taleban i 15 dage, hvor han blev tvunget til at være forrest i fronten og flytte ammunition. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren efter Taleban-styrets fald måtte antages at kunne vende tilbage til hjemlandet uden at risikere en asylbegrundende forfølgelse. Nævnet bemærkede herved, at de generelle forhold for usbekere ikke var asylbegrundende, og at der ikke efter de foreliggende baggrundsoplysninger var grundlag for at antage, at ansøgeren på grund af tvangsrekrutteringen eller sin etnicitet ville risikere en asylbegrundende forfølgelse fra de nuværende magthaveres side ved en tilbagevenden. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at ansøgerens forældre og ti søskende måtte antages fortsat at have ophold i hjemlandet. BR11/39

Nævnet **stadfæstede** den **18. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Afghanistan, født i 1968 (M) og i 1974 (K), samt tre børn. Indrejst i maj 2001. Den mandlige ansøger var medlem af Jamiat-e-Islami og arbejdede fra 1992-2000 som spion for partiet. Under en husransagning af ansøgernes bopæl fandt Taleban blandt andet nogle våben samt adskillige videobånd, hvorefter de anholdt den mandlige ansøger og udsatte ham for tortur. Som asylmotiv henviste ansøgerne til deres frygt for forfølgelse fra Taleban. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgerne kunne vende tilbage til Afghanistan uden at risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet lagde herved vægt på, at Taleban ikke længere var ved magten i Afghanistan, og at det ikke var sandsynliggjort, at ansøgerne risikerede forfølgelse fra de nuværende magthavere i Afghanistan. BR11/40

Nævnet meddelte den **20. november 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1966. Indrejst i december 2000. Fra 1992 til 1998 arbejdede ansøgeren som anklager. Fra 1994 til 1996 deltog han i forsvarsstyrkerne i Charikar, hvor han bar våben. Forsvarsstyrkerne havde regeringens godkendelse. Efter Talebans magtovertagelse, blev ansøgerens bopæl ransaget og hans våben blev konfiskeret. Herefter blev han tilbageholdt og var fængslet i fire år, hvorunder han blev afhørt om sit arbejde som anklager,

og udsat for tortur. Ansøgeren flygtede fra fængslet, og nogle dage efter udrejste han af landet. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgerens deltagelse i borgerbevæbningen i Charikar fra 1994 til 1996 fandtes ikke at have bragt ham i et sådant modsætningsforhold til de nuværende magthavere i Afghanistan, at han derved risikerede asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk.1. Henset til, at ansøgeren havde siddet fire år i fængsel under Taleban og i den forbindelse havde været udsat for hårdhændet behandling, som havde medført væsentlige helbredsproblemer, og at ansøgeren havde mistet sin far og sine brødre under Talebanstyret, fandt et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** ikke, at det burde kræves, at han vendte tilbage til Afghanistan. Ansøgeren meddeltes derfor opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. BR11/41

7.1.2 Tilknytning til det tidligere kommunistiske styre

En del af de sager vedrørende afghanske statsborgere, som nævnet behandlede i løbet af 2002, omhandlede ansøgere, der på grund af deres tilknytning til det tidligere kommunistiske styre, frygtede de nuværende magthavere.

Nævnet meddelte den **4. september 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1985. Indrejst i juni 2001. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentligste ansøgerens forklaring til grund. Det lagdes herefter til grund, at ansøgerens fader var kommunist og under Najibullah-styret havde en overordnet stilling i Pole Charki fængslet som chef for afdelingen for politiske fanger. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgerens fader var fængslet under Taleban-styret, og at han blev løsladt mod bestikkelse. Efter oplysningerne i Udlændingestyrelsens fact finding-rapport af juni 2002 om politiske forhold, sikkerhedssituationen og menneskerettighedsforhold i Afghanistan var ansøgeren og hans familie herefter i en asylbegrundende risiko i Afghanistan. BR11/42

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **2. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Afghanistan, begge født i 1971, samt 3 børn. Indrejst i maj 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne var etniske tajikker og sunni muslimer fra Kabul-området, at den mandlige ansøger havde været medlem af PDPA's ungdomsorganisation fra 1988-89, hvor han havde virket som næstformand for cirka 150 elever på sin skole, at den mandlige ansøger havde været menigt medlem af PDPA fra 1989 til 1992, at den mandlige ansøger under det kommunistiske styre arbejdede som vagtmand i en sikkerhedsafdeling i Indenrigsministeriet (KHAD), at den mandlige ansøger

efter Mujahedins magtovertagelse arbejdede som leder af en afhøringsenhed under den lokale politimyndighed i Kabul, at ansøgerne efter Talebans magtovertagelse i 1996 tog til Jalalabad, hvor den mandlige ansøger startede en sandal-forretning, og at ansøgerne udrejste i 2000 på grund af problemer med Taleban. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger udgjorde Taleban ikke længere nogen magtfaktor, hvorfor ansøgernes konflikter med Taleban ikke kunne begrunde asyl. Det blev tillagt vægt, at den mandlige ansøger først for Flygtningenævnet havde forklaret nærmere om familiens påståede aktiviteter for PDPA. Nævnet fandt, at han havde forklaret upræcist herom. Hertil kom, at ansøgerens fader var i stand til at blive i Kabul efter ansøgernes udrejse. Også på grund af det sene fremkomsttidspunkt kunne nævnet ikke lægge nogen vægt på disse oplysninger. Efter det foreliggende kunne det derfor ikke lægges til grund, at den mandlige ansøger havde været profileret i hjemlandet, hverken på grund af egne aktiviteter for PDPA eller som embedsmand eller på grund af familiens aktiviteter i øvrigt. Endvidere måtte det tillægges vægt, at den mandlige ansøger havde oplyst, at han ikke havde konflikter eller andre problemer i forbindelse med sit arbejde for Mujahedin-myndighederne fra 1992 til 1996. Idet oplysningerne om de generelt vanskelige forhold i hjemlandet ikke efter det foreliggende kunne føre til noget andet resultat, kunne det derfor ikke antages, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. BR11/43

Nævnet meddelte den **17. oktober 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig afghansk statsborger, født i 1984. Indrejst i december 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var tadjik fra Mazar E Sharif, og at han flygtede fra hjemlandet i 1998, efter at hans fader blevet dræbt af Taleban. Det lagdes videre til grund, at årsagen til drabet var faderens tilknytning til det tidligere kommunistiske styre og KHAD. Under hensyn til oplysningerne i UNHCR's position paper af 13. februar 2002, pkt. 11, og Udlændingestyrelsens og Dansk Flygtningehjælps fact finding-rapport af juni 2002 om situationen for tidligere KHAD-medlemmer og deres familier, rapportens oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemområde, oplysningerne om drabet på faderen, ansøgerens alder og manglende forbindelse til familie og andre i hjemlandet, fandt et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til Afghanistan. BR11/44

Nævnet meddelte den **6. november 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Afghanistan født i 1964 (M) og 1973 (K). Indrejst i august 2000. Den mandlige ansøger var officer under Najibullahs styre. Han havde rang af overkaptajn, men hans arbejdsopgaver svarede til en obersts arbejdsopgaver, og han blev lønnet som en oberst. Han var tilknyttet brigade nr. 84 i Jalalabad og

havde cirka 470 soldater under sig. Den mandlige ansøger var medlem af Parcham-afdelingen af PDPA og havde i kraft af sin rang en høj stilling inden for partiet. Det gav ansøgeren vanskeligheder, at han ikke tilhørte Najibullahs afdeling af partiet. Han blev tvunget til at deltage i kampe. I 1989 forlod ansøgeren sin stilling på grund af interne problemer i PDPA. Han udrejste til Pakistan, hvor han sluttede sig til organisationen Mehaz-e Mili-e Islami. Han sluttede sig til organisationen, idet den var tilhænger af demokrati og monarkiet og kæmpede for folket. Indtil 1992 udførte ansøgeren kontorarbejde for organisationen. I 1992 vendte organisationen tilbage til Afghanistan, og samme år blev ansøgeren udnævnt til leder af den 11. division i Jalalabad af kommandant Mohammad Zaman. Mohammad Zaman var rådgiver for provinsens guvernør og var en magtfuld person, som tilhørte en af de store klaner. Zaman tog ansøgeren under sin beskyttelse, idet han havde brug for ansøgerens militære uddannelse. Den 11. division havde 3.000 soldater og skulle forsvare Jalalabad by og det område omkring byen, hvor divisionen hørte hjemme. I 1993 blev ansøgeren udnævnt til general. Efter Talebans erobring af Jalalabad i 1996 udrejste ansøgeren. I 1997 vendte ansøgeren efter opfordring fra blandt andet Zaman tilbage for at forsøge at generobre Jalalabad. I februar 1997 blev ansøgeren taget til fange af Taleban i Jalalabad. Han blev overført til KHAD's afdeling i Jalalabad, hvor han blev tilbageholdt indtil juli 1999, hvor det lykkedes for ham at undslippe. Han tog ophold i grænseområdet mellem Afghanistan og Pakistan. Den 17. juli 2000 blev ansøgerens skjulested afsløret af Taleban, som angreb det hus, hvor ansøgeren skjulte sig, men det lykkedes for ham at flygte. Mohammad Zaman fik problemer på grund af sine tidligere aktiviteter og på grund af, at han var ikke medlem af de grupper, der nu har magten. Den nuværende forsvarsminister er modstander af Zaman. Zaman har fået asyl i Frankrig. Lederen af Mehaz-e Mili-e Islami opholder sig i Pakistan. **Flygtningenævnet** lagde den mandlige ansøgers forklaring til grund. Nævnet kunne herefter ikke afvise, at ansøgeren på grund af sin tidligere militære karriere under blandt andet Najibullahs regering og på grund af sin tidligere stilling som rådgiver og næstkommanderende for Mohammad Zaman var blevet således profileret, at han ved tilbagevenden til hjemlandet risikerede en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. BR11/45

Nævnet **stadfæstede** den **6. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1980. Indrejst i juni 2001. Ansøgerens fader var officer under Najibullah. I 1992 fratrådte faderen sin stilling, idet han var klar over, at Mujahedin ville komme til magten. Han frygtede, at Mujahedin ville dræbe ham, hvis han blev i militæret. Fra 1992 opsøgte Mujahedin flere gange familiens bopæl. Faderen var flygtet, inden Mujahedin kom. Han skjulte sig hos forskellige slægtninge og venner. Han var ofte væk i

20-30 dage ad gangen. Efter Mujahedins magtovertagelse kunne ansøgeren ikke vide sig sikker. Han skjulte sig ofte og gik ud af skolen, idet han var bange for at blive sendt i krig. Ansøgerens familie betalte bestikkelse til Mujahedin, for at ansøgeren ikke skulle blive sendt i krig. I 1996 overtog Taleban magten i det område, hvor ansøgeren og hans familie boede. I 1999 blev familiens bopæl ransaget to gange af Taleban, første gang i den femte måned af 1999. Ansøgeren og hans fader var ikke til stede under ransagningen, idet de var flygtet til en landsby, hvor de vidste, at Taleban ikke var. Efterfølgende opsøgte Taleban ofte bopælen og spurgte ansøgerens moder om ansøgerens opholdssted. Taleban beskyldte ansøgeren for at være en "kommunistunge" på grund af faderens tidligere arbejde. Det var kendt i ansøgerens hjemby, at faderen arbejdede for kommunistpartiet. Under den anden ransagning var ansøgerens fader til stede. Ansøgeren havde fået at vide, at Taleban ville ransage husene i området og forsøgte at advare faderen om, at Taleban var på vej, men faderen sagde, at han var for gammel til at flygte. Ansøgeren flygtede, men vendte samme aften tilbage til bopælen. Moderen fortalte, at Taleban havde hentet faderen. Fire-fem dage senere blev faderens lig fundet. Moderen identificerede liget. Cirka en uge efter faderens død rejste ansøgeren væk. Han skjulte sig i en nordlig landsby. Ansøgerens moder og søskende blev tilbage i landsbyen. Cirka to uger før sin udrejse rejste ansøgeren tilbage til hjembyen. Moderen sagde, at han skulle udrejse, idet Taleban ellers ville dræbe ham. I januar/februar 2002 blev ansøgerens broder dræbt. I august 2002 kontaktede ansøgeren en slægtning i Iran, som fortalte ham om broderens død. Efterfølgende fik ansøgeren gennem slægtningen i Iran telefonisk kontakt med sin moder, som fortalte, at hun var flygtet til Kabul, idet Mujahedin igen havde opsøgt familiens bopæl. Mujahedin ønskede, at ansøgerens lillebror skulle aftjene værnepligt i stedet for ansøgeren. Moderen var blevet træt af Mujahedins henvendelser og var sammen med ansøgerens søskende rejst til Kabul. Moderen mente, at folk fra Mujahedin havde dræbt broderen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens far i 1999 blev dræbt af Taleban, og at ansøgerens broder i februar 2002 var blevet dræbt, uden at de nærmere omstændigheder havde kunnet oplyses. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne ikke lægge til grund, at ansøgerens fader som følge af sin tidligere stilling som officer under Najibullahs styre og sit medlemskab af PDPA havde været forfulgt af Mujahedin, idet ansøgeren såvel overfor politiet som i samtalen i Udlændingestyrelsen havde forklaret, at faderen ikke blev forulempet i væsentlig grad af Mujahedin, idet han havde gode forbindelser dertil, og at han levede af sit landbrug indtil Talebans magtovertagelse. Henset til de ændrede politiske forhold i Afghanistan fandt flertallet det herefter ikke godtgjort, at ansøgeren som følge af sin faders fortid ved en tilbagevenden ville være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse. Det af ansøgeren anførte, om at han som følge af en tradition for blodhævn var i risiko for at

blive dræbt af de personer, som havde dræbt hans far og muligvis også hans bror, fandtes heller ikke at kunne give grundlag for meddelelse af opholdstilladelse. BR11/46

Nævnet **stadfæstede** den **7. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1983. Indrejst i 2001. Ansøgeren var etnisk pashtun og sunnimuslim af trosretning. Ansøgeren havde ikke meget kendskab til sin faders aktiviteter, men folk sagde, at han var medlem af kommunistpartiet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens fader, der var vicekommandant, forsvandt eller blev dræbt, da ansøgeren var dreng, at ansøgeren ikke selv havde haft problemer med Mujahedins styre, og at han ikke nærmere kunne redegøre for, hvilke problemer hans moder har haft med Mujahedin. Ansøgerens moder, morbroder og farbroder opholdt sig i familiens hjemby i nærheden af Jalalabad, da han udrejste. Nævnet fandt under disse omstændigheder ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han var i en sådan risiko for forfølgelse på grund af faderens tjeneste under Najibullahs styre, at der var grundlag for at meddele ham opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/47

7.1.3 Ophold i det tidligere Sovjetunionen

Under det kommunistiske styre fik en del medlemmer af PDPA lejlighed til at studere i det tidligere Sovjetunionen. Flygtningenævnet har i et antal sager taget stilling til betydningen af varigheden af et sådan ophold sammenholdt med tilknytningen til PDPA.

Flygtningenævnet **meddelte** den **8. oktober 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** fandt ikke fuldt ud at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt således, at ansøgerens forklaringer om at have medvirket ved ransagninger, mens han var pioner eller tilknyttet en ungdomsorganisation, ikke kunne lægges til grund. Nævnet lagde vægt på, at det ikke var forklarligt, at ansøgeren ikke tidligere havde omtalt dette, da han i asylansøgningsskemaet overfor Udlændingestyrelsen ret udførligt havde forklaret om sine aktiviteter for pionerorganisationen. Flygtningenævnet fandt heller ikke at kunne lægge til grund, at en af begrundelserne for at ansøgeren blev sendt til det daværende Sovjetunionen i 1997 var, at familien havde været udsat for granatangreb. Flygtningenævnet fandt ligeledes, at ansøgeren i et vist omfang overdrev oplysningerne om konkrete henvendelser som baggrunden for, at han måtte udrejse i 1993. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at ansøgeren havde været medlem af kommunistpartiets pioner- og ungdomsorganisation, og at han i den forbindelse havde udøvet begrænsede aktiviteter som for eksempel deltagelse i agitation for par-

tiet og hvervning af nye medlemmer. Flygtningenævnet kunne endvidere lægge til grund, at ansøgeren, som følge af disse aktiviteter, blev udvalgt til at få en uddannelse i det daværende Sovjetunionen, og at ansøgeren under hele sin studietid havde haft tilknytning til kommunistpartiet uden at udføre særlige aktiviteter for partiet. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren fra 1987 til 2000 stort set havde opholdt sig i Sovjetunionen/Rusland kun afbrudt af kortvarige ophold i Afghanistan i 1993, 1997 og 2000, samt at opholdet i 1993 kun varede nogle få dage, og at hans udrejse dengang skyldtes frygt for Mujahedin. Flygtningenævnet kunne yderligere lægge til grund, at ansøgerens storebroder havde været medlem af kommunistpartiet, herunder Centralkomiteen for ungdomsorganisationen, og at ansøgerens onkel havde været generalkonsul for Afghanistan i Pakistan under kommuniststyret, samt at disse familiemedlemmer i dag opholder sig udenfor Afghanistan. Nævnet lagde endelig til grund, at ansøgerens fader havde arbejdet for det tidligere kommunistiske styre som landbrugskonsulent, og at faderen havde kunnet opholde sig i Jalalabad siden uden at blive udsat for overgreb. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, uanset at ansøgeren måtte antages at have overdrevet sin forklaring under nævnsmødet, det betænkeligt at lægge til grund, at ansøgeren på nuværende tidspunkt kunne vende tilbage til Afghanistan uden at være i risiko for at blive udsat for asylbegrundende overgreb. Flertallet lagde vægt på, at det efter de foreliggende baggrundsoplysninger - navnlig UNHCR's opdateringsnotat fra juli 2002 samt rapporten fra juni 2002 fra Udlændingestyrelsens fact-finding mission - ikke med den fornødne sikkerhed kunne udelukkes, at en person med ansøgerens baggrund, herunder især ansøgerens langvarige ophold i det tidligere Sovjetunionen/Rusland, kunne blive udsat for asylbegrundende overgreb, og at det måtte lægges til grund, at det i vid udstrækning kunne bero på tilfældigheder. Flertallet havde ved denne vurdering tillagt det betydning, at ansøgerens forklaring om, at tidligere Mujahedin-ledere havde kendskab til hans tilknytning til kommunistpartiet og udlandsophold. Flertallet fandt derfor ikke, at det burde kræves, at ansøgeren under de nuværende forhold vendte tilbage til Afghanistan. BR11/48

Nævnet **stadfæstede** den **15. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1974. Indrejst i maj 2001. Uanset om **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde opholdt sig i det tidligere Sovjetunionen fra 1984 til 1999, og at Taleban havde spurgt efter ansøgeren i marts 2001, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at Taleban ikke længere var ved magten i Afghanistan og at det forhold, at ansøgeren havde fået sin uddannelse i det tidligere Sovjetunionen og efterfølgende opholdt sig der, ikke i sig selv bragte ansøgeren i risiko for asylrelevant forfølgelse fra de

nuværende magthavere i Afghanistan. Flygtningenævnet lagde endvidere lagt vægt på, at ansøgeren var uprofileret og ikke havde været politisk aktiv, og at ansøgerens fader ikke efter det oplyste kunne antages at have været profileret på en sådan måde, at det bragte ansøgeren i risiko for forfølgelse. Den omstændighed, at ansøgeren efter sin forklaring ikke havde tilstrækkeligt kendskab til sit hjemlands sprog og skikke, kunne ikke begrunde asyl. BR11/49

Nævnet **stadfæstede** den **19. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1972. Indrejst i november 2000. I perioden fra slutningen af 1990 eller begyndelsen af 1991 blev ansøgeren af ungdomspartiet sendt til Usbekistan for at læse. Efter seks måneder vendte ansøgeren tilbage til Afghanistan. Efter tre måneder blev han igen sendt til Usbekistan af PDPA, hvor han opholdt sig frem til 1995. **Flygtninge-nævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været medlem af og sekretær for PDPA's ungdomsorganisation, og at han af ungdomsorganisationen og senere af partiet PDPA blev sendt til Usbekistan for at studere. Nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerens fader havde en højtstående stilling i Transportministeriet under Najibullahs regering, og at såvel faderen som to farbrødre var politisk aktive for PDPA. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren havde deltaget i propaganda- og mødeaktiviteter for ungdomsorganisationen, samt at ansøgeren også havde haft opgaver i et vagtværn med ransagninger og kontrol ved checkpoints. Uanset om det lagdes til grund, at familiens bopæl havde været udsat for tre ransagninger i Mujahedin-perioden og fem ransagninger under Taleban, fandt nævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren var således profileret, at han under de nuværende magtforhold i Afghanistan risikerede asylbegrundende forfølgelse. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren frivilligt vendte tilbage til Afghanistan i 1995 under Mujahedin-regimet, samt at han opholdt sig i Afghanistan indtil udrejsen i 2000. Nævnet fandt, at det var usandsynligt, at ansøgeren havde holdt sig skjult i denne årrække. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde oplyst om jævnlig kontakt til familien, samt at han havde kunnet bevæge sig rundt i Afghanistan blandt andet som handlende. På denne baggrund fandtes det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR11/50

7.1.4 PDPA

I perioden 1977 til 1992 havde PDPA magten i Afghanistan, og i den sidste del af denne periode blev landet ledet af præsident Najibullah. I marts 1992 erklærede Najibullah, at han ville træde tilbage, men allerede i april 1992 blev Najibullahs regering omstyrtet af Mujahedin. I sager, hvor ansøgeren som asylmotiv har påberåbt sig tilknytning til PDPA, har Flygtningenævnet foreta-

get en vurdering af ansøgerens profilering på grund af sin tilknytning til partiet.

Nævnet meddelte den **26. august 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en uledsaget mindreårig mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1985. Indrejst i juni 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens fader var provinsguvernør og generalsekretær for PDPA under Najibullahs regering. Familien måtte flygte fra hjembyen ved Talebans magtovertagelse og levede herefter i adskillige år i et lånt hus. Faderen forlod ikke huset af frygt for at blive genkendt, og ansøgerens brødre forlod alene huset for at handle. Få måneder før udrejsen blev familiens skjulested opdaget, og familien måtte hastigt forlade huset. Ansøgerens to brødre blev efterfølgende dræbt af Taleban. Efter Udlændingestyrelsens Fact-finding rapport om bl.a. sikkerhedssituationen i Afghanistan fra juni 2002, fandt Flygtningenævnet, at personer i ansøgerens faders position og for sådanne personers familiemedlemmer ville der være problemer ved en tilbagevenden til Afghanistan. BR11/51

Nævnet meddelte den **23. oktober 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1967. Indrejst i november 2000. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaringer til grund. Ansøgeren havde været medlem af PDPA og havde haft både overordnede og udadvendte funktioner på lokalt plan. Endvidere havde ansøgerens fader ligeledes som medlem af PDPA haft særdeles fremtrædende poster, blandt andet som borgmester. Ansøgerens to brødre havde ligeledes som PDPA-medlemmer haft fremtrædende militærposter som oberst og oberstløjtnant. På denne baggrund fandt nævnet, at ansøgeren og hans families samlede virksomhed for PDPA havde været så fremtrædende, at der efter baggrundsoplysningerne ikke kunne bortses fra, at ansøgeren ved tilbagevenden til Afghanistan risikerede politisk motiveret forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR11/52

Nævnet **stadfæstede** den **27. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1957. Indrejst i juli 2001. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Det lagdes herefter til grund, at ansøgeren siden 1978 havde været medlem af PDPA og været aktiv i PDPA's ungdomsorganisation, hvor han underviste og agiterede for partiet. Fra 1986 til 1988 var han leder af PDPA's primærorganisation i Det Centrale Råds undervisningsafdeling, hvor han, udover at undervise, rapporterede til distriktskomiteen for 10. distrikt i Kabul. I slutningen af 1988 blev han genindkaldt til militæret, hvor han ligeledes agiterede for partiet og underviste soldater i partiets politik. Fra 1991 og indtil Najibullahs fald arbejdede ansøgeren med etablering af fagforeningers primære organisation på arbejdspladser. I

1992 flygtede ansøgeren til Mazare-e-Sharif, hvor han arbejdede og underviste. Da Taleban indtog byen, tog han til Imam Sahib, hvorfra han udrejste i 2000. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens aktiviteter for PDPA, der særligt havde bestået i undervisning og agitation, havde profileret ansøgeren i en sådan grad, at han risikerede asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet lagde herved vægt på de oplysninger, der fremgår af Udlændingestyrelsens Fact-Finding rapport af 6. november 2002, og hvori blandt andet er anført, at lokalt profilerede kommunister, der har profileret sig som undervisere og lignende, kan vende tilbage til deres oprindelige hjemegn uden at risikere forfølgelse. Det under nævnsmødet og i advokatens indlæg oplyste om, at ansøgeren i 1988 havde indberettet personer, som senere blev dømt for at have støttet Mujahedin, fandtes ikke at kunne føre til et andet resultat. Heller ikke de under nævnsmødet fremkomne oplysninger om ægtefællens og dennes families nuværende ophold i Rusland kunne føre til et andet resultat. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR11/53

Nævnet **stadfæstede** den **18. december 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1975. Indrejst i august 2000. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentligste ansøgerens forklaring til Udlændingestyrelsen til grund. Forklaringen til Flygtningenævnet om, at faderen havde kæmpet, og at faderen var højtprofileret PDPA-medlem, kunne derimod ikke lægges til grund. Ansøgeren forklarede ved indrejsen, at han var flygtet fra Taleban, som nu ikke længere var ved magten. Han forklarede for nævnet, at han også flygtede fra Jamiaet-e-Islami / personer fra den tidligere Rabani regering. Ved vurderingen af, om ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse, lagde Flygtningenævnet vægt på oplysningerne i Udlændingestyrelsens Fact-Finding rapport af november 2002 s. 19, hvoraf det fremgår, at jo mere teknisk-administrativ position, et tidligere PDPA-medlem havde, jo sikrere ville man være, og at lokalt profilerede PDPA-medlemmer især ville have problemer, hvis de havde været involverede i drab. Ansøgerens fader havde ikke deltaget i noget sådant, og ansøgeren var stadig kun et barn, da han var aktiv for PDPA. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at familien kunne bo i Jalalabad i cirka halvandet år efter ansøgerens og faderens løsladelse i 1995. Flygtningenævnet fandt herefter, og efter oplysningerne om ansøgerens familieforhold, at ansøgeren ikke på grund faderens eller eget PDPA-medlemskab risikerede forfølgelse omfattet af Udlændingelovens § 7 ved en tilbagevenden til Afghanistan. BR11/54

7.1.5 Hizb-i-Islami

Partiet, der er et radikalt islamistisk pashtunsk parti, blev dannet i 1979. Partiet ledes af den tidligere premierminister Gulbaddin Hekmatyar. Flygtningenævnet har i 2002 behandlet én sag, hvor ansøgeren som asylmotiv påberåbte sig konflikt med Hizb-i-Islami.

Nævnet meddelte den **24. oktober 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1968. Indrejst i december 2001. Ansøgeren har været medlem af PDPA samt arbejdet i KHAD. På et tidspunkt blev han ven med en person, der var kommandant og tilhørte partiet Hizb-i-Islami. Kommandanten opbevarede våben på hemmelige steder, hvilket han fortalte ansøgeren om. På et tidspunkt blev ansøgeren tilbageholdt af Taleban og afhørt om kommandanten. Kort herefter blev kommandantens brøders våbendepoter ransaget af Taleban, hvorfor brødrene, der havde kendskab til ansøgerens tilknytning til det tidligere kommunistiske styre, beskyldte ansøgeren for at have lækket oplysninger til Taleban. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde været menigt medlem af PDPA, og han var ikke herved blevet profileret. Han havde desuden arbejdet som administrativ medarbejder hos KHAD fra 1986 til 1992. Ansøgeren havde ikke haft nogen problemer i den anledning, medens han opholdt sig i Afghanistan efter Najibullahs fald. Ansøgeren var af kommandantens brødre mistænkt for under en tilbageholdelse over for Taleban at have røbet nogle våbenlagre. De pågældende var nu som medlemmer af Hizb-i-Islami Kholes ved magten i Afghanistan. Henset til ansøgerens baggrund i det tidligere styre kunne det under disse omstændigheder ikke afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7. BR11/55

7.1.6 Jamiat-i-Islami

Partiet er et overvejende tajik-islamisk parti og hører til Den Nordlige Alliance. Tidligere præsident Rabbani tilhører dette parti. En særlig fløj inden for partiet har nu fået særlig magt. Fløjen, kaldet Shura-i-Nazar, har adskilt sig fra Rabbanis mere fundamentalistiske linje. Fløjen blev stiftet af Ahmed Shah Massoud, der blev dræbt i september 2001. I 2002 behandlede Flygtningenævnet enkelte sager vedrørende ansøgere, som havde et modsætningsforhold til Jamiat-i-Islami.

Nævnet meddelte den **2. oktober 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1975. Indrejst i august 2000. Fra 1992 havde ansøgeren været medlem af Jamiat-i-Islami. I 1997 fik han en stilling som fængselsinspektør i Parwan fængslet, der blev brugt til krigsfanger og fungere-

de som et midlertidigt fængsel. Fangerne i fængslet var talebansoldater. På et tidspunkt i april 2000 flygtede to fanger om natten fra fængslet, hvorefter ansøgerens kommandant i Jamiat-i-Islami, beskyldte ansøgeren for at have hjulpet dem. **Flygtningævnets** bemærkede, at ansøgeren ud over problemer med Taleban under hele sagen som asylmotiv havde påberåbt sig frygt for kommandanten og Jamiat-i-Islami partiet. Udlændingestyrelsen anså i sin afgørelse af 21. december 2001 ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men fandt, at ansøgeren tillige var omfattet af Flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde. Ved nævnets beslutning af 19. februar 2002 besluttedes det at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på en undersøgelse af de af ansøgeren påberåbte forhold vedrørende kommandanten og Jamiat-i-Islami partiet. Ved Udlændingestyrelsens afgørelse af 25. juli 2002 blev ansøgerens forklaring afgivet for Flygtningævnet den 19. februar 2002 lagt til grund. Dog forkastede Udlændingestyrelsen det af ansøgeren påberåbte asylmotiv angående modsætningsforhold til kommandanten. Således som sagen nu var forelagt for Flygtningævnet, kunne nævnet efter det foreliggende ikke afvise ansøgerens oplysninger om, at kommandanten var den øverst ansvarlige for sikkerheden i Kabul vedrørende Jamiat-i-Islami partiet, som udgjorde den mest magtfulde bevægelse i hjemlandet efter fordrivelsen af Taleban. Det bemærkedes, at der ikke efter det foreliggende var holdepunkt for at antage, at ansøgeren skulle være omfattet af Flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde. Under disse omstændigheder burde der meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR11/56

Nævnet **stadfæstede** den **10. december 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1982. Indrejst i december 2001. **Flygtningævnet** lagde til grund, at ansøgeren var pashtun fra Changa Sarai, der lå cirka 70 kilometer fra Jalalabad, tæt på grænsen til Pakistan. Det lagdes videre til grund, at ansøgerens fader havde været tilknyttet Hizb-i-Islami, og at han havde været kommandant indtil 1995. Det lagdes også til grund, at ansøgerens fader i 1995 måtte afgive familiens jord til en kommandant, der var tilknyttet Jamiat-i-Islami, ligesom denne kommandant skulle have dræbt nogle af ansøgerens familiemedlemmer. Endelige lagdes det til grund, at ansøgerens fader i 1999 blev indkaldt af den talebanske guvernør, og at han ikke siden var set. Ansøgeren havde som væsentligste motiv for asyl henvist til faderens forhold – og særligt, at han frygtede den pågældende kommandant, der i dag – efter ansøgerens oplysninger – var blevet en magtfuld mand i Afghanistan. Ansøgeren havde i den forbindelse præciseret, at han frygtede, at kommandanten ville slå ham ihjel for at komme ansøgeren i forkøbet, hvis ansøgeren skulle hævne sig på kommandanten, fordi han havde taget familiens jord og dræbt nogle familiemedlemmer. Flygtningævnet fandt

ikke, at faderens forhold i relation til Taleban kunne begrunde asyl. Flygtninge-nævnet lagde herved vægt på, at Taleban ikke længere var ved magten. Ved vurderingen af, om ansøgeren var kommet i et sådant modsætningsforhold til kommandanten, at han som følge heraf var i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan, lagde Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren kun var cirka 13 år, da familien havde en konflikt med kommandanten, og at kommandanten efter ansøgerens oplysninger også havde taget jord fra andre familier. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren var i en sådan risiko for forfølgelse fra kommandanten, at han herved opfyldte betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7. Da ansøgeren ikke havde været hverken religiøs, politisk eller militært aktiv, og da de generelle forhold i Afghanistan ikke kunne føre til nogen anden vurdering, stadfæstedes Udlændingestyrelsens afgørelse. BR11/57

7.1.7 Junbish-i-Milliyi-Islami

Partiet består overvejende af etniske usbekere. Det ledes af general Abdul Rashid Dostum, der tidligere var en ledende person indenfor PDPA. Partiet er en del af Den Nordlige Alliance. Flygtningenævnet behandlede i 2002 to sager vedrørende personer, der som asylmotiv henviste til uoverensstemmelser med general Dostum. I begge sager blev ansøgerne meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Nævnet meddelte den **21. november 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Afghanistan, født i 1958 (M) og 1967 (K), samt fire børn. Indrejst i marts 2001 (K) og december 2001 (M). Den mandlige ansøger var i perioden fra 1976 til 1992 medlem af PDPA, og den kvindelige ansøger havde siden 1982 været tilknyttet PDPA samt i perioden fra 1987 til 1992 været sekretær for kvindeorganisationen "De afghanske kvinders demokratiske organisation". Den mandlige ansøger arbejdede i perioden 1985 til 1995 i statens sikkerhedsministerium. To måneder før Mujahedins magtovertagelse blev ansøgeren politisk direktør for KHAD i JauzJan-provinsen. Ved Mujahedins magtovertagelse i 1992 var den mandlige ansøger nødsaget til at slutte sig til general Dostum. Dostum fængslede senere ansøgeren, da ansøgeren ikke var enig i Dostums politik og metoderne til at få denne gennemført. **Flygtningenævnet** fandt i det væsentlige at kunne lægge ansøgernes forklaringer til grund. Begge havde herefter været profilerede medlemmer af PDPA, og den mandlige ansøger havde tillige været højtstående militærperson. Uanset at den mandlige ansøger i en periode havde kunnet klare sig igennem under Mujahedins styre ved at give sig ind under general Dostum, fandt Flygtningenævnet ikke, at han ville kunne vende tilbage til Afghanistan uden at være i risiko for asylretlig forfølgelse som følge af sin kommunistiske fortid og militære position. Flygtningenævnet lagde

i den forbindelse til grund, at den mandlige ansøger i dag havde en uoverensstemmelse med general Dostum, som ikke var af privat karakter. BR11/58

7.1.8 Hezb-i-Wahdat

Partiet består overvejende af etniske hazaraer og shia-muslimer og er en del af Den Nordlige Alliance. Partiet har to fraktioner, der ledes af henholdsvis Mohammad Karim Khalili og Mohammad Akbari. I november 1998 overgav Akbari sig til Taleban, mens Khalili aktivt bekæmpede Taleban. Flygtningenævnet har i 2002 behandlet et antal sager, hvor ansøgeren påberåbte sig tilknytning til Hezb-i-Wahdat som asylmotiv.

Nævnet **stadfæstede** den **11. juni 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1977. Indrejst i januar 2001. Uanset om **Flygtningenævnet** i det væsentlige lagde ansøgerens forklaring til grund, fandt nævnet ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren blev tilbageholdt af Taleban i forbindelse med, at Taleban kom til ansøgerens hjemby og foretog drab på medlemmer af Hezb-i-Wahdat, og at der ikke var grundlag for at antage, at ansøgerens forhold, herunder ansøgerens løsladelse mod bestikelse, ville medføre forfølgelse fra de nuværende magthavere efter Talebanstyrets fald. Ansøgerens overværelse af drab på faderen og en hårdhændet behandling af ansøgeren i fængslet fandtes ikke i sig selv at kunne føre til en anden vurdering. Ansøgerens etniske og religiøse forhold samt medlemskab af Hezb-i-Wahdat kunne efter de ændrede forhold i Afghanistan ikke antages at medføre, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse. Konflikten om et jordstykke mellem ansøgerens familie og sælgeren af jorden var ikke i sig selv asylbegrundende. BR11/59

Nævnet meddelte den **29. november 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1966. Indrejst i 2001. I 1988 begyndte ansøgeren at arbejde for organisationen Nassr, som var en del af Hezb-i-Wahdat. Ansøgeren arbejdede sammen med 20-40 folk fra Wahdat, der alle var militærfolk. I 1996 blev han valgt som kommandant på basen, hvor han var ansat, idet den tidligere kommandant blev dræbt. Ansøgeren var herefter kommandant i to år, inden Taleban overtog magten. I 1997 deltog han i en aktion, hvor alle styrkerne i området blev samlet for at hindre Talebans fremmarch. I 1998 deltog han ligeledes i kampen mod Taleban, men i september 1998 faldt området, hvor ansøgeren boede, til Taleban. Efter Talebans magtovertagelse samlede ansøgeren hver måned de lokale for at diskutere, hvordan situationen var. I december 2000 modtog ansøgeren et brev fra en kommandant, hvoraf fremgik, at Wahdat havde besluttet at angribe Taleban i et bestemt område. Ansøgeren

kontaktede og samlede herefter de soldater, han tidligere havde haft under sin kommando. Under kampene mod Taliban døde flere af ansøgerens soldater, og ansøgeren selv blev såret. Herefter valgte han at udrejse af landet. **Flygtninge­nævnet** udtalte, at ansøgeren var etnisk hazara og shia muslim fra Oruzean området i Afghanistan. Flygtninge­nævnet lagde til grund, at ansøgeren flygtede fra Afghanistan, fordi han var eftersøgt af Taleban, idet han havde kæmpet imod dem. Efter at Taleban havde mistet magten i Afghanistan, kunne dette dog ikke begrunde asyl i Danmark. **Et flertal af Flygtninge­nævnets medlemmer** turde imidlertid ikke forkaste, at ansøgeren som lokal kommandant og samlingsfigur var således profileret, at han kunne være i en særlig risiko, hvis han vendte tilbage til sit hjemområde, idet der kunne være magtfulde fraktioner, der var i modstrid med ansøgeren og ville stræbe ham efter livet. Flertallet fandt på den baggrund, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til Afghanistan. BR11/60

7.2 Albanien

Nævnet meddelte den **20. marts 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Albanien, født i 1951(M) og 1955 (K). Indrejst i maj 2001. I 1979 stiftede den mandlige ansøger en komité, der arbejdede for menneskerettigheder. I 1989 blev han idømt dødsstraf for ulovlige politiske aktiviteter, men ankede dommen, der senere blev omgjort til 20 års fængsel. I 1991 blev ansøgeren løsladt. Efter løsladelsen dannede den mandlige ansøger partiet Ideal Demokrati. Ansøgeren var formand for partiet. I 1995 blev den kvindelige ansøger ansat i pas­kontrol­len i lufthavns­politiet i Tirana efter Berishas ordre. Under ansættelsen i lufthavns­politiet fandt den kvindelige ansøger ud af, at medlemmer af mafiaen, som også sad i regeringen, var involveret i narkohandel, handel med børn og prostitution. Hendes chef var direkte indblandet. Den øverste chef sagde til den kvindelige ansøger, at hun skulle passe på. Hun skulle ikke sige noget. Den 8. marts 1996 blev den mandlige ansøgers parti lovligt. Partiet kæmpede for at vælte diktaturet i Albanien og for at indføre demokrati. I 1996 og 1997 blev den mandlige ansøger flere gange tilbageholdt. Myndighederne forsøgte at tvinge ham til at opgive sine politiske aktiviteter, hvilket ansøgeren nægtede. I 1997 trak hans parti sig efter pres fra myndighederne fra de valg, der blev afholdt. Politiet truede med at dræbe ansøgenes datter, såfremt den mandlige ansøger ikke trak sit parti fra valgene. Politiet slog datteren, fordi hun deltog i en forsamling sammen med andre studerende. I 1998 blev den mandlige ansøger anholdt, fordi han oplyste nationale og internationale medier om de forbrydelser, som blev begået af medlemmer af det socialistiske parti, som var ved magten. I august 1998 havde den kvindelige ansøger en konfrontation med sin chef, fordi hun havde konfiskeret nogle pas fra mistænkelige personer. Chefen tog kvælertag på hende, men det lykkedes den kvindelige ansøger at slippe væk. Efterføl-

*1 tilladelse
12 stadsæstelser*

gende blev hun afskediget. I september 1998 blev en ven af den mandlige ansøger, som var leder af en studenterorganisation, dræbt. I forbindelse med begravelsen af venen blev den mandlige ansøger afhentet af specialstyrker, som anholdt ham og beskyldte ham for at stå bag demonstrationer. Betjentene slog den mandlige ansøger, som forklarede, at han ikke havde arrangeret demonstrationer, men blot deltaget i en begravelse. Efterfølgende blev han mange gange tilbageholdt og slået. Han blev i bil kørt uden for byen, hvor man slog ham og smed ham ud i en vejkant. Den 21. april 2001 truede politiet med at dræbe den mandlige ansøger med hans eget våben. Man pegede på ham med hans våben og sagde til ham, at han ville lide samme skæbne som sin ven. Efterfølgende fandt man ud af, at nogle politiofficerer, herunder den kvindelige ansøgers tidligere chef, stod bag drabet på venen. Ansøgerne ved ikke, om disse personer er blevet dømt for drabet. Politiet gav den mandlige ansøger 24 timer til at forlade Albanien. Den 22. april 2001 blev ansøgerne anholdt, mens de var på vej hjem fra hospitalet. Den kvindelige ansøger blev sat til side. Politiet begyndte at slå den mandlige ansøger og skød op i luften. Efterfølgende tog ansøgerne hjem. Pludselig kunne den mandlige ansøger høre lyden af et gevær. Han fik øje på en bil, som han genkendte fra episoden den 21. april 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne havde været politisk aktive siden 1979. Den mandlige ansøger havde i 1991 stiftet et parti, som i 1996 blev lovligt. Den mandlige ansøger havde tidligere været idømt dødsstraf, der senere blev ændret til 20 års fængsel for politisk virksomhed. Han var efter systemskiftet blevet benådet. Efter ansøgernes meget overbevisende forklaringer for Flygtningenævnet lagdes det endvidere til grund, at den mandlige ansøger grundet sin politiske eksponering gentagne gange op til ansøgernes udrejse havde været udsat for dødstrusler og chikane fra politiets side i en grad, der måtte sidestilles med forfølgelse. Ansøgerne opfyldte derfor betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR11/61

Nævnet **stadfæstede** den **17. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Albanien, født 1962 (M) og 1960 (K), samt et barn. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger havde været aktivt medlem af Det Demokratiske Parti og blandt andet haft til opgave at sikre, at der ikke blev udøvet undergravende virksomhed af tidligere kommunister i partiet. Nævnet lagde videre til grund, at nogle maskerede personer forgæves forsøgte at trænge ind i ansøgernes hus i april 1999, og at den mandlige ansøger også i april 1999 var udsat for et meget groft overfald, som medførte en uges hospitalsindlæggelse. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt imidlertid, at disse overgreb – uanset om de var udført af underordnede politifolk, som ansøgerne formodede – måtte anses for udtryk for almindelig kriminalitet,

og flertallet kunne ikke lægge til grund, at der var tale om en myndighedsunderstøttet kriminalitet, hvorfor ansøgerne ville kunne henvises til at rette henvendelse til de overordnede myndigheder herom. Flertallet henviste i den forbindelse til, at det af baggrundoplysningerne, herunder af US Department of State, Country Report fra 1999, og Albania Assesments October 2001, fremgår det, at der af regeringen er truffet foranstaltninger overfor myndighedsmisbrug fra politiets side. Det blev endelig lagt til grund, at den kvindelige ansøger var udsat for vold i forbindelse med sin deltagelse i en demonstration. **Flygtninge-nævnet** fandt imidlertid ikke, at dette enkeltstående forhold, som den kvindelige ansøger havde klaget over, kunne udses for asylbegrundende forfølgelse. BR11/62

Nævnet **stadfæstede** den **3. december 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Albanien, født i 1965 (M) og 1973 (K), samt to børn. Den mandlige ansøger gik i 1992 ind i PLL. Den mandlige ansøger blev siden 1998 flere gange afhørt og i den forbindelse banket af politifolk. Han blev forsøgt truet til at ophøre med politik. Da den tidligere stedfortræder for PLL flyttede til USA, blev den mandlige ansøger valgt som stedfortræder for sin landsby. Ansøgeren propagerede for at få genindført monarkiet, blandt andet før og under valget i juni 2001. I maj 2001 blev ansøgeren på sin bopæl opsøgt af fire politifolk, der tilbageholdt ham i 24 timer og herunder slog ham med knyt-næver og knippel i tre timer. Den mandlige ansøger blev dagen efter indlagt på hospitalet, hvor han var i fem til seks dage. Under den mandlige ansøgers hospitalsindlæggelse blev den kvindelige ansøger opsøgt i hjemmet og voldtaget af tre uniformerede og maskerede personer, der tidligere havde været på bopælen for at spørge efter den mandlige ansøger. De samme personer kom igen nogle dage efter og truede med at tage børnene og sælge deres organer i Italien og Grækenland, hvis den mandlige ansøger fortsatte med sine politiske aktiviteter. En aften i juni 2001 blev den mandlige ansøger opsøgt af seks polititjente. De ransagede huset og bankede, slog og sparkede den mandlige ansøger foran hans kone. Den mandlige ansøger blev taget med på politistationen, hvor han blev afhørt og gennembanket. Han blev løsladt efter 12 timer efter at være blevet truet med, at de ville sælge hans børn, og at de ville likvidere både ham og hans familie, såfremt han beskæftigede sig mere med politik. De kastede endvidere en bombe i ansøgernes hus og brændte det ned. Den mandlige ansøger har klaget til Folkets Advokat, en slags ombudsmand, i Tirana. Den kvindelige ansøger var under intens behandling for sin psykiske tilstand og havde flere gange forsøgt at begå selvmord. **Flygtninge-nævnet** kunne efter de foreliggende oplysninger lægge til grund, at den mandlige ansøger havde været medlem af Legalitetspartiet og havde udført aktiviteter i betydelig grad, herunder deltagelse i møder. Flygtninge-nævnet kunne endvidere lægge

begge ansøgernes forklaringer om de grove overgreb, de havde været udsat for, til grund. Flygtningenævnet fandt imidlertid – uanset om overgrebene måtte være udført af politifolk – at der var tale om almindelig kriminalitet og ikke myndighedsunderstøttet forfølgelse, og at ansøgerne kunne henvises til at klage til de relevante overordnede myndigheder. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at det fremgik af de foreliggende baggrundsoplysninger, at der var sket afskedigelser af højtstående politifolk, og at der var indledt retssager mod flere politifolk for disses uretmæssige overgreb mod befolkningen. Flygtningenævnet lagde endvidere nogen vægt på, at den dom, som ansøgerne havde fremlagt, efter sit indhold fremstod som et falsum, idet de bestemmelser, der var angivet i dommen ikke vedrørte ulovlige møder, og idet det måtte anses for tvivlsomt, om den mandlige ansøger var blevet idømt fem års fængsel for ulovlige møder i 1997, når dette blev sammenholdt med den mandlige ansøgers oplysninger om, at formanden for partiet Legalitet alene er idømt 13 måneders fængsel. Flygtningenævnet fandt ikke, at navnlig den kvindelige ansøgers psykiske tilstand eller i øvrigt ansøgernes mulige subjektive frygt for en tilbagevenden til Albanien, kunne begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/63

7.3 Algeriet

0 tilladelser
5 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **24. maj 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en algersk statsborger, født i 1969. Indrejst i februar 2000. Ansøgeren havde været tilbageholdt i Algeriet i to måneder. Ansøgeren mente, at formålet med tilbageholdelsen var at få ansøgeren til at tilstå, at han indgik i et netværk med FIS (det illegale muslimske broderskab). **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren fra 1988-1996 havde boet i Georgien, Rusland og Riga, Letland, mens han uddannede sig. Han blev i 1996 gift med en lettisk statsborger, med hvem han fik et barn. Flygtningenævnet ville ikke forkaste ansøgers forklaring, hvorefter ansøgeren efter at være blevet tvangsmæssigt udsendt af Tyskland til Algeriet i juli 1997 blev frihedsberøvet i cirka to måneder og herunder muligvis udsat for hårdhændet behandling og afhørt om forbindelse til terrorgrupper i Tyskland. Efter to måneder blev han løsladt og sat til at aftjene sin værnepligt. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at dette var udtryk for en straf. Ansøgeren havde på det tidspunkt ikke aftjent værnepligt og kom tilbage fra udlandet 28 år gammel. Under aftjeningen af værnepligten kom ansøgeren, en måned før hans værnepligt ville være ophørt, til skade med sit knæ. Han kom på hospitalet og blev siden sendt til genoptræning i syv måneder, hvor han efter sin egen forklaring for nævnet ikke var udsat for episoder, som kunne understøtte hans forklaring om, at militæret stræbte ham på livet, hvilket var baggrunden for, at han deserterede. Ansøgeren havde forklaret divergerende om de angivelige militære hemmeligheder, han sad inde med, idet han i et brev til

Indenrigsministeriet fra marts 2000 henviste til, at han blev udvist af Tyskland for at have samarbejdet med de islamiske terrorgrupper i udlandet, og idet han i nævnet havde henvist til det, han havde været vidne til og fået kendskab til under aftjeningen af sin værnepligt. I øvrigt fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren på mange spørgsmål havde svaret undvigende. Ansøgeren havde i nævnet forklaret, at han ville være udrejst af Algeriet på eget pas, hvis myndigheder havde udstedt pas til ham. Han ville være sammen med sin hustru og sit barn. Flygtningenævnet fandt ikke efter en samlet bedømmelse, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han før udrejsen var konkret og individuelt forfulgt, idet Flygtningenævnet ikke fandt grundlag for at antage, at ansøgeren – hvis han måtte blive betragtet som desertør - ville være i risiko for at blive straffet med en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig streng straf, uanset strafferammer. Ansøgeren havde, da han fik beskadiget sit knæ, kun en måneds tjeneste tilbage og var nu skadet. Flygtningenævnet fandt således heller ikke, at ansøgeren ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Algeriet. BR11/64

7.4 Armenien og Aserbajdsjan

Efter Sovjetunionens opløsning i 1991 opnåede de tidligere sovjetrepublikker selvstændighed. Mange af landene har efter selvstændigheden været præget af uroligheder og ustabile forhold. I perioden 1988-1993 flygtede mange personer til Rusland fra Armenien og Aserbajdsjan på grund af konflikten omkring Nagorno Karabakh. I 1994 blev der indgået en aftale om våbenstilstand, der siden i det store hele er blevet overholdt.

Flygtningenævnet har også i denne i beretningsperiode behandlet ansøgninger fra etniske armenere fra Aserbajdsjan og etniske aserbajdsjanere fra Armenien, der som asylmotiv har angivet etnisk begrundet forfølgelse. Flere af disse personer har opholdt sig længere tid i Den Russiske Føderation og har angivet, at de dér ikke har kunnet opnå opholdstilladelse. Nogle oplyste også at have været udsat for diskrimination og forfølgelse i Rusland. Nævnet har tillige behandlet sager vedrørende personer i etnisk blandede ægteskaber, der angiver at have været udsat for forfølgelse på grund af etnicitet med den følge, at de ikke kan tage ophold i hverken Armenien eller Aserbajdsjan.

Herudover har nævnet behandlet sager vedrørende statsborgere fra Aserbajdsjan, der som asylmotiv har anført at være OPON-tilhængere og medlemmer af Gejart partiet.

0 tilladelser
20 stadfæstelser

7.4.1 Armenien

Nævnet **stadfæstede** den **31. januar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig armensk statsborger, født i 1966. Indrejst i januar 1999. I 1993 fik ansøgeren tjenestefri fra militæret for at kunne deltage i sin broders begravelse. Umiddelbart herefter udrejste ansøgeren til Ukraine, hvor han uden opholdstilladelse opholdt sig indtil 1999. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset om det blev lagt til grund, at ansøgeren i 1993 blev tvangshvervet til militæret og derefter deserterede, var der ikke grundlag for at give ansøgeren asyl. Der var efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Armenien vil blive idømt en uforholdsmæssig streng straf på grund af desertering. BR11/65

Nævnet **stadfæstede** den **4. marts 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Armenien, født i 1957 (M) og 1965 (K), samt tre børn. Indrejst i januar 2000. I forbindelse med borgerkrigen i 1989 kæmpede den mandlige ansøger tre måneder for Dashnak-partiet. Samme år blev ansøgerne overfaldet i deres hjem af personer, som den mandlige ansøger havde kæmpet sammen med. De beskyldte ham for ikke at have afleveret sit våben. For at hævne overfaldet kastede den mandlige ansøger en håndgranat mod en af overfaldsmændenes bopæl. Nævnet havde tidligere udsat sagen på en høring af UNHCR vedrørende UNHCR's høringssvar til Dansk Flygtningehjælp af 7. marts 2001 om muligheden for etniske azerier, herunder ægtefæller til etniske armenere, for at vende tilbage til Armenien. Sagen blev afgjort på skriftlig votering. **Flygtningenævnet** udtalte, at det blev lagt til grund, at den mandlige ansøger var etnisk armener, og at den kvindelige ansøger var etnisk azeri. Ifølge de for nævnet foreliggende baggrundsoplysninger, herunder UNHCR's udtalelse af 28. maj 2001, var der ikke grundlag for at antage, at ansøgerne på denne baggrund risikerede asylbegrundende forfølgelse. Nævnet fandt ikke, at den mandlige ansøgers aktiviteter for Dasnak-partiet i 1989 kunne begrunde asyl, idet der blev lagt vægt på, at partiet nu var legalt. Episoden inden udrejsen fra Armenien, hvorunder den mandlige ansøger kastede en granat ind i naboens hus, måtte anses for at være en borgerlig konflikt, hvorfor forholdet ikke var omfattet af udlændingeloven § 7. BR11/66

Nævnet meddelte den **20. marts 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Armenien, født i 1943 og hendes ægtefælle, en mandlig statsborger fra Aserbajdsjan, født i 1943. Indrejst i november 1999. De var begge etniske armenere. Den mandlige ansøger var medlem af Den Armenske Folkebevægelse og blev i forbindelse med valget i marts 1998 udpeget som leder af en valgkreds. Ægteparret havde blandt andet været udsat for flere voldelige overgreb med hospitalsindlæggelser til følge. **Flygtningenævnet** lagde i det

væsentlige ansøgernes forklaringer til grund. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at de overgreb, som parterne havde været udsat for siden 1998 måtte antages at skyldes den mandlige ansøgers etnicitet og hans politiske aktiviteter. Overgrebene fandtes at have haft et sådant omfang, at det ikke burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til Armenien. Da den mandlige ansøger ikke havde opholdt sig i Aserbajdsjan siden 1989, og den kvindelige ansøger ikke havde nogen tilknytning til Aserbajdsjan, fandt flertallet ikke, at det burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til Aserbajdsjan. Flertallet havde herved lagt vægt på, at der var tale om et blandet ægteskab, og at den kvindelige ansøger ikke talte azeri. BR11/67

Nævnet **stadfæstede** den **3. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Armenien, født i 1964, samt to børn. Indrejst i november 2000. Nævnet havde tidligere udsat sagen på en høring af UNHCR vedrørende et høringssvar til Dansk Flygtningehjælp af 7. marts 2001 om muligheden for etniske azerier, herunder ægtefæller til etniske armenere, for at vende tilbage til Armenien. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde haft politiske aktiviteter. Hendes problemer i hjemlandet vedrørende familiens ejendom anså nævnet for en privatretlig konflikt uden asylretlig relevans. Ansøgerens frygt for straf på grund af prostitution var uden asylretlig relevans. Den chikane og de overgreb ansøgeren og hendes børn angiveligt havde været udsat for i hjemlandet havde ikke haft en sådan karakter, at det kunne ligestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Efter baggrundsoplysningerne, herunder UNHCR's udtalelse af 28. maj 2001, anså nævnet det endvidere ikke for sandsynliggjort, at ansøgeren eller hendes børn risikerede forfølgelse på grund af børnenes blandede armensk-azeri oprindelse. BR11/68

7.4.2 Aserbajdsjan

Nævnet **stadfæstede** den **11. januar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Aserbajdsjan, født i 1958 (M) og 1964 (K), samt et barn. Indrejst i 1999. Den mandlige ansøger var etnisk jøde, den kvindelige ansøger var etnisk armenier. Begge var kristne af trosretning. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde vægt på, at begge ansøgere var født og opvokset i Kirovabad, og at de begge fik udstedt indenrigspas i overensstemmelse hermed. Ansøgerne blev gift i 1984 og forlod Aserbajdsjan i 1988 som følge af konflikten mellem aserbajdsjanere og armenere. Ingen af ansøgerne havde ved udrejsen været politisk aktive eller i øvrigt i konflikt med myndighederne, og ingen af ansøgerne havde deltaget i de konflikter, der var årsag til deres udrejse, som var foranlediget af trusler rettet mod ansøgerne. Ansøgerne havde i tiden herefter i alt væsentligt opholdt sig i Rusland, indtil de i 1998 måtte forlade Rostov, hvor de havde opholdt sig illegalt. Flertallet fandt på denne baggrund

*11 tiladelser
44 stadfæstelser*

og navnlig henset til Udlændingestyrelsens rapport af august 2000, Country Report fra U.S. Department of State og de fremkomne Guidelines af 16. november 2001 fra UNHCR, at det ikke kunne antages, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan risikerede at blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7. Flertallet fandt ikke grundlag for at udsætte sagen på undersøgelse af, om ansøgerne kunne få statsborgerskab eller statsborgerskabslignende rettigheder i Aserbajdsjan, således som den beskikkede advokat havde nedlagt alternativ påstand om. Flertallet lagde herved til grund, at ansøgerne måtte antages at kunne opnå ophold med mulighed for at søge om aserbajdsjansk statsborgerskab, såfremt et sådant ikke kunne opnås i forbindelse med indrejsen. BR11/69

Nævnet **stadfæstede** den **1. februar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger fra Aserbajdsjan og en kvindelig ansøger fra Armenien, født i 1977 (M) og 1978 (K). Indrejst i januar 2000. **Flygtningenævnet** udtalte, at den kvindelige ansøger i januar 1989 udrejste fra sit hjemland, Armenien, til Rusland, knapt elleve år gammel, på grund af konflikten med Aserbajdsjan. Hun havde siden boet i Rusland. Ansøgeren var ikke konkret og individuelt forfulgt, da hun udrejste, og Flygtningenævnet fandt heller ikke – henset til baggrundsoplysningerne – at ansøgeren, hvis forældre var henholdsvis etnisk armenier og aserbajdsjaner – ville være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Armenien, heller ikke, selvom hun nu var gift med en aserbajdsjansk statsborger med blandet etnisk baggrund. Den mandlige ansøger, der var aserbajdsjansk statsborger, var født og opvokset i Baku, indtil han i 1989 udrejste til Rusland på grund af konflikten med Armenien. Ansøgeren havde siden boet i Rusland. Flygtningenævnet ville ikke forkaste ansøgerens forklaring i nævnet, hvorefter hans moder var etnisk aserbajdsjaner og hans fader etnisk armenier. Ansøgeren var ikke konkret og individuelt forfulgt, da han udrejste. Ansøgeren havde aldrig været politisk aktiv. Flygtningenævnet fandt ikke – henset til baggrundsoplysningerne – at ansøgeren trods sin etniske baggrund ville være i risiko for forfølgelse til en tilbagevenden til Aserbajdsjan, heller ikke selvom han nu var gift med en armensk statsborger med blandet etnisk baggrund. Den omstændighed, at ansøgeren ikke havde aftjent værnepligt, var ikke i sig selv asylbegrundende. Den mandlige ansøger kunne udsendes tvangsmæssigt til Aserbajdsjan og den kvindelige ansøger til Armenien. Den tvangsmæssige udsendelse forudsatte, at der havde været etableret mulighed for, at ansøgerne begge kunne opnå indrejsetilladelse i enten Armenien eller Aserbajdsjan, og at ansøgerne ikke ønskede at benytte sig af denne mulighed. BR11/70

Flygtningenævnet meddelte den **15. februar 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Aserbajdsjan, født i 1954 (M) og 1955 (K). Indrejst i 1999. Begge ansøgerne var etnisk armenere og kristne af trosretning. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde efter ansøgernes forklaring til grund, at den mandlige ansøger i maj 1990 blev tilbageholdt og alvorligt truet på livet. Han måtte betale løsepenge for at komme fri. I efteråret blev ansøgerens ældste søn kidnappet og først tilbageleveret, da ansøgerne havde skaffet løsepenge. Sønnen havde under tilbageholdelsen været udsat for vold og var i choktilstand ved frigivelsen. I 1992 betalte ansøgerne 100.000 rubler for at få ansøgerens to sønner bragt til Rusland, men ansøgerne har ikke opnået kontakt med sønnerne siden og havde heller ikke hørt fra den person, som skulle sørge for transporten. Samme dag som sønnerne blev kørt mod Rusland trængte personer ind i families hus, hvor den kvindelige ansøgers fader blev skudt og begge ansøgere frihedsberøvet i kælderen, indtil det lykkedes dem at blive hjulpet til en landsby, hvor der boede mange etniske russere. I maj 1995 og i januar 1999 blev den mandlige ansøger pågrebet og ført til politistationen i Shamkhor, hvor han begge gange var frihedsberøvet omkring 4 måneder og udsat for alvorlig vold. Han blev løsladt, efter at farbroderen havde betalt løsepenge. Herefter fandt **flertallet**, at ansøgernes tydelige og betydelige subjektive frygt fremstår således velbegrundet, at det sammenholdt med baggrundsoplysningerne om forholdene for etniske armenere i Aserbajdsjan ikke bør kræves, at ansøgerne skal tage ophold i Aserbajdsjan. BR11/71

Nævnet **stadfæstede** den **15. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Aserbajdsjan, født i 1950. Indrejst i Danmark i 1999. Ansøgerens ægtefælle havde været frihedskæmper under Javadov, der sammen med sin broder var leder af OPON. Endvidere valgte ægtefællen at være aktiv i OPON-styrkerne, fordi hans fætter havde været med til at bygge OPON-styrkerne. Ansøgeren selv fungerede som kurer for OPON. I marts 1995 forsvandt ansøgerens ægtefælle, hvorefter hun og hendes børn søgte skjul i et forladt sommerhus i de næste fire år. Under opholdet i sommerhuset modtog ansøgeren flere tilsigelser fra myndighederne, hvori der stod, at hun var eftersøgt. **Flygtningenævnet** vurderede, at de fremlagte tilsigelser m.v. var falske. Der lagdes i den forbindelse vægt på Rigspolitechefens udtalelse om ægtheden af dokumenterne, sammenholdt med den generelle baggrundsviden om dokumenter fra Aserbajdsjan. Hertil kom, at det ikke var sandsynligt, at myndighederne igennem en periode på fire år skulle fortsætte med at sende tilsigelser m.v. til en postkasse, hvor de vidste, at huset var forladt, ligesom myndighederne selv havde plomberet huset. Endelig lagde nævnet vægt på, at det dokument, der angiveligt skulle være fremsendt i 1999, hvori der også var angivet en anklage, fremstod som et dokument, der mere sandsynligt ville være ble-

vet fremsendt som et af de første – og ikke et dokument fremsendt cirka fire år efter begivenhederne. Det forhold, at dokumenterne vurderedes til at være falske, svækkede ansøgerens påstand om hendes identitet. **Et flertal af Flygtninge­nævnets medlemmer** var dog af den opfattelse, at der ikke var tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte ansøgerens oplysninger om hendes identitet. Det lagdes derfor til grund, at ansøgerens ægtefælle havde været aktiv i OPON, at han var i familie med fremtrædende medlemmer af OPON, og at han deltog i kuppet den 15. marts 1995 – og muligvis var død. Flertallet lagde endvidere til grund, at ansøgeren i et vist begrænset omfang havde fungeret som kurér for OPON før marts 1995. Endelig lagde flertallet til grund, at ansøgeren og hendes to børn havde tilbragt fire år i et hus uden for Baku, som forklaret af ansøgeren. Efter at have udsat sagen på modtagelse af Udlændingestyrelsens rapport af marts 2002 fra fact-finding mission til Aserbajdsjan fra 27. januar til 1. februar 2002, vedrørende de tidligere OPON-styrker i Aserbajdsjan m.m., og efter at ansøgerens advokat ved skrivelse af 14. maj 2002 havde fået lejlighed til at kommentere denne rapport, var det flertallets vurdering, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Det var således flertallets vurdering, at der med udgangspunkt i de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder den nævnte rapport, ikke var holdepunkter for at antage, at ansøgeren ville være i nogen asylrelevant risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan som følge af ansøgerens begrænsede aktiviteter som kurér for OPON, samt ægtefællens aktive rolle under kuppet i marts 1995. Flertallet stemte herefter for at stadfæste Udlændingestyrelsens afgørelse. BR11/72

Flygtninge­nævnet meddelte den **10. oktober 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Aserbajdsjan, født i 1957. Indrejst i august 2001. Ansøgeren havde været medlem af Gejrat-partiet, hvor han havde rang af afdelingschef. Partiets formål var at omdanne Aserbajdsjan til en demokratisk republik gennem indførelse af frie valg. Partiet var grundlagt af Mahir Djavadov, der havde ophold i Iran. **Flygtninge­nævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde haft et nært forhold til Mahir Djavadov, at han havde været med i OPON, og at han efter kupforsøget i marts 1995 var fængslet fra august 1995 til februar 1998, hvorefter han blev løsladt mod at være meddeler for KGB. Flygtninge­nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren i juli 2001 var tilbageholdt kortvarigt og var blev tvunget til at underskrive en erklæring om sine forhold, hvorved KGB tvang ansøgeren til at spionere mod Mahir Djavadov, og at ansøgeren derefter udrejste af Aserbajdsjan og søgte asyl i Danmark. Flygtninge­nævnet lagde til grund, at dette udspring af ansøgerens politiske aktiviteter i OPON og i Gejrat. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren, hvis han vendte tilbage til Aserbajdsjan, herefter risikerede asylbegrundende forfølgelse. BR11/73

7.5 Bangladesh

Nævnet **stadfæstede** den **3. januar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh, født i 1967. Indrejst i marts 1999. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at han under en demonstration var vidne til, at et parlamentsmedlem fra Awamy League, eller i hvert fald et medlem af dennes gruppe, skød og dræbte en demonstrant. Ansøgeren, der i kraft af sit arbejde som journalist havde et modsætningsforhold til det pågældende parlamentsmedlem, blev genkendt, og såvel ansøgerens familie som ansøgeren selv er blevet opsøgt og udsat for vold og trusler. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgerens forklaring om begivenhederne i forbindelse med demonstrationen, herunder skudepisoden og den sikkerhed hvormed ansøgeren kunne udpege gerningsmanden, fremstod som mindre overbevisende. Uanset om det blev lagt til grund, at ansøgeren havde overværet en skudepisode, og efterfølgende blev opsøgt og udsat for overgreb, fandt nævnet ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren ved udrejsen var asylbegrundende forfulgt eller ved en tilbagevenden ville være i risiko herfor. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren, der ikke havde gjort myndighederne bekendt med sine iagttagelser fra demonstrationen eller anmeldt de forhold, han angav at have været udsat for, måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse mod eventuelle fremtidige overgreb. Flygtningenævnet fandt efter det foreliggende ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ikke ville kunne opnå en sådan beskyttelse. BR11/74

*0 tilladelser
12 stadfæstelser*

Nævnet **stadfæstede** den **14. juni 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh, født i 1967. Indrejst tre gange i Danmark, senest i juli 2000. Ansøgerens liv var i fare, fordi Sharbahara partiets modstandere var efter ham. Ansøgeren havde sidst været aktiv for partiet i 1992, hvor han fungerede som PR-mand. I 1994 blev han meddelt afslag på asyl af Flygtningenævnet. I 1995 vendte han tilbage til Bangladesh, hvor der var rejst en ny sag mod ham for drab på en af hans naboer. I 1996 indrejste han på ny i Danmark, hvor han af Udlændingestyrelsen blev meddelt afslag på asyl. Han forsvandt inden sagen kom for Flygtningenævnet. I juli 2000 indrejste ansøgeren igen i Danmark. Han fremlagde en arrestordre samt andre dokumenter fra sagen mod ham i Bangladesh. **Flygtningenævnet** ville ikke afvise, at ansøgeren havde været tilknyttet Sharbahara-partiet og haft visse ikke-profilerende aktiviteter, indtil han udrejste til Danmark i 1992. Ansøgeren forklarede, at han blev frifundet for sigtelsen for drab rejst mod ham i 1992 af politiske modstandere. Som begrundelse for denne asylansøgning henviste ansøgeren til, at han på ny var blevet sigtet for et drab, han ikke havde begået. Ansøgeren forklarede divergerende, også om hvornår han blev sigtet, og henviste i sit asylskema alene til sigtelsen fra 1992. Flygtningenævnet kunne derfor ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren var i besiddelse af et ægte pas,

udstedt i Dhaka i 2001. Flygtningenævnet fandt ikke anledning til at lade dokumenterne ægthedsvurdere, idet nævnet ikke fandt, at dette ville være af afgørende betydning for sagens afgørelse. Hvis dokumenterne var ægte, kunne nævnet ikke lægge til grund, at sigtelsen var rejst som led i politiske modstanderes forfølgelse af ham, idet ansøgeren ikke havde været politisk profileret - og slet ikke politisk aktiv siden 1992. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren var forfulgt, da han udrejste fra Bangladesh, eller at han ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/75

7.6 Bhutan

0 tilladelser
2 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **9. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bhutan, født i 1973. Indrejst i juli 1999. Ansøgeren tilhørte det nepalesiske mindretal i Bhutan. I 1995 blev ansøgeren medlem af Youth Organisation of Bhutan. Den 1. juni 1996 blev ansøgeren efter en stor demonstration anholdt af politiet, som slog ham på benene og ryggen med stave. Han blev afhørt om sine politiske aktiviteter og fik at vide, at han som nepaleser ikke måtte være politisk aktiv. Han skulle skrive under på noget. Den 5. juni 1996 blev han løsladt. I forbindelse med løsladelsen fik han at vide, at han ikke måtte gå imod kongen og regeringen i landet. Han fortsatte sine aktiviteter efter løsladelsen. Den 2. juni 1999 blev ansøgeren på ny anholdt under en demonstration. Han sad i en celle sammen med 10-12 andre personer. Den 9. juni 1999 blev han løsladt. I forbindelse med løsladelsen fik han at vide, at han ikke var en god mand, at han skulle ophøre med sine politiske aktiviteter, og at han skulle udrejse inden 32 dage. Hvis ikke han udrejste, ville han blive dræbt. **Flygtningenævnet** fandt efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaringer alene at kunne lægge dele af ansøgerens forklaringer til grund for sagen. Efter indholdet af det identitetskort, som ansøgeren havde fremlagt, sammenholdt med ansøgerens forklaring om sin opvækst, fandt Flygtningenævnet ikke på det foreliggende grundlag at kunne afvise, at ansøgeren asylretligt skulle vurderes i forhold til Bhutan. De oplysninger, der fremgik af den schweiziske sprogundersøgelse, fandtes på det foreliggende grundlag ikke at kunne føre til et andet resultat. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren ved sin udrejse af Bhutan var asylbegrundende forfulgt, eller at han ved en tilbagevenden til Bhutan ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde i denne forbindelse vægt på, at ansøgeren efter sine egne oplysninger blev løsladt betingelsesløst efter en anholdelse i 1996. Den avisside, som ansøgeren havde fremlagt, fandtes ikke på det foreliggende grundlag at kunne føre til et andet resultat. Flygtningenævnet lagde i denne forbindelse vægt på, at den af ansøgeren omtalte artikel, hvori han blev angivet med navn og trussel om uforholdsmæssige sanktioner ved en

eventuel tilbagevenden til Bhutan, fremstod som uægte, både i relation til typografi og engelsk ortografi. Hertil kom, at avissiden efter ansøgerens oplysninger, først blev fremskaffet af ansøgeren efter Udlændingestyrelsens afgørelse. Det dokument vedrørende ansøgeren, som først blev fremlagt under nævnsmødet, kunne under de ovennævnte omstændigheder ej heller give grundlag for en ændret vurdering af sagen. Flygtningenævnet fandt efter en samlet vurdering ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han via sit medlemskab af den af ham omtalte organisation, Youth Organisation of Bhutan, havde profilet sig i en sådan grad, at han ved en tilbagevenden til Bhutan ville være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærkede videre, at det forhold, at ansøgeren var etnisk nepaleser, ikke i sig selv var asylbegrundende. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgeren først udrejste af Bhutan i 1999, og at ansøgeren allerede i 1989 havde fået udstedt identitetskort på trods af de foreliggende baggrundsoplysninger om, at Bhutans myndigheder allerede fra 1988 havde iværksat bestræbelser på en mere eller mindre tvangsmæssig deportation af etniske nepalesere. BR11/76

7.7 Bosnien-Hercegovina

Situationen i Bosnien-Hercegovina er igennem de senere år blevet væsentlig forbedret, men der rapporteres dog fortsat om spændinger mellem de etniske grupper, ligesom der fortsat er store boligmæssige, sociale og økonomiske vanskeligheder i landet. Statsborgere fra Bosnien-Hercegovina var både i 2000 og 2001 blandt de største nationalitetsgrupper af indrejste asylansøgere, og disse ansøgninger er i stor udstrækning blevet behandlet af Udlændingestyrelsen i 2001 og 2002, hvorfor nævnet også i 2002 har behandlet mange sager vedrørende statsborgere fra Bosnien-Hercegovina.

*30 tilladelser
292 stadfæstelser*

Mange af flygtningene har som asylmotiv anført overgreb eller andre traumatiserende oplevelser tilbage fra krigen og har gjort gældende, at de, uagtet disse hændelser ligger langet tilbage i tiden, fortsat har behandlingskrævende psykiske sygdomme og lider af så stærk subjektiv frygt, at de af den grund ikke bør vende tilbage til hjemlandet. Andre har anført, at de som minoritetsgruppe ikke vil kunne vende tilbage til deres hjemegn.

Nævnet **stadfæstede** den **11. januar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1957 (M) og 1958 (K), samt et barn. Indrejst i henholdsvis december 1999 (K) og februar 2000 (M). **Flygtningenævnet** lagde vægt på, at ingen af ansøgerne havde været politisk aktive eller grundet egne forhold haft konflikt med myndighederne i Bosnien-Hercegovina. Den mandlige ansøger, der var etnisk serber, var i 1992 indmeldt i en forening for unge muslimer for at vise sin tilknytning til det muslimske samfund

i Visoko og af hensyn til hustruen og barnets situation. Han udførte i perioden 1992-1995 tvangsmæssigt arbejde for den bosniske hær, hvorunder han måtte grave skyttegrave og hjælpe sårede. Han bar ikke våben, og blev i perioden udsat for chikane og i flere tilfælde også vold. En indlæggelse i 2 måneder i 1992 var foranlediget af, at han blev ramt af en granat i begyndelsen af maj 1992. En skudepisode, hvor en politibetjent skød over hovedet på ham i 1994, kunne ikke anses for at være myndighedsunderstøttet. Han forlod hjembyen i 1995 og tog til Serbien. Han havde efter sin forklaring ikke haft ophold i Føderationsområdet siden da. I 1999 udrejste ansøgeren illegalt af Serbien og rejste til Danmark. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** bemærkede, at der for flertallet var tvivl om, hvorvidt ansøgernes bopæl blev udsat for husransagninger i det omfang, som var oplyst i samtalen med Udlændingestyrelsen og i nævnsmødet, idet den mandlige ansøger i asylskemaet alene havde nævnt ransagning efter våben i 1992. Flertallet lagde ved vurderingen af den kvindelige ansøgers forhold videre vægt på, at hun, der var bosnisk muslim, opholdt sig på bopælen også efter ægtefællen havde forladt den i 1995, selvom hun blev udsat for chikane og var til flere afhøringer hos politiet vedrørende mandens forsvinden. Flertallet fandt, at der bestod en vis tvivl om, hvorvidt ægtefællerne var uden kontakt i perioden fra 1995 til 2000, idet ansøgernes forklaringer herom ikke fremstod overbevisende. Sammenfattende fandt flertallet, at ansøgernes forhold havde været præget af de vanskeligheder, der havde været gældende for ægtefæller i blandede ægteskaber, men det tillagdes afgørende betydning, at ingen af ægtefællerne kunne anses for at have været profilerede eller udsat for konkrete, individuelle myndighedsovergreb, idet det bemærkedes, at den mandlige ansøgers tvangsarbejde i den bosniske hær måtte vurderes i lyset af den situation, der herskede indtil 1995. Flertallet lagde vægt på, at der efter det oplyste i UNHCR's Position Papers af maj 1999, august 2000 og september 2001 sammenholdt med UNHCR's udtalelse af 23. august 2001 og Udenrigsministeriets notat af 1. oktober 2001, siden var sket en væsentlig forbedring af sikkerhedssituationen i Bosnien-Hercegovina, og at et betydeligt stigende antal personer var vendt tilbage, herunder til områder, hvor de udgjorde en minoritet. Flertallet fandt endvidere, at denne udvikling havde betydning også for ansøgernes situation. Flertallet fandt sammenfattende, at selvom ansøgerne ved en tilbagevenden kunne imødesee vanskeligheder ved genetablering af deres livsførelse i en social og samfundsmæssig sammenhæng, kunne det ikke antages, at disse vanskeligheder udgjorde en konkret og individuel forfølgelse, som kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/77

Nævnet **stadfæstede** den **11. januar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1972 (M) og 1975 (K), samt to børn. Indrejst i juli 2000. Begge var bosniske muslimer. **Flygtningenævnet**

lagde i alt væsentligt ansøgernes forklaringer til grund. Den mandlige ansøger blev i fortsættelse af en ransagning i maj 1992 taget med på politistationen, hvor han blev udsat for vold og først løsladt den følgende morgen med meldepligt. Han var herefter indtil maj 1993 pålagt tvangsarbejde, hvorunder han flere gange blev udsat for vold og trusler. Fra maj 1993 til 1999 havde ansøgeren haft ophold i Tyskland, hvorefter han tog ophold i hjembyen Orahova i Republik Srpska, indtil han i sommeren 2000, da huset blev brændt ned og familien blev udsat for trusler, måtte tage ophold sammen med familien i hustruens hjemby Kljuc i føderationsområdet. Den kvindelige ansøger havde været udsat for trusler og en tilbageholdelse på et sportsanlæg i sommeren 1992, som hun havde forklaret om. Ansøgeren havde haft ophold i Tyskland fra 1993 til august 1998, hvor hun midlertidigt bosatte sig i Kljuc, hvorfra hun rejste til den mandlige ansøger i Orahova, inden hun sammen med den mandlige ansøger på ny måtte tage ophold i Kljuc. Ansøgerne udrejste, da de følte sig udsat for chikane og forskelsbehandling, ligesom kommunen i Kljuc pålagde dem at fraflytte den bolig, de havde, fordi den oprindelige ejer gjorde krav på boligen. Selvom om ansøgernes forhold således havde været præget af krigsperioden og de vanskelige forhold, som efterfølgende herskede i Bosnien-Hercegovina, fandtes de overgreb, som ansøgerne havde været udsat for forud for opholdet i Tyskland ikke nu at kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 henset til den udvikling, der siden havde fundet sted i Bosnien-Hercegovina. Blandt andet på baggrund af det oplyste i UNHCRs Position Papers af maj 1999, august 2000 og september 2001 lagde nævnet vægt på, at der var sket en væsentlig forbedring af sikkerhedssituationen i Bosnien-Hercegovina, og at et betydeligt stigende antal personer var vendt tilbage, herunder til områder, hvor de udgjorde en minoritet. Henset til en samlet vurdering af ansøgernes situation fandt nævnet på den ovennævnte baggrund ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina risikerede en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, herunder måtte ansøgerne henvises til at tage ophold i føderationsområdet, såfremt de ikke fandt at kunne tage ophold i den øvrige del af Bosnien-Hercegovina. Nævnet fandt ikke grundlag for at udsætte afgørelsen på indhentelse af yderligere oplysninger om den kvindelige ansøgers helbreds-tilstand, således som den beskikkede advokat havde nedlagt subsidiær påstand om. BR11/78

Nævnet meddelte den **29. januar 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1973, samt et barn. Indrejst i november 2000. **Flygtningesnævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Det fremgik heraf, at ansøgeren var blevet etnisk fordrevet fra Srebrenica, og at nære familiemedlemmer og ansøgerens ægtefælle i den forbindelse blev dræbt. Videre var ansøgeren selv blevet udsat for voldtægt. Ansøgeren blev gravid

som følge heraf, men fik en spontan abort. De seneste år inden udrejsen boede ansøgeren i et serbisk hus i Zivinice sammen med sin mor. I oktober 2000 gav myndighederne ansøgeren besked på at forlade huset, idet den tidligere ejer af huset krævede det tilbage. Flygtningenævnet lagde vægt på de lægelige oplysninger, hvoraf fremgik, at ansøgeren havde pådraget sig en behandlingskrævende psykisk lidelse, og at ansøgeren fortsat led af en betydelig subjektiv frygt. Den beskikkede advokat havde således til brug for nævnsmødet fremlagt fire psykologerklæringer, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde PTSD, og at det var påkrævet at fortsætte medicinsk behandling af ansøgeren. Nævnet lagde videre til grund, at ansøgeren ikke i hjemlandet havde familiemedlemmer, der formåede at bistå hende. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, uanset at ansøgeren i en række år havde opholdt sig i hjemlandet efter begivenhederne, at det burde kræves, at ansøgeren og hendes datter vendte tilbage til hjemlandet. BR11/79

Nævnet **stadfæstede den 26. marts 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelige statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1975. Indrejst i marts 2000. Ansøgeren, der var etnisk bosnier fra Gradiska, var i 1993 blevet tvunget til at indgå ægteskab med en serbisk mand, der slog hende og udsatte hende for seksuelle overgreb. I marts 1999 flygtede hun til føderationsområdet, hvor hun opholdt sig frem til udrejsen til Danmark. I oktober 1999 blev ansøgeren skilt. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren, der var muslim, havde levet i et voldeligt ægteskab med en serber i Republik Srpska fra 1993 til 1998 eller 1999. Ansøgeren opnåede skilsmisse ved dom afsagt af "Grundretten i Gradiska" i oktober 1999. Hun blev tilkendt forældremyndigheden over sine to børn og fik endvidere tilkendt hustrubidrag. Af dommen fremgik, at ansøgeren personligt var til stede under domsforhandlingen. Det fremgik endvidere, at ansøgeren skulle have oplyst, at ægteskabet i begyndelsen var harmonisk, men at ansøgeren og hendes børn senere blev mishandlet. Der fremgik endvidere andre detaljerede oplysninger om ansøgerens forhold. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at betvivle de oplysninger, der fremgik af dommen. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgerens problemer og de traumer, som hun var blevet påført, havde baggrund i privatretlige forhold. Det kunne ikke lægges til grund, at der havde været tale om myndighedsunderstøttet forfølgelse. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgerens subjektive frygt for en tilbagevenden var begrundet i asyrelevant forhold. Ansøgeren havde siden 1999 indtil udrejsen i marts 2000 opholdt sig i føderationsområdet. Flygtningenævnet fandt ikke, at den chikane, som ansøgeren havde angivet at have været udsat for i føderationsområdet, havde været af en sådan karakter eller en sådan intensitet, at det kunne begrunde asyl. BR11/80

Nævnet **stadfæstede** den **4. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1980. Indrejst i 2000. Ansøgeren er bosnisk muslim. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren i 1995 flygtede fra Srebrenica i forbindelse med serbernes angreb. Han blev under flugten adskilt fra sin familie. Han blev selv udsat for fysiske overgreb, men det lykkedes ham at flygte. Efter ankomsten til Tuzla blev han genforenet med sin familie, bortset fra en broder, der siden har været forsvundet. Ansøgeren har siden opholdt sig i Føderationsområdet, hvor hans forældre og søskende var bosat. Han gennemførte skoleuddannelse og aftjente værnepligt. Familien blev af myndighederne pålagt at fraflytte bopælen. Uanset at ansøgeren havde oplevet voldsomme begivenheder i forbindelse med flugten fra Srebrenica, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette i dag kunne begrunde asyl. Forholdene lå adskillige år tilbage i tiden, og forholdene i Bosnien-Hercegovina var siden afgørende ændret. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ville være i risiko for en uforholdsmæssig straf for ikke at have efterkommet en genindkaldelse til aftjening af militærtjeneste. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at oplysningerne om de sociale og boligmæssige forhold kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved udrejisen eller ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden. Flygtningenævnet fandt således, at ansøgeren kunne henvises til fortsat at tage ophold i Føderationsområdet. Oplysningerne om ansøgerens helbredsforhold og mulige subjektive frygt kunne ikke ændre denne vurdering. Nævnet fandt ikke grundlag for at udsætte afgørelsen på indhentelse af yderligere oplysninger om ansøgerens helbredsforhold. BR11/81

Nævnet meddelte den **18. april 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar samt 1 barn fra Bosnien-Hercegovina, født i 1979 (M) og 1982 (K). Indrejst i december 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at begge ansøgerne var muslimer og født og opvokset i det, der nu var Republika Srpska. Den mandlige ansøger var i 1994, da han var 15 år gammel, udsat for at miste sin fader, og i juli 1995 flygtede han sammen med sin farbroder fra Srebrenica til Føderationsområdet. Ved denne lejlighed blev farbroderen dræbt for øjnene af ansøgeren. Den kvindelige ansøgers fader blev den 11. juli 1995 for øjnene af hende og hendes moder og søskende henrettet sammen med 25 andre mænd og drenge. Dagen efter blev den kvindelige ansøger i en alder af 13½ år voldtaget sammen med 3 andre piger. Begge ansøgere boede herefter hver for sig i Føderationsområdet, og i marts 2000 flyttede de sammen. I maj 2000 udrejste de sammen til Schweiz, og de rejste senere til Danmark. For den mandlige ansøger forelå der en psykologerklæring, hvoraf det fremgik, at han led af PTSD. For den kvindelige ansøger forelå der en psykologerklæring, hvoraf det bl.a. fremgik, at hen-

des psykiske symptombillede var præget af en tristhed og et tungsind med stærke depressive træk. Hun led endvidere af søvnproblemer og havde mæredt om mennesker, der slog ihjel. Det blev derfor lagt til grund, at begge ansøgere havde psykiske problemer som følge af deres oplevelser. Når der blev taget udgangspunkt i de oplevelser, som de hver især havde været udsat for i en ung alder, herunder særligt den kvindelige ansøger, var det Flygtningenævnets vurdering - selvom ansøgerne havde opholdt sig mere end 4½ år i Føderationsområdet efter de traumatiske oplevelser - at ansøgerne havde en sådan betydelig subjektiv frygt, der prægede ansøgernes fremtræden i nævnet, at det ikke burde kræves, at ansøgerne blev henvist til på ny at tage ophold i Bosnien-Hercegovina. BR11/82

Nævnet meddelte den **18. april 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar samt 2 børn fra Bosnien-Hercegovina, født i 1966 (M) og 1974 (K). Indrejst i november 1999. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at begge ansøgere var muslimer. Den mandlige ansøger var født og opvokset i Bosanska Gradiska, der var beliggende i Republika Srpska. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer lagde videre til grund - selvom han ikke fortalte herom i forbindelse med sin asylsag i Danmark i 1992 - at den mandlige ansøger i perioden fra den 20. juni 1992 til den 25. august 1992 befandt sig i en fangelejr, hvor han blev udsat for torturlignende forhold og seksuelle overgreb. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at den kvindelige ansøger, som forklaret for Flygtningenævnet, sammen med sin moder blev voldtaget i 1992 af serbiske soldater i forbindelse med en ransagning af deres hus. I perioden fra 1992/1993 indtil 1998 opholdt ansøgerne sig i Tyskland, og i perioden 1998 til 1999 tog de sammen tilbage til Bosnien-Hercegovina. I denne periode forsøgte de at tage varigt ophold i henholdsvis Velika Kladusa og Sanski Most i Føderationsområdet og i den mandlige ansøgers hjemby Bosanska Gradiska i Republika Srpska. For den mandlige ansøger forelå der endvidere en psykologerklæring, hvoraf det fremgik, at han havde udvist massive symptomer på PTSD stammende tilbage fra oplevelserne i 1992. For den kvindelige ansøger forelå der en psykologerklæring, hvoraf det fremgik, at hun led af generaliseret angst. Det blev derfor lagt til grund, at begge ansøgere havde betydelige psykiske problemer som følge af deres oplevelser i Bosnien-Hercegovina. Sammenfattende fandt Flygtningenævnet, at ansøgernes betydelige subjektive frygt, som også afgørende havde præget ansøgernes fremtræden i nævnet, samlet måtte anses for således bestyrket og væsentlig, at det ikke burde kræves, at ansøgerne blev henvist til på ny at tage ophold i Bosnien-Hercegovina. BR11/83

Nævnet **stadfæstede** den **29. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1972 (M) og 1974 (K), samt et

barn. Indrejst i september 2000. Ansøgerne var muslimer af trosretning. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger havde været krigsfange hos serberne fra juni til 18. december 1992 og derunder havde været udsat for en særdeles hårdhændet behandling fra serbernes side. Ansøgeren forklarede blandt andet, at han havde været udsat for seksuelle overgreb. Da ansøgeren blev skudt af en serbisk soldat, blev ansøgeren indlagt på et hospital, hvor han gentagne gange blev udsat for vold, indtil han i december 1992 blev overført til Kroatien af Røde Kors. Fra 1993-1996 opholdt ansøgeren sig i Tyskland. I 1996 vendte ansøgeren tilbage til hjemlandet, hvor han stiftede familie og bosatte sig sammen med den kvindelige ansøger i et serbisk hus i Zenica, som de blev tvunget til at forlade i 2000, da ejeren af boligen forlangte den tilbage. Selvom det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til Republik Srpska, fandt **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at den mandlige ansøger kunne henvises til at tage ophold i Føderationen, hvor han havde boet fra 1996 til udrejsen. Flygtningenævnets flertal fandt ikke, at opholdet i fangelejren, der fandt sted i sidste halvdel af 1992, kunne begrunde, at ansøgeren skulle have meddelt asyl. Flygtningenævnets flertal lagde vægt på det lange tidsrum, der var gået, at ansøgeren, efter at have opholdt sig i Tyskland til 1996, vendte tilbage til Bosnien, hvor han stiftede familie samt på, at den umiddelbare anledning til ansøgerens udrejse var, at ansøgeren skulle fraflytte sin lejlighed. Flygtningenævnets flertal fandt ikke, at den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt var af en sådan karakter, at der som følge heraf var grundlag for at meddele ham asyl. Den kvindelige ansøger havde ikke noget selvstændigt asylmotiv. BR11/84

Nævnet **stadfæstede** den **30. maj 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1974. Indrejst i august 2000. Fra 1992 frem til 1996 gjorde ansøgeren tjeneste i den bosniske hær. I 1996 blev ansøgeren beskyldt og fængslet for ulovligt våbensalg. Han havde erkendt dette forhold. I 1997 blev han endvidere sigtet for røveri. Ansøgeren nægtede sig skyldig i dette. I 1997 blev han og hans familie truet på livet af en serbisk politibetjent. Ansøgeren blev af denne serber tilbageholdt i to timer og udsat for fysiske overgreb. I 1998-1999 blev han indkaldt til retsmøder vedrørende våbensalget og røveriet. Ansøgeren forklarede, at politiet ikke havde efterforsket sagen, og at den derfor var vanskelig at føre for hans advokat. Han var blevet oplyst, at han måtte forvente en straf på fire-fem års fængsel. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde gjort tjeneste i den bosniske hær i 1992-1996, hvor han afsluttede militærtjenesten med rang af løjtnant. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens oplevelser under krigen kunne begrunde opholdstilladelse. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren under sagen i betydelig grad havde udbygget sin forklaring om sit asylmotiv. Han

havde blandt andet først for nævnet forklaret om en efter hans opfattelse uberettiget røverisigtelse. Flygtningenævnet kunne derfor ikke fuldt ud lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren havde en verserende sag vedrørende ulovlig salg af våben, som han havde erkendt, og uanset om der var rejst sigtelse for røveri, fandt nævnet ikke at disse forhold kunne være asylbegrundende for ansøgeren. Nævnet bemærkede, at der ikke var holdepunkter for at antage, at den mulige røverisigtelse var fabrikeret. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens modsætningsforhold til en serbisk politibetjent og de trusler, han havde forklaret for nævnet, at han var udsat for i 1997, kunne tillægges afgørende vægt for vurdering af sagen. Nævnet bemærkede, at ansøgeren sociale og boligmæssige forhold ikke var asylbegrundende. BR11/85

Nævnet **stadfæstede den 30. maj 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1967 (M) og 1957 (K). Indrejst november 2000. Ansøgerne var etniske bosnier. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den kvindelige ansøgers hjemby under borgerkrigen i 1993 blev angrebet, og at mange blev dræbt. Den kvindelige ansøgers fader og broder blev ført om bag en garage og senere fundet skudt. Den kvindelige ansøger flygtede med sin familie til Zenica. Den kvindelige ansøger havde ikke været udsat for fysiske overgreb under flugten. Flygtningenævnet lagde iøvrigt til grund, at den kvindelige ansøger ikke havde været udsat for asylbegrundende forhold forud for udrejsen. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at den mandlige ansøger aftjente værnepligt i den bosniske hær i 1993 - 1995. Han havde siden boet i Zenica i føderationsområdet frem til udrejsen. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke havde været udsat for asylbegrundende forhold under opholdet i føderationsområdet. Uanset de voldsomme begivenheder, den kvindelige ansøger havde oplevet, fandt et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** ikke, at dette i dag kunne begrunde asyl. Flertallet lagde vægt på, at forholdene lå adskillige år tilbage i tiden, og at den kvindelige ansøger ikke selv blev udsat for fysisk overlast. Flertallet lagde endvidere vægt på, at forholdene i Bosnien-Hercegovina siden var afgørende ændret. Flertallet fandt ikke, at den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt var af en sådan karakter, at der burde meddeles opholdstilladelse på dette grundlag. Det bemærkedes, at ansøgernes boligmæssige problemer ikke kunne ændre denne vurdering. Flertallet fandt herefter, at ansøgerne ville kunne vende tilbage til Bosnien-Hercegovina uden at risikere asylrelevante overgreb. Ansøgerne opfyldte derfor ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/86

Nævnet meddelte den **20. juni 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar samt 2 børn fra Bosnien-Hercegovina, født i 1963 (M) og 1968 (K). Indrejst i februar 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne var bosniske muslimer fra Bosanska Krupa. I perioden fra 1982 til 1992 opholdt den mandlige ansøger sig i Beograd og vendte tilbage til Bosnien-Hercegovina kort før krigen. I foråret 1992 blev han taget til fange af serberne og opholdt sig i to måneder i en serbisk fangelejr, hvor han blev udsat for vold. Ansøgeren blev herefter løsladt i forbindelse med en fangeudveksling og tog herefter ophold i Cazin. I april 1993 blev han indkaldt til den føderale hær, men nægtede at møde op, idet han i den mellemliggende periode var blevet behandlet meget dårligt af andre muslimer, fordi han blev betragtet som serbisk medløber på grund af sit 10-årige ophold i Beograd. Da han fattede sympati for Fikret Abdic, meldte han sig til dennes hær, og efter nogen tid blev han forfremmet til at lede en deling på 80-100 mand. I foråret 1995 blev han taget til fange af den muslimske hær, og han blev anbragt i en fangelejr. Under dette ophold på cirka en måned blev han udsat for grov vold, ligesom han blev forsøgt voldtaget af en af de muslimske vagter. Ansøgeren blev ved dom af 8. maj 1995 idømt 6 års fængsel for desertering fra den føderale hær og for at have stillet sig til disposition for Fikret Abdics hær. På grund af sygdom blev ansøgeren løsladt, og han flygtede herefter sammen med sin ægtefælle til Kroatien, hvor de opholdt sig frem til februar 2001, hvor de rejste til Danmark. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt på denne baggrund, at den mandlige ansøger havde været således profileret som opponent til den muslimske befolkning, særligt på grund af sin deltagelse som befalingsmand i Fikret Abdics hær fra 1993-1995, at han fortsat i særlig grad ville være i risiko for at blive udsat for forfølgelse ved en tilbagevenden til Føderationsområdet. Flertallet lagde ved denne vurdering også vægt på, at ansøgeren blev udsat for en særlig hårdhændet behandling af de muslimske vagter under sit fangenskab i 1995. Selvom ansøgeren i overensstemmelse med de foreliggende baggrundsoplysninger vurderedes til at ville få amnesti i relation til dommen fra 1995, var det på denne baggrund flertallets vurdering, at det ikke burde kræves, at ansøgeren skulle vende tilbage til Føderationsområdet. Den kvindelige ansøger blev meddelt konsekvensstatus. BR11/87

Nævnet **stadfæstede** den **17. juli 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1923. Indrejst i februar 2001. Ansøgeren havde blandt andet forklaret, at han under borgerkrigen i Jugoslavien havde været udsat for etnisk begrundet chikane og overfald. **Flygtningenævnet** udtalte, at det blev lagt til grund, at ansøgeren var etnisk kroat fra Banja Luka, beliggende i Republika Srpska, at ansøgeren var gift med en etnisk serber, at ansøgeren var partisan under anden verdenskrig, at ansøgeren i cirka 50 år var aktivt medlem af det jugoslaviske kommunistparti, at han

i 1980'erne var formand for foreningen af tidligere partisanere, at han ikke havde været politisk aktiv siden pensioneringen, og at hans søn udrejste i 1992. De påberåbte begivenheder under borgerkrigen i Jugoslavien kunne ikke begrunde asyl. De lå tilbage i tiden og var til dels af generel karakter. Det kunne efter det foreliggende ikke antages, at ansøgeren under en hospitalsindlæggelse i 1998 var udsat for mordforsøg. Ansøgerens antagelse herom beroede alene på formodninger. De trusler og chikanerier, som ansøgeren oplyste at have været udsat for, havde ikke haft et sådant omfang og intensitet, at de kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Vedrørende et overfald i 2000 var der tale om en enkeltstående begivenhed af borgerlig kriminalitet, og ansøgeren måtte i givet fald henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Endelig måtte det efter det foreliggende baggrundsmateriale, herunder navnlig Udenrigsministeriets notat af 1. oktober 2001 om open cities samt UNHCR's positionspapir af september 2001, antages, at ansøgeren ville kunne vende tilbage til hjemlandet uden at risikere en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. BR11/88

Nævnet **stadfæstede** den **3. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1960 (M) og 1956 (K), samt to børn. Den mandlige ansøger indrejste i oktober 2000, og den kvindelige ansøger og de to børn i april 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger i forbindelse med frivillig tjeneste i den bosniske hær blev anholdt af kroatisk politi, hvorefter han fra den 15. april 1993 til den 17. maj 1993 kom i kroatisk fangelejr, hvor han blev mishandlet. Flygtningenævnet bemærkede, at den mandlige ansøger herefter boede i Travnik frem til udrejsen. Han var formand for sammenslutningen af fangelejr-fanger og kørte indimellem som chauffør på en turistbus til udlandet. Han og familien blev indimellem udsat for telefontrusler og chikane. Flygtningenævnet bemærkede videre, at den mandlige ansøger ifølge erklæring af 30. maj 2002 fra Justitsministeriets Retspsykiatriske Klinik led af en posttraumatisk belastningstilstand, og han fandtes så kronisk medtaget, at han synes at have en blivende personlighedsændring. Flygtningenævnet fandt, at opholdet i fangelejren lå så lang tid tilbage, at dette ikke i dag i sig selv kunne begrunde, at ansøgerne meddeltes asyl efter udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede endvidere, at de trusler og chikane, som ansøgerne efterfølgende havde været udsat for, ikke havde et sådant omfang og karakter, at dette kunne begrunde, at ansøgerne blev meddelt asyl. Den mandlige ansøgers psykiske tilstand og frygt ved en tilbagevenden var ikke således velbegrundet, at ansøgerne opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede herved, at ansøgerne havde boet adskillige år i Bosnien efter fangelejr-opholdet, og at den mandlige ansøger gennem årene var ind- og

udrejst adskillige gange af Bosnien uden på det tidspunkt at søge asyl. Det kvindelige ansøger havde ikke noget selvstændigt asylgrundlag. BR11/89

Nævnet meddelte den **25. oktober 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, begge født i 1974. Indrejst i januar 2001. Ansøgerne var bosniske muslimer. I 1993 blev den kvindelige ansøgers broder dræbt for øjnene af ansøgeren, i hvilken forbindelse den kvindelige ansøger selv blev truet. I 1994 tilsluttede den mandlige ansøger sig Fikret Abdics hær. **Flygtningesnævnet** lagde i alt væsentligt den mandlige ansøgers forklaring til grund. **Et flertal af Flygtningesnævnets medlemmer** lagde vægt på, at den mandlige ansøger som officer eller hermed sidestillet leder deltog i kamp i Fikret Abdics hær, og at dette var kendt og årsag til ansøgerens tilbageholdelse i cirka 20-25 dage fra den 19. juni 1995, hvorunder han blandt andet blev udsat for alvorlig vold. Flertallet lagde videre vægt på, at den mandlige ansøger herefter måtte forrette tjeneste i en bataljon under den bosniske hær som menig under vilkår, hvor han sammen med andre tilfangetagne Fikret Abdic- tilhængere blev placeret i forreste linje i kamphandlinger. Den mandlige ansøger blev i april 1996 idømt en betinget fængselsstraf på fem års fængsel på nærmere vilkår om blandt andet meldepligt. Flere af de tilbageholdelser eller fremmøder, der fulgte i årene herefter, var forbundet med vold, herunder navnlig i forbindelse med fremmøder hos den lokale kommunalformand. Flertallet tillagde det navnlig betydning, at den mandlige ansøger endvidere i august og september 2000 blev udsat for to alvorlige voldsepisoder. Den mandlige ansøger var i hele perioden udsat for verbal chikane og trusler og måtte i 1998 søge psykologbehandling i Kroatien. Den kvindelige ansøger var i årene før udrejsen udsat for flere tilfælde af alvorlige trusler og chikane såvel fra myndighedspersoner som fra naboer og det omgivende samfund på grund af den mandlige ansøgers tilknytning til Fikret Abdic. Flertallet fandt herefter og sammenholdt med den mandlige ansøgers betydelige subjektive frygt for tilbagevenden, at det ikke burde kræves, at ansøgerne på ny skulle tage ophold i Bosnien-Hercegovina. Det indgik i flertallets vurdering, at den kvindelige ansøger videre havde været udsat for alvorlige overgreb og psykisk var meget påvirket heraf. BR11/90

7.8 Cameroun

Nævnet meddelte den **11. april 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Cameroun, født i 1973. Indrejst i juni 1999. Ansøgeren var aktivt medlem af foreningerne Cameroun Anglophone Movement (CAM), Southern Cameroun National Council (SCNC) og Social Democratic Front (SDF). **Flygtningesnævnet** kunne lægge til grund, at ansøgeren havde været aktivt medlem for SDF og SCNC. Flygtningesnævnet kunne også lægge til grund, at ansøgeren som følge af sine politiske aktiviteter havde været frihedsberøvet i 1996 og 1997.

*2 tilladelser
9 stadfæstelser*

Flygtningenævnet kunne på baggrund af torturundersøgelsen ikke afvise, at han i den forbindelse havde været udsat for tortur. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde endvidere til grund, at ansøgeren i forbindelse med Mount Camerouns vulkanudbrud i april 1999 havde arrangeret demonstrationer mod regeringen, og at ansøgeren herefter var blevet indkaldt til retten. Flertallet kunne ikke afvise, at en af ansøgerens kammerater havde haft tilsvarende aktiviteter som ansøgeren, og at han nu var forsvundet. På denne baggrund og henset til baggrundsoplysningerne vedrørende Cameroun kunne nævnets flertal ikke afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylrelevante overgreb. BR11/91

Nævnet **stadfæstede den 20. juni 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Cameroun, født i 1970. Indrejst i november 2000. Ansøgeren havde fungeret som chauffør for ledere i Bamenda. Når SCNC skulle uddele materiale, brugte organisationen endvidere ansøgerens bil, og myndighederne havde derfor lagt mærke til ham. I 1999 i forbindelse med at den sydlige del af Cameroun blev erklæret uafhængig, anholdt myndighedernes styrker medlemmer af SCNC og sendte dem til Yalonda i den fransktalende del af Cameroun. En måned før sin udrejse modtog ansøgeren en tilsigelse til at give møde hos politiet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren som taxachauffør havde fungeret som chauffør for ledere af SDF og SCNC, og at han havde været medlem af disse partier, men ikke havde udført politiske aktiviteter. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren en måned før udrejsen havde modtaget en tilsigelse til at give møde hos politiet. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren, en måned inden han angiveligt modtog tilsigelsen, havde indgivet en visumansøgning, samt at han havde fået tilsendt diverse dokumenter fra sin advokat i Cameroun, men at tilsigelsen ikke var heriblandt, selvom ansøgeren efter egen forklaring havde overgivet tilsigelsen til advokaten. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgerens aktiviteter havde haft en sådan karakter, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærkede endeligt, at ansøgeren havde fået udstedt id-kort, nationalitetspas og kørekort, samt at han var udrejst gennem lufthavnen på eget nationalitetspas. BR11/92

Nævnet meddelte **den 3. september 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Cameroun, født i 1975. Indrejst i august 2000. Ansøgeren var udset til at skulle giftes med den lokale høvding i landsbyen og blev derfor ifølge traditionen pålagt af sin fader at lade sig omskære, hvilket hun nægtede. Faderen var meget velhavende og havde stor indflydelse på myndighederne i Cameroun, hvorfor hun ikke turde søge myndighedernes beskyttelse og i stedet flygtede ved sin broders hjælp. **Et flertal af Flygtningenævnets**

medlemmer fandt efter en samlet og konkret vurdering, at ansøgerens forklaring ikke kunne afvises, og at hun således ville være i risiko for asylbegrunden- de overgreb fra sin families side ved en tilbagevenden til hjemlandet i anledning af, at hun havde nægtet at lade sig omskære. Flertallet fandt således ikke, at hun efter de foreliggende baggrundsoplysninger måtte kunne antages at opnå de stedlige myndigheders beskyttelse mod mulige overgreb. Flertallet fandt endvidere efter de foreliggende oplysninger om faderens position, at det måtte anses for betænkeligt at henvise ansøgeren til at søge interne flugtalternativer i de dele af Cameroun, hvor omskæring ikke efter baggrundsoplysningerne praktiseredes. Flertallet fandt herefter ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. BR11/93

7.9 Den Demokratiske Republik Congo

Nævnets **stadfæstede** den **6. marts 2002** Udlændingestyrelses afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo, født i 1976. Indrejst i januar 2000. Ansøgeren havde været aktivt medlem af Union For Democracy and Social Progress (UPDS). Hun uddelte materiale for partiet på gaden. En dag blev hun sammen med en ven anholdt af politiet, mens de var i færd med at uddele løbesedler, og blev fængslet. Under tilbageholdelsen blev hun slået. En fangevagt hjalp hende ud af fængslet, og hendes moder betalte fangevagten for ligeledes at hjælpe ansøgeren ud af landet. **Flygtningenævnet** bemærkede, at det påhvilede ansøgeren at meddele de oplysninger, der var nødvendige for at vurdere, om ansøgeren opfyldte betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, herunder at hun skulle have været fængslet som følge af sine aktiviteter for UPDS. Flygtningenævnet lagde ved vurderingen af ansøgerens troværdighed vægt på, at ansøgeren ikke nærmere havde kunnet redegøre for, hvad UDPS står for, og at forklaringen om fængslingen forekom usandsynlig, udbygget efterhånden og konstrueret til lejligheden. Uanset om det blev lagt til grund, at ansøgeren havde haft aktiviteter i form af uddeling af løbesedler for UDPS, fandt Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at dette var kommet til myndighedernes kendskab. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at der var tale om aktiviteter af særdeles begrænset karakter. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger herunder Udlændingestyrelsens rapport fra november 2001 fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tvangsmæssig udsendelse til Den Demokratiske Republik Congo ville være i risiko for at blive udsat for en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR11/94

0 tilladelser

22 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **5. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo, født i 1975. Indrejst i oktober 2000. Ansøgeren var medlem af Movement Populaire de la Revolution (MPR), der støttede den tidligere præsident Mobuto. I to år var hun i partisekretariatet. Da Kabila kom til magten, begyndte hans folk at opsøge medlemmer af MPR. I juni 1997 blev ansøgeren og hendes moder opsøgt af Kabilas mænd. Ansøgeren fik slået tænderne ud og blev udsat for voldtægt af Kabilas mænd, og hendes moder blev anholdt i denne forbindelse. Senere blev hendes moder løsladt og tog til sin fødeby. Kabilas mænd opsøgte ansøgeren for at finde hendes moder. Ansøgeren selv flyttede til sin fødeby, hvor hun opholdt sig hos sin bedstefader, mens Kabilas folk ledte efter hende overalt. Senere hjalp en af hendes moders bekendte hende med at flygte ud af landet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været medlem af MPR, og at hun i forbindelse med anholdelsen af sin moder i 1997 blev udsat for grove overgreb. Ansøgeren var imidlertid et menigt medlem af partiet og havde ingen aktiviteter efter 1996. Hun kunne endvidere opholde sig i hjemlandet uden at blive udsat for problemer frem til udrejsen i 2000. Det fremgik endvidere af de foreliggende baggrundsoplysninger, at der ikke fandt generel forfølgelse sted af den politisk opposition i Den Demokratiske Republik Congo. Flygtningenævnet fandt derfor ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren ved udrejsen var asylbegrundende forfulgt, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR11/95

Nævnet **stadfæstede** den **5. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo, født i 1978. Indrejst i august 2001. Ansøgeren var etnisk congo. Han var født og opvokset i Goma i det østlige Congo nær grænsen til Rwanda. Folk fra dette område blev af andre congolesere opfattet som nærmest rwandesere. Hans søster havde et forhold til en tidligere udenrigsminister ved den congolesiske regering, som var rwandeser. I august 1998 blev søsteren og den tidligere udenrigsminister fordrevet til Rwanda. På grund af søsterens forhold til den tidligere udenrigsminister og på grund af sin tilknytning til Goma blev han mistænkt for at give oplysninger til oprørstyrkerne, der befandt sig i Rwanda, gennem søsterens elsker. Under den rwandesiske oprørsstyrkes angreb i juni 2001 blev ansøgeren to gange opsøgt på bopælen af det congolesiske politi. Første gang han blev opsøgt, var han ikke på bopælen. Anden gang han blev opsøgt på bopælen, blev han anholdt af politiet. I forbindelse med anholdelsen blev ansøgeren slået med politiremme, trampet på og ansøgerens stedfader blev dræbt af politiet. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgerens samlede forklaring var inkonsekvent og derfor bar præg af at være konstrueret til lejligheden. Flygtninge-

nævnet fandt det således utroværdigt, at ansøgeren først skulle være blevet udsat for vold den 10. juni 2001 i en sådan grad at han besvimed og derefter blev anbragt på et hospital, som han forlod fem dage efter, idet han fik at vide af en højtstående politiofficer, at han intet havde med sagen omkring den tidligere udenrigsminister at gøre. Uanset om man måtte kunne lægge dele af hans forklaring til grund, herunder at han havde været udsat for angivelige overgreb, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved sin udrejse af hjemlandet var konkret og individuelt forfulgt af de grunde, som er angivet i udlændingelovens § 7, eller at han ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at han efter det oplyste ikke selv havde haft politiske aktiviteter af nogen art, og at han af den ovennævnte politiofficer blev gjort bekendt med, at man ikke havde fundet nogen anledning til at mistænke ham for at samarbejde med de mulige oprørsstyrker i Rwanda, men at han i øvrigt blev rådet til at forlade landet. De overgreb, ansøgeren efter sin egen forklaring havde været udsat for, måtte anses for enkeltstående og kunne derfor ikke anses for asylbegrundende. Det forhold, at ansøgeren var født i den nordøstlige del af Den Demokratiske Republik Congo fandtes efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke i sig selv at være asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7. BR11/96

7.10 Etiopien

Nævnet **stadfæstede den 6. marts 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien, født i 1976. Indrejst i november 2000. Ansøgeren var etnisk amhara og kristen af trosretning. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ville blive udsat for forfølgelse eller tilsvarende overgreb ved en tilbagevenden til Etiopien. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været forfulgt eller skulle være eftersøgt på grund af sit tidligere medlemskab af den politiske ungdomsorganisation One Ethiopia Youth Organisation, idet han kun havde været almindeligt medlem af organisationen, og nævnet fandt, at heller ikke ansøgerens aktiviteter havde profileret ham overfor myndighederne. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren for nogle år siden havde været udsat for politiets hårdhændede adfærd under en demonstration i forbindelse med en begravelse, idet der var tale om en enkeltstående episode, der ikke var rettet særligt mod ansøgeren, og som ikke havde videre konsekvenser for ham. På denne baggrund kunne nævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren skulle være nægtet adgang til at studere videre på grund af sit politiske engagement, men nævnet fandt, at dette, selvom det måtte lægges til grund, heller ikke kunne være et overgreb af en sådan karakter, at det kunne begrunde asyl. Nævnet tilføjede det videre betydning, at ansøgeren uhindret havde kunnet passe sit ar-

*0 tilladelser
15 stadfæstelser*

bejde og havde boet på en fast adresse i Addis Abeba frem til udrejsen, og at denne skete problemfrit og på ægte pas og med forretningsvisum til Danmark. BR11/97

Nævnet **stadfæstede** den **13. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Etiopien, født i 1985, samt et barn. Indrejst i oktober 2001. Ansøgeren var etnisk etiopier og kristen af trosretning. Ansøgerens far var eritreer. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at hun var født og opvokset i Etiopien, at hendes far og to brødre i 1999 blev deporteret fra Etiopien til Eritrea på grund af faderens eritreiske herkomst, og at politiet under en razzia i 2001 bad om at se ansøgerens id-kort, hvilket hun imidlertid ikke kunne fremvise, idet hun på grund af faderens baggrund ikke havde noget id-kort. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren på denne baggrund skulle vurderes i forhold til Etiopien. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren havde været forfulgt ved sin udrejse, eller at hun ville være i asylbegrundende risiko for at blive forfulgt ved sin tilbagevenden til Etiopien. Nævnet fandt ikke, at det kunne føre til en ændret vurdering af sagen, at det nu kun var ansøgerens lillebror, der boede i Etiopien, eller at ansøgeren efter sin forklaring ikke kunne forvente at få udstedt et id-kort eller at færdiggøre sin uddannelse. BR11/98

Nævnet **stadfæstede** den **26. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien, født 1972 eller 1975. Indrejst i januar 1999. Ansøgeren havde under sagen oplyst to forskellige identiteter. Det af ansøgeren påberåbte asylmotiv knyttede sig til den senest angivne identitet, idet ansøgeren påberåbte sig risiko for forfølgelse som følge af, at hans fader var en kendt oppositionspolitiker. Den angivelige fader opholdt sig i Danmark, hvor han havde opnået politisk asyl. **Flygtningenævnet** fandt, at der ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren forud for sin udrejse havde været udsat for eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en konkret og individuel forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, uanset om det måtte lægges til grund, at den af ansøgeren sidst angivne identitet var den rigtige. Nævnet bemærkede, at en kortvarig tilbageholdelse i 1993, som ansøgeren havde påberåbt sig, ikke i sig selv var asylbegrundende. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig i hjemlandet i flere år efter den angivne faders udrejse uden at have haft problemer med myndighederne. Nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren efter sin egen forklaring ikke var opvokset hos den angivelige fader og kun i korte perioder havde haft ophold sammen med denne i Etiopien, samt at ansøgeren i Danmark ikke havde forbindelse til den person, der angiveligt skulle være fader til ansøgeren. BR11/99

7.11 Filippinerne

Nævnet **stadfæstede** den **6. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Filippinerne, født i 1970. Indrejst i februar 2001. Ansøgeren havde en herboende moder og to søskende. I januar 2001 blev ansøgeren i hjemlandet kidnappet af nogle ukendte muslimske mænd. Kidnapperne, der var bekendte med, at ansøgeren havde familie i Danmark, forlangte løsepenge for ansøgerens frigivelse. Ansøgerens herboende moder og to søskende rejste efterfølgende til Filippinerne, hvor de udbetalte løsesummen til ansøgerens bortførerere. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv eller på anden måde bragt sig i modstrid med sit hjemlands myndigheder. Ansøgeren var udrejst legalt med visum til Danmark med henblik på et længe planlagt familiebesøg. Ansøgeren havde først søgt om asyl længe efter sin ankomst her til landet. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren på overbevisende vis havde kunnet forklare om sine forhold, herunder om en løsesums betaling. Uanset om den af ansøgeren angivne bortførelse kort før udrejsen måtte have fundet sted, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette i sig selv var asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR11/100

*0 tilladelser
1 stadfæstelse*

7.12 Folkerepublikken Kina

Nævnet **stadfæstede** den **4. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina, født i 1966. Indrejst i 2000. Ansøgeren var etnisk han-kineser. Han var ikke medlem af nogen politiske partier, men praktiserede Falun Gong. Han havde en forretning, hvorfra han blandt solgte Falun Gong-bøger. Da myndighederne i marts 1999 nedlagde forbud mod salg af Falun Gong bøger, stoppede ansøgeren salget. Fra juli 1999 og frem til udrejsen opholdt ansøgeren sig ikke på sin bopæl, idet han frygtede myndighederne. Disse opsøgte i denne periode bopælen på grund af hans tilknytning til Falun Gong. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren forklarede divergerende og upræcist på flere punkter. Det gjaldt således spørgsmålet om medlemskab af Falun Gong og aktiviteterne for bevægelsen samt forklaringen om udrejseforhold. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at ansøgeren på overbevisende måde havde sandsynliggjort, at han som følge af sine angivelige aktiviteter for Falun Gong var kommet i de kinesiske myndigheders søgelys på asylbegrundende måde. Flertallet fandt således heller ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han, som forklaret, var blevet opsøgt af myndighederne på bopælen på grund af sin tilknytning til bevægelsen. Flertallet lagde blandt andet vægt på, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring alene havde haft begrænsede aktiviteter for bevægelsen, og at han ophørte med salg af Falun Gong bøger fra sin forretning og uddelte restlageret, da bevægelsen

*4 tilladelser
34 stadfæstelser*

blev erklæret ulovlig. Forklaringen om henvendelsen på bopælen fremstod som usikker og lidet overbevisende, hvortil kom at ansøgeren først udrejste cirka 14 måneder efter myndighedernes henvendelse på bopælen. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved udrejsten, eller at han ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR11/101

Nævnet **stadfæstede** den **9. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina, født i 1944. Indrejst i juli 2000. Ansøgerens ægtefælle var af Udlændingestyrelsen i marts 1999 meddelt opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren havde været medlem af bevægelsen 3. september, men ansøgeren havde ikke udført politiske aktiviteter for bevægelsen. I 1998 flygtede ansøgerens ægtefælle fra Kina, hvilket medførte at ansøgeren mistede sit arbejde. I maj/juni 1998 henvendte politiet sig to gange på ansøgerens bopæl inden for en uge og ransagede bopælen for eventuelle beviser for ægtefællens politiske aktiviteter. I juli 2000 udrejste ansøgeren af Kina. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Det var Flygtningenævnets vurdering, at den chikane, som ansøgeren havde været udsat for, herunder i forbindelse med afskedigelsen af ham i 1998 og de to ransagninger, der blev foretaget i første halvår af 1998, ikke i sig selv kunne begrunde, at han ved en tilbagevenden til Kina ville være i en asylbegrundende situation efter udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgerens ægtefælle før sin udrejse havde været politisk aktiv i Kina, og at hun i Danmark havde udgivet en systemkritisk bog, hvori ansøgeren også nævnes, kunne ikke føre til nogen anden vurdering. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren som konsekvens af ægtefællens asyl, kunne meddeles asyl efter udlændingelovens § 7. Ved vurderingen heraf lagde Flygtningenævnet blandt andet vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig i Kina i mere end tre år efter ægtefællens udrejse til Danmark. Det forhold, at der muligvis var problemer med at få udstedt pas og visum, kunne ikke føre til nogen anden vurdering. BR11/102

Nævnet meddelte den **19. april 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Kina, født 1954. Indrejst i februar 2000. Ansøgeren var etnisk han-kineser og buddhist af trosretning. I juli 1998 blev ansøgeren medlem af Falun Gong og blev leder af en gruppe på seks-syv personer. I juli 1999 og januar 2000 deltog ansøgeren i demonstrationer. Umiddelbart efter den sidste demonstration blev ansøgeren tilbageholdt og udsat for tortur. Ansøgerens bopæl blev ransaget og hendes bøger, film og kassetter vedrørende Falun Gong blev konfiskeret. I to uger var ansøgeren tilbageholdt. Efter ansøgerens udrejse blev ansøgerens broder suspenderet fra sin stilling på grund af ansøgeren og fik en disciplinær straf på et års prøvetid i partiet. Ansøgerens ægtefælle og børn

blev udspioneret af myndighederne, da myndighederne ønskede at høre om med, om ansøgeren vendte tilbage. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde udøvet Falun Gong. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne efter en samlet vurdering – hvor indholdet af asylskemaet og oplysningerne i og resultatet af torturundersøgelsen blev tillagt særlig vægt – lægge til grund, at ansøgeren havde udøvet Falun Gong, og at hun havde været tilbageholdt og tortureret som forklaret. Ansøgerens forklaring om det, der var sket for familie og venner efter hendes udrejse stemte med de seneste baggrundsoplysninger om myndighedernes skærpede kurs over for Falun Gong-medlemmer, jf. blandt andet U.S. State Departement rapport 2001, udstedt den 4. marts 2002. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1. BR11/103

Nævnet **stadfæstede** den **31. maj 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina, født i 1974. Indrejst i oktober 2000. Ansøgeren var etnisk han-kineser og Falun Gong af trosretning. I december 1999 blev ansøgeren tilbageholdt af politiet. I 15 dage var ansøgeren tilbageholdt på grund af sin tilknytning til Falun Gong. I april 2000 hængte ansøgeren plakater op vedrørende Falun Gong. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren havde dyrket Falun Gong siden 1997, og at han i slutningen af 1999 var kortvarigt tilbageholdt af de kinesiske myndigheder i den forbindelse. Nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren blev løsladt uden yderligere krav, end at han i de følgende tre måneder skulle møde hos politiet en gang om ugen, og at ansøgeren gjorde dette. Flygtningenævnet kunne derimod ikke lægge til grund, at de kinesiske myndigheder skulle være blevet bekendt med, at ansøgeren havde hængt plakater op i april 2000, og at de efterfølgende skulle have været på ansøgerens moders bopæl, og dér havde fundet bøger. Ansøgeren har ikke nævnt noget herom i sit asylansøgningsskema, og han har i øvrigt udbygget sin forklaring om myndighedernes henvendelser, senest under mødet i Flygtningenævnet. Flygtningenævnet fandt på baggrund heraf ikke, at ansøgeren forud for sin udrejse var konkret og individuelt forfulgt af grunde, som er omfattet af udlændingelovens § 7, eller at han ved en tilbagevenden ville være i risiko for en sådan forfølgelse. BR11/104

Nævnet **stadfæstede** den **27. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kina, født 1927. Indrejst i august 2001. Siden 1951 arbejdede ansøgeren for regeringen. I 1952 blev ansøgeren medlem af kommunistpartiet. I 1983 fik ansøgeren til opgave sammen med andre at skrive en rapport om Kulturrevolutionen. I august 1987 forelå den endelige rapport, der af kommunistpartiet var klassificeret som tophemmelig. I december 1987, da ansøgeren gik på pension, tog hun en original udgave af rapporten

med sig. Hun gemte rapporten hos en af sine slægtninge. I september 1995 blev ansøgeren afhørt af politiet om sin søn. I august 2001 udrejste ansøgeren af Kina. Den 6. december 2001 sendte hun rapporten til en menneskerettighedsorganisation i USA. I februar 2002 skrev ansøgeren en artikel om drab under Kulturrevolutionen som tillige indeholdte oplysninger om den hemmelige rapport. Artiklen blev sendt til et amerikansk tidsskrift "Peking Spring" sammen med et brev fra ansøgeren. Artiklen blev ikke trykt, men tidsskriftet trykte uden ansøgerens tilladelse hendes fremsendelsesbrev, der blandt andet indeholdt en beskrivelse af ansøgerens historie med kommunistpartiet, herunder arbejdet vedrørende Kulturrevolutionen. Brevet og artiklen var skrevet under pseudonym. **Flygtningenævnet** lagde vægt på, at rapporten havde ligget i en skuffe på ansøgerens kontor fra færdiggørelsen i august 1987 og indtil hun medtog den ved sin pensionering i december 1987, uden at nogen tilsyneladende havde eftersøgt det pågældende eksemplar, samt at den efter ansøgerens oplysninger blev opbevaret hos en slægtning i over ti år uden at nogen interesserede sig for rapporten. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at hun ved at tage rapporten ud af landet havde eksponeret sig på en sådan måde, at hun af denne grund ville være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nævnet fandt ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at forholdet omkring det af ansøgeren i forbindelse med artiklen skrevne brev isoleret set havde eksponeret hende på en sådan måde, at hun ville være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nævnet lagde i den forbindelse vægt på, at brevet var offentliggjort under pseudonym, samt lagde nogen vægt på, at en betydelig del af indholdet af selve rapporten efter de foreliggende baggrundsoplysninger måtte antages at være kendt stof i forvejen. Nævnet fandt, at det forhold, at ansøgeren i 1995 havde været afhørt kortvarigt om sin søns aktiviteter ikke i sig selv var asylbegrundende. Endelig lagde nævnet nogen vægt på, at ansøgeren først efter cirka to måneders ophold i Danmark søgte asyl. Nævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/105

Nævnet meddelte den **13. september 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Kina, født i 1986. Indrejst i april 2001. Ansøgeren var etnisk kineser. Hans fader var medlem af og formand for lokalforeningen af Det demokratiske Parti, Minzhu dang. Ansøgeren fungerede som vagt, når faderen holdt politiske møder, ligesom han uddelte breve for partiet og hentede breve til faderen. I et til to år hjalp ansøgeren sin far med partiarbejdet. Omkring medio februar 2001 forsvandt ansøgerens moder. I begyndelsen af marts 2001 tog ansøgerens fader afsted på en rejse. Ansøgeren så ham ikke siden. En til to uger efter faderens forsvinden kom politiet på ansøgerens bopæl, som de ransagede. De kiggede i faderens dokumenter og slog ansøgeren, samt kaldte ham

en lille demokrat. Efterfølgende blev tre til fire civilklædte personer uden for husets dør for at holde vagt. Dagen efter fik ansøgeren uden forklaring af rektoren på sin skole at vide, at han ikke kunne fortsætte på skolen. Politiet kom yderligere tre til fire gange på ansøgerens bopæl, hvor de skældte ansøgeren ud. De sagde, at ansøgerens fader var en bandit, samt at ansøgeren var en lille demokrat, ligesom de truede ansøgeren med, at han ville få dødsstraf. Ansøgeren fik af sin onkel at vide, at hans far var død. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. På baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger om forfølgelse af medlemmer af Det demokratiske Parti, fandt nævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR11/106

Nævnet meddelte den **20. december 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Kina, født 1978. Indrejst i februar 2002. Ansøgeren var buddhist af trosretning. I 1998 åbnede ansøgeren en boghandel, hvor han blandt andet solgte bøger om Falun Gong. I april/maj 2001 blev ansøgeren medlem af Falung Gong på sin faders opfordring. Den 15. august 2001 deltog ansøgeren sammen med sin fader i en demonstration vedrørende Falun Gong. Den 15.-16. august 2001 forsøgte politiet at anholde ansøgeren i hans forretning. Den 17. august 2001 blev der udstedt en arrestordre på ansøgeren. **Flygtningenævnet** tillagde det ved vurderingen af ansøgerens forklaring betydelig vægt, at ansøgeren i nævnsmødet havde svaret overbevisende på en lang række spørgsmål om både hændelsesforløbet og om begrundelsen for, hvorfor ansøgeren først undervejs i sagsforløbet var fremkommet med bestemte nærmere oplysninger. Ansøgeren havde for eksempel først til samtalen med Udlændingestyrelsen i september 2002 oplyst om, at faderen var en af Falun Gongs ledere i distriktet og havde herom forklaret, at han først blev klar over dette efter fremkomsten af den dom, hvoraf fremgik, at hans fader blev tilbageholdt i september 2001, således som ansøgeren tidligere havde forklaret i sagen. Faderen var ifølge dommen idømt seks års fængsel for at være et ledende medlem af Falun Gong. Selvom ansøgerens forklaring om, at han ikke før demonstrationen den 15. august 2001 indså, at Falun Gong var ulovlig, forekommer usandsynlig, når der videre henses til ansøgerens forklaringer om sin deltagelse i Falun Gong og om adfærden hos de kunder, der kom i ansøgerens boghandel, lagde nævnet efter en vurdering af ansøgerens forklaringer til grund, at ansøgeren i hvert fald ikke før demonstrationen havde indset, at demonstrationen indebar en risiko for politiets indgriben. Nævnet fandt ikke at kunne afvise ansøgerens forklaringer om sin deltagelse i demonstrationen, om hans tilflugt hos en veninde, en nabos opringninger om politiets ransagning af ansøgerens boghandel og oplysningerne fra ansøgerens moder om politiets efterfølgende henvendelse på ansøgerens bopæl, herunder den arrestordre, der var udstedt mod ansøgeren

og noteret den 17. august 2001 samt dommen over ansøgerens fader. Nævnet lagde herved videre vægt på de fremkomne dokumenter og breve. Nævnet fandt videre efter ansøgerens forklaring, at det id-kort, der af samme politimyndighed blev udstedt i april 2002, blev udstedt ved bestikkelse, fordi ansøgeren i Danmark ville dokumentere sin identitet til asylsagen. Da det efter den ovennævnte vurdering af ansøgerens forklaring, eksistensen af dommen over faderen og arrestordren mod ansøgeren ikke kunne afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kina risikerede en forfølgelse, som ville være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, havde ansøgeren krav på opholdstilladelse efter denne bestemmelse. BR11/107

7.13 Forbundsrepublikken Jugoslavien (nu Serbien og Montenegro)

12 tilladelser

178 stadfæstelser

Sager vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien har også i denne beretningsperiode udgjort en stor del af de sager, nævnet har truffet afgørelse i. Hovedparten af sagerne har vedrørt ansøgere fra Kosovo-provinsen. Den største gruppe af ansøgere har tilhørt de etniske mindretal, navnlig romaner, men også goranier og bosniakker. Disse ansøgere er udrejst efter krigen i 1999 og har som asylmotiv anført, at de bliver forfulgt eller chikaneret af albanerne som følge af deres etniske tilhørsforhold. En mindre antal af ansøgerne har været etniske albanere, der som asylmotiv har anført, at de var kommet i modsætningsforhold til andre albanere på grund af aktiviteter for det tidligere serbiske styre, eller at de var kommet i modsætningsforhold til UCK

Nævnet **stadfæstede** den **15. januar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1971 (M) og i 1972 (K) samt et barn. Indrejst i december 2000. Et **flertal af Flygtningegenavnets medlemmer** lagde til grund, at den mandlige ansøger var mobiliseret tre måneder i 1999 af serbisk militær. Samme flertal lagde imidlertid ikke til grund, at ansøgeren i den anledning blev opsøgt gentagne gange af UCK-medlemmer, efter at krigen i Kosovo var afsluttet. Flertallet lagde vægt på, at ansøgerens forklaringer herom først kom frem i forbindelse med samtalen med Udlændingestyrelsen, men ikke var nævnt i asylansøgningsskemaerne eller i registreringsrapporten. Flertallet lagde endvidere vægt på, at den kvindelige ansøgers forklaring under nævnsbehandlingen om at UCK-medlemmerne truede hende med voldtægt og med at dræbe barnet, ikke var nævnt på noget tidspunkt tidligere. Flertallet fandt under disse omstændigheder ikke, at ansøgerne havde sandsynliggjort, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til hjemområdet ville være i konkret risiko for overgreb fra UCK-medlemmers side eller i øvrigt for overgreb af en karakter, som han ikke ville kunne opnå de stedlige myndigheders beskyttelse imod. Den omstændighed, at ansøgerne tilhørte

mindretalsgruppen gorani, kunne efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke i sig selv føre til noget andet resultat. BR11/108

Nævnet **stadfæstede** den **16. januar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1979. Indrejst i august 2000. Ansøgeren var etnisk serber og muslim fra Priboj, Serbien. Han var medlem af MOS og SDA, hvis formål var at udbrede kendskabet til muslimsk kultur og traditioner. Han var med til at arrangere møder for unge. Efter møderne blev ansøgeren chikaneret, og der blev smidt sten efter ham. I 1994 blev han overfaldet af nogle personer. Efterfølgende anmeldte han episoden til politiet. På politistationen blev han slået, herunder med knipler, og bundet til en radiator. Som følge af overgrebene brækkede han næsen. Frem til slutningen af 1999/begyndelsen af 2000 blev ansøgeren ti gange forsøgt indkaldt til militærtjeneste, men han mødte ikke op. I slutningen af 1999/begyndelsen af 2000 ransagede militærpolitiet ansøgerens bopæl efter våben og fandt dokumenter vedrørende ansøgerens tilknytning til MOS, herunder hans medlemskort. Den 15. februar 2001 blev ansøgeren in absentia idømt tre års fængsel for unddragelse af militærtjeneste og for politiske aktiviteter. Ansøgerens mosters ægtefælle, der ligesom ansøgeren var tilknyttet SDA, havde modtaget dommen og sendt den til ansøgerens onkel i Plevje, der sendte dokumentet til ansøgeren i Danmark. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var muslim fra Priboj, at han havde været aktivt medlem af ungdomsorganisationen MOS og efter det fyldte 18. år medlem af SDA, som begge var legale organisationer, og at han ikke havde udført aktiviteter, som i sig selv havde profileret ham i forhold til myndighederne. Den påberåbte militærunddragelse kunne ikke begrunde asyl. Dette gjaldt også, såfremt det måtte antages, at ansøgeren var blevet søgt indkaldt ti gange frem til årsskiftet 1999-2000. Det bemærkedes, at hverken ansøgeren eller dennes familiemedlemmer havde modtaget indkaldelserne. Hertil kom, at forholdet måtte antages at være omfattet af amnestiloven af 25. februar 2001. Det kunne derfor ikke antages, at ansøgeren skulle risikere en uforholdsmæssig sanktion i anledning af militærunddragelsen. Endvidere kunne der efter Udenrigsministeriets notat af 10. september 2001 ikke lægges nogen vægt på den fremlagte dom, hvorefter det ikke kunne antages, at ansøgeren var blevet idømt fængsel i tre år. Tilbageholdelsen i 1994 kunne ikke begrunde asyl, dels var den af kortere varighed. Dels blev ansøgeren løsladt uden sigtelse. Den chikane, som ansøgeren i øvrigt havde oplyst at have været udsat for, havde ikke haft et sådant omfang og intensitet, at den kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Idet oplysningerne om de generelt vanskelige forhold for muslimer i hjemlandet ikke i sig selv kunne begrunde asyl, kunne det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være

i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/109

Nævnet meddelte den **30. januar 2002** opholdstilladelse (**F-Status**) til en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1971. Indrejst i august 2000. Ansøgeren var etnisk muslim fra Sandzak-området. Han var født og opvokset i landsbyen Balici, beliggende i Prijepolje Kommune i Serbiren. I 1989 blev han medlem af SDA. Fra 1993 til 1999 opholdt ansøgeren sig i Tyskland. I begyndelsen af 1999 rejste han til Bosnien-Hercegovina. Efter våbenstilstanden i juni 1999 rejste han tilbage til hjembyen. I januar 2000 blev ansøgeren tilbageholdt af politiet i Brodajevo. Politiet ledte efter våben. Politiet gav ansøgeren lussinger. Ansøgeren blev løsladt uden yderligere retsskridt. I midten af marts 2000 blev ansøgeren på ny tilbageholdt i Brodarevo. Efter anholdelsen blev ansøgeren ført til Prijepolje, hvorfra han blev ført videre til Uzice. I Uzice blev han tilbageholdt i tre dage hos politiet, hvor han blev mishandlet af politiet. Herefter blev han overført til et fængsel i Uzice, hvor han blev tilbageholdt indtil midten af maj. Under opholdet i fængslet blev ansøgeren slået af flere betjente, som skiftedes til at slå ham. Betjentene konkurrerede om, hvem der kunne få ham til at falde. Ansøgeren besvimed flere gange og brækkede en arm. Ansøgeren blev nægtet adgang til en advokat og til at få besøg og blev ikke stillet for en dommer. Faderen betalte bestikkelse for at få ansøgeren løsladt. Efter løsladelsen tog ansøgeren ophold hos sine forældre, hvor han opholdt sig i to-tre uger. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren var muslim fra Sandzak, og at han indtil 1999 opholdt sig i Tyskland. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgeren efter tilbagekomsten flere gange havde været tilbageholdt af politiet, og at han i marts 2000 var tilbageholdt i to måneder, hvorunder han blev udsat for gentagne voldelige overgreb. Forklaringen herom understøttedes af lægelige oplysninger. Ansøgerens medlemskab af SDA fandtes ikke at kunne give grundlag for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Derimod fandt Flygtningenævnet ikke, at det på baggrund af de langvarige overgreb, som ansøgeren havde været udsat for af de hjemlige myndigheder, burde kræves, at han vendte tilbage til hjemlandet. BR11/110

Nævnet **stadfæstede** den **19. februar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1973. Ansøgeren var etnisk roma. Indrejst i oktober 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren intet konkret modsætningsforhold havde eller havde haft til UCK eller andre albanere. Nævnet lagde vægt på, at det fremgik af de seneste baggrundsplysninger fra UNHCR og OSCE, at etniske romaer nok var udsat for diskrimination og undertrykkelse,

men at sikkerhedssituationen var blevet væsentligt forbedret, således at der var områder i Kosovo, hvor romaer var relativt uberørt af vold og fordrivelse. Herefter fandt Flygtningenævnet ikke, at der var grundlag for at meddele romaer fra Kosovo opholdstilladelse alene på grundlag af de generelle forhold. BR11/111

Nævnet **stadfæstede** den **8. marts 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, begge født i 1962, samt tre børn. Indrejst i juni 1999. Ansøgerne var begge kosovo-albanere. Den mandlige ansøger udrejste, da krigen brød ud i 1999. Den kvindelige ansøger og børnene var allerede udrejst i februar 1999 til Makedonien. Den mandlige ansøger havde siden 1990 været menigt medlem af LDK, hvilket ikke havde givet anledning til problemer. Den mandlige ansøger var i april 1998 udsat for et overfald fra to civile albaneres side. De opfordrede ham til at tilslutte sig UCK. Herudover blev den mandlige ansøger truet den 3. april 1999, fordi han nægtede at deltage i kamp. Den mandlige ansøger mente, at begge episoder havde sin baggrund i hans ansættelse på en serbisk ejet fabrik, hvor han havde en ledende stilling. Den kvindelige ansøger havde været udsat for chikane fra den albanske civilbefolknings side, fordi hun var ansat på samme fabrik som ægtefællen. Det forårsagede, at hun forlod arbejdspladsen i marts 1998. Herudover modtog hun trusler kort før udrejsen i februar 1999, blandt andet fordi hun havde fået udstedt pas hos de serbiske myndigheder, hvor en fætter var ansat hos politiet. Truslerne blev ikke anmeldt. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at den chikane, som ansøgerne havde været udsat for før udrejsen, kunne sidestilles med en forfølgelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7. Situationen i Kosovo var ændret i forhold til maj 1999. Der var blandt andet opbygget en civil FN-administration, og der var fortsat KFOR-sikkerhedsstyrker i landet. Flygtningenævnet fandt derfor, at ansøgerne i tilfælde af chikane eller trusler måtte søge beskyttelse hos eksisterende myndigheder i Kosovo. BR11/112

Nævnet **stadfæstede** den **4. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, Kosovo-provinsen, født i 1966 (M) og 1973 (K) samt tre børn. Indrejst i maj 1999. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne var etniske albanere fra Kosovo nær grænsen til Serbien. De kom fra en albansk domineret landsby. Den kvindelige ansøger havde ikke været politisk aktiv, og den mandlige ansøger havde været medlem af LDK uden at have haft særlige aktiviteter for partiet. Ansøgerne blev fordrevet fra hjemlandet af serberne den 18. april 1999 i forbindelse med krigen i Kosovo. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder UNHCR's papir fra marts 2001 om det fortsatte beskyttelsesbehov for personer fra Kosovo og UNMICK's note fra foråret 2001 om repatriering af kosovoalbanere, var der

sket betydelige ændringer i forholdene i Kosovo for de etniske albaneres vedkommende, efter at KFOR var rykket ind og en civil FN administration var opbygget. Oplysningerne om den mandlige ansøgers tidligere konflikt med en enkelt serber, og ansøgernes tidligere konflikter i det hele taget med serberne, kunne derfor ikke begrunde, at ansøgerne meddeltes asyl efter udlændingelovens § 7, da ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke kunne antages at være i risiko for forfølgelse. Hvis ansøgerne herefter skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, måtte det kræve, at de inden udrejsen af hjemlandet havde været udsat for så grusomme hændelser, at det ikke kunne forlanges, at de vendte tilbage. Den mandlige ansøger havde forklaret lidt divergerende og upræcist om, hvad han selv havde været udsat for af overgreb. Ingen af de hændelser, han havde forklaret om, havde dog været af en sådan karakter, at de kunne sidestilles med tortur eller overgreb af tilsvarende alvor. Den kvindelige ansøger havde ikke været udsat for personlige overgreb. Ansøgernes forklaringer om, i hvilken udstrækning de havde overværet overgreb mod andre, havde også været noget divergerende og usikre. Flygtningeævnet fandt imidlertid ikke at kunne lægge til grund, at ansøgernes oplevelser i forbindelse hermed afveg fra, hvad en meget stor del af befolkningen havde været vidne til i forbindelse med fordrivelsen af dem. Flygtningeævnet fandt herefter ikke, at ansøgernes psykiske fremtræden under nævnsmødet og subjektive frygt for en tilbagevenden var begrundet i alvorlige begivenheder, som havde været så tæt på dem personligt, at de af den grund havde krav på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Den fremlagte psykologerklæring kunne ikke bevirke nogen ændret vurdering. Det blev bemærket, at det lå uden for Flygtningeævnets kompetence at tage stilling til, om der kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9. BR11/113

Nævnet meddelte den **16. maj 2002** opholdstilladelse (**F-Status**) til en kvindelig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1974, samt et barn. Indrejst i september 2000. Ansøgeren var serbisk muslim. I februar 1992 blev ansøgeren, mens hun boede hos sine forældre, udsat for voldtægt begået af en eller flere serbiske soldater, hvorunder hun besvimed. I juni 1992 blev ansøgerens far afhentet af serbiske soldater, og ansøgeren havde ikke haft kontakt med ham siden. Hun kendte ikke hans videre skæbne. I 1993 blev ansøgeren i Priboj udsat for endnu et seksuelt overgreb fra den samme person, som havde udsat hende herfor i 1992. I 1994 var ansøgeren indlagt på en neuropsykiatrisk afdeling. Senere i 1994 rejste ansøgeren sammen med sin familie til Tyskland, hvor de fik Duldung. Under opholdet i Tyskland benyttede ansøgeren sig af beroligende medicin, ligesom hun modtog psykiatrisk behandling. I 1998 returnerede ansøgeren, hendes ægtefælle og parrets barn til hjemlandet, idet de blev tvunget hertil. Fra marts 1999 til september 2000 havde ansøgerens ægtefælle

ophold i Montenegro, fordi han var eftersøgt af militærpolitiet på grund af en indkaldelse. I samme periode blev ansøgeren opsøgt af gerningsmanden til voldtægten i 1992, der flere gange truede ansøgeren med, at han ville dræbe ansøgeren og hendes datter. Den samme mand tvang endvidere ansøgeren til seksuel omgang. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om hendes oplevelser under krigen til grund. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne ikke afvise, at ansøgeren efter sin tilbagekomst fra Tyskland i 1998 havde oplevet flere overgreb fra den samme person som under krigen. På den baggrund, og da ansøgeren såvel ifølge læge- og psykiatererklæringer som under nævnsrådet fremtrådte voldsomt præget af oplevelserne, fandt flertallet efter en konkret samlet vurdering, at ansøgeren led af en sådan velbegrundet subjektiv frygt, at det ikke burde kræves, at hun vendte tilbage til Jugoslavien. BR11/114

Nævnet **stadfæstede** den **6. juni 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1982. Indrejst i maj 2001. Ansøgeren var etnisk gorani fra Prizren i Kosovo. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger, jf. senest UNHCR's position paper af april 2002, fandt **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** ikke, at de generelle forhold for goranier var således, at det i sig selv var asylbegrundende at være etnisk gorani. Flygtningenævnet måtte lægge til grund, at ansøgeren vendte tilbage til Kosovo fra Makedonien kort tid efter NATO's ophør med at bombardere i Kosovo. Indtil marts/april 2001 var ansøgeren, efter sin forklaring, ikke personlig udsat for overgreb. Ansøgeren, og til dels hans forældre, var i marts/april 2001 udsat for flere overfald, som blev foretaget af albanske gadebander. Flygtningenævnets flertal fandt ikke, at der var grundlag for at antage, at overfaldene var udslag af systematisk forfølgelse, herunder fra UCK-medlemmers side, af ansøgeren. Flertallet fandt nærmere, at der var tale om enkeltstående tilfælde af overgreb fra civile albanere, som ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes, herunder de internationale myndigheders, beskyttelse imod. Flertallet fandt derfor ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Kosovo var i en sådan risiko for forfølgelse, at der var tilstrækkelig grundlag for at meddele ham opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Et drab på ansøgerens slægtninge i januar 2000 kunne ikke føre til en anden vurdering. BR11/115

Nævnet **stadfæstede** den **26. september 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1968(M) og 1976(K), samt to børn. Begge ansøgerne var etniske bosniakkere. Indrejst i november 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger under krigen blev tvunget til at begrave lig, og at han i den

forbindelse havde indsamlet lig ved fronten. Nævnet lagde endvidere til grund, at den mandlige ansøger efter krigen var udsat for trusler og chikane - herunder i forbindelse med sit arbejde - og blev udspurgt om, hvor han havde begravet de enkeltes familiemedlemmer. Den mandlige ansøger havde angivet, at han tillige blev udsat for fysisk vold, men havde ikke kunnet konkretisere dette nærmere. Ved vurderingen af den mandlige ansøgers situation lagde nævnet vægt på, at de påberåbte forhold fandt sted i foråret 1999. Nævnet fandt endvidere, at ansøgerens tvangsarbejde ikke havde medført, at han kunne anses for særligt profileret, ligesom nævnet fandt, at de forhold, ansøgeren var udsat for efter krigen, ikke efter deres karakter kunne anses for asylbegrundende. Det blev bemærket, at den mandlige ansøgers politiske aktiviteter måtte anses for at have været af begrænset og underordnet karakter. Flygtningenævnet fandt ikke, at de episoder den kvindelige ansøger forklarede om - herunder episoderne i forbindelse med henholdsvis en familiefest, et markedsbesøg og et kidnappingsforsøg - var af en sådan karakter, at det kunne sidestilles med en asylbegrundende forfølgelse. Samlet fandt nævnet, at det ikke kunne antages, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien risikerede en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet fandt ikke, at de generelle forhold for etniske bosniakkere i sig selv kunne begrunde opholdstilladelse. Det fremgik af en lægeerklæring, at den mandlige ansøger havde fået PTSD. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt var begrundet i sådanne forhold, at det kunne begrunde asyl. Som følge af det anførte fandt nævnet ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere lægeerklæringer. BR11/116

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **26. september 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, begge født i 1964, samt to børn. Begge ansøgere var etniske goraniere. Indrejst i august 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne kom fra Prizren i Kosovo. Ansøgerne havde ikke været medlem af politiske partier eller været politisk aktive. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne havde været udsat for telefoniske trusler og chikane forud for udrejsen i sommeren 1999. De havde ikke været udsat for konkrete fysiske overgreb, heller ikke i forbindelse med den mandlige ansøgers arbejde som postbud. De udrejste af Kosovo uden at lide overlast. Flygtningenævnet fandt ikke, at de forhold, ansøgerne var udsat for forud for udrejsen af Kosovo, havde været af en sådan intensitet og omfang, at der var tale om en asylbegrundende forfølgelse. Ansøgerne tog efter udrejsen fra Kosovo ophold i Serbien, hvor den kvindelige ansøger havde familie, indtil udrejsen til Danmark i august 2001. Ansøgerne fik under opholdet udstedt ægte nationalitetspas uden problemer. Ansøgerne hav-

de oplyst, at de under opholdet i Serbien var udsat for chikane, men nævnet fandt ikke grundlag for at antage, at chikanen havde været af asylbegrundende karakter. Selvom ansøgerne som goranier tilhørte en etnisk minoritet, lagde Flygtningenævnet vægt på, at forholdene i Kosovo havde ændret sig væsentligt, herunder som følge af det gennemførte parlamentsvalg og FN's og UNMIK's tilstedeværelse. Flygtningenævnet fandt herefter, at det ikke kunne antages, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Forbundsrepublikken Jugoslavien - herunder Kosovo - ville risikere forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet fandt ikke, at de generelle forhold for goraniere var af en sådan karakter, at dette i sig selv var asylbegrundende. Nævnet fandt, at ansøgerne måtte henvises til at tage ophold andre steder i Forbundsrepublikken Jugoslavien, såfremt de ikke ønskede at vende tilbage til Kosovo. Flygtninge­nævnet fandt ikke, at den af den kvindelige ansøger påberåbte subjektive frygt var begrundet i sådanne forhold, at det kunne begrunde opholdstilladelse. BR11/117

Nævnet **stadfæstede den 14. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1981. Indrejst i oktober 2000. Ansøgerens far var en højt placeret aktivist inden for det muslimske parti SDA. I marts 2000 mødte ansøgeren op til aftjening af værnepligt. Efter at ansøgerens navn blev råbt op, begyndte en gruppe professionelle soldater, som havde gjort tjeneste under krigen i Kosovo, at tale ned­settende til ansøgeren, og de provokerede og slog ansøgeren. En aften kom en gruppe soldater hen til ansøgeren, mens han spiste middag. Soldaterne sagde, at ansøgeren ikke spiste svinekød, og slog ham herefter på tænderne. De tvang ham til at spise svinekød. Overgrebene fortsatte hver dag. En dag blev ansø­geren overfaldet i sovesalen. Herefter besluttede han sig for at klage til kaptajnen. Da de professionelle soldater så, at ansøgeren havde bestilt tid hos kaptajnen, advarede de ansøgeren om ikke at nævne navne til kaptajnen. Hvis han gjorde dette, ville han blive dræbt. En af soldaterne barberede ansøgerens nakkehår med en bajonet. Kaptajnen sagde til ansøgeren, at han kunne fortælle om sine problemer i forbindelse med morgensamlingen. Ved morgensamlingen turde ansøgeren ikke sige noget, men sænkede blot hovedet. En sergent sagde, at ansøgeren var en dårlig soldat, fordi han manglede sin militæruniform. Dette var korrekt, idet nogle af soldaterne havde solgt hans uniform for cigaretter. Herefter faldt ansøgeren om. Ansøgeren blev chikaneret på grund af sit muslimske navn og på grund af faderens tilknytning til SDA. Efter ansøgerens desertering tog han ophold hos sin bedstemor. Efter ansøgerens flugt opsøgte militærpolitiet ansøgerens forældres bopæl 10-15 gange. Til sidst fik forældrene tilsendt en dom, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var idømt tre års fængsel for desertering fra militæret. Ansøgeren medbragte dommen til Danmark. Efter

ansøgerens indrejse i Danmark ankede faderen dommen, men uden resultat. Faderen sendte appelininstansens afgørelse til ansøgeren i Danmark. **Flygtninge-nævnet** udtalte, at ansøgeren var muslim fra Montenegro, Jugoslavien. Han havde ikke været politisk aktiv, og han havde ikke haft konflikter med myndighederne, før han deserterede. I marts 2000 påbegyndte ansøgeren aftjening af værnepligt. I april 2000 deserterede han som følge af den chikane og de overgreb, ansøgeren var udsat for fra de øvrige soldaters side. Ansøgeren klagede én gang resultatløst til kaptajnen, men ikke til andre. Flygtningenævnet bemærkede, at de to domme, ansøgeren havde fremlagt, og hvorefter han var idømt tre års fængsel, ifølge Udenrigsministeriets notat af 31. maj 2002 måtte bedømmes som uægte. Men uanset om dommene var ægte, lagde nævnet til grund, at der af det jugoslaviske parlament var vedtaget en amnestilov, som gjaldt for de personer, der var deserteret før den 7. oktober 2000, hvilket ansøgeren gjorde. Den omstændighed, at ansøgeren ikke havde aftjent sin værnepligt og derfor fortsat enten måtte aftjene denne eller anden tjeneste, kunne ikke i sig selv begrunde asyl, ligesom den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt heller ikke kunne føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/118

7.14 Gambia

0 tilladelser
16 stadfæstelser

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **30. januar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Gambia, født i 1969. Indrejst i september 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været medlem af det legale parti UDP, at han havde været aktiv i partiets ungdomsorganisation, og at han deltog i en studenterdemonstration den 10. og 11. april 2000. Oplysningerne om de adskillige tilbageholdelser hos NIA og fysiske overgreb i forbindelse hermed i perioden 1996-2000 kunne ikke begrunde asyl. Dels havde ansøgeren forklaret meget upræcist herom. Dels har ansøgeren oplyst, at han frivilligt vendte tilbage til Gambia efter en asylansøgning i Holland i 1998, uanset at asylsagen ikke var færdigbehandlet. Endvidere måtte det tillægges vægt, at ansøgeren havde forklaret upræcist og divergerende vedrørende begivenhederne i forbindelse med ovennævnte studenterdemonstration, blandt andet med hensyn til den påberåbte anholdelse og længden af frihedsberøvelsen, med hensyn til hvorledes ansøgeren kom på fri fod, og med hensyn til de påberåbte artikler i forskellige dagblade. Hertil kom, at ansøgeren først ansøgte om asyl den 9. oktober 2000, ligesom ansøgeren fik udstedt nyt pas efter udrejsen. Endelig fremgik det af det foreliggende baggrundsmateriale, at Højesteret den 18. maj 2000 beordrede alle tilbageholdte studenter løsladt. Da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet havde været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkastede Flygtningenævnet ansøgerens forklaring om, at han skulle være eftersøgt af myndighederne på grund af aktiviteter mod regeringen. Herefter kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været for-

fulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/119

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **19. juni 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Gambia, født i 1970. Indrejst i december 2000. Ansøgerne havde deltaget i studenterdemonstrationer den 10. – 11. april 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var etnisk wolof og muslim, og at han havde været medlem af Youth Front, der var en legal organisation bestående af fem medlemmer, som havde udført socialt og humanitært arbejde. Endvidere måtte det efter de foreliggende baggrundsoplysninger tillægges vægt, at demonstrationen den 10. april 2000 blev arrangeret af studenterorganisationen GAMSU, at der efterfølgende var tale om kortvarige tilbageholdelser af nogle af deltagerne, at Højesteret den 18. maj 2000 beordrede alle fængslede løsladt, og at der havde været nedsat en undersøgelseskommission, som den 26. januar 2001 havde afgivet rapport i sagen. Endelig måtte det tillægges vægt, at Youth Front var en meget lille organisation, at ansøgeren efter sin egen forklaring ikke udførte nogen lederfunktioner under demonstrationen, herunder meddelelse af instruktioner, og at han ligeledes ifølge sin egen forklaring ikke havde udført aktiviteter under demonstrationen, som havde været egnet til at profilere ham i forhold til myndighederne. Under disse omstændigheder kunne Flygtningenævnet alene lægge til grund, at ansøgeren havde været almindelig deltager i den omhandlede demonstration. Det kunne derfor ikke antages, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/120

7.15 Georgien

Nævnet meddelte den **1. februar 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Georgien, født i 1965. Indrejst i juli 2001. I 1988 blev ansøgeren medlem af Georgiens Nationale Uafhængighedsparti (SEDP). Ansøgeren var næstformand for partiet. I 1999 blev ansøgeren formand for partiet. Ansøgerens opgaver bestod i at koordinere møder, uddele politisk litteratur samt have relationer til politiske partier og offentlige organisationer. Ansøgeren havde herudover andre politiske aktiviteter for andre organisationer. Fra 1995-1999 blev ansøgeren chikaneret, idet han på gaden blev slået ned af ukendte personer. Ansøgeren formoder, at det var KGB, der stod bag. I marts 2001 befandt ansøgeren sig i en park, hvor han skulle holde en tale i forbindelse med et antiregeringsmøde. Ansøgeren blev opsøgt af sikkerhedsfolk, som forlangte, at han skulle aflyse mødet. Ansøgeren nægtede, hvorefter han blev udsat for fy-

*2 tilladelser
15 stadfæstelser*

sisk vold af betjente fra OMON. Ingen personer kom ansøgeren til undsætning, idet der var 40 politifolk, som var mødt op. Ansøgeren anmeldte efterfølgende overfaldet til politiet men hørte aldrig noget i anledning af sin klage. Ansøgeren blev endvidere truet telefonisk om, at han skulle forlade landet, for i modsat fald ville han og ansøgerens familie dø. Efter at have skrevet en artikel til en avis, fik ansøgeren af en officer fra sikkerhedstjenesten besked på, at ansøgeren havde 1 måned til at forlade landet. Herefter ophørte ansøgeren med sine politiske aktiviteter og begyndte at planlægge sin udrejse. Et **flertal af Flygtninge-nævnets medlemmer** lagde ansøgerens forklaring til grund. På denne baggrund anså nævnets flertal det for godtgjort, at ansøgeren havde haft fremtrædende politiske aktiviteter i opposition til det herskende styre i Georgien og som følge heraf havde været udsat for alvorlige overgreb og trusler på livet. Nævnets flertal anså det derfor for sandsynligt, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Georgien risikerede politisk motiveret forfølgelse. BR11/121

Nævnet **stadfæstede** den **8. marts 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien, født i 1965. Indrejst i august 2001. I oktober 2000 nægtede ansøgeren at deltage i parlamentsvalg, og han begyndte at opfordre folk til at udføre handlinger mod styret. I december 2000 deltog ansøgeren i en demonstration til fordel for pensionisterne. I december 2000 deltog ansøgeren i endnu en demonstration til fordel for de ældre. I maj 2001 deltog ansøgeren i en demonstration, hvor det blev krævet, at regeringen gik af. Demonstrationen blev opløst af politiet, hvorunder ansøgeren blev slået. Ansøgeren holdt tale ved alle tre demonstrationer. Som følge heraf begyndte ansøgeren at modtage telefonopkald fra politiet, hvor han blev advaret. I hjemlandet havde ansøgeren en ven, som var journalist, som blev forfulgt, idet denne sad inde med informationer om kidnapninger, herunder at regeringen modtog løsepenge. Ansøgeren modtog materiale herom fra vennen i maj 2001, og ansøgeren gemte materialet på bopælen. Ansøgeren turde ikke at sende materialet anonymt til en avis, men han skrev en artikel til en avis. Avisen nægtede dog at trykke historien. I juni 2001 blev ansøgerens bopæl ransaget. Bopælen blev herefter ransaget yderligere 2-3 gange. Ansøgeren meldte ikke ransagningerne til politiet. Herefter begyndte ansøgeren at modtage telefoniske trusler om, at han eller hans familie ville lide overlast, hvis han ikke afleverede materialet. Endvidere blev han tilbudt at købe materialet. I sommeren 2001 fik ansøgeren udstedt et pas. I august 2001 blev ansøgeren telefonisk indkaldt til politiet, hvor han fik at vide, at såfremt han ikke forlod landet ville de dræbe ansøgerens søn. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren meldte ikke overfaldene til nogle. **Flygtninge-nævnet** fandt ikke, at ansøgeren havde forklaret overbevisende om sine forhold, herunder fandt nævnet, at der forelå tvivl om, hvorvidt ansøgerens forklaring var selvoplevet, selv når der blev bort-

set fra, at ansøgeren først i asylsagen havde opgivet en urigtig identitet. Hvis det imidlertid efter ansøgerens forklaring blev lagt til grund, at han, der ikke i øvrigt var politisk aktiv, havde deltaget i muligt seks til syv demonstrationer i perioden fra december 2000 og indtil foråret 2001, og herunder ved fire af demonstrationerne holdt taler og udtrykte kritik af de ældres og pensionisternes vilkår, fandt nævnet ikke, at ansøgeren herved var bragt i en situation, som kunne antages at udsætte ansøgeren for en asylbegrundende forfølgelse. Nævnet lagde herved vægt på, at der i Georgien er et betydeligt antal regeringskritiske partier samt en uafhængig presse, der fremsætter offentlig kritik af regering og myndigheder. Det var indgået i nævnets vurdering, at demonstrationerne også efter ansøgerens forklaring var fuldt lovlige, og at ansøgeren ikke var arrangør af demonstrationerne, hvori der deltog cirka 2.000 personer. Nævnet fandt, at ansøgerens forklaring om hans journalistven, og dennes overgivelse af kompromitterende materiale i ansøgerens varetægt, fremstod utroværdig. Ansøgerens forklaring havde været upræcis, blandt andet om hvorvidt vennen selv var til stede, da ansøgeren fik materialet i hænde, og ansøgerens efterfølgende manglende viden om og forsøg på kontakt med vennen fremstod uden sammenhæng med ansøgerens forklaring om materialets meget vigtige betydning. Ansøgerens forklaring for nævnet om denne del af asylmotivet kunne derfor ikke lægges til grund. Da det herefter ikke kunne antages, at ansøgeren, hvis forklaring om at have været udsat for vold i august 2001 også fremstod uden sammenhæng med de manglende spor af volden ifølge politiafhøring af august 2001, ved udrejsen var udsat for en asylbegrundende forfølgelse eller risiko herfor, og da det ikke kunne antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle risikere en sådan, havde ansøgeren ikke krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/122

Nævnet **stadfæstede den 8. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien, født i 1974. Indrejst i november 2001. Ansøgeren var etnisk yezidi-kurder. I 1991 blev ansøgeren udsat for fysisk vold og truet af politifolk til at forlade landet på grund af sin etnicitet. Ansøgeren blev løsladt mod betaling af bestikkelse. Ansøgeren forsøgte at klage over politiets behandling, men myndighederne nægtede at tage imod klagen. Ansøgeren blev efterfølgende truet med, at det ville skabe problemer for familien, hvis de klagede. Ansøgeren blev efterfølgende pågrebet, tilbageholdt i 2 dage, hvorunder han blev udsat for fysisk vold. Ansøgeren blev løsladt mod, at ansøgerens familie, som var velhavende, betalte. Ansøgerens familie turde ikke at klage over behandlingen. Ansøgeren blev efterfølgende forsøgt tvangsmobiliseret, men det lykkedes ansøgeren at flygte fra sessionskontoret. I 1992 flygtede ansøgeren til Rusland. Ansøgeren tog i 1994 ophold i Moskva. Fra 1995-2001 var ansøgeren fængslet, idet han havde forsøgt at beskytte sin moder

mod OMON-folk. Efter 4 års fængsling i Rusland kom ansøgeren for retten, hvor han blev idømt yderligere 2 års fængsel. Ved sagens behandling har Udlændingestyrelsen alene vurderet ansøgeren i forhold til Georgien. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at der ikke finder asylbegrundende diskrimination sted over for Yezidi-kurdere i Georgien, og den omstændighed, at ansøgeren ved nogle lejligheder i 1991/1992 var blevet chikaneret af politifolk og også tilbageholdt og slået, ville ikke i dag udsætte ansøgeren for nogen særlig risiko. I den forbindelse blev det også tillagt vægt, at de pågældende overgreb ikke var udtryk for nogen forfølgelse særligt mod ansøgeren, men led i de generelt urolige forhold i landet dengang. Det kunne heller ikke antages, at udsætte ansøgeren for nogen særlig risiko, at han sammen med andre i april 1992 blev søgt tvangshvervet, formentlig som soldat til krigen i Syd-Ossetien, men unddrog sig ved at rejse til Rusland. Nævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren i den forbindelse var blevet tiltalt for medvirken til drab og vold mod myndighedspersoner, idet forklaringen herom i sig selv var mindre sandsynlig og var blevet ændret i løbet af asylsagen, ligesom den ikke havde støtte i sagerne vedrørende ansøgerens fader og søster. Idet militærunddragelse i sig selv efter det foreliggende ikke var asylbegrundende, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ville risikere asylbegrundende forfølgelse eller tilsvarende overgreb, hvis han vendte tilbage til Georgien. BR11/123

Nævnet meddelte den **14. august 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Georgien, født i 1964. Indrejst i september 2001. Ansøgeren var etnisk yezidi-kurder og soltilbeder. I hjemlandet blev ansøgeren chikaneret som følge af sin etnicitet. Han blev chikaneret på sin arbejdsplads og fik modsat sine arbejdskolleger ikke lov til at forlade hjemlandet i arbejdsøjemed. Efter 1990 tiltog chikanen. Politiet begyndte at storme ansøgerens bopæl og foretog ulovlige ransagninger. Ansøgeren blev beskyldt for manglende patriotisme. Ansøgeren blev flere gange taget med på politistationen, hvor han blev tortureret. Ansøgeren forsøgte at klage over behandlingen men fik intet ud af sin klage. Politiet blev tværtimod mere barske. I 1992 brændte myndighederne ansøgerens hus ned, hvorved myndighederne truede ansøgeren med, at såfremt han ikke udrejste, ville det gå ud over ansøgerens barn. Ansøgeren klagede efterfølgende til overordnede myndigheder, hvorefter ansøgeren blev påkørt af politiet, hvorved ansøgerens bil røg ud over en bjergskrænt. Ansøgeren var som følge heraf hospitalsindlagt i 1 måned. Politiet opsøgte ansøgeren på hospitalet, hvor de fortsatte med at chikanere ham og truede ansøgeren med, at han ikke skulle indgive flere klager. Endvidere blev ansøgerens ægtefælle chikaneret, idet også hun blev tilbageholdt på politistationen, hvor hun blev udsat for fysisk vold. Ansøgerens moders bopæl blev også ransaget, hvorved samtlige familiemedlemmer blev udsat for fysisk vold. Ansøgerens broder blev efter-

følgende dræbt. Ansøgerens familie klagede efterfølgende til myndighederne over drabet på broderen, men drabsmændene blev aldrig straffet. I 1994 flygtede ansøgeren med sin familie til Moskva. I Moskva blev ansøgeren og hans familie betragtet som personer med kaukasisk herkomst, og de blev fortsat chikaneret af politiet. I oktober 1999 blev alle personer med kaukasisk herkomst bosiddende i Moskva sendt tilbage til deres hjemland. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var født og opvokset i Georgien, og at han fra 1994 til 1999 havde opholdt sig i Rusland. Det lagdes endvidere til grund, at han var yezidi kurder, og at hans hus i 1993 var blevet brændt ned, han selv blevet udsat for et drabsforsøg af politiet, ligesom hans broder var blevet dræbt med skud, og hans familie i øvrigt var blevet udsat for overfald. Under disse omstændigheder fandt nævnet ikke, at det burde kræves, uanset den forløbne tid, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. Ansøgeren opfyldte derfor betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR11/124

Nævnet **stadfæstede** den **28. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien, født i 1962. Indrejst i november 2001. I hjemlandet var ansøgeren ikke medlem af noget parti, men han protesterede ofte imod regeringen. Ansøgeren var medlem af en gruppe, der bestod af 5 personer og hvis formål var at kæmpe for demokratiet med fredelige midler. Ansøgeren organiserede, deltog samt holdt taler til demonstrationer og møder. I 1999, efter at ansøgeren havde deltaget i en demonstration, som han selv havde været med til at organisere, samt hvorunder han havde holdt tale, blev han opsøgt af tre personer. Ansøgeren blev kørt væk i deres bil, og han blev spurgt, hvad formålet havde været med demonstrationen. Herefter blev han slået. Ansøgeren kom ikke på hospitalet, og han meldte ikke overfaldet til politiet, da han mente, at det var politiet, som stod bag. I september og oktober 2001 var ansøgeren aktiv mod Indenrigsministeriets planer om krigslignende aktiviteter i Abkhasien. I efteråret 2001 modtog ansøgeren telefoniske trusler. Ansøgeren forsøgte ikke at klage over truslerne. I oktober 2001 var ansøgeren med til at arrangere en demonstration, hvorunder ansøgeren også holdt tale. Efter demonstrationen blev ansøgeren forsøgt kidnappet af en politimand, men det lykkedes ikke, idet omkringboende personer kom ansøgeren til undsætning. Dagen efter holdt en bil ude foran ansøgerens bopæl, hvorfor ansøgeren ikke turde at gå udenfor. Ansøgeren holdt sig herefter inden døre frem til udrejsen. I september 2001 deltog ansøgeren i fredelige demonstrationer mod at få Abkhasien tilbage, hvilket medførte, at ansøgeren blev truet på livet af politiet, for at han skulle stoppe med sine aktiviteter. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke havde været medlem af noget politisk parti, og at han ikke havde været udsat for straffeprocessuelle indgreb. Ansøgeren havde forklaret, at han i perioden fra 1989-2001 havde deltaget i cirka 20 demonstrationer,

og at han først selv deltog i arrangementet af demonstrationer fra 1999. Det måtte tillægges vægt, at ansøgeren havde forklaret upræcist angående de påberåbte demonstrationer i 2001, at ansøgeren først til samtalerferatet havde oplyst om sin deltagelse i en gruppe, der bestod af 5 personer, at de påberåbte demonstrationer før 1999 lå tilbage i tiden, at de påberåbte demonstrationer i 1999 og 2001 var af meget begrænset omfang, bortset fra demonstrationen i oktober 2001, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring ikke havde problemer med myndighederne i perioden fra oktober 1999 til efteråret 2001, at ansøgeren i 2000 fik udstedt et ægte pas, at ansøgeren udrejste legalt og problemfrit, og at han først ansøgte om asyl i november 2001. På denne baggrund kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren havde udført aktiviteter, herunder aktiviteter i forbindelse med demonstrationer, der havde profileret ham i forhold til myndighederne, og det kunne derfor ikke antages, at ansøgeren skulle være efterstræbt af myndighederne på grund af politiske aktiviteter. Under disse omstændigheder måtte de af ansøgeren påberåbte overfald anses som enkeltstående begivenheder, og ansøgeren måtte i givet fald henvises til at søge beskyttelse hos en relevant overordnet myndighed. Det kunne derfor ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/125

7.16 Hviderusland

1 tilladelse

4 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **4. januar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Hviderusland, født i 1968. Indrejst i juli 2001. I april 2001 deltog ansøgeren i en demonstration mod Lukasjenko og så i den forbindelse en person blive slået ihjel i forbindelse med, at nogle OMON-specialstyrker splittede demonstrationen. Ansøgeren forsøgte sammen med nogle andre at hjælpe personen, hvorfor ansøgeren blev tilbageholdt på politistationen. Ansøgeren var tilbageholdt til den efterfølgende morgen og under tilbageholdelsen blev han slået. Ansøgeren blev herefter afhørt som vidne én gang hos politiet. Politiet sagde til ansøgeren, at han skulle frafalde sine forklaringer, og ansøgeren blev udsat for fysisk vold under vidneafhøringerne. Ansøgeren underskrev endvidere en erklæring om, at han ikke havde set, at personen var blevet slået. Herefter blev ansøgeren indkaldt til statsadvokaten, hvor ansøgeren vidnede og fortalte, at han var blevet udsat for fysisk vold hos politiet og var blevet tvunget til at underskrive en erklæring om, at han ingenting havde set. Politiet blev herefter indkaldt, og ansøgeren blev lagt i håndjern. Ansøgeren blev herefter tvunget til at underskrive den samme erklæring. Ansøgeren fik herefter en ny tilsigelse til at møde hos statsadvokaten, men ansøgeren mødte ikke op, idet ansøgerens kammerat, som også havde været vidne

til OMON-specialstyrkernes overgreb, var forsvundet. Ansøgeren blev efterfølgende truet telefonisk. Endvidere blev hans bopæl opsøgt af civilklædte personer. Endelig blev ansøgeren på sin bopæl opsøgt af en lokal betjent, som inddrog ansøgerens pas. **Flygtningenævnet** fandt ikke grundlag for at udsætte sagen på, at der via Udenrigsministeriet blev indhentet oplysninger om demonstrationen i april 2001, da der ikke var grundlag for at antage, at der herved skulle kunne tilvejebringes oplysninger om enkeltstående hændelser under demonstrationen. Flygtningenævnet kunne ikke udelukke, at ansøgeren havde været tilbageholdt i forbindelse med demonstrationen, men Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved udrejsen var forfulgt af grunde, som nævnt i udlændingelovens § 7, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en sådan forfølgelse. Flygtningenævnet havde lagt vægt på, at ansøgeren efter at være udeblevet fra en tilsigelse til at give møde hos Statsadvokaturen havde kunnet opholde sig i Minsk i maj og juni måned, og at ansøgeren, da han blev opsøgt af den lokale betjent, alene blev afkrævet sit pas, men ikke anholdt. Ansøgeren fandtes endvidere ikke at have sandsynliggjort, at de overgreb, som han var udsat for under afhøringerne, havde haft et sådant omfang og en sådan intensitet, at de i sig selv kunne anses for at være asylbegrundende. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at blive meddelt asyl i medfør af udlændingelovens § 7. BR11/126

Nævnet **stadfæstede den 2. maj 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Hviderusland, født i 1963. Indrejst i februar 2002. Fra 1980-1987 havde ansøgeren aftjent værnepligt i Sovjethæren, hvor han havde rang af seniorløjtnant. På militærakademiet var ansøgeren blevet uddannet som elektroingeniør. Han havde siden 1987 arbejdet som ingeniør. Fra 1980-1992 var ansøgeren medlem af kommunistpartiet, idet dette var et krav for at være i militæret. Ansøgeren forsøgte at undgå politik, men i 1995 deltog han i 10-15 partimøder i Officerernes Forsamling, som var en forsamling, hvor militærfolk, der var imod Lukasjenko, mødtes. Personerne var dog ikke formelt kendt som opposition til Lukasjenko. På sin arbejdsplads talte ansøgeren med de personer, som han kendte om, at de ikke skulle stemme på Lukasjenko. Ansøgeren forsøgte dog at holde sig ude af offentlig politik, idet dette kunne være farligt. I 2001 var ansøgeren fængslet 7 gange. Ansøgeren blev ved alle tilbageholdelserne opsøgt af politibetjente, tilbageholdt 3 dage, hvorefter han blev løsladt betingelsesløst. Under nogle af tilbageholdelserne blev ansøgeren udsat for fysisk vold. I september 2001 blev ansøgeren opsøgt på sin bopæl og blev udsat for fysisk vold. Ansøgeren blev herefter bragt på hospitalet og var under behandling i 1½ måned. Ansøgeren meldte ikke episoden til politiet. Ansøgeren mener, at det var en politienhed, der stod bag overfaldet. Ved den sidste tilbageholdelse fik ansøgeren det budskab, at han ville blive dræbt, idet

han var modstander af Lukasjenko. Ansøgeren fik fortalt, at han var blevet overvåget, og at de kendte til alt, hvad han foretog sig. Ansøgeren har ikke klaget over tilbageholdelserne. Ansøgerens moder ønskede at klage herover på ansøgerens vegne til forfatningsdomstolen, men hun blev truet på livet, hvorefter hun opgav at indgive klage. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren i forhold til asylansøgningsskemaet havde udbygget sit asylmotiv i væsentligt omfang uden at kunne give en overbevisende forklaring på dette, og Flygtningenævnet kunne derfor ikke fuldt ud lægge ansøgerens forklaring til grund. Uanset om det herefter blev antaget, at ansøgeren havde haft en vis kontakt til en forening kaldet Officerernes Forsamling og i denne forbindelse havde været udsat for nogle kortvarige tilbageholdelser, fandt nævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en individuel og konkret forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Det blev bemærket, at ansøgeren blev løsladt efter tilbageholdelserne uden yderligere retsskridt. Det blev videre tillagt betydning, at ansøgeren udrejste problemfrit legitimeret ved eget ægte nationalitetspas isat udrejsetilladelse. Ansøgeren fandtes endvidere ikke at have sandsynliggjort, at han i forbindelse med tilbageholdelserne havde været udsat for overgreb af en sådan karakter, at dette i sig selv kunne anses for asylbegrundende. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at blive meddelt asyl efter udlændingelovens § 7. BR11/127

Nævnet meddelte den **26. november 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Hviderusland, født i 1968. Indrejst i februar 2002. Ansøgeren havde siden januar 2001 været menigt medlem af Det Liberale Demokratiske Parti. Ansøgerens aktiviteter havde bestået i at agitere og distribuere flyveblade. Endvidere havde han deltaget aktivt i kampen mod Lukasjenko. Under valgkampen havde ansøgeren spredt flyveblade samt indsamlet underskrifter til fordel for partiets parlamentskandidat ved henvendelser i folks private hjem, i hvilken forbindelse ansøgeren var blevet anholdt af politiet. Under tilbageholdelsen var ansøgeren blevet slået og advaret mod at beskæftige sig med regeringsfjendtlig virksomhed. Ansøgeren havde overfor politiet nægtet at ophøre med sin virksomhed. Ansøgeren blev løsladt og fortsatte sin kamp mod Lukasjenko. Ansøgeren meldte ikke politiets overgreb til andre myndigheder. Cirka 1 måned efter denne episode blev ansøgeren opsøgt af to KGB-folk og blev tvangsmæssigt kørt ud til en skov, hvor han blev slået og sparket. Ansøgeren nægtede stadig at samarbejde med KGB, hvorefter han blev slået bevidstløs. Da ansøgeren vågnede igen, var han alene. Ansøgeren tog på hospitalet, hvor han var indlagt i 10 dage. Ansøgeren henvendte sig herefter til Statsadvokaten, men ansøgeren hørte aldrig fra Statsadvokaten vedrørende sin klage. Herefter blev ansøgeren på ny opsøgt af KGB-folk, og blev tvangsmæssigt kørt

ud til en park, hvor han blev forevist den klage, som han havde indgivet. Ansøgeren fik at vide, at det var formålsløst at klage og blev herefter sat til at spise sin klage. Herefter blev ansøgeren slået, sparket og herefter smidt ud fra en bro. Ansøgeren opsøgte ikke en læge, idet han var bange, men holdt sig i skjul frem til udrejsen. Ansøgerens partikammerater planlagde ansøgerens udrejse. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund, herunder at han havde været politisk aktiv for Det Liberale Demokratiske Parti og i den anledning var blevet tilbageholdt af politiet, samt at han var blevet opsøgt af KGB-medlemmer, der havde udsat ham for fysiske overgreb ved to lejligheder. Flygtningenævnet fandt på den baggrund ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet havde ved vurderingen af ansøgerens risiko lagt vægt på oplysningerne i Rapport fra fact-finding mission til Belarus, 30. januar – 7. februar 2001 om risiko for sanktioner som følge af politiske aktiviteter. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR11/128

7.17 Indien

Nævnet **stadfæstede** den **10. januar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1974. Indrejst i februar 2000. **Flygtningenævnet** lagde ansøgeren forklaringer om, at han havde været medlem af Sikh Student Federation og Youth Akali Dal, til grund. Hans aktiviteter havde efter ansøgerens egen forklaring været af begrænset omfang, og der var ikke efter ansøgerens oplysninger grundlag for at antage, at ansøgeren ved udrejsen fra Indien var forfulgt af den grund, eller at han risikerede forfølgelse, hvis han vendte tilbage. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at ansøgeren i forbindelse med noget skyderi i 1996 to gange var tilbageholdt af politi i 3-4 timer. Efter den seneste løsladelse tog han ophold hos forældrene i landsbyen i 2 uger. Derefter tog han til Sangrur 70 kilometer derfra i 1-2 uger, hvorefter han tog til Uttar Pradesh, hvor han opholdt sig indtil udrejsen mere end 3 år senere i januar 2000. Selv om politiet spurgte efter ham hos familien, havde han ingen asylbegrundende problemer i denne periode. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at ansøgeren under den sidste tilbageholdelse i 1996 var udsat for hårdhændet behandling. Den foretagne torturundersøgelse kunne ikke afvise, at ansøgeren havde været udsat for tortur, men et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at erklæringen gav belæg for, at ansøgeren havde været udsat for egentlig tortur. Flertallet bemærkede herved, at ansøgeren ifølge den psykiatriske erklæring ikke frembød de sædvanlige træk på posttraumatisk stresssyndrom. Flertallet fandt derfor ikke, at denne behandling i sig selv kunne give grundlag for at meddele

2 tilladelser

33 stadfæstelser

ansøgeren opholdstilladelse. Flertallet fandt på baggrund af det lange tidsrum mellem tilbageholdelsen i 1996 og udrejsen i januar 2000 ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved tilbagevenden til Indien risikerede at blive udsat for overgreb, eller at ansøgeren led af en velbegrundet subjektiv frygt herfor. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at der var grundlag for at antage at det forhold, at ansøgeren havde søgt asyl, ville medføre sådanne problemer for ham, at det i sig selv kunne begrunde, at der blev meddelt ham asyl. BR11/129

Nævnet **stadfæstede** den **21. februar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1954. Indrejst i august 2000. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, hvorefter han have udført begrænsede propaganda-aktiviteter for Khalistan Commando Force og have været tilbageholdt nogle dage i henholdsvis 1983, 1993 og 1996, hvorunder han blev slået og sparket. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at ansøgeren ikke havde haft noget udestående med politiet i Punjab siden løsladelsen i 1996. Nævnet bemærkede herved, at ansøgeren fik udstedt pas efter løsladelsen i 1996, at ansøgeren fik udstedt kørekort i marts 1999, og at ansøgeren opholdt sig i området uden at være anholdt af politiet. Ansøgeren var videre udrejst på eget pas gennem lufthavnen i New Delhi. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren ikke kunne anses for forfulgt eller risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til Indien. Nævnet bemærkede i øvrigt, at ansøgeren ikke før under nævnsbehandlingen havde oplyst, at der inden udrejsen var udstedt arrestordrer på ham. Endvidere havde ansøgeren afgivet forskellige forklaringer om, hvornår han udrejste af Indien, og ansøgeren søgte først asyl ved politiets henvendelse til ham i København. Nævnet kunne således ikke anse de fremlagte arrestordrer for ægte, og nævnet fandt ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på en ægthedsundersøgelse. BR11/130

Nævnet meddelte den **25. februar 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Indien, født i 1958. Indrejst i februar 2000. Ansøgeren var fra omkring 1983 medlem af Khalistan Commando Force. Ansøgeren blev som følge af medlemskabet flere gange tilbageholdt af politiet. I forbindelse med en tilbageholdelse i 1984 blev han udsat for tortur. I 1992 stoppede ansøgeren sine politiske aktiviteter, men blev i 1998 tilbageholdt af politiet og udsat for tortur på grund af sine tidligere politiske aktiviteter. Ansøgeren blev løsladt mod bestikkelse, hvorefter han levede i skjul. I februar 2000 udrejste ansøgeren på eget pas. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren frem til 1986 flere gange af de indiske myndigheder var tilbageholdt og udsat for tortur som følge

af sit medlemskab af Khalistan Comando Force. Navnlige efter indholdet af en erklæring fra Retsmedicinsk Institut af august 2001 måtte det lægges til grund, at ansøgeren i 1998 igen blev udsat for tortur som følge af sine tidligere aktiviteter for Khalistan Comando Force. BR11/131

Nævnet meddelte den **1. august 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Indien, født i 1969. Indrejst i april 2001. I 1996 blev ansøgeren medlem af Babbar Khalsa. Hans aktiviteter bestod i at opsætte plakater og transportere våben. I 2000 blev ansøgeren fængslet af politiet og var tilbageholdt i 15 dage. Under tilbageholdelsen blev han afhørt om våbentransporten og udsat for tortur. Nogle af hans slægtninge fik ham løsladt mod bestikkelse. Efter løsladelsen var han i 20 dage indlagt på et hospital som følge af de overgreb, han havde været udsat for. Herefter havde han ikke nogle aktiviteter for partiet. Efter cirka 1 ½ måned blev han igen anholdt af politiet, men blev efter 4-5 dage løsladt mod bestikkelse. Fængselsinspektøren rådede ansøgeren til at forlade landet, idet han ville registrere ansøgeren som forsvundet, hvilket betød, at ansøgeren var eftersøgt. Ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede ansøgeren, at han ville blive dræbt af politiet på grund af sin tilknytning til Babbar Khalsa eller af partiets medlemmer, som frygtede, at han havde videregivet oplysninger om partiet til politiet. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke at kunne afvise, at ansøgeren var forfulgt af de indiske myndigheder på grund af aktiviteter for Babbar Khalsa, og at han som følge heraf to gange havde været fængslet, og at han under den første fængsling var udsat for tortur. BR11/132

Nævnet **stadfæstede** den **13. september 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelige statsborger fra Indien, født i 1932. Indrejst i december 1998. Ansøgeren havde to herboende sønner. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren gentagne gange havde været opsøgt af indisk politi som led i eftersøgningen af sønnerne, der havde været politisk aktive for Babbar Khalsa. Ansøgeren forklarede, at hun undertiden blev taget med på politistationen til afhøring og herunder blev slået og skubbet. Ansøgerens oplysninger herom havde været upræcise både med hensyn til, i hvilke perioder de angivne tilbageholdelser fandt sted samt med hensyn til, hvad der nærmere foregik, herunder hvornår og hvordan hun blev udsat for de angivne fysiske overgreb. Uanset om det herefter lagdes til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt nogle gange, fandtes den chikane, som ansøgeren havde været udsat for fra myndighedernes side ikke at have haft et sådant omfang eller en sådan intensitet, at den kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde tillige vægt på, at den seneste tilbageholdelse tilsyneladende foregik cirka to år før udrejsen, samt at hun i 1996 problemfrit fik udstedt pas, med hvilket hun udrejste legalt i 1998.

Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren således ikke forud for sin udrejse havde været udsat for en konkret og individuel forfølgelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7. Ved vurderingen af den subjektive frygt for en tilbagevenden, som ansøgeren havde givet udtryk for, lagde nævnet endvidere vægt på, at ansøgeren ikke søgte asyl ved ankomsten til Danmark i 1998, men valgte at søge om familiesammenføring, angiveligt for ikke at blive afskåret fra at besøge to tilbageværende døtre i Punjab. Da heller ikke det forhold, at ansøgerens psykiske tilstand er påvirket af, at hendes to sønner havde været udsat for overgreb som følge af deres politiske aktiviteter, kunne begrunde asyl, fandtes hendes subjektive frygt ikke at være således begrundet i objektive omstændigheder, at der var grundlag for at meddele asyl. BR11/133

7.18 Irak

94 tilladelser

411 stadfæstelser

Siden 1994 er asylansøgere fra den myndighedskontrollerede del af Irak blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Baggrunden for denne praksis var Udenrigsministeriets udtalelse af 2. september 1994 på baggrund af oplysninger fra blandt andet UNHCR, hvoraf fremgik, at straffen for republikflugt, herunder forsøg på at opnå asyl i udlandet, var langvarige straffe, eller dødsstraf, hvis den pågældende besad en særlig teknisk eller militær viden. Udlændingemyndighederne har siden jævnligt gennem Udenrigsministeriet og UNHCR indhentet oplysninger om forholdene for irakiske asylansøgere ved en tilbagevenden til Irak, men forholdene ændrede sig ikke i et sådant omfang, at det kunne begrunde en ændret asylretlig vurdering.

I juni 2001 udkom Udlændingestyrelsens rapport fra fact-finding missionen til Irak i perioden 8. – 15. marts 2001, som blandt andet vedrørte ind- og udrejseforhold i Irak. Det fremgik af oplysningerne i rapporten, at irakiske statsborgere, der var udrejst legalt af Irak, og som ikke havde udeståender med det irakiske regime, ikke ville få problemer ved en tilbagevenden til Irak, selvom de havde søgt om asyl i udlandet. Disse oplysninger medførte, at Udlændingestyrelsen ændrede sin hidtidige praksis og i et antal sager meddelte afslag på asyl til statsborgere fra den myndighedskontrollerede del af Irak. Afgørelserne blev herefter sendt til prøvelse i Flygtningenævnet. Den 21. september 2001 rettede Dansk Flygtningehjælp henvendelse til UNHCR med en forespørgsel vedrørende muligheden for tilbagevenden til hjemlandet for irakiske asylansøgere fra den myndighedskontrollerede del af Irak. Flygtningenævnet stillede herefter de modtagne sager i bero for at afvente UNHCR's svar på forespørgslen. I januar 2002 svarede UNHCR med "Note on the inquiries made by the Danish Refugee Council", hvoraf det blandt andet fremgik, at afviste asylansøgere kunne vende tilbage til den myndighedskontrollerede del af Irak uden at risikere overgreb, såfremt der var tale om en frivillig tilbagevenden. Den 14. marts

2002 behandlede Flygtningenævnet de tre første sager efter fremkomsten af UNHCR's notat, jf. resumé umiddelbart nedenfor. Nævnet stadfæstede afgørelserne, og den 15. maj 2002 stadfæstede nævnet yderligere to sager vedrørende asylansøgere fra den myndighedskontrollerede del af Irak. I de pågældende sager lagde Flygtningenævnet vægt på oplysningerne i UNHCR's notat i forbindelse med afgørelsen vedrørende udsendelsesspørgsmålet. Det fremgår således af beslutningerne vedrørende udsendelse, at såfremt ansøgerne ikke udrejser frivilligt, kan de udsendes tvangsmæssigt til Irak, jf. udlændingelovens § 32 a, dog således at politiet i forbindelse med udsendelsen ikke kan rette henvendelse til de irakiske myndigheder eller ledsage ansøgerne under indreisen i den myndighedskontrollerede del af Irak.

Nævnet **stadfæstede** den **14. marts 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar, statsborgere i Irak, født i 1928 (M) og 1944 (K). Indrejst i oktober 2000. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne ikke havde været medlemmer af eller aktive for politiske eller religiøse partier eller organisationer. Ansøgerne havde henvist til, at den mandlige ansøger – dels som følge af en søns udrejse i 1980 dels som følge af en svigersøns og datters udrejse i 1992 – havde været udsat for chikane fra myndighedernes side, og at han i 1992 var tilbageholdt i otte dage. Ansøgerne udrejste herefter i 1992 til Jordan legalt og problemfrit legitimeret med ægte nationalitetspas. Ansøgerne havde siden to gange om året været i Irak med henblik på at tilvejebringe grundlag for fornyelse af deres opholdstilladelse i Jordan. Ansøgerne, der stammede fra Kirkuk, havde blandt andet fået udstedt ID-kort og bopælsattest af de stedlige myndigheder. Nævnet fandt på denne baggrund ikke grundlag for at antage, at ansøgerne var forfulgt ved udreisen. Nævnet fandt endvidere, at ansøgerne må antages at kunne vende tilbage til hjemlandet uden at være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Nævnet lagde herved vægt på UNHCR's notat af januar 2002 "Note on the inquiries made by the Danish Refugee Council", hvoraf blandt andet fremgik, at afviste asylansøgere kunne vende tilbage til den myndighedskontrollerede del af Irak uden at risikere overgreb, såfremt der var tale om en frivillig tilbagevenden. Særligt for så vidt angår oplysningerne i UNHCR's notat om risiko for overgreb ved en tvangsmæssig tilbagesendelse bemærkede nævnet, at dette spørgsmål kun ville blive aktuelt, hvis ansøgerne ikke ønskede at udrejse frivilligt. Under henvisning hertil fandt Flygtningenævnet, at ansøgerne ikke opfyldte betingelserne for at opnå den beskyttelse, der følger af udlændingelovens § 7. Nævnet lagde imidlertid vægt på oplysningerne i UNHCR's notat i forbindelse med afgørelsen vedrørende udsendelsesspørgsmålet. BR11/134

I august 2002 udkom Udlændingestyrelsens og British Home Office's "Joint British – Danish fact finding mission to Amman and Ankara regarding Iraqi asylum seekers". Denne rapport uddybede oplysningerne om ind- og udrejseforhold, ligesom den indeholdt oplysninger om militære forhold, herunder rekruttering, desertering samt oplysninger om forskellige militser. Rapporten indeholdt endvidere oplysninger om Baath-partiet samt oplysninger om forholdene for de forskellige religiøse grupper og etniske mindretal i landet.

Ændringen i Flygtningenævnets praksis resulterede i, at nævnet efterfølgende modtog og behandlede omkring 500 sager fra Udlændingestyrelsen, hvoraf en stor del havde været sat i bero og afventet UNHCR's svar på Dansk Flygtningehjælps forespørgsel.

Nedenfor følger en gennemgang af praksis vedrørende asylansøgere fra Irak, der grundet det store antal afgørelser er inddelt i grupper efter ansøgerens asylmotiv.

7.18.1 Den myndighedskontrollerede del af Irak

7.18.1.1 Tilknytning til politiske partier

Nævnet meddelte den **10. juni 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1972. Indrejst i november 2000. Det fremgår af sagen, at ansøgeren i marts 1998 blev anholdt af den irakiske efterretningstjeneste. Han blev anklaget for at være medlem af et regeringsfjendtligt parti, men mente selv, at den reelle baggrund for anholdelsen var hans tilknytning til en shiamuslimsk iman, der var blevet dræbt af de irakiske myndigheder. Ansøgeren blev under tilbageholdelsen udsat for omfattende tortur. Han blev løsladt i maj 1999 og blev i de efterfølgende to måneder tilkaldt af en militær sikkerhedsofficer to gange, hvor han blev udspurgt om, hvad han lavede, og fik at vide, at alle hans bevægelser blev fulgt. Gennem en af faderens venner i sikkerhedstjenesten fik ansøgeren at vide, at imanens tilhængere ville blive genindkaldt til afhøring, hvorfor ansøgeren valgte at udrejse. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ansøgerens forklaring til grund. Han havde været fængslet fra den 14. marts til den 3. maj 1999 og herunder været udsat for tortur. Baggrunden for fængslingen var, at de irakiske myndigheder opfattede ham som værende i opposition til styret. Han havde efterfølgende været i myndighedernes søgelys. BR11/135

Nævnet **stadfæstede** den **14. juni 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1984. Indrejst i november 2001. Ansøgeren, der var mindreårig, forlod sit hjemland sammen med sin familie i

1984, fordi ansøgerens fader var politisk aktiv og medlem af Al-Dawa-partiet. Faderen fik en dødsdom, hvorfor familien valgte at flytte til Iran, hvor ansøgeren boede frem til sin udrejse. Under opholdet i Iran havde familien som irakere ingen rettigheder. Da ansøgeren var omkring 13-14 år gammel, lavede han hærværk mod en moské som led i en politisk manifestation. Han blev anholdt og udsat for fysiske overgreb. Han blev løsladt mod, at han skrev under på, at han fremover ville afholde sig fra at være politisk aktiv. Ansøgeren blev flere gange herefter og frem til sin udrejse anholdt og tilbageholdt af de iranske myndigheder. Ansøgerens familie modtog efter ansøgerens flugt en arrestordre på ham. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var født i Bagdad, at han var statsborger fra Irak, men at han var opvokset i Iran. Han havde aldrig været i konflikt med sit hjemlands myndigheder. Den omstændighed, at ansøgerens fader havde været medlem af Al-Dawa-partiet og i den anledning angiveligt var blevet dømt til døden på et ikke kendt tidspunkt før maj 1984, kunne ikke i sig selv begrunde asyl til ansøgeren. Ansøgeren havde således ikke været forfulgt i hjemlandet, og nævnet fandt heller ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han på grund af faderens forhold ville være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Irak. BR11/136

Nævnet meddelte den **9. august 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1963. Indrejst i april 2001. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaringer til grund, herunder at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv men havde haft to brødre, der havde været medlemmer af Al-Dawa-partiet. Den ene blev henrettet i 1988, og den anden havde været forsvundet siden 1991. Ansøgeren havde henvist til, at han i anledning af brødrenes og til dels en svogers forhold var i myndighedernes søgelys og var blevet afhørt et antal gange, senest i april 1999. I maj 1999 udrejste han illegalt via Nordirak. Nævnet fandt ikke, at den chikane, ansøgeren havde været ude for – selv om den havde været langvarig – kunne sidestilles med asylretlig forfølgelse. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt imidlertid, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak på grund af regimets langvarige kontakt til ham kunne komme i myndighedernes søgelys, og at det ikke kunne udelukkes, at dette sammenholdt med brødrenes medlemskab af Al-Dawa-partiet kunne føre til asylretlig relevant forfølgelse. Flertallet fandt derfor ikke, at det burde kræves, at ansøgeren skulle vende tilbage til Irak. BR11/137

Nævnet meddelte den **28. august 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født 1963. Indrejst i maj 2001. Det fremgik af sagen, at ansøgeren arbejdede som taxichauffør i Kirkuk-området. Under en kørsel med tre personer til Kirkuk blev bilen stoppet ved en kontrolpost. Under ransagningen ved kontrolposten blev der fundet materiale fra en oppositionsgruppe i

passageres tasker. Passagerne nægtede ethvert kendskab til tasken, og ansøgeren blev sammen med passagerne anholdt. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerens forklaring var troværdig og kunne lægges til grund. Det kunne efter forklaringen sammenholdt med det foreliggende baggrundsmateriale ikke afvises, at ansøgeren, som ikke havde været politisk engageret, af myndighederne blev mistænkt for at være tilknyttet et oppositionsparti. Ansøgeren risikerede derfor ved en tilbagevenden forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR11/138

Nævnet meddelte **den 3. september 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1937. Indrejst i juli 2001. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens samlede forklaringer til grund, selv om der var en række unøjagtigheder i gengivelser af årstal med videre. Nævnet kunne således navnlig lægge til grund, at ansøgerens søn var blevet henrettet i 1991 på grund af medlemskab af Al-Dawa-partiet, at datteren, der havde været frihedsberøvet i længere tid forud for sin flugt fra Irak, ligeledes var mistænkt for forbindelser til samme parti, og at ansøgeren selv havde været frihedsberøvet gentagne gange, hvorunder hun havde været udsat for overgreb og var blevet spurgt om, hvor hendes børn befandt sig. Nævnet fandt herefter, at ansøgeren som følge af sine familiemedlemmers tilknytning til Al-Dawa-partiet ved en eventuel tilbagevenden til Irak ville være i risiko for overgreb af en sådan karakter, at det ikke burde kræves, at hun vendte tilbage til hjemlandet. BR11/139

Nævnet meddelte **den 27. september 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1966. Indrejst i april 2001. Ansøgeren var shiamuslim af trosretning. I 1979 blev ansøgerens fader, der var en slags præst og medlem af Al-Dawa-partiet, henrettet på grund af sine religiøse og politiske aktiviteter. I perioden fra 1981 til 1989 blev fire af ansøgerens brødre tillige henrettet. Fra 1995 til 2000 var ansøgeren fængslet og udsat for tortur. Han ved ikke, hvorfor han blev løsladt, men han underskrev en masse dokumenter. Efter løsladelsen blev han flere gange opsøgt af myndighederne, der ville have ham til at samarbejde med dem. I stedet for at samarbejde valgte han at flygte. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var statsborger fra Irak og havde den angivne identitet, og at faderen og fire brødre var blevet henrettet af myndighederne som led i religiøs/politisk forfølgelse. Nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren som led i forfølgelsen af familien havde været fængslet fra 1995 til 2000 og herunder udsat for tortur. På denne baggrund fandt nævnet ikke, at ansøgeren kunne vende tilbage til Irak uden at risikere forfølgelse omfattet af flygtningekonventionen. BR11/140

Nævnet **stadfæstede** den **16. december 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1969. Indrejst i februar 1999. **Flytningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var shiamuslim fra den myndighedskontrollerede del af Irak og var indrejst i Danmark i 1999 i forbindelse med en familiesammenføring. Nævnet fandt ikke at kunne lægge ansøgerens seneste forklaring om ægtefællens politiske aktiviteter til grund. Nævnet bemærkede, at ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen havde forklaret, at hendes ægtefælle ikke havde været politisk aktiv. Uanset om det blev lagt til grund, at ansøgerens ægtefælle og hendes brødre havde været aktive for Al-Dawa-partiet, fandt nævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren var forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til Irak ville risikere at blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af Udlændingelovens § 7. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke selv havde været politisk aktiv og var udrejst legalt med udrejsetilladelse. Idet nævnet ikke fandt, at ansøgeren i øvrigt havde været udsat for forhold, der kunne karakteriseres som forfølgelse, fandt nævnet ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at få asyl. BR11/141

7.18.1.2 Konflikter med myndighederne eller med myndighedspersoner

Nævnet meddelte den **26. juni 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1973. Indrejst i april 2001. To dage efter Intifadaens begyndelse blev ansøgeren anholdt, idet han blev beskyldt for at deltage i Intifadaen. Efter anholdelsen var ansøgeren fængslet i 45 dage, hvorunder han blev udsat for fysiske overgreb. **Flytningenævnet** udtalte, at ansøgeren under hele sagsforløbet havde oplyst, at han udrejste på ægte nationalitetspas. Da det heller ikke fremgik af hans oplysninger forud for nævnsmødet, at passet ikke lød på hans navn, lagde nævnet til grund, at ansøgeren udrejste på sit eget ægte pas. Ansøgerens forklaring havde på andre punkter været divergerende. Et **flertal af Flytningenævnets medlemmer** kunne imidlertid ikke afvise ansøgerens forklaring om, at han indtil cirka to måneder før udrejsen var fængslet på grund af mistanke om deltagelse i Intifadaen. Flertallet fandt på denne baggrund, at det var betænkeligt at fortolke UNHCR's svar af januar 2002 således, at ansøgeren kunne indrejse i Irak frivilligt uden at risikere asylrelevante overgreb fra de irakiske myndigheder. Flertallet fandt derfor, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. BR11/142

Nævnet meddelte den **7. august 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1968. Indrejst i juli 2001. Det fremgik af sagen, at ansøgerens ægtefælle var blevet fængslet i Irak og beskyldt for at have talt dårligt om Saddam Hussein. Ægtefællen flygtede siden fra fængslet og indrejste i Danmark i 1999, hvor han blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. **Flytningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var

etnisk araber og shiamuslim fra den myndighedskontrollerede del af Irak, at hun ikke selv havde været politisk aktiv, at hendes ægtefælle var blevet fængslet af myndighederne i marts 1998 på grund af regeringsfjendtlige aktiviteter, at myndighederne efterfølgende havde ransaget bopælen flere gange for at lede efter effekter tilhørende ægtefællen, at ansøgeren og hendes børn var udrejst i maj 1998 til Jordan, at hendes ægtefælle i november 1998 var flygtet fra fængslet i Irak, og at ægtefællen efterfølgende havde fået meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, herunder navnlig situationen for ansøgeren i Irak efter ægtefællens fængsling, kunne det ikke afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede overgreb på en sådan måde, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR11/143

Nævnet **stadfæstede** den **14. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1942. Indrejst i maj 2001. Det fremgik af sagen, at ansøgeren en dag sad på en café sammen med nogle venner, hvor han bemærkede en mand ved et andet bord, der kritiserede regeringen, herunder at el-forsyningen ikke virkede. På et tidspunkt kom sikkerhedstjenesten og anholdt de fleste gæster, herunder også ansøgeren. Da han forklarede, at han ikke havde kritiseret regeringen, blev han bebrejdet, at han ikke havde stoppet mandens tale. Ansøgeren blev efterfølgende løsladt mod betaling af 3.000.000 dinarer. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde været medlem af eller aktiv for politiske eller religiøse partier eller organisationer. Nævnet udtalte endvidere, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han frygtede det irakiske styre, efter at han sammen med andre personer i februar 2001 var blevet anholdt på en café af den irakiske sikkerhedstjeneste, fordi en anden person på caféen havde udtalt sig kritisk om det irakiske styre. Ansøgeren var efterfølgende blevet tilbageholdt indtil begyndelsen af marts 2001, hvor han blev løsladt mod bestikkelse. Uanset om nævnet lagde ansøgerens forklaring til grund, fandtes dette forhold ikke at have haft en sådan styrke og intensitet, at det kunne begrunde asyl. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren blev løsladt efter kortvarig tilbageholdelse, og at ansøgeren ikke i øvrigt efter det oplyste havde haft konflikter med de irakiske myndigheder. Nævnet tillagde det endvidere vægt, at ansøgeren var udrejst legalt af Irak sammen med sin ægtefælle og tre børn på eget ægte nationalitetspas. Nævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved udrejsen var asylbegrundende forfulgt, eller at han ved en tilbagevenden ville være i risiko for en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. BR11/144

Nævnet **stadfæstede** den **21. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1946. Indrejst i december 2000.

Ansøgeren var kurder og shiamuslim. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund, hvorefter han i perioden fra 1992 til 1995 ofte blev indkaldt til afhøring på grund af en svogers flugt fra Irak. Det blev endvidere lagt til grund, at ansøgeren selv fra 1999 havde været under opsyn i forbindelse med sin deltagelse i fredagsbønnerne. I 1999 traf ansøgeren derfor beslutning om, at han sammen med sin ægtefælle og søn skulle flytte til nogle slægtninge, dels fordi han selv følte sig yderligere overvåget og forfulgt, dels fordi to af ægtefællens fætre blev fængslet – og efter det senest oplyste henrettet. I april 2001 flygtede ansøgeren herefter via Syrien til Danmark. Ægtefællen og sønnen levede stadig i skjul hos familiemedlemmer i Irak. Det blev i den forbindelse lagt til grund, at ansøgeren udrejste mod forevisning af ægte pas til Syrien, ligesom han i øvrigt i 1997 havde foretaget en erhvervsrejse til Jordan med benyttelse af ægte pas. Som asylmotiv henviste ansøgeren i høj grad til myndighedernes forfølgelse af en række familiemedlemmer. Ansøgeren oplyste i den forbindelse, at disse familiemedlemmer ikke havde været tilknyttet Al-Dawa-partiet, selv om de var blevet forfulgt af myndighederne med den begrundelse. Nævnet fandt på denne baggrund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ikke var i en sådan risiko for forfølgelse, at det kunne begrunde asyl. Ved denne vurdering lagde nævnet til grund, at der ved myndighedernes forfølgelse af ansøgerens familiemedlemmer i et vist omfang havde været tale om ikke-nærtstående familiemedlemmer, ligesom de forfulgte familiemedlemmer efter det oplyste ikke havde været tilknyttet Al-Dawa-partiet. Ved asylvurderingen lagde nævnet endvidere vægt på, at ansøgeren i perioden 1992 til 1999 havde kunnet opretholde et liv i Irak som smed uden at have været hverken fængslet eller udsat for mere hårdhændet behandling fra myndighedernes side. Hertil kom, at ansøgeren i 1997 kunne få udstedt pas og foretage en erhvervsrejse til Jordan, ligesom ansøgeren ved forevisning af ægte pas udrejste af Irak til Syrien i forbindelse med sin flugt til Danmark. Ansøgeren skulle derfor bedømmes med udgangspunkt i de generelle forhold for shiamuslimske kurdere i Irak, og det var ikke i den forbindelse nævnets vurdering, at dette i sig selv kunne begrunde asyl. BR11/145

Nævnet meddelte den **23. august 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1974. Indrejst i maj 2000. Ansøgeren kom via en studiekammerat i kontakt med sikkerhedstjenesten, der ønskede, at han skulle observere og bringe oplysninger fra det nordlige Irak til sikkerhedstjenesten. Grunden til, at de ønskede at bruge ansøgeren, var, at hans ægtefælles familie var kurdisk. Ansøgeren flygtede, idet han frygtede, at omfanget af opgaverne ville tage til. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren under sine studier - via en kammerat - i sommeren 1998 kom i kontakt med sikkerhedstjenesten, som hvervede ham blandt andet på grund af hans tilknytning til det nordlige

Irak. Nævnet kunne videre lægge til grund, at ansøgeren udrejste legalt i sommeren 1998 til Nordirak, hvorfra han udrejste illegalt til Danmark. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren var asylrelevant forfulgt, da han udrejste af den myndighedskontrollerede del af Irak. Nævnet kunne imidlertid ikke med den fornødne sikkerhed udelukke, at ansøgeren på grund af sin fortsatte udeblivelse fra sikkerhedstjenesten ved en tilbagevenden kunne komme i risiko for asylrelevant forfølgelse. Da forfølgelsesrisikoen ikke var forårsaget af de grunde, der er anført i flygtningekonventionen, meddelte nævnet ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR11/146

Nævnet meddelte den **28. august 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Irak, født i 1961 (M) og 1964 (K). Indrejst i december 2000. **Flygtningesnævnet** lagde den mandlige ansøgers forklaring til grund, hvorefter han i en periode forud for udrejsen arbejdede som ingeniør for et kontor, der var ansvarlig for byggeri for Saddam Hussein. Den mandlige ansøger havde endvidere forklaret, at han i forbindelse med byggeriet i november 2000 overfor en kollega havde udtrykt kritik af byggeriets luksus, når den irakiske befolkning samtidig sultede. Den mandlige ansøger havde yderligere forklaret, at han var blevet advaret af sin chef, der var oberst og medlem af Baath-partiet, om at denne efterfølgende havde modtaget en indkaldelse om at bringe ansøgeren til Saddam Husseins sikkerhedstjeneste. Den mandlige ansøger var af den opfattelse, at den ovenfor anførte kollega formentlig var agent for Saddam Hussein. Den kvindelige ansøger havde ikke henvist til et selvstændigt asylmotiv. Nævnet fandt ikke at kunne afvise, at den mandlige ansøger på den anførte baggrund var kommet i de irakiske myndigheders søgelys på en sådan måde, at det ikke burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til hjemlandet. BR11/147

Nævnet **stadfæstede** den **27. september 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1973. Indrejst i juni 2001. Det fremgik af sagen, at ansøgeren fra 1996 til slutningen af 1997 solgte medicin fra sin kosmetikbutik. Medicinen erhvervede han ulovligt fra henholdsvis sygeplejersker og militærhospitaler. Ansøger solgte alene til folk, han kendte i forvejen, idet det var ulovlig virksomhed. Ansøger solgte sin butik efter, at efterretnings-tjenesten havde ransaget butikken. Omkring 1999 begyndte ansøger på ny at sælge medicin, idet han fik arbejde på forskellige medicinlagre/engrosforretninger i Bagdad. Ansøger flygtede ud af Irak, idet de irakiske myndigheder fik kendskab til, at ansøger havde solgt medicin til kurdere, hvilket blev betragtet som forræderi og straffet med døden. **Flygtningesnævnet** udtalte, at ansøgeren var iraker fra den myndighedskontrollerede del af Irak. Efter sin forklaring havde han drevet sortbørshandel med medicin og herunder bl.a. solgt medicin til kurdere fra det nordlige Irak, og han skulle af den grund være eftersøgt af

myndighederne. Nævnet kunne lægge det væsentlige i forklaringen til grund men fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han var efterlyst på grund af sin handel med kurdere, og at han derfor risikerede en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf. Nævnet lagde herved også vægt på, at ansøgeren havde forklaret divergerende om flere forhold. De generelle forhold i den myndighedskontrollerede del af Irak kunne ikke begrunde asyl i Danmark, ligesom den omstændighed, at ansøgeren var udrejst illegalt af Irak, ikke i sig selv kunne begrunde asyl. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 var således ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. BR11/148

Nævnet **stadfæstede** den **17. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1958. Indrejst i april 2001. Det fremgik af sagen, at ansøgerens ægtefælles konflikter begyndte i 1996. Han blev udsat for chikanerier, ligesom der blev lagt pres på ham for at tvinge ham til at melde sig ind i Baath-partiet. Slutteligt blev der rettet beskyldninger mod ægtefællen om, at han havde skrevet slagord mod regeringen på skolen, hvor han underviste. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet fandt imidlertid ikke, at der var grundlag for at antage, at ansøgeren var forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, da hun rejste ud af Irak, eller at hun risikerede sådan forfølgelse, hvis hun vendte tilbage. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren efter sin egen forklaring ikke selv havde haft nogen asylrelevante konflikter med de irakiske myndigheder. Der var heller ikke grundlag for at antage, at ægtefællens konflikter, der lå langt tilbage i tid, havde været af en sådan karakter, at der var risiko for, at ansøgeren blev forfulgt. Nævnet bemærkede herved, at ansøgeren efter ægtefællens udrejse opholdt sig i Kirkuk i mere end tre år uden at blive opsøgt af myndighederne, selv om hun boede hos familie. BR11/149

Nævnet **stadfæstede** den **22. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1970. Indrejst i maj 2000. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde angivet, at han var blevet udsat for et pålæg fra myndighedernes side og fra sin faders side om at udskifte sin identitet fra kurder til araber, hvilket ifølge ansøgeren bestod i, at man skulle ændre anførslen på sit id-kort fra kurder til araber. Ansøgeren ønskede ikke dette, da han frygtede, at skift af identitet ville føre til, at han ville blive tvunget til at udføre forskellige opgaver for de irakiske myndigheder, for eksempel terroropgaver mod kurdere, og at han ville blive tvunget til at indmelde sig i Baath-partiet. Nævnet bemærkede, at ansøgerens oplysninger om, hvad han frygtede ved en tilbagevenden til hjemlandet, havde været af helt generel karakter og alene byggede på ansøgerens formodninger. Nævnet fandt

ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han forud for udrejsen havde været udsat for en konkret og individuel forfølgelse, eller at han havde et sådant udestående med myndighederne, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en sådan forfølgelse. BR11/150

Nævnet **stadfæstede** den **22. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1963. Indrejst i september 2001. **Flygtningesnævnet** fandt ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren ved sin udrejse af hjemlandet havde været konkret og individuelt forfulgt af de grunde, som er angivet i udlændingelovens § 7, eller at han ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved tilbagevenden til den myndigheds-kontrollerede del af Irak. Det fulgte af ansøgerens forklaringer, at han havde været afhørt nogle gange i anledning af sin deltagelse i teaterstykker og filmproduktioner, og at han i forbindelse med en filmproduktion i 2000 havde haft en verbal konfrontation med den irakiske forsvarsminister under en høring om den pågældende film. Ingen af disse forhold havde efter ansøgerens oplysninger givet anledning til andet end afhøringer og kunne derfor ikke anses for asylbegrundende. For så vidt angik den seneste af ansøgeren omtalte episode, hvorefter ansøgeren angiveligt skulle have nægtet at deltage i en ny TV-serie, hvilket medførte en verbal konfrontation med en myndighedsrepræsentant samt en lussing til ansøgeren, fandt nævnet ikke, at dette forhold i sig selv var asylbegrundende. Nævnet lagde i denne forbindelse vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig flere dage i Bagdad efterfølgende, og at han havde forklaret noget divergerende om identiteten på den person, som efterfølgende havde rådet ham til at flygte ud af landet. Nævnet lagde endvidere nogen vægt på, at ansøgerens hustru, der ligeledes skulle have haft en TV-rolle og ligeledes nægtede at deltage, ikke efter de foreliggende oplysninger havde været udsat for overgreb i tiden, indtil hun udrejste af Irak. BR11/151

Nævnet meddelte den **23. oktober 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Irak, født i 1972 (M) og 1973(K). Indrejst i september 2001. **Flygtningesnævnet** lagde til grund, at ansøgerne var etniske arabere og keldanere fra Karamlais, der er beliggende i den myndighedskontrollerede del af Irak, at de ikke havde været politisk aktive, og at de ikke forud for den påberåbte fængsling af den mandlige ansøger havde haft problemer med myndighederne. Uanset at den mandlige ansøger på nogle punkter havde forklaret upræcist vedrørende omstændighederne i forbindelse med løsladelsen, fandt nævnet efter en samlet vurdering ikke at kunne afvise hans forklaring angående det påberåbte asylmotiv. Det lagdes herefter til grund, at den mandlige ansøger havde været offentligt ansat på et olieraffineri og havde været ansvarlig for et reservedelsdepot, at ansøgeren havde afvist nogle henvendelser fra to folk fra sikkerheds-

tjenesten om at medvirke til tyveri fra depotet, at ansøgeren efterfølgende var blevet beskyldt for tyveri fra nævnte depot, at han var blevet fængslet i 50 dage, hvorunder han var blevet udsat for slag i forbindelse med afhøringer, at han den 15. august 2001 ved familiens mellemkomst var blevet løsladt mod bestikkelse, og at ansøgerne var udrejst den 21. august 2001. Under disse omstændigheder burde det ikke kræves, at ansøgerne vendte tilbage til hjemlandet. BR11/152

Nævnet meddelte den **25. oktober 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født 1948. Indrejst i august 2001. Det fremgik af sagen, at sikkerhedstjenesten ønskede, at ansøgeren skulle køre for dem. Ansøgeren var brugtvognshandler og havde før kørt for sikkerhedstjenesten men nægtede i dette tilfælde, hvilket resulterede i et skænderi med sikkerhedsfolkene. Efterfølgende blev ansøgeren anholdt og fængslet i en måned, hvorefter han blev løsladt mod bestikkelse. **Flygtningenævnet** fandt ikke at kunne tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at han havde været tilbageholdt af sikkerhedstjenesten cirka en måned i juni 2001 efter at have nægtet at stille sin bil til rådighed for sikkerhedstjenesten, og at ansøgeren, efter at være blevet løsladt mod bestikkelse, sammen med sin familie flygtede til et andet område i den myndighedskontrollerede del af Irak, efter at ansøgeren angiveligt havde fået oplysninger om, at han på ny ville blive afhentet af sikkerhedstjenesten. Nævnet fandt på denne baggrund ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. BR11/153

Nævnet **stadfæstede** den **28. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1967. Indrejst i juni 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var statsborger fra den myndighedskontrollerede del af Irak. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ville risikere forfølgelse eller tilsvarende overgreb, hvis han vendte tilbage til hjemlandet. Nævnet kunne ikke afvise, at ansøgeren inden udrejsen havde revet en avis i stykker, fordi den oplyste om en genindkaldelse til hæren, der ville ramme ansøgerens broder, og at samme avis også indeholdt et billede af Saddam Hussein. Uanset om det videre blev lagt til grund, at myndighederne som følge af episoden med avisen opsøgte ansøgerens hjem for at anholde ham og i stedet anholdt hans fader, da ansøgeren ikke var hjemme, fandt nævnet ikke, at ansøgeren af den grund kunne antages at være kommet således i myndighedernes søgelys, at han risikerede asylbegrundende forfølgelse eller tilsvarende overgreb ved en tilbagevenden. Udover episodernes ubetydelighed lagde nævnet i denne forbindelse vægt på, at ansøgeren ikke tidligere havde haft konflikter med myndighederne. Hans fader var også senere blevet løsladt. Endelig fremgik det af sagen, at ansøgerens familie havde det

godt, også økonomisk, således at det kunne lægges til grund, at myndighederne ikke havde foretaget repressalier. At ansøgeren havde deltaget i en sultestrejke i Vor Frue Kirke kunne ikke begrunde asyl, allerede fordi ansøgeren ikke kunne antages at være blevet særligt profileret i den forbindelse. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR11/154

Nævnet **stadfæstede** den **21. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1950. Indrejst i oktober 2000. Ansøgeren købte sammen med sin broder ældre biler, som de satte i stand og solgte videre. En dag solgte de en bil til et medlem af Baath-partiet, som var Saddam Husseins assistent og havde til opgave at sende biler til Bagdad. Inden brødrene havde fået udbetalt hele salgssummen, blev de af andre handlende advaret om, at manden ikke var en ærlig handelsmand, og at de kunne få problemer efter at have handlet med ham. Efterfølgende blev ansøgeren indkaldt til en samtale på Baath-partiets kontor, hvor han, efter at være blevet afhørt om to andre brødres udrejse af Irak, fik valget mellem at give afkald på den resterende del af købesummen eller blive overgivet til efterretningstjenesten. Efter fire timers tilbageholdelse blev ansøgeren løsladt. Ansøgeren blev efterfølgende udsat for afhøringer flere gange, ligesom bopælen blev ransaget flere gange. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde forklaret, at han havde problemer i forbindelse med salg af en brugt bil til et medlem af Baath-partiet. Uanset om ansøgeren måtte være blevet afhørt og afpresset i den forbindelse, fandt nævnet ikke, at det havde sådan en karakter, at der var tale om forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR11/155

7.18.1.3 Militære forhold

Nævnet **stadfæstede** den **17. maj 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mindreårig mandlig statsborger fra Irak, født i 1984. Indrejst i november 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der kom fra den myndighedskontrollerede del af Irak, som asylmotiv angav, at han under sin skolegang – på linje med andre elever – var blevet opfordret til at indmelde sig i Baath-partiet, hvilket han ikke ønskede. Nævnet fandt ikke, at disse hvervningsforsøg, der ikke resulterede i repressalier, kunne anses for asylbegrundende. Ansøgeren forklarede under nævnsmødet, at hans fader forud for ansøgerens udrejse oplyste ham om, at der var kommet et brev om, at ansøgeren skulle møde på sessionskontoret den 1. november 2002. Ansøgeren havde tidligere under sagen alene forklaret, at han forventede at blive indkaldt, når han blev 18 år, dvs. den 1. november 2002. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren forud for udrejsen var blevet indkaldt til aftjening af værnepligt, men alene at ansøgeren forventede at blive indkaldt. Nævnet fandt endvidere

ikke, at ansøgeren var i risiko for forfølgelse ved en eventuel tilbagevenden til Irak som følge af, at han aldersmæssigt tilhørte den gruppe mandlige personer, der efter de foreliggende oplysninger almindeligvis indkaldes til værnepligt. Nævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han som følge af sine egne forhold ved udrejsen af hjemlandet var asylbegrundende forfulgt eller ville være i en sådan risiko ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR11/156

Nævnet meddelte den **25. juli 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig irakisk statsborger, født i 1977. Indrejst i juli 2001. Det fremgik af sagen, at ansøgeren i militæret udførte vagttjeneste. Han blev fængslet, idet han i forbindelse med udfyldelse af et skema til de militære myndigheder undlod at oplyse, at han havde familie i udlandet. Baath-partiet fandt senere ud af, at dette ikke var korrekt, og sikkerhedsofficeren i militæret beskyldte derfor ansøgeren for at lyve. Ansøger blev efterfølgende fængslet i 20 dage, og under opholdet blev ansøgeren udsat for fysiske overgreb. Blandt andet blev der hældt koldt vand over ham, ligesom det var forbudt at sove. Ansøgeren blev også slået på fodsålerne, i hovedet og på øret, hvilket medførte, at hans trommehinde sprængte. **Flygtningesnævnet** kunne ikke afvise ansøgerens forklaring. Nævnet lagde således ansøgerens forklaring til grund om, at ansøgeren siden 1995 havde været professionel soldat. Ansøgeren havde rang af "officer assistent". Han blev fængslet, fordi myndighederne opdagede, at han havde familie i udlandet, hvilket han ikke havde oplyst. Ansøgeren flygtede fra fængslet. På denne baggrund fandt nævnet, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til Irak. BR11/157

Nævnet meddelte den **1. august 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1966. Indrejst i juli 2001. Ansøgeren, der var uddannet journalist, var gift med en mand, der havde aftjent værnepligt i 16 år. Ægtefællen blev herefter genindkaldt to gange, og anden gang ønskede han ikke at møde. Han blev anmodet om at bevise, at han havde aftjent værnepligt og opsøgte i den forbindelse sit tidligere tjenestested, som var blevet lukket. Ved kontakt til sin tidligere overordnede fik han at vide, at denne ikke kunne hjælpe ham, da arkiverne formentlig var blevet destrueret i forbindelse med nedlæggelsen af tjenestestedet. Ansøgers ægtefælle blev beskyldt for at have forfalsket sin soldaterbog og blev udsat for tortur. Han gemte sig herefter. Ægtefællen blev anholdt primo 2001 og beskyldt for ikke at have aftjent værnepligt. Han flygtede herefter fra hospitalet, hvor han var indlagt. Politiet kom ofte og ransagede familiens bolig og chikanerede ansøger. De tog på ansøgeren og forsøgte at voldtage hende, hvilket ikke lykkedes. Ansøgers søn, der var 13 år, ville blive smidt ud af skolen, hvis han ikke mødte til kamptræning ved "Saddams løveunger". Han ville desuden blive kaldt forræder. Ansøger beslut-

tede i samråd med sin ægtefælle, som hun mødtes med i hemmelighed, at udrejse. Fordi ansøger var medlem af journalistforbundet, måtte hun ikke udrejse uden udrejsetilladelse, hvorfor hendes broder mod bestikkelse skaffede hende et pas i en andens navn. Ansøger var ifølge et fremlagt dokument blevet udelukket fra journalistforbundet, var blevet skrevet på en liste over modstandere, var anklaget for overtrædelse af lov nr. 169 og skulle stilles for en særdomstol. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om, at hun som journalist var udrejst uden tilladelse på et formularmæssigt ægte pas men med falsk navn, om at ægtefællen var udeblevet fra genindkaldelse og i den anledning underkastet tortur, og om at ansøgerens søn var udeblevet fra indkaldelse til "Saddams løveunger", til grund. Nævnet fandt under disse omstændigheder, at det ikke med den fornødne sikkerhed kunne udelukkes, at ansøgeren risikerede forfølgelse ved en eventuel tilbagevenden til Irak. Det blev i den forbindelse bemærket, at ansøgeren havde fremlagt en arrestordre. Da forfølgelsesrisikoen ikke var forårsaget af de grunde, der var anført i flygtningekonventionen, meddelte nævnet ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR11/158

Nævnet **stadfæstede** den **14. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1968. Indrejst i maj 2001. I 2000 blev ansøgeren opfordret til at melde sig til militærtræning i en pigegruppe. Ansøgeren var efterfølgende udsat for chikane, fordi hun ikke meldte sig til gruppen, ligesom hendes familie blev truet med, at de ville få frataget deres madrationer, og at hendes far ville blive fængslet. På denne baggrund forlod ansøgeren og familien Irak. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde været medlem af eller aktiv for politiske eller religiøse partier eller organisationer. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun på grund af sine egne eller sin faders forhold var asylbegrundende forfulgt ved udrejsen. Nævnet fandt ikke, at det i sig selv kunne begrunde asyl, at ansøgeren havde undladt at møde til tre ugers militærtræning efter indkaldelser i slutningen af år 2000 og begyndelsen af år 2001. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde forklaret, at hun flere gange havde afslået at give møde, uden at dette havde fået konsekvenser for hende eller hendes familie. Nævnet tillagde det endvidere vægt, at ansøgeren var udrejst legalt af Irak sammen med sine forældre og to søskende på eget, ægte nationalitetspas. BR11/159

Nævnet **stadfæstede** den **2. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født 1974. Indrejst maj 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som begrundelse for sin ansøgning havde forklaret, at han var søgt hvervet til Saddam Feddayen, hvilket han havde afslået, og at han derfor frygtede for sit liv. Det fremgik af sagen, at ansøgeren var shia-

muslim, analfabet og ikke medlem af Baath-partiet, ligesom han heller ikke havde aftjent den almindelige værnepligt. Af de for nævnet foreliggende baggrundsoplysninger om rekruttering til Saddam Feddayen, herunder Udlændingestyrelsens fact-finding rapport fra august 2002, "Joint British – Danish fact finding mission to Amman and Ankara regarding Iraqi asylum seekers", fremgik det, at rekruttering til Saddam Feddayen normalt var frivillig, idet der var tale om en eliteenhed, og at det kun sjældent var shiamuslimer, som rekrutteres. De rekrutterede var oftest medlem af Baath-partiet. Henset til disse oplysninger fandt nævnet ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om tvangsrekruttering til grund. BR11/160

Nævnet meddelte den **11. oktober 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Irak, født i 1979 (M) og 1980 (K). Indrejst i november 1999 (M) og oktober 2001 (K). Det fremgik af sagen, at den kvindelige ansøger i det hele henviste til de problemer, hun havde haft efter ægtefællens udrejse, og til ægtefællens forhold. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset at de identifikationsdokumenter, som ansøgerne havde forevist de danske myndigheder, efter de kriminaltekniske undersøgelser måtte antages at være falske, fandt nævnet ikke at kunne afvise ansøgernes forklaring om, at den mandlige ansøger var eftersøgt af de irakiske myndigheder, som efter anholdelsen af en officer var blevet opmærksom på, at ansøgeren havde unddraget sig sin militærtjeneste ved hjælp af en forfalsket soldaterbog. Den mandlige ansøger havde anført dette asylmotiv allerede til asylregistreringsrapporten, ligesom han også her havde anført, at han forlod sin bopæl efter, at han af sin fader havde fået at vide, at ansøgerens ven, der på samme måde havde fået forfalsket sin soldaterbog, var blevet anholdt af myndighederne. Nævnet lagde efter den kvindelige ansøgers forklaring endvidere til grund, at myndighederne også efter ægtefællens udrejse forsøgte at finde frem til ham, og at den chikane, som i forbindelse hermed blev udøvet overfor både hendes egen og hendes svigerfamilie, havde været årsagen til, at hun selv udrejste. Nævnet fandt på denne baggrund ikke, at det med den fornødne sikkerhed kunne udelukkes, at ansøgerne ville risikere forfølgelse ved en eventuel tilbagevenden til den myndighedskontrollerede del af Irak. For så vidt angik spørgsmålet om, hvorvidt ansøgerne kunne henvises til at tage ophold i det nordlige Irak, fandt nævnet ikke, at det ud fra de foreliggende oplysninger kunne lægges til grund, at ansøgerne havde en sådan tilknytning til det nordlige Irak, at de med rimelighed kunne henvises til at tage ophold der. BR11/161

Nævnet **stadfæstede** den **24. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1979. Indrejst i maj 2001. Det fremgik af sagen, at alle borgere i det sydlige Irak deltog i Intifadaen mod regi-

met i Irak, og ansøgers fader og onkler deltog således også i Intifadaen. Alle familiemedlemmerne blev truet med fængsling og med døden, hvorfor de alle valgte at udrejse og søge asyl i henholdsvis Danmark og Sverige. Ansøger havde ikke aftjent værnepligt, og efter sin udrejse fra Irak var han blevet meldt ud af universitetet, hvilket betød, at han i Irak blev betragtet som værende rejst og udeblevet fra sin militærtjeneste. Ved en eventuel tilbagevenden til Irak frygtede han fængsling og militærtræning. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge til grund, at ansøgerens pas var opnået på falsk grundlag. Ansøgeren havde først forklaret herom under mødet i nævnet, medens han tidligere havde forklaret såvel til asylansøgningsskemaet som til Udlændingestyrelsen, at han udrejste på ægte pas. Nævnet kunne herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren, som han først under mødet i nævnet havde forklaret, skulle risikere forfølgelse som følge af, at hans oldefader var gift med en iraner. Selv om ansøgeren ikke havde aftjent sin værnepligt, inden han udrejste, fandt nævnet ikke grundlag for at antage, at han af den grund risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7. Nævnet henviste herved til oplysningerne i fact-finding rapport af august 2002 om straf for værnepligtsunddragelse. Nævnet fandt endvidere, at ansøgeren måtte antages at kunne vende tilbage til hjemlandet uden at være risiko for asylbegrundende forfølgelse. BR11/162

Nævnet **stadfæstede** den **22. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1978. Indrejst i juli 2001. Det fremgik af sagen, at ansøgeren var etnisk keldaner og kristen af trosretning. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for at komme i myndighedernes søgelys som følge af asylbegrundende forhold. Efter ansøgerens forklaring for nævnet blev det lagt til grund, at han sammen med andre elever på gymnasiet i 1997 generelt var blevet opfordret til at melde sig til en milit. Det blev lagt til grund, at ansøgeren herefter i 1998 var blevet tilbageholdt af myndighederne i tre timer, hvorunder han ligeledes var blevet opfordret til at melde sig til den pågældende milit, der efter ansøgerens opfattelse havde været starten til Jerusalem-hæren. Efter de tre timer havde ansøgeren fået lov til at gå uden problemer og alene med besked om, at myndighederne senere ville rette henvendelse til ham om de nærmere omstændigheder om, hvor han skulle melde sig. Da myndighederne henvendte sig til ansøgeren i 1999 var han ikke hjemme, og han havde ikke siden haft henvendelser fra de irakiske myndigheder, uanset at han i det følgende år havde opholdt sig hos sin morbroder i Bagdad. Uanset om det blev lagt til grund, at de irakiske myndigheder opfattede situationen således, at ansøgeren havde unddraget sig enten den almindelige værnepligt eller tjeneste i Jerusalem-hæren, fandt nævnet ikke, at dette var asylbegrundende. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger om konsekvenserne af at unddrage sig

værnepligt - det være sig den almindelige værnepligt eller tjeneste i Jerusalemhæren – risikerede ansøgeren ikke en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig streng straf herfor. BR11/163

7.18.1.4 Etniske og religiøse forhold

Nævnet meddelte den **21. august 2002** opholdstilladelse (**K-Status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1946. Indrejst juli 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var turkmener fra det myndighedskontrollerede område i Irak. I overensstemmelse med ansøgerens forklaring blev det videre lagt til grund, at ansøgeren i 1998 blev anmodet om, at melde sig ind i Baath-partiet og fungere som spion, at melde sig til folkehæren, og endelig at familien skulle ændre navn mv. til noget arabisk. Det blev endvidere lagt til grund, at ansøgeren nægtede dette, og at han og familien herefter blev udsat for en mere konkret og vedvarende forfølgelse fra myndighedernes side. Denne forfølgelse udmøntede sig blandt andet i, at datteren i 1998-1999 ikke kunne få lægehjælp, hvilket medførte, at hun døde i begyndelsen af 2000, at ansøgeren blev nægtet forlængelse af sit lejemål i forretningen, således at han i 2000 måtte afhænde denne, at ansøgeren i perioden fra 1998-2001 med to til tre ugers mellemrum blev kaldt til forhør hos myndighederne og herunder truet på livet, at ansøgeren i begyndelsen af 2001 så sig nødsaget til at sælge familiens hus, og endelig at ansøgeren i juni 2001 af en bekendt fik oplyst, at han nu stod på en arrestationsliste. Endelig havde ansøgeren på det seneste forklaret, at han for nylig telefonisk havde fået oplyst, at hans søn på 16 år havde været forsvundet de seneste tre til fire måneder, og at dette formentlig havde forbindelse med myndighedernes forfølgelse af familien. Det var på denne baggrund nævnets vurdering, at ansøgeren og hans nærmeste familie havde været forfulgt af de irakiske myndigheder i et sådant omfang og med en sådan intensitet, at det ikke kunne kræves, at ansøgeren skulle vende tilbage til Irak, da det ikke kunne afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak på grund af sin etnicitet ville være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse. BR11/164

Nævnet **stadfæstede** den **17. september 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1965. Indrejst i februar 2000. Det fremgik af sagen, at ansøgeren var etnisk kurder. Det fremgik videre af sagen, at ansøgerens familie havde fået et brev fra Indenrigsministeriet om, at de skulle fraflytte deres hjem, så myndighederne kunne få rådighed over området. Familien blev henvist til at tage ophold i Nordirak. På baggrund af dette brev valgte ansøgeren at udrejse med sin familie. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren kom fra det myndighedskontrollerede område, fandt nævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren, der ikke havde udøvet politiske aktiviteter af nogen art, ved en tilbagevenden

til Irak ville risikere at blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet fandt ikke at kunne tillægge et fremlagt dokument nogen afgørende vægt. Dokumentet fremstod som en utydelig kopi, og ansøgeren havde ikke kunnet afgive en overbevisende forklaring om, hvad konsekvenserne ville være af, at han ikke flyttede. Nævnet lagde endvidere vægt på, at dokumentet ikke indeholdt nogen tidsfrist, og at de irakiske myndigheder også i 1980'erne forsøgte at få ansøgeren og hans familie til at flytte, men at der ikke var sket ansøgeren noget. BR11/165

Nævnet **stadfæstede** den **3. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1946. Indrejst i august 2001. Det fremgik af sagen, at ansøgeren, der tilhørte det mandæiske mindretal, efter bevilliget pension åbnede en guldsmedebutik sammen med sin broder. I 1996 blev forretningen udsat for et røveri af tre uniformerede og maskerede mænd. Ansøgeren mente, at røveriet var sket på grund af ansøgerens religion. Ansøgeren blev i Danmark interviewet og fotograferet af en journalist, og ansøgerens broder blev efterfølgende indkaldt til afhøring i Irak hos sikkerhedstjenesten, der var bekendt med, at ansøgeren var asylansøger i Danmark. **Flygtningegenævnet** kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgerens religiøse forhold kunne efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke i sig selv antages at medføre, at ansøgeren ville blive udsat for forfølgelse fra de irakiske myndigheders side. De af ansøgeren omtalte chikanerier, som han og familien havde været udsat for, fandtes ikke at være af en sådan karakter og intensitet, at de kunne anses for at udgøre en asylbegrundende forfølgelse. Ansøgeren havde ikke sandsynliggjort, at de irakiske myndigheder ikke havde ydet ham den fornødne bistand i forbindelse med røveriet. Nævnet måtte endvidere anse ansøgerens udrejse for at være legal. Nævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede forfølgelse fra de irakiske myndigheder, jf. udlændingelovens § 7. Det blev i den forbindelse bemærket, at den omstændighed, at ansøgeren var blevet omtalt i en avisartikel i Danmark, ikke kunne bevirke nogen ændret vurdering. BR11/166

Nævnet **stadfæstede** den **15. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1967. Indrejst november 2001. Ansøgeren var etnisk turkmener. På grund af sin etnicitet blev ansøgeren i hjemlandet chikaneret af de irakiske myndigheder, ligesom ansøgeren og hendes familie for år tilbage blev tvangsforflyttet. Ansøgeren havde som etnisk turkmener ingen rettigheder i Irak. Ansøgeren havde ikke haft arbejde, idet hun som etnisk turkmener blev nægtet arbejde af de irakiske myndigheder. Ansøgeren oplyste, at hun som kvinde og etnisk turkmener ingen rettigheder havde i henhold til at indgå egne bindende aftaler. Såfremt hun over for myn-

dighederne gav afkald på sin etnicitet og påtog sig en arabisk etnicitet i stedet, ville hun kunne generhverve sine rettigheder. Ansøgeren havde angivet, at hendes udrejse fra hjemlandet skyldtes generelle chikanerier som følge af hendes turkmenske baggrund samt behov for lægehjælp til en af hendes døtre. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde angivet, at hendes udrejse fra hjemlandet skyldtes generelle chikanerier som følge af hendes turkmenske baggrund samt behov for lægehjælp til en af hendes døtre. Nævnet bemærkede, at de generelle forhold for turkmenere i Irak ikke kunne begrunde asyl. Der forelå ikke omstændigheder, som gjorde det antageligt, at ansøgeren havde været udsat for chikane af et omfang eller en intensitet, som var omfattet af udlændingelovens § 7. Det bemærkedes, at ansøgerens oplysninger om, at ægtefællen efter ansøgerens udrejse var blevet arresteret, var upræcise og ikke nærmere underbygget. Nævnet bemærkede endelig, at oplysningerne om datterens sygdom, sygdomsforløbet i Irak og behovet for lægehjælp ikke kunne begrunde asyl. Nævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren forud for udreisen havde været udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, og fandt heller ikke, at ansøgeren ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR11/167

Nævnet meddelte den **13. november 2002** opholdstilladelse (**K-Status**) til et ægtepar fra Irak, begge født i 1951. Indrejst i september 2001. Det fremgik af sagen, at ansøgerne var etniske kurdere. Det fremgik endvidere af sagen, at familien boede i Kuwait frem til befrielsen af Kuwait, hvor alle irakere blev fyret og returneret til Irak. Familien købte en villa i Bagdad, hvor familien boede frem til 30. november 1996, hvor myndighederne tvangsforflyttede dem til Al-Hilla, idet den mandlige ansøger blev beskyldt for at være spion for Kuwait. Familien boede reelt ikke i Al-Hilla, idet de ikke kunne få bolig der, men rejste tilbage til Bagdad, hvor de herefter boede i skjul hos venner og bekendte. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgernes forklaringer til grund. Nævnet kunne således lægge til grund, at den mandlige ansøger både før og efter tvangsforflytningen til Al-Hilla, hvor de ikke kunne opholde sig, havde haft talrige konfrontationer med myndighederne i Bagdad, og at de i hele perioden havde måttet betale bestikkelse til myndighederne for at undgå videre forfølgelse. Under hensyn hertil og til at ansøgernes søn og den mandlige ansøgers brødre var udrejst af politiske årsager, og at dette var årsagen til udvisningen til Al-Hilla, kunne nævnet ikke afvise, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Irak ville risikere en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR11/168

Nævnet **stadfæstede** den **17. december 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født 1954. Indrejst i april 2001.

Flygtningenævnet udtalte, at ansøgeren havde påberåbt sig, at han og hans familie havde været udsat for chikane og diskrimination som følge af, at de var sabæere. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hans religiøse tilhørsforhold havde medført chikane og diskrimination af et sådant omfang eller en sådan intensitet, at det kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet lagde ved vurderingen vægt på, at den påberåbte chikane over for ansøgeren og hans familie havde været af generel karakter og ikke havde udmøntet sig i konkrete overgreb mod ansøgeren eller hans hustru og børn. Det bemærkedes endvidere, at ansøgeren efter sin forklaring var statsansat indtil 1996, på hvilket tidspunkt hans ansættelse ophørte som følge af sygdom. Nævnet fandt heller ikke, at der efter de foreliggende baggrundsplysninger var grundlag for at antage, at sabæere var udsat for forfølgelse eller diskrimination af et sådant omfang, at tilhørsforholdet i sig selv kunne begrunde asyl. Ansøgeren havde endvidere påberåbt sig, at hans søn var blevet udsat for pres med hensyn til rekruttering til Saddams løveunger, og at ansøgeren i den anledning var blevet tilskrevet af sikkerhedstjenesten. Nævnet fandt, at de angivne rekrutteringsforsøg måtte betragtes som led i mere generelle opfordringer til indmeldelse i regeringsloyale bevægelser, og at de ikke havde haft en sådan konkret karakter, at der var tale om en asylbegrundende tvangsrekruttering. Det forhold, at ansøgeren havde været tilbageholdt i 1978 og 1990, begge gange i en måned, fandtes ikke nu at kunne begrunde asyl. Nævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren forud for udrejsen havde været udsat for en konkret og individuel forfølgelse, der var omfattet af Udlændingelovens § 7, og fandt heller ikke, at ansøgeren havde et sådant udestående med irakiske myndigheder, at han ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR11/169

7.18.1.5 Shiamuslimere

Nævnet meddelte den **11. oktober 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1972. Indrejst i september 2001. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund om, at han i forbindelse med en fredagsbøn efter Ayatollah Al-Sadrs henrettelse blev tilbageholdt i tre dage af politiet og i den forbindelse blev registreret ved navn og bopæl. Nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren havde været med i en gruppe på seks personer, der havde uddelt forbudt materiale, herunder kassettebånd med prædikener og taler af Ayatollah Al-Sadr. Endelig blev det lagt til grund, at en af ansøgerens venner, der ligeledes var med i gruppen, i maj 2001 var blevet anholdt af det irakiske politi, mens han var i besiddelse af noget af det forbudte materiale, og at ansøgerens bopæl kort tid derefter blev ransaget af myndighederne. På denne baggrund fandt nævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til

Irak ville være i en sådan risiko for forfølgelse, at det ikke burde kræves, at han vendte tilbage. BR11/170

Nævnet meddelte den **18. oktober 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1945. Indrejst i juli 2001. Det fremgik af sagen, at ansøgeren efter sin faders død i 1976 førte faderens tradition videre, som bestod i at samle folk på ansøgerens bopæl og læse op af koranen en gang om måneden. Gruppen blev flere gange chikaneret af politiet, der mødte op og anholdt dem og førte dem til ukendt sted. De blev slået og tilbageholdt i en tid, hvorefter de blev løsladt mod betaling af kaution. Dette gentog sig hvert år. Den 19. februar 1999 blev Ayatollah Mohammad Sadiq Al-Sadr skudt ned ved et attentat. Ansøgeren var efterfølgende med til at arrangere et møde herom. Politiet kom og anholdt deltagerne i mødet. De blev slået og var tilbageholdt i ti dage, hvorefter de blev løsladt mod kaution. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var shiamuslim fra den myndighedskontrollerede del af Irak og fungerede som religiøst samlingspunkt i sin hjemby. Ansøgeren havde forklaret meget udbyggende, og nævnet kunne ikke fæste lid til hele forklaringen, som den fremstod for nævnet. Imidlertid fandt nævnet ikke at kunne forkaste det væsentlige i ansøgerens forklaring, som den fremgik af asylansøgningskemaet. På den baggrund fandt nævnet, at ansøgeren havde været således i myndighedernes søgelys, og at det ikke kunne afvises, at han ville risikere forfølgelse på grund af sine religiøst-politiske synspunkter og aktiviteter, hvis han vendte tilbage. BR11/171

Nævnet **stadfæstede** den **20. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1967. Indrejst i oktober 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var shiamuslim fra Basra, at han ikke havde været medlem af nogen politisk eller religiøs organisation, at han i april 1999 var menig deltager i en større demonstration efter drabet på Ayatollah Al-Sadr, at han efterfølgende blev fængslet i tre måneder af myndighederne, og at han blev løsladt mod bestikkelse. Fængslingen af ansøgeren måtte efter det foreliggende antages at have været af generel karakter. Der var ikke holdepunkter for at antage, at myndighederne havde haft konkret mistanke til ansøgeren. Nævnet lagde herved vægt på, at mange andre i området var blevet tilbageholdt på samme måde, at ansøgeren var blevet udspurgt generelt, og at han var blevet løsladt. Endvidere blev det tillagt vægt, at de af ansøgeren oplyste tilbageholdelser alle havde været kortvarige, og at ansøgeren hver gang blev løsladt uden problemer. Hertil kom, at ansøgeren havde forklaret opræcst om hyppighed og længde af tilbageholdelserne, ligesom ansøgeren ikke havde været udsat for fysisk overlast. Det kunne derfor ikke antages, at ansøgeren havde været udsat for chikane af et sådant omfang og intensitet, at det kunne

sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse, ligesom det heller ikke kunne antages, at ansøgeren skulle være blevet pålagt særlige restriktioner. Det blev herved videre tillagt vægt, at ansøgeren forud fra udrej-sen uden problemer havde været i stand til at afhænde sit hus og sin forretning. BR11/172

7.18.2 Tilknytning til det nordlige Irak

Siden 1998 har Flygtningenævnet blandt andet på baggrund af et notat fra UN-HCR vurderet situationen i det nordlige Irak/sikkerhedszonen som så stabil, at der er mulighed for at opnå beskyttelse inden for området. Flygtningenævnet har i beretningsperioden behandlet en række sager, hvor ansøgeren havde tilknytning til det nordlige Irak. Det har dels været sager, hvor ansøgeren stammede fra den myndighedskontrollerede del af Irak, men havde en tilknytning til det nordlige Irak, dels sager hvor ansøgeren stammede fra det nordlige Irak.

Som eksempler på sådanne sager kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **15. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1982. Indrejst i september 2000. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren var etnisk kurder, der var født og opvokset i Nordirak. Ansøgeren havde aldrig været politisk aktiv. Ansøgeren havde været til afhøring nogle gange af nogle timers varighed hos KDP, som ville vide, hvor ansøgerens fader opholdt sig. Ansøgeren blev i det ene tilfælde slået og i øvrigt opfordret til at samarbejde med KDP. Ansøgeren flyttede derfor med sin moder og søskende til en morbroder i Mosul, hvorfra de udrejste til Danmark via Nordirak. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren havde været personligt forfulgt, jf. udlændingelovens § 7. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt heller ikke, at der var grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nordirak risikerede asylbegrundende forfølgelse. Den omstændighed, at ansøgeren havde psykiske problemer, kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR11/173

Nævnet **stadfæstede** den **6. maj 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1976. Indrejst i december 1999. **Flygtningenævnet** anså det for tvivlsomt, hvorvidt ansøgeren var eftersøgt i den myndighedskontrollerede del af Irak som følge af militærunddragelse. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren efter det oplyste havde opholdt sig i det myndighedskontrollerede område i cirka tre år uden at blive tilbageholdt. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren var etnisk kurder og født og opvokset i

Khosaba, der var beliggende i umiddelbar nærhed af det KDP-kontrollerede Irak. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i det nordlige Irak. Flertallet lagde vægt på, at ansøgeren, der ikke havde noget udestående med de kurdiske myndigheder, var opvokset få kilometer fra grænsen til det kurdisk kontrollerede område og talte bahdini. Flertallet fandt, at ansøgeren måtte antages at kunne begå sig i området. Oplysningerne i rapporten fra Udlændingestyrelsens fact-finding mission til Irak, juni 2002, hvoraf det blandt andet fremgik, at kurdiske irakere frit kunne rejse frem og tilbage mellem det myndighedskontrollerede og det kurdisk kontrollerede Irak, indgik i flertallets vurdering. Herefter fandt flertallet, at ansøgeren kunne tage ophold i det nordlige Irak uden at risikere at blive udsat for forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. BR11/174

Nævnet **stadfæstede** den **14. juni 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1974. Indrejst i august 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde forklaret, at hendes forældre på bopælen, hvor ansøgeren også boede, var blevet opsøgt af myndighederne gennem mange år, og at forældrene var blevet medtaget til afhøring senest ti dage før ansøgerens udrejse. Myndighederne havde ønsket at få at vide, hvor de øvrige familiemedlemmer opholdt sig, men forældrene havde oplyst, at de ikke havde kendskab til de øvrige familiemedlemmers opholdssted. Nævnet fandt det ikke umiddelbart sandsynligt, at myndighederne - efter forklaringen resultatløst gennem mange år - vedholdende havde opsøgt familien for at få oplysning om familiemedlemmers opholdssted. Uanset om det imidlertid blev lagt til grund, at ansøgerens familie havde været i myndighedernes søgelys på en sådan måde, at ansøgeren kunne have et beskyttelsesbehov i forhold til den myndighedskontrollerede del af Irak, fandt et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at hun i så fald kunne henvises til at tage ophold i den nordlige del af Irak. Flertallet lagde herved lagt vægt på, at ansøgeren var kurder, og at hun talte sorani-kurdisk, samt at hun havde studeret og boet i Nordirak i fire år fra 1991/92 til 1995/96. Det bemærkedes yderligere, at ansøgeren var udrejst gennem Nordirak. Flertallet fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke, at det forhold, at ansøgeren ikke havde familie i Nordirak og derfor henvises til at tage ophold i Nordirak som enlig kvinde, i sig selv kunne begrunde en anden vurdering. Flertallet lagde i den forbindelse blandt andet lagt vægt på oplysningerne i British Home Office, Country Assessment - Iraq fra oktober 2001 om, at der i de kurdiske områder af Irak var en relativt høj procentdel enlige kvinder som følge af, at mange kurdiske mænd var forsvundet. Flertallet fandt således ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR11/175

Nævnet **stadfæstede** den **14. juni 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1977. Indrejst i august 1999. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren under nævnsmødet havde forklaret, at han havde været tilbageholdt to gange af KDP i 1997 og 1999 på grund af mistanke om tilhørsforhold til det kurdiske kommunistparti samt om deltagelse i en voldelig konflikt i efteråret 1997. Ansøgeren havde endvidere under nævnsmødet forklaret, at kommunistpartiet arrangerede ansøgerens udrejse. Nævnet kunne ikke lægge ansøgerens nye forklaring til grund. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke tidligere under sagen havde forklaret om de nævnte forhold, idet han tværtimod til Udlændingestyrelsen havde angivet, at han ikke havde været tilbageholdt eller anholdt. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren på overbevisende måde havde kunnet begrunde, hvorfor han ikke tidligere havde forklaret herom. Nævnet kunne således alene lægge ansøgerens oprindelige forklaring til grund, herunder forklaringen under samtalen med Udlændingestyrelsen. Nævnet lagde til grund, at ansøgerens to brødre var blevet dræbt i henholdsvis 1983/84 og 1986. Uanset om det blev lagt til grund, at drabene var blevet begået af højtstående KDP eller PUK-medlemmer, fandtes dette ikke nu at kunne begrunde asyl. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren havde kunnet opholde sig i området uden problemer fra 1991 til udrejsen i 1999. Nævnet fandt således ikke, at ansøgeren forud for udrejsen havde været udsat for en konkret og individuel forfølgelse, eller at ansøgeren ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ansøgeren opfyldt derfor ikke betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR11/176

Nævnet meddelte den **8. oktober 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1977. Indrejst i april 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset at ansøgerens forklaring på visse punkter og til en vis grad forekom mindre sandsynlig, fandt nævnet dog ikke tilstrækkeligt grundlag for at afvise ansøgerens forklaring. Nævnet lagde derfor til grund, at ansøgeren havde været fængslet af PUK i fire måneder, og at ansøgeren var flygtet fra fængslet. Ansøgeren kunne derfor ikke henvises til at tage ophold i PUK kontrolleret område, og nævnet fandt det betænkeligt at antage, at ansøgeren ville kunne opnå den fornødne beskyttelse i KDP kontrolleret område. Ansøgeren kunne derfor ikke henvises til på ny at tage ophold i Nordirak. BR11/177

7.19 Iran

7.19.1 Politiske forhold generelt

38 tilladelser

115 stadfæstelser

Flygtningenævnet **meddelte** den **27. februar 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1971. Indrejst i august 2000. Ansøgeren og hans familie blev i Iran chikaneret på grund af familiens modstand mod det

iranske styre. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ansøgerens forklaring for nævnet til grund. Det blev således lagt til grund, at ansøgeren var etnisk kurder fra Iran og sunni muslim, at ansøgerens familie i mange år havde været chikaneret og forfulgt af de iranske myndigheder, og at ansøgeren blandt andet som følge heraf flyttede fra Saqez i Iran i 1993 til den nordlig del af Irak. Ansøgeren boede herefter i den nordlige del af Irak fra 1993 til sin udrejse i 2000, hvor han flygtede på grund af problemer i Irak. Da ansøgeren ikke turde flytte tilbage til Iran, flygtede han til Danmark. Det blev videre lagt til grund, at ansøgeren i perioden fra 1993 til 1996 havde været aktivt medlem af Komelah, og at han fra 1996 til sin udrejse havde været aktivt medlem af Irans Kommunistiske Parti (WPI). Flertallet lagde videre til grund, at ansøgerens far flere gange havde været tilbageholdt af de iranske myndigheder – i nogle tilfælde i flere uger - på grund af de iranske myndigheders ønske om at få fat i ansøgeren og dennes broder, der var politisk flygtning i New Zealand. I den forbindelse blev det videre lagt til grund, at faderen i 1997/1998 havde været udsat for fysiske overgreb. Det var på denne baggrund flertallets vurdering, at ansøgeren var kommet så meget i de iranske myndigheders søgelys, at det ikke kunne afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerede at blive tilbageholdt af myndighederne og herunder udsat for en forfølgelse grundet sine politiske aktiviteter. BR11/178

Nævnet **stadfæstede den 29. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1952. Indrejst i februar 2001. Ansøgeren havde oplyst, at han havde været politisk aktiv for Tudeh-partiet. **Flygtningenævnet** kunne lægge til grund, at ansøgeren havde været aktivt medlem af Tudeh-partiet fra 1979-1982. Ansøgeren havde oplyst, at han genoptog sine politiske aktiviteter i 1997, idet han søgte at påvirke Lærerforeningens aktiviteter i hjembyen Gachsaran. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren trods grundig og gentagen udspørgning ikke på overbevisende måde havde kunnet redegøre for sine aktiviteter. Han havde således forklaret upræcist og generelt om sine forhold uden nærmere at kunne konkretisere de aktiviteter, der skulle være belastende for ham. Ansøgeren havde som sit asylmotiv særligt henvist til, at det var hans rådgivning, der var årsag til demonstrationen i marts 2000 i Gachsaran, der endte med uroligheder og førte til, at mere end 200 personer blev anholdt, herunder bestyrelsesmedlemmer for Lærerforeningen. Ansøgeren deltog ikke i selve demonstrationen, som han overværede på afstand. Ansøgeren havde forklaret, at han blev advaret af sin ægtefælles fætter, der var ansat i et fængsel, om at han risikerede anholdelse, idet han skulle være blevet angivet. Ansøgeren udrejste i eget navn og angiveligt mod bestikelse. På den ovennævnte baggrund fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke på overbevisende måde havde sandsynliggjort, at han havde haft en sådan

politisk profilering og afgørende indflydelse på Lærerforeningens aktiviteter, at der var tilstrækkelig grundlag for at antage, at han var asylretligt forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til Iran risikerede at komme i myndighedernes søgelys på en asylbegrundende måde. BR11/179

Nævnet **meddelte** den **1. november 2002** opholdstilladelse (**k-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1972. Indrejst i juli 2001. **Flygtningenævnet** kunne i det hele lægge ansøgerens forklaring til grund. Det lagdes således til grund, at ansøgerens fader, ansøgeren selv og alle hans brødre havde været medlemmer af Sazaman Cherikahaya Fedayan Iran Khalq Aqgaliat eller denne organisations ungdomsafdeling. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgerens lillebroder blev dræbt af de iranske myndigheder som følge af sine aktiviteter for organisationen. Det lagdes endelig til grund, at ansøgeren siden 1988 havde kæmpet som partisan for organisationen, og at han siden 1990/1991 havde opholdt sig i den kurdiske del af det nordlige Irak i det PUK-kontrollerede område. Ansøgeren havde været aktiv modstander af det iranske regime helt frem til sin udrejse. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren under de ovennævnte omstændigheder på tilstrækkelig vis havde sandsynliggjort, at de iranske myndigheder havde kendskab til hans aktiviteter. Ansøgeren ville derfor ved en tilbagevenden til Iran være i risiko for at blive udsat for forfølgelse fra de iranske myndigheders side. BR11/180

Nævnet **stadsfæstede** den **26. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1969. Indrejst i august 2001. Ansøgeren havde forklaret, at han fra 1990 til 2001 havde været menigt medlem af en monarkistisk organisation. Ansøgeren uddelte aviser og billeder, ligesom han afslørede præstestyrets aktiviteter. I 1990 og 1993 blev ansøgeren anholdt. Han blev udsat for vold og afhørt omkring sine aktiviteter. Ansøgeren blev registreret som monarkist af myndighederne. **Flygtningenævnet** fandt efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaringer ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren ved udrejsen af hjemlandet var asylbegrundende forfulgt, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko for forfølgelse. Flygtningenævnet lagde i denne forbindelse vægt på, at de foreliggende oplysninger om overgreb mod ansøgeren - delvist som følge af hans tilknytning til et monarkistisk parti - lå langt tilbage i tiden. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring under samtalen med Udlændingestyrelsen og under nævnbehandlingen om, at ansøgeren i et vist omfang havde arbejdet for efterretningstjenesten. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han som følge af dette arbejde kombineret med, at han udrejste af hjemlandet, ville være i risiko for asylbegrundende overgreb ved sin tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet

lagde i denne forbindelse vægt på, at han var udrejst legalt på eget ægte pas alene med henblik på at besøge sin herboende broder, og at han først havde søgt asyl i forbindelse med, at hans besøgsvisum udløb. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at han så sent som under nævnsbehandlingen havde forklaret divergerende om, hvorvidt der havde været henvendelser på hans bopæl, idet hans ægtefælle ikke havde omtalt sådanne henvendelser. BR11/181

Nævnet **meddelte** den **28. november 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1973. Indrejst i december 2000. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde således sympatiseret med Cherikhaye Fadaiye Khalgh og udført visse aktiviteter for organisationen. Ansøgeren blev identificeret under en demonstration den 22. november 2000, og der blev efterfølgende rettet henvendelse på bopælen med henblik på anholdelse af ansøgeren, ligesom der blev foretaget ransagning på bopælen, hvor der blev fundet oppositionsmateriale. Ansøgerens familie blev kortvarigt anholdt med henblik på at skaffe oplysninger om ansøgerens opholdssted. Ansøgeren havde endvidere haft kontakt til højststående medlemmer i organisationens eksilgruppe. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder ikke med tilstrækkelig sikkerhed at kunne udelukke, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgerens udrejse, der var arrangeret af organisationen, skete udenom grænsekontrollen. Flygtningenævnet kunne under de foreliggende omstændigheder ikke lægge afgørende vægt på, at de fremlagte tilsigelser næppe kunne antages at være ægte. Det bemærkedes herved, at ansøgeren ikke havde været tilstede i forbindelse med modtagelsen af tilsigelserne i hjemlandet. BR11/182

7.19.2 Deltagelse i demonstrationer

Nævnet meddelte den **8. februar 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1972. Indrejst i september 1999. Ansøgeren var etnisk kurder og havde været medlem af det politiske parti KDPI, der kæmpede imod uretmæssigheder i forhold til det kurdiske folk. Ansøgerens fader var en af lederne i et parti, der var imod præstestyret. Han blev omkring 1980 dræbt af præstestyret. Ansøgerens broder, hans fætter og hans kusine var også aktive i kampen for kurdernes rettigheder. I 1986 blev ansøgerens broder idømt 6 års fængsel af politiske årsager. Ansøgeren deltog i 1999 og 2000 i studenterurolighederne, og i 1999 blev ansøgeren udsat for voldsomme fysiske overgreb fra politiets side i forbindelse med en anholdelse. I forbindelse med demonstrationen i år 2000 var ansøgeren med til sammen med 3 andre at overfalde 4 myndighedspersoner, der filmede demonstrationen og demonstranterne. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens oplysninger om hans familiemæssige

baggrund til grund. Nævnet fandt imidlertid ikke, at det isoleret set havde ført til asylbegrundende forfølgelse af ansøgeren. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne lægge til grund, at ansøgeren havde deltaget i studenterdemonstrationen i 1999, og at det førte til, at han blev idømt en fængselsstraf. Flertallet fandt endvidere ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at han havde deltaget i studenterdemonstrationen i 2000, og at han i forbindelse dermed var kommet i myndighedernes søgelys på grund af deltagelse i angreb på efterretningsagenter. På den baggrund fandt flertallet, at ansøgeren tilstrækkeligt havde sandsynliggjort, at han ved udrejsen af Iran var og ved en eventuel tilbagevenden til Iran ville være i en sådan risiko for forfølgelse, også af politiske grunde, at han opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk.1. BR11/183

Nævnet **stadfæstede** den **2. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1985. Indrejst i oktober 2001. Ansøgeren havde oplyst, at hans forældre var meget religiøse, og de ønskede, at ansøgeren skulle rejse til Afghanistan. I forbindelse med terrorhandlingen i USA den 11. september 2001 deltog ansøgeren i demonstrationer. Ansøgeren var modstander af det, der skete i USA. Ansøgeren havde også deltaget i nogle fodbold demonstrationer. Under demonstrationerne blev der filmet. Det var ansøgerens opfattelse, at han var eftersøgt som følge af sin deltagelse i demonstrationer. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren i Iran havde været til stede, hvor der havde været optøjer i gaden, bl.a. efter VM-kvalifikationskampen, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren skulle blive udsat for en asylbegrundende forfølgelse. Nævnet lagde vægt på, at der havde været tale om en ikke-profileret deltagelse. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om, at han var blevet filmet under optøjerne, til grund. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren ikke havde oplyst herom ved indrejsen og i skemaet. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at ansøgeren var udrejst legalt på eget pas. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren var kommet i modsætningsforhold til sine forældre som følge af, at forældrene var stærkt religiøse og ønskede at sende ansøgeren i "hellig krig", fandt nævnet ikke, at der var tale om forhold af asylbegrundende karakter. Nævnet lagde vægt på, at der ikke sås at foreligge nogen konkret udmøntning af faderens planer, og at ansøgeren ved hjælp af sin fader havde fået udstedt pas og ansøgt om visum. BR11/184

7.19.3 Sur place

Nævnet **stadfæstede** den **22. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1961. Indrejst i november

1999. Ansøgeren havde oplyst, at han i 1980 blev anholdt af myndighederne og udsat for tortur grundet et udestående med sin farbroder. Ansøgeren meldte sig til militæret og blev sendt til fronten under krigen mellem Iran og Irak, men han deserterede efter fire måneder. I 1994 forsøgte ansøgeren at udrejse, men blev anholdt. I 1996 havde ansøgeren begrænsede aktiviteter for Mojahedin. Under en ransagning i et træningscenter, som ansøgeren benyttede, blev der fundet belastende materiale, og ansøgeren blev beskyldt for at have forbindelse hertil. I 1998 rejste ansøgeren til Tyskland og søgte asyl. Han fik afslag og blev sendt tilbage til Iran. Ved indrejsen blev ansøgeren anholdt og fængslet. Han blev afhørt omkring sine aktiviteter i Tyskland og udsat for tortur, i hvilken forbindelse han tilstod at have samarbejde med oppositionen i udlandet. Efter nogen tids tilbageholdelse fik ansøgeren udgang fra fængslet i to dage. Ansøgerens familie og bekendte havde i mellemtiden sørget for at få udstedt pas og visum til ansøgeren. Under opholdet i Danmark havde ansøgeren deltaget i tre demonstrationer i Europa, ligesom han havde skrevet en artikel til en avis, der blev trykt i London. **Flygtningenævnet** lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren havde forklaret divergerende om sine politiske aktiviteter for Mojahedin dels overfor de danske myndigheder, dels overfor de tyske myndigheder. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaringer til såvel de danske som de tyske myndigheder fandt Flygtningenævnet alene grundlag for at antage, at ansøgeren havde udført meget begrænsede aktiviteter for Mojahedin. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren efter sine egne oplysninger fik bevilget orlov fra den tilbageholdelse, som han var udsat for, efter at være blevet hjemsendt fra Tyskland. Flygtningenævnet lagde ligeledes vægt på, at ansøgeren efter sine egne oplysninger var udrejst i foråret 2001 via Mehrabat på et pas udstedt i ansøgerens eget navn. Ansøgeren kunne herefter ikke anses for at være asylbegrundende forfulgt, idet det fremgik af Udlændingestyrelsens rapport fra Fact Finding Mission af juni 2001, at udrejse via Mehrabat lufthavn kun er mulig, hvis der ikke er udestående problemer med de iranske myndigheder. De foreliggende oplysninger om ansøgerens eksilpolitiske aktiviteter, herunder hans deltagelse i en svensk demonstration og hans artikel i en avis, der udgives i London, gav ikke Flygtningenævnet tilstrækkeligt grundlag for at antage, at han herved havde eksponeret sig overfor de iranske myndigheder i asylbegrundende omfang. Efter en samlet vurdering af de oplysninger, der var fremkommet under såvel den danske som den tyske asylsagsbehandling, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR11/185

7.19.4 Konvertering

Nævnet **stadfæstede** den **2. januar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1957. Indrejst i maj 2000. Ansøgeren havde forklaret, at hun havde været aktiv for Mujahedin Khalq, og at hun havde indsamlet penge og uddelt løbesedler for organisationen. Visse af ansøgerens aktiviteter foregik på det hospital, hvor hun arbejdede som sekretær. På et tidspunkt fik ansøgeren at vide, at hendes aktiviteter var blevet afsløret, og hun udrejste til Norge, hvor hun søgte asyl. Under opholdet i Norge konverterede ansøgeren til kristendommen. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde til grund, at ansøgeren ikke havde været medlem af noget politisk parti, og at hun ikke havde udført aktiviteter, som havde profileret hende i forhold til myndighederne. Endvidere lagde flertallet vægt på, at ansøgeren efter sin egen forklaring ikke forud for udrejsen havde haft problemer med myndighederne, og at de aktiviteter for Mujahedin Khalq, som hun havde forklaret om, havde været af meget begrænset omfang. Flygtningenævnets flertal fandt det usandsynligt, at ansøgeren efter det foreliggende skulle være blevet betroet vigtige dokumenter for Mujahedin Khalq, ligesom hendes oplysninger om indsamlingen for bevægelsen forekom usandsynlige og konstruerede. Flertallet lagde herved vægt på, at hospitalet måtte antages at være velbevogtet, da højtstående personer benyttede det, ligesom ansøgerens uprofilerede stilling talte imod, at hun skulle opbevare vigtige dokumenter på stedet. Hertil kom, at ansøgeren havde forklaret upræcist om modtagelsen af dokumenterne. Det måtte videre antages, at det i almindelighed ikke var muligt at indsamle beløb uden at angive et konkret formål. Dernæst fandt flertallet, at ansøgeren havde forklaret upræcist med hensyn til, at myndighederne skulle være bekendt med hendes påståede aktiviteter, og hendes oplysninger om at være efterstræbt af myndighederne var alene baseret på antagelser. Endelig måtte det tillægges vægt, at ansøgeren havde forklaret upræcist om, hvorledes Ali kontaktede hende efter afsløringen, om hendes kontakt med Ali efter udrejsen, og om hvor hendes ID-papirer befandt sig. Hertil kom, at ansøgeren først til samtalereferatet havde oplyst om ransagningen på bopælen, samt forklaret upræcist om, hvornår hun blev bekendt hermed. Flygtningenævnets flertal forkastede derfor ansøgerens forklaring om de påberåbte aktiviteter for Mujahedin Khalq og om myndighedernes efterstræbelse af hende. Med hensyn til den for Flygtningenævnet påberåbte konvertering lagde Flygtningenævnets flertal vægt på, at ansøgeren ikke særligt havde redegjort for konverteringen og betydningen af denne i forbindelse med Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Hertil kom, at konverteringen først skete efter afslaget på ansøgning om asyl i første instans i Norge. Da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet havde været i stand til at sandsynliggøre, at den var baseret på en reel religiøs overbevisning,

fundtes konverteringen heller ikke efter det foreliggende at kunne begrunde asyl. BR11/186

Flygtningenævnet meddelte den **8. april 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1970. Indrejst i maj 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren inden udrejsen besluttede at konvertere til kristendommen, og at han efter indrejsen i Danmark var blevet døbt og optaget i pinsemenigheden. Nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren inden udrejsen drøftede kristendommen med venner i en slags studiekreds. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt på denne baggrund ikke at kunne forkaste ansøgerens forklaring om, at et medlem af studiekredsen var blevet anholdt, og at et andet medlem nu levede skjult, samt at myndighederne havde henvendt sig på ansøgerens bopæl og forretningsadresse og beslaglagt effekter, herunder bibler. Nævnets flertal fandt derfor, at der ikke kunne bortses fra, at ansøgerens overgang fra islam til kristendom var kommet til myndighedernes kendskab, og at han derfor ved en tilbagevenden ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR11/187

7.19.5 Familieretlige problemer

Nævnet **meddelte** den **7. januar 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1960, samt et barn. Indrejst i juni 2000. Ansøgeren havde oplyst, at hun blev udsat for vold i sit ægteskab, men hun turde ikke blive skilt af frygt for at miste sine børn. Ansøgerens ægtefælle ønskede, at ansøgerens datter skulle giftes med en mand, der var cirka 25 år ældre end datteren. Ansøgeren var modstander heraf, men hun turde ikke fastholde sin modstand mod ægteskabet. Cirka et år forud for udrejsen indledte ansøgeren et udenomsægteskabeligt forhold. Ansøgeren fik via den mand, hun havde et forhold til, udfærdiget en falsk kopi af ægtefællens identitetskort, isat et billede af en anden mand. På grundlag af det forfalskede identitetskort fik ansøgeren efterfølgende udstedt pas og visum. Under opholdet i Danmark modtog ansøgeren trusler fra ægtefællen, der havde beskyldt ansøgeren for utroskab og for at have kidnappet børnene. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder at hun havde begået ægteskabsbrud, og at hun var udrejst på grundlag af forfalskede dokumenter sammen med datteren og sønnen uden faderens tilladelse. Flygtningenævnets flertal kunne ikke med den fornødne sikkerhed afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf, fordi hun under de anførte omstændigheder var udrejst med børnene. Under hensyn hertil fandt et flertal af nævnet det betænkeligt at stille krav om, at ansøgeren skulle vende tilbage til Iran. BR11/188

Nævnet **stadfæstede** den **29. maj 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1969, samt et barn. Indrejst i april 2001. Ansøgeren havde oplyst, at hun allerede i 1989 indrejste i Danmark, hvor hun søgte asyl, men fik afslag. Ansøgeren rejste herefter til Belgien, hvor hun fik asyl. I 1992 rejste ansøgeren atter til Danmark, hvor hun blev gift med en herboende iraner. I 1995 rejste ansøgeren og ægtefællen tilbage til Iran. Det var meningen, at de blot skulle på ferie i Iran. Ved indrejsen blev ansøgeren anholdt. Hun blev idømt halvandet års udrejseforbud og blev nægtet arbejdstilladelse i fem år. Hendes pas blev taget fra hende. Ægtefællen ønskede ikke at rejse tilbage til Danmark. Ansøgeren kunne ikke søge skilsmisse, da hun frygtede for at miste forældremyndigheden over sin søn. **Flygtningenævnet** udtalte, at den omstændighed, at ansøgeren havde fået meddelt flygtningestatus i Belgien den 25. august 1992, ikke kunne medføre, at ansøgeren allerede af denne grund meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det lagdes til grund, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, og at hun ikke havde udført aktiviteter, der havde været egnet til at profilere hende i forhold til myndighederne. Tilbageholdelsen ved indrejsen i 1995 kunne ikke begrunde asyl. Der måtte efter det foreliggende antages at være gjort op med episoden, og ansøgeren havde ikke siden haft problemer med myndighederne. Hertil kom, at begivenheden lå tilbage i tiden. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren skulle være blevet udsat for overgreb i forbindelse med anholdelsen, da hun først havde oplyst herom under mødet i Flygtningenævnet. Endvidere måtte det tillægges vægt, at ansøgeren fik udstedt pas og fik sønnen indskrevet i passet, og at hun fik udstedt visum, og at hun udrejste legalt. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at de af ansøgeren oplyste ægteskabelige problemer var en privat konflikt, som heller ikke kunne begrunde asyl. På baggrund af det ovenfor anførte kunne Flygtningenævnets flertal ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko for forfølgelse, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/189

Nævnet **stadfæstede** den **30. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1970. Indrejst i september 2000. Ansøgeren havde oplyst, at hendes ægtefælle var stofmisbruger og udsatte hende for vold. Ansøgeren forsøgte at opnå skilsmisse, men ægtefællen ønskede ikke at medvirke hertil. Ansøgeren blev truet på livet af sin svigerfader, der var mullah. Under ansøgerens ophold i Danmark blev ansøgeren skilt fra ægtefællen med hjælp fra sin fader. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren aldrig havde været politisk aktiv, og hun havde aldrig været i myndighedernes søgelys. Hun udrejste legalt på ægte pas. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist

til sine uoverensstemmelser med den tidligere ægtefælle. Ansøgeren frygtede navnlig, at hendes tidligere ægtefælle ville forfølge hende, og at hun ikke kunne få myndighedernes beskyttelse på grund af den tidligere ægtefælles job som officer hos revolutionsgardisterne og svigerfaderens position blandt andet som mullah. Selvom ansøgerens forklaring lagdes til grund, fandt Flygtningenævnet imidlertid ikke, at dette var asylbegrundende forfølgelse og fandt, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod den tidligere ægtefælles eventuelle overgreb. Det bemærkedes, at ansøgerens forældre og seks søskende var i Teheran. BR11/190

Nævnet **stadfæstede** den **24. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1985. Indrejst i september/oktober 2001. Ansøgeren havde oplyst, at hendes moder i 2001 afgik ved døden. Efter moderens død blev ansøgerens fader narkoman, og han bragte tit andre narkomaner til bopælen som gæster. Ansøgerens fader bad ofte ansøgeren om at danse for gæsterne, ligesom gæsterne forsøgte at kysse ansøgeren og kom med tilbud om seksuelt samvær. Ansøgeren blev desuden udsat for vold fra faderen, der ønskede, at ansøgeren mod sit ønske skulle gifte sig med en af hans venner. Folk i nabolaget så skævt til ansøgeren, og hun modtog upassende tilbud fra mænd på gaden. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren efter moderens død i marts/april 2001 havde haft visse familieretlige problemer med faderen og hans venner, ligesom hun havde haft visse problemer med naboer og folk i kvarteret. Ansøgeren havde derimod ikke haft nogen problemer med myndighederne i Iran. Flygtningenævnet fandt ikke, at disse problemer havde haft et sådant omfang og karakter, at de kunne anses for asylbegrundende, jfr. udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgerens sociale forhold ved en tilbagevenden, herunder eventuelt manglende forsørgelsesgrundlag, kunne anses for asylbegrundende. BR11/191

7.19.6 Ægteskabsbrud - homoseksualitet

Nævnet **meddelte** den **10. april 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1971. Indrejst i februar 2000. Ansøgeren havde oplyst, at han var homoseksuel, og at han siden sin tidlige ungdom havde haft flere forhold til mænd, herunder længerevarende faste forhold. På et tidspunkt indledte ansøgeren et seksuelt forhold til en person ved navn Hamid. Hamid var 17 til 18 år gammel og søn af en gardist. Hamid havde afsløret forholdet over for sin fader, og ansøgerens bopæl blev herefter opsøgt og ransaget af efterretningstjenesten. Ansøgerens identifikationspapirer blev konfiskeret. Det blev oplyst, at der var givet ordre til at afhente ansøgeren ved magt, men ansøgerens familie fik ikke udleveret nogen dokumenter i den anledning. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, og at han var

homoseksuel. En tilbageholdelse i 1996 kunne ikke begrunde asyl. Dels var den af kortere varighed, dels blev der ikke foretaget yderligere overfor ansøgeren efter løsladelsen. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring og fremtræden for Flygtningenævnet ikke afvise, at ansøgeren havde haft et homoseksuel forhold til Hamid, der var mindreårig, som beskrevet af ansøgeren, ligesom flertallet heller ikke kunne afvise, at forholdet var kommet til myndighedernes kundskab. Udøvelse af homoseksuelle forhold i hjemlandet kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Selv om homoseksuelle forhold er ulovlige i Iran og belagt med straf helt op til dødsstraf, fremgik det af det foreliggende baggrundsmateriale, at myndighederne ikke aktivt forfulgte homoseksuelle, medmindre der forelå særlige omstændigheder. Da det ikke kunne afvises, at ansøgerens forhold var kommet til myndighedernes kundskab, og at myndighederne havde foretaget sagsskridt, kunne Flygtningenævnets flertal ikke bortse fra, at ansøgeren var kommet i myndighedernes søgelys på en sådan måde, at det ikke burde kræves, at han vendte tilbage til hjemlandet. BR11/192

Nævnet **stadfæstede** den **27. maj 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1948. Indrejst i april 2001. Ansøgeren havde oplyst, at hun i 1966 blev gift med en mand. I 1988 blev ægtefællen gift med en anden kvinde, og hun flyttede sammen med den ny ægtefælle. Cirka to år forud for udrejsen indledte ansøgeren en række forhold til andre mænd. Hun forsøgte at opnå skilsmisse, men ægtefællen ville ikke tillade dette. På et tidspunkt indledte ansøgeren et forhold til en mand, der støttede hende økonomisk. Den pågældende mand var på et tidspunkt på besøg hos ansøgeren, da en nabo tilkaldte myndighederne. Ansøgeren blev fængslet i tre måneder og udsat for vold. Hun blev stillet for en dommer flere gange, men hun fik at vide, at der ikke var vidner nok til at kunne idømme hende stening for utroskab. Sagen blev udsat med henblik på indhentelse af yderligere vidner. Ansøgeren søn stillede herefter kaution for ansøgerens løsladelse, og ansøgeren blev undergivet ugentlig meldepligt til retten. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** udtalte, at uanset om man godtog ansøgerens forklaring om, at hun havde været frihedsberøvet og sigtet for ægteskabsbrud, lagde flertallet til grund, at hun ikke af den grund risikerede en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf, hvis hun vendte tilbage til Iran. Flertallet lagde vægt på, at der efter ansøgerens egen forklaring ikke var fyldestgørende bevis i sagen, at hun efter sin forklaring var blevet løsladt mod kaution, hvilket ikke forekom troligt, hvis dommeren havde ment, at sagen kunne føre til domfældelse, at ansøgerens pas ikke blev inddraget, at hun til trods for påstået udrejseforbud havde kunnet passere kontrollen i Teherans lufthavn, samt at hun i Danmark, hvor hun besøgte en søster, først søgte asyl efter cirka en måned. Vedrørende

ansøgerens forklaring om, at ægtefællen havde truet med at dræbe hende, bemærkede nævnets flertal, at ansøgeren i givet fald måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. BR11/193

Nævnet **meddelte** den **11. september 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1967, samt et barn. Indrejst i juni 2001. Ansøgeren havde forklaret, at hun i 1991 blev gift, og at hun for cirka tre år siden blev anholdt i forbindelse med en fest. Hun blev beskyldt for at være i besiddelse af narkotika, at have drukket alkohol og at være ikklædt festtøj. Ansøgeren blev af en mullah idømt 80 piskeslag og tre måneders ubetinget fængsel. Mullahen sagde imidlertid til ansøgeren, at hun kunne slippe for straf, hvis hun indledte et seksuelt forhold til ham. Ansøgeren havde herefter et seksuelt forhold til mullahen i cirka to et halvt år. Ansøgeren følte sig presset til forholdet, da hun frygtede familiens og myndighedernes reaktion, hvis hun klagede over en mullah. Hun frygtede blandt andet for, at hendes barn ville blive taget fra hende. I november 2000 blev ansøgeren skilt fra ægtefællen, og hun fik forældremyndigheden over barnet. Under opholdet i Danmark havde ansøgeren modtaget telefontrusler fra den tidligere ægtefælle, der ville tage barnet fra ansøgeren, da han ikke havde accepteret, at ansøgeren tog barnet med til Danmark. Under opholdet i Danmark havde ansøgeren tillige indledt et udenoms-ægteskabeligt forhold til en herboende dansk statsborger af iransk afstamning. Den pågældende var gift med en iransk kvinde, der opholdt sig i Iran. Ansøgeren var gravid med den pågældende mand. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset at Flygtningenævnet ikke på alle punkter kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, fandt Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til Iran. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren var gravid og forventedes at få et barn med en mand, hun ikke var gift med. Når hensås til oplysningerne i et notat af 6. november 2001 fra Udenrigsministeriet, hvoraf blandet andet fremgik, at en kvinde i den pågældende situation i værste fald kunne straffes med stening, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren risikerede at blive udsat for en efter dansk retstradition uforholdsmæssig sanktion ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nævnet fandt, at ansøgeren herefter havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR11/194

7.20 Kasakhstan

Nævnet **stadfæstede** den **2. januar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kasakhstan, født i 1975. Indrejst i juni 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at efter den fremlagte fødselsattest lagde nævnet til grund, at ansøgeren var jøde. Flygtningenævnet lagde endvidere i det væsentlige ansøgerens forklaring om baggrunden til sin udrejse til grund. Efter de for

*0 tilladelser
11 stadfæstelser*

nævnet foreliggende baggrundsoplysninger foregik der ikke generel myndighedsunderstøttet forfølgelse af jøder i Kasakhstan. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at det overfald, som ansøgeren har været udsat for sammen med sin veninde, var af en sådan karakter, at det kunne begrunde asyl, selvom det angiveligt var begået af politifolk. Flertallet havde herved lagt nogen vægt på, at myndighederne havde indledt en undersøgelse af forholdet, der efter ansøgerens egen forklaring ikke var afsluttet. De øvrige overfald, som ansøgeren angiveligt havde været udsat for, fandtes ikke at have sammenhæng med ansøgerens etnicitet, men måtte anses for at være udslag af almindelig kriminalitet, og ansøgeren måtte således henvises til at søge myndighedernes beskyttelse herimod. BR11/195

Nævnet **stadfæstede** den **23. januar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kasakhstan, født i 1969 (M) og 1974 (K) samt to børn. Indrejst i juni 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger var etnisk ukrainer og den kvindelige ansøger etnisk moldaver. Flygtningenævnet lagde endvidere ansøgernes forklaringer til grund, hvorefter de den 1. juli 1998 blev overfaldet af seks civile mænd, hvor den mandlige ansøger blev slået og sparket og den kvindelige ansøger udsat for voldtægt og vold, og at ansøgerne anmeldte forholdet til politiet. Flygtningenævnet lagde endelig til grund, at ansøgerne som russisktalende havde været udsat for diskriminering og chikanerier fra den kasakhstanske befolkning, og at ansøgerne havde følt sig presset til at trække anmeldelsen tilbage på grund af trusler fra ukendte persons side. Flygtningenævnet fandt ikke, at det kunne lægges til grund, at der havde været tale om forhold eller chikanerier af en sådan karakter eller intensitet, at det kunne sidestilles med forfølgelse. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgerne efterfølgende havde boet i byen i to år inden udrejsen. Ansøgerne måtte i givet fald henvises til at søge myndighedernes beskyttelse og eventuelt klage til de overordnede myndigheder. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgerne risikerede en længere fængselsstraf ved en tilbagevenden på baggrund af ansøgernes ansøgning om asyl her i landet. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at tilbagevendte asylansøgere efter de for nævnet foreliggende baggrundsoplysninger ikke havde problemer i anledning af deres ansøgning om asyl. BR11/196

Nævnet **stadfæstede** den **16. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kasakhstan, født i 1962 (M) og 1965 (K), samt fire børn. Indrejst i januar 2002. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgernes forklaringer til grund i sagen. Det fulgte heraf, at begge ansøgerne havde været udsat for voldelige overfald og efterfølgende vidnetrusler, og at politiet havde efterforsket episoderne, men efter det oplyste henlagt sagerne,

muligvis af bevisnød. Det fulgte videre af ansøgernes forklaringer, at de bekendte sig til Jehovas Vidner. Nævnet fandt imidlertid ikke grundlag for at antage, at ansøgerne som følge heraf var asylbegrundende forfulgt ved udrej-sen eller ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en eventuel tilbageven-den til hjemlandet. Det forhold, at de ovennævnte overfald efter det oplyste havde baggrund i ansøgernes etnicitet som henholdsvis etnisk tysker og etnisk russer, gav ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgerne ikke ville kunne opnå den fornødne beskyttelse fra myndighederne. Efter ansøgernes forklaringer lagde Flygtningenævnet til grund, at de stedlige politimyndighe-der i videst muligt omfang havde efterforsket begivenhederne. Ansøgerne må- te henvises til at klage til overordnede myndigheder, såfremt de fandt, at efter- forskningen havde været mangelfuld. Det forhold, at ansøgerne og deres børn bekendte sig til Jehovas Vidner, var efter de foreliggende baggrundsoplysning-er ej heller i sig selv asylbegrundende. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at det fremgik af baggrundsoplysningerne, at Jehovas Vidner kun- ne få udsættelse med militærtjenesten under nærmere angivne betingelser. BR11/197

7.21 Kirgisistan

Nævnet **stadfæstede** den **4. februar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse ved- rørende et ægtepar fra Kirgisistan, begge født i 1978, samt et barn. **Flygtninge- nævnet** udtalte, at den chikane ansøgerne havde forklaret, at de som henholdsvis etnisk kazak og etnisk uighur havde været udsat for, havde ikke stammet fra myndighederne og havde ikke haft en sådan styrke og karakter, at den kunne betegnes som forfølgelse i asylretlig forstand. Nævnet lagde til grund, at den mandlige ansøger havde været indkaldt til værnepligt, men var udeblevet fra sessionen, især fordi han ikke ville risikere at komme i kamp mod oprørere i det sydlige Kirgisistan. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger om situationen i landet havde de konflikter, der havde været i 1999 og senere, imidlertid ikke haft et sådan omfang og en sådan karakter, at det kunne beteg- nes som en krigssituation eller kunne ligestilles hermed, og den mandlige ansøgers frygt i så henseende kunne derfor ikke berettige til asyl. Nævnet kunne endvidere ikke antage, at den mandlige ansøger skulle risikere en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf på grund af sin udeblivelse. De generelt vanskelige forhold i landet, herunder for etniske mindretal, kunne ikke i sig selv begrunde asyl. BR11/198

*0 tilladelser
2 stadfæstelser*

7.22 Kroatien

Nævnet **stadfæstede** den **5. marts 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse ved- rørende en mandlig statsborger fra Kroatien og en kvindelig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1973 (M) og 1977 (K). Indrejst i oktober 2000. Den

*0 tilladelser
3 stadfæstelser*

mandlige ansøger var etnisk kroat og katolik af religion, og den kvindelige ansøger var bosnisk muslim. Ægteparret blev fysisk overfaldet af personer med tilknytning til hæren og myndighederne, ligesom den mandlige ansøger af en slægtning, der var soldat, fik at vide, at han havde bragt skam over familien, hvorefter slægtingen slog den mandlige ansøger. Familien modtog trusselsbreve. Den kvindelige ansøger forsøgte forgæves at anmelde forholdene til politiet, der nægtede at optage rapport. Ansøgerne blev chikaneret af civilbefolkningen på grund af deres blandede ægteskab. Ægteparret forlod Kroatien og tog ophold i Bosnien-Hercegovina, hvor chikanen dog fortsatte. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne havde været udsat for chikane og enkeltstående overgreb i Kroatien som følge af deres blandede ægteskab. Flygtningenævnet bemærkede videre, at der efter ansøgernes forklaring i tre af disse tilfælde var tale om overgreb fra familiemedlemmers og civilbefolkningens side, mens der i et af tilfældene var tale om overgreb foretaget af militærpolitiet på den mandlige ansøger. Flygtningenævnet fandt, at den mandlige ansøger skulle bedømmes i forhold til Kroatien, og Flygtningenævnet bemærkede, at de omtalte overgreb ikke havde haft et sådant omfang eller intensitet, at de kunne sidestilles med en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Den kvindelige ansøger skulle bedømmes i forhold til Bosnien-Hercegovina, og Flygtningenævnet bemærkede, at der - uanset forklaringerne om en vis chikane i Bosnien-Hercegovina - ikke under sagen var oplyst forhold, der kunne sidestilles med en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærkede endelig, at der hverken efter det oplyste eller efter baggrundsplysningerne var grundlag for at antage, at ansøgerne ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse, hvad enten de tog ophold i Kroatien eller i Bosnien-Hercegovina. Flygtningenævnet fandt således, at ansøgerne ikke opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/199

7.23 Libanon

2 tilladelser

16 stadfæstelser

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **25. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon, født i 1969. Indrejst i januar 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren fra 1989-2000 havde været medlem af SLA, fra 1995 med rang af sergent. Ansøgeren havde henvist til, at han havde stået for rekrutteringsopgaver og deltaget i forsvarsopgaver. Ansøgeren havde endvidere i forbindelse med bekæmpelse af narkotikahandel videreformidlet informationer om blandt andet modpartens bevægelser. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han gennem sine aktiviteter havde profileret sig i en sådan grad, at han var kommet i de libanesiske myndigheders søgelys på asylbegrundende måde. Nævnet fandt således, og efter en samlet vurdering af det foreliggende baggrundsmateriale, herunder rap-

port af oktober 2001 fra det britiske indenrigsministerium, at den straf, som ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive idømt af de libanesiske myndigheder, ikke efter danske retstraditioner kunne anses for uforholdsmæssig. Nævnet lagde videre til grund, at ansøgeren ikke personligt havde været udsat for overgreb fra Hizbollah. Nævnet fandt ikke, at familiens forhold, eller det forhold at ansøgeren havde været omtalt i en fremlagt avisartikel som værende SLA-soldat, kunne føre til, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/200

Nævnet **stadfæstede** den **26. juni 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon, født i 1973. Indrejst i januar 2001. **Flygtningenævnet** fandt på flere punkter ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder forklaringen om, at han skulle være blevet tilbudt 1 million USD for at skaffe oplysninger om israelske krigsfanger, og at ansøgeren som følge heraf skulle risikere overgreb fra Hizbollahs side. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren først havde forklaret herom under samtalen med Udlændingestyrelsen. Uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren havde været medlem af Hizbollah og deltaget i kurser og møder, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ville være i risiko for at blive udsat for forfølgelse ved en tilbagevenden til Libanon. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren ikke havde indtaget nogen profileret position i Hizbollah og fandt, at ansøgeren måtte henvises til at søge beskyttelse hos de libanesiske myndigheder. Det var endvidere indgået i Nævnets vurdering af ansøgerens asylgrundlag, at ansøgeren oprindeligt havde forklaret, at han var udrejst legalt på eget pas. Nævnet fandt derfor ikke, at betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 var opfyldt. BR11/201

7.24 Libyen

Nævnet **stadfæstede** den **11. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libyen, født i 1980. Indrejst i september 2000. Ansøgeren forklarede, at han i 1998 var fængslet i seks måneder, fordi han havde lyttet til nogle bånd. Ansøgeren var på daværende tidspunkt mindreårig. I fængslet blev ansøgeren udsat for tortur i form af elektriske stød og andre fysiske overgreb. Ansøgeren havde to brødre, der opholdt sig i Libyen. Den ene af brødrene var fængslet, mens den anden var blevet løsladt. Ansøgeren havde taleproblemer, som blev forværret efter han var fængslet. Efter løsladelsen skulle ansøgeren give møde hos politiet hver uge. Ansøgeren flygtede, fordi han under den sidste henvendelse hos politiet var blevet spurgt, om han fortsat havde kontakt til fundamentalistiske grupper, og ansøgeren var derfor bange for at blive fængslet igen. Ansøgerens fader, fætter og en af hans kammeraters fader hjalp ansøgeren med at flygte. Ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede an-

0 tilladelser
7 stadfæstelser

søgeren at blive udsat for tortur for at få ham til at røbe, hvem der havde hjulpet ham med flugten. Efter ansøgerens udrejse, blev hans fader tilbageholdt i to uger, og under tilbageholdelsen blev han afhørt om, hvor ansøgeren opholdt sig. Politiet var efterfølgende på ansøgerens bopæl for at spørge efter ham. Det lykkedes ansøgeren at få udstedt et pas, fordi han oplyste, at han skulle have behandling i udlandet. De gange ansøgeren var i udlandet, indrejste han i Libyen uden problemer, fordi han havde et papir, hvorpå faderen havde garanteret, at han ville vende tilbage. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke var politisk aktiv eller medlem af nogen gruppe, og at ansøgeren i 1998 var blevet tilbageholdt og udsat for hårdhændet behandling, og at han ved løsladelsen fik ugentlig meldepligt. Flygtningenævnet lagde herefter vægt på, at ansøgeren derefter uden problemer opholdt sig i Libyen i næsten to år, at han fik udstedt et pas, samt at han flere gange rejste ind og ud af Libyen uden problemer. Nævnet fandt ikke, at der på denne baggrund var grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libyen ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. BR11/202

7.25 Makedonien

0 tilladelser

18 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **20. september 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Makedonien, født i 1958 (M) og 1968 (K), samt to børn. Indrejst i oktober 2001. Ansøgerne var etniske bosniakker og kom oprindeligt fra Sandzak-området. Den mandlige ansøger havde fået makedonsk statsborgerskab, mens den kvindelige ansøger havde fået afslag på makedonsk statsborgerskab. I 1998 blev den mandlige ansøger overfaldet i sit hjem af syvotte albanere, som beskyldte ham for at være skyld i, at en af hans kolleger råbte skældsord efter deres søster. Den mandlige ansøger anmeldte forholdet til politiet, som sagde, at han selv måtte sørge for, at tingene faldt til ro. Efter krigens start i marts/april 2001 fik den mandlige ansøger problemer med sine naboer. Den albanske befolkning betragtede alle de personer, som kom fra Sandzak-området, som serbere, og der flyttede flere og flere albanere til det område, hvor ansøgeren og hans familie boede. Ansøgerne blev chikaneret af deres albanske naboer, som sagde, at de var serbere og skulle flygte. Naboerne kom hele tiden ind i husets gård og spurgte, hvor meget den mandlige ansøger forlangte for at sælge huset. Efterfølgende sagde de, at han på et tidspunkt ville blive nødt til at sælge huset. Ansøgeren klagede til politiet, som sagde, at albanerne havde ret til at forhøre sig om, hvorvidt huset var til salg. Den kvindelige ansøger kunne ikke handle i albanske butikker, idet albanerne var sjofle over for alle kvinder, der ikke var albanere. I august 2001, under urolighederne, opsøgte militærpolitiet to-tre gange ansøgerens bopæl for at indkalde den mandlige ansøger til reserven. Den mandlige ansøger var ikke hjemme, da politiet kom. Han tog ophold hos sin fætter og andre slægtninge i nogle dage for at undgå at

blive indkaldt. I januar 2002 kom en albaner, som tidligere havde spurgt til prisen for ansøgerens hus, hen til huset og begyndte at kigge på det. Den mandlige ansøger løb efter albaneren, som løb ud af gården og ind i en sidegade. Han spurgte albaneren, hvorfor han blev ved med at komme, når den mandlige ansøger tidligere havde sagt, at han ikke ville sælge huset. Albaneren sagde, at han tidligere havde tilbudt at købe huset, men at den mandlige ansøger nu skulle afgive huset uden at få penge for det. Der opstod en diskussion, og på et tidspunkt slog den mandlige ansøger albaneren to gange i hovedet. Albaneren faldt og blev liggende. Herefter løb den mandlige ansøger hen til en café, idet han var bange for at blive overfaldet af albanere eller taget af politiet. Han vidste ikke, hvad der skete med albaneren. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne var etniske bosniakker, og at den mandlige ansøger var makedonsk statsborger, mens den kvindelige ansøger var statsløs, idet hun havde fået afslag på makedonsk statsborgerskab. Hun havde imidlertid opholdstilladelse, der løbende var forlænget, blandt andet på grund sit ægteskab med den mandlige ansøger. Begge var født og opvokset i Makedonien og havde altid boet der. Begges forhold vurderedes derfor i forhold til Makedonien. I overensstemmelse med ansøgerens forklaringer lagde nævnet til grund, at ansøgerne og deres børn fra begyndelsen af 2001 og frem til deres respektive udrejser havde været udsat for forskellig chikane fra de omkringboende, især albanere, på grund af ansøgerens afstamning. Imidlertid havde chikanen, der mest havde været verbal, ikke haft en sådan art og intensitet, at det havde haft karakter af asylbegrundende forfølgelse. Et overfald på den mandlige ansøger i 1998, som denne anmeldte til politiet, var en enkeltstående episode, der ikke kunne begrunde asyl. At den mandlige ansøger i 2001 havde unddraget sig en genindkaldelse kunne ikke begrunde asyl, allerede fordi der ingen egentlig indkaldelse var sket og dermed heller ingen unddragelse. Men også selv om myndighederne skulle vurdere det anderledes, var forholdet omfattet af den vedtagne amnestilov, således at ansøgeren ikke risikerede straf. At den mandlige ansøger i januar 2002 slog en albansk mand ned kunne endelig ikke begrunde asyl, idet forholdet fra albanerens side "blot" var en forlængelse af den øvrige chikane, mens den mandlige ansøgers forhold – i givet fald – måtte vurderes af myndighederne i forhold til den gældende straffelovgivning. Sammenfattende fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgerne havde sandsynliggjort, at de eller deres børn ville risikere forfølgelse eller tilsvarende overgreb, hvis de vendte tilbage til Makedonien. BR11/203

Nævnet **stadfæstede** den **5. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Makedonien, født i 1969 (M) og 1974 (K), samt to børn. Indrejst i oktober 2001. Ansøgerne var etniske makedonere og kristen ortodokse af trosretning. En aften i marts 2001 forsøgte tre mænd at voldtage

den kvindelige ansøger, men da der kom et par forbi, som råbte op, flygtede mændene. Den kvindelige ansøger forsøgte at anmelde forholdet, men politiet sagde, at de havde vigtigere ting at tage sig til. I juni 2001 modtog den mandlige ansøger en genindkaldelse til den makedonske hær, men mødte ikke op. Den næste genindkaldelse kom i juli 2001. I den indkaldelse stod, at ansøgeren kunne risikere straf i op til 25 år, hvis han ikke mødte op. Den mandlige ansøger mødte op og gjorde tjeneste på en kaserne i Skopje. I august 2001 blev den mandlige ansøger kidnappet under vagttjeneste ved et checkpoint. Under en rutinekontrol beordrede han nogle personer i en bil til at stige ud af bilen. En af personerne sigtede på den mandlige ansøger med en pistol og tvang ham ind i bilen. Efter en halv times kørsel nåede de frem til et landhus, hvor den mandlige ansøger blev placeret i kælderen. Han blev slået med noget hårdt og blev bundet om hænderne. Herefter blev han afhørt. Under afhøringen blev han sparket, slået, provokeret og udsat for seksuelt krænkende behandling. Han blev stillet spørgsmål vedrørende den makedonske hær og blev også spurgt om, hvorfor han havde meldt sig. Personerne, som holdt ham fanget, var hovedsageligt albanere og bar uniformer, hvorpå der stod "UCK". Det var tidligere UCK medlemmer fra Kosovo. Der var også andre emblemer, "OMA", en forkortelse for befrielseshæren i Albanien. Den mandlige ansøger blev holdt fanget i mindst 10 dage. Han genkendte en af de personer, der havde fanget ham, som en tidligere skolekammerat. Skolekammeraten var albaner. Den mandlige ansøger spurgte vennen, hvad der skulle ske og fik at vide, at han var tilbageholdt med henblik på at opnå informationer og senere udveksling, samt at han snart ville blive flyttet. Vennen hjalp den mandlige ansøger med at flygte. Politiet troede ikke på den mandlige ansøgers forklaring om tilbageholdelsen, da han anmeldte denne, fordi han ikke var medlem af noget parti. Den mandlige ansøger blev hjemsendt fra hæren og blev tilstået en periode til at slappe af i. I den følgende periode modtog han henvendelser fra de makedonske myndigheder via kommunen om at møde op på kasernen. Ansøgeren og hans familie modtog trusler fra de personer, som han var blevet bortført af. I september 2001 blev ansøgerne overfaldet på gaden af fem-seks unge albanere. Den mandlige ansøger og hans søn blev slået. Folk kom til og begyndte at skille den mandlige ansøger, hans søn og albanerne ad. Nogle råbte, at politiet var på vej. Albanerne slog ansøgeren en sidste gang og flygtede så. Episoden udløste ansøgenes ønske om at flygte. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgenes forklaringer til grund. Det fulgte af forklaringerne, at den mandlige ansøger i august 2001 blev kidnappet af albanske oprørere i Tetovo-området, hvorunder han blev udsat for ydmygende behandling, men at han undslap i løbet af cirka 10 dage og anmeldte det passerende til de relevante makedonske myndigheder. Det fulgte endvidere af den kvindelige ansøgers forklaring, at hun i marts 2001 havde været udsat for et voldtægtsforsøg foretaget af etniske

albanere, at hun anmeldte det til politiet, at politiet bad hende om at komme til en konfrontation eller lignende, fordi man havde pågrebet nogle mulige gerningsmænd, men at hun vægrede sig ved at møde op på politistationen af frygt for repressalier fra det albanske mindretals side. Det fulgte endelig af ansøgerens forklaringer, at de i september 2001 blev udsat for et overfald ved et busstoppested, angiveligt begået af etniske albanere, hvilket også var anmeldt til politiet, men at politiet meddelte, at man ikke havde ressourcer til at tage sig af sagen. Den mandlige ansøger havde under behandlingen i nævnet oplyst at ansøgerne ikke nærrede frygt for overgreb eller lignende fra de makedonske myndigheders side, og at den mandlige ansøgeren var villig til at tage den eventuelle straf, der måtte være en mulig følge af det forhold, at han havde undladt at give møde hos militæret trods tilsigelser herom. Ansøgerne havde således alene under nævnsbehandlingen gjort gældende, at de ønskede asyl i Danmark på grund af frygt for repressalier eller yderligere overgreb fra det albanske mindretal i landet. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at de stedfundne overgreb var asylbegrundende, idet overgrebene ikke havde haft en sådan karakter, at det som følge af ansøgerens mulige subjektive frygt ikke burde kræves, at de vendte tilbage til hjemlandet. Flygtningenævnet fandt i øvrigt, at ansøgerne måtte henvises til at søge de makedonske myndigheders beskyttelse mod yderligere overgreb eller bosætte sig i dele af Skopje eller dele af Makedonien, som ikke var albansk dominerede. BR11/204

7.26 Nepal

Nævnet **stadfæstede** den **11. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nepal, født i 1954. Indrejst i oktober 2001. Ansøgeren var etnisk Gurkha og hindu af religion. Han var cirka otte til ni år tilbage blevet medlem af det legale kommunistparti CPM Masal. Han promoverede partiet i samtaler med andre, hængte plakater op og deltog i demonstrationer. Nogle gange blev ansøgeren tilbageholdt af politiet. Tilbageholdelsernes varighed var på en enkelt til to dage. Under disse blev han beskyldt for at tilhøre det illegale maoist-parti og slået, blandt andet med en fire centimeter tyk trækæp. Den sidste af sådanne tilbageholdelser lå et til to år før ansøgerens udrejse af Nepal. Ansøgeren blev af lokale maoister beskyldt for at samarbejde med politiet, idet de havde set ham sammen med politiet. Maoisterne slog ofte ansøgeren og truede med at dræbe ham. I foråret 2001 flyttede ansøgeren og hans familie til Pukhra. **Flygtningenævnet** udtalte, at det i det væsentlige lagde ansøgerens forklaring om de faktiske forhold til grund. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at de konflikter ansøgeren havde haft i sin landsby, det være sig med politiet eller maoisterne, havde haft en sådan karakter og intensitet, at det kunne sidestilles med asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren havde kunnet opholde sig problemfrit i byen

0 tilladelser

10 stadfæstelser

Pukhra i en periode forud for sin udrejse. På denne baggrund fandt Flygtninge­nævnet ikke, at ansøgeren kunne siges forud for sin udrejse at have været konkret og individuelt forfulgt af grunde, som er omfattet af udlændingelovens § 7, eller at han ved en tilbagevenden ville være i risiko for en sådan forfølgelse. BR11/205

7.27 Nigeria

0 tilladelser

11 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **26. september 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria, født 1985. Indrejst i marts 2002. Ansøgeren tilhørte delta ebo-stammen. Hans fader var medlem af kulten Ogboni. Faderen ville have, at ansøgeren ligeledes skulle melde sig ind i Ogboni-kulten, men da han nægtede dette, måtte han flytte til Lagos. Her fik han arbejde som sikkerhedsvagt for en mand, som var en af de øverste ledere i OPC. I oktober 2000 holdt han op med at arbejde for denne leder, idet han blev bekendt med, at en anden leder af OPC var blevet anholdt af myndighederne. Senere i oktober 2000 blev ansøgerens broder dræbt, formentligt af OPC, under nogle uroligheder. Senere blev ansøgeren opsøgt på sin bopæl og tilbageholdt i perioden fra oktober 2000 til den første uge i december 2000. Efter løsladelsen flygtede han fra Nigeria. **Flygtninge­nævnet** lagde ansøgerens konflikt med faderen vedrørende indmeldelse i Ogboni kulten til grund. Nævnet fandt dog ikke denne konflikt asylbegrundende. Nævnet lagde vægt på, at konflikten overvejende måtte anses for at være af privatretlig karakter, og at ansøgeren efter bruddet med faderen kunne opholde sig længere tid i Lagos, uden at denne konflikt skabte problemer for ham. Endvidere fandt nævnet, at ansøgerens forklaring vedrørende konflikterne i forbindelse med OPC var usammenhængende, upræcis og divergerende. På denne baggrund tilsidesatte nævnet ansøgerens forklaring om konflikterne med OPC. Nævnet fandt således ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR11/206

Nævnet **stadfæstede** den **1. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria, født i 1985. Indrejst i marts 2002. I 1999 flyttede ansøgeren ind hos nogle venner til hans afdøde forældre, der herefter fungerede som hans plejeforældre. I 2000 blev han klar over, at hans plejeforældre tilhørte sekten Ogboni. Parrets søn forsvandt i forbindelse med et møde i Ogboni sekten og vendte aldrig tilbage. I august 2001 blev ansøgeren af sine plejeforældre anmodet om at deltage i et møde i Ogboni sekten. Han blev lukket inde i et rum, hvorfra han kunne se, at de forberedte en ofring. Han indså her, at plejeforældrenes søn var blevet ofret, og at han ville lide samme skæbne. Han flygtede derfor gennem et vindue til en vens bopæl. I december 2001 blev han anholdt og tilbageholdt af politiet på grund af sin seksuelle

orientering som homoseksuel. Under tilbageholdelsen blev han udsat for fysiske overgreb. Han fik at vide, at det var hans plejeforældre, der havde angivet ham til politiet. I to måneder blev han tilbageholdt, inden det lykkedes ham at flygte. En uge senere forlod han Nigeria. **Flygtningenævnet** fandt, at uanset om nævnet lagde til grund, at ansøgeren var homoseksuel, kunne nævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren efter de foreliggende baggrundsoplysninger ved en tilbagevenden til Nigeria ville være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse som følge heraf. Endvidere kunne nævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nigeria ville være i risiko for at blive ofret af sine plejeforældre i forbindelse med en kultisk handling. Nævnet lagde herved vægt på, at de af ansøgeren afgivne forklaringer ikke forekom troværdige eller overbevisende. Nævnet lagde videre vægt på, at det efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke kunne lægges til grund, at medlemmer af Ogboni udførte menneskeofringer. Nævnet fandt således, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af Udlændingelovens § 7. BR11/207

7.28 Pakistan

Nævnet **stadfæstede** den **3. januar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1982. Indrejst i oktober 2000. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgerens familie, navnlig ansøgerens fader, havde efter forklaringen været udsat for forskellige overgreb fra den sunnimuslimske gruppe Sipah-e-Sahabah som følge af, at faderen var konverteret til shiamuslim og herefter trådt aktivt frem i lokalområdet. Flygtningenævnet fandt ikke, at overgrebene fra Sipah-e-Sahabah kunne anses for en myndighedsunderstøttet forfølgelse, hvorfor nævnet fandt, at ansøgeren måtte henvise til at rette henvendelse til myndighederne vedrørende overgreb fra denne gruppe. Flygtningenævnet fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger, senest Home Office's rapport af oktober 2001, ikke, at shiamuslimer generelt set var udsat for forfølgelse, heller ikke hvis der var tale om tidligere sunnimuslimer, der var konverteret til shiamuslimer. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nævnet bemærkede i øvrigt, at ansøgeren havde opholdt sig i hjemlandet i cirka halvandet år inden udrejsen uden at have været udsat for overgreb. BR11/208

*1 tilladelse
29 stadfæstelser*

Nævnet **stadfæstede** den **19. marts 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1973. Indrejst i november 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var medlem af Jammu and Kashmir Liberation Front, hvor han var generalsekretær i ungdomsorganisationen i sit distrikt. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøge-

ren af den grund var forfulgt af de pakistanske myndigheder, da han rejste ud af Pakistan, eller at han risikerede sådan forfølgelse, hvis han vendte tilbage. Forud for mødet i Flygtningenævnet havde ansøgeren forklaret, at han frygtede, at han ville blive slået ihjel af indiske agenter, mens han ikke frygtede andre grupper eller personer i Pakistan. Tværtimod havde han foretaget anmeldelse til det pakistanske politi af episoder, han havde været udsat for. Først under mødet i Flygtningenævnet forklarede ansøgeren, at han også frygtede de pakistanske myndigheder, som bekæmpede folk, der kæmpede for Kashmirs selvstændighed. Ansøgeren havde ikke nærmere begrundet sin frygt for de pakistanske myndigheder. Ansøgeren havde efter sin egen forklaring ikke været tilbageholdt i Pakistan eller haft andre problemer med myndighederne. Det forhold, at ansøgerens fætter, der også skulle være medlem af JKLF, skulle være blevet anholdt i lufthavnen, da han ti dage forud for nævnsmødet vendte tilbage fra turistbesøg i England, kunne ikke føre til andet resultat. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for at få opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7. BR11/209

Nævnet **stadfæstede** den **21. marts 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1974. Indrejst i november 2000. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgerens forklaring om udrejseforhold og sine politiske aktiviteter ikke fremstod som overbevisende. Flygtningenævnet kunne herefter alene lægge til grund, at ansøgeren havde været medlem af en mindre afdeling af PPP, og at han ikke på nogen måde fremstod som politisk profileret udadtil. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt i 1997 og 1999, fandt Flygtningenævnet ikke, at tilbageholdelserne kunne anses for asylbegrundende. Flygtningenævnet lagde herved blandt andet vægt på, at ansøgeren begge gange var blevet løsladt, og at han efter den seneste løsladelse først udrejste i juli 2000. Hertil kom, at han først søgte om asyl efter nogen tids ophold her i landet. For så vidt angår ansøgerens problemer i forbindelse med et kautionsforhold var der tale om en privatretlig konflikt, der ikke var asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR11/210

Nævnet **stadfæstede** den **8. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1980. Indrejst i juli 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været medlem af Muslim League, og at han i forbindelse hermed havde udøvet politiske aktiviteter i begrænset omfang, navnlig deltagelse i demonstrationer. Uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren havde været anholdt to eller tre gange i forbin-

delse hermed, var han i hvert fald blevet løsladt efter meget kort tid og uden forbehold. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren i forbindelse med en demonstration i 2000 skulle være blevet mistænkt for at have skudt under demonstrationen. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at dette ikke fremgik af de under nævnsmødet fremlagte dokumenter (first investigation report). På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede en uforholdsmæssig straf for deltagelse i denne demonstration. Ved denne vurdering tillagde Flygtningenævnet det en vis betydning, at ansøgerens udrejse var helt legal. Flygtningenævnet fandt ikke, at den af ansøgeren omtalte familiefejde kunne anses for asylbegrundende. Ansøgeren måtte henvises til at søge de pakistanske myndigheders beskyttelse herimod. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved udrejsen var konkret og individuelt forfulgt, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden til Pakistan risikerede en sådan forfølgelse. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR11/211

Nævnet meddelte den **24. september 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1974. Indrejst i marts 1999. Ansøgeren var shia muslim og havde været tilknyttet PPP. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde oplyst, at han – og hans familie – var blevet anmeldt og sigtet for forbrydelser på falsk grundlag som følge af et modsætningsforhold til andre politiske og religiøse grupper. Ansøgerens oplysninger understøttedes i en vis udstrækning af Udenrigsministeriets notat af 1. maj 2001, hvoraf fremgik, at ansøgeren var omtalt som anklaget i flere af de fremlagte First Information Reports, der var vurderet til at være ægte. Det fremgik endvidere af notatet, at den fremlagte arrestordre vedrørende ansøgeren var vurderet som ægte, og at arrestorden var en konsekvens af ansøgerens udeblivelse fra et retsmøde i en af de sager, der var omtalt i politirapporterne. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke at kunne afvise, at ansøgeren som følge af sit politiske og religiøse tilhørsforhold ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. BR11/212

7.29 Rusland

Nævnet meddelte den **6. februar 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Rusland, født i 1952, samt to børn. Indrejst i september 2001. Ansøgeren var etnisk russer og kristen af trosretning. Ansøgerens ægtefælle var etnisk karatjajever og muslim af trosretning. På grund af det blandede ægteskab blev ansøgeren og hendes ægtefælle chikaneret af lokale muslimer i deres hjemby Karatjajevsk, der ligeledes forsøgte at presse ansøgeren og hendes ægtefælle til at lade deres to sønner indmelde i en lokal muslimsk skole. I

*7 tilladelser
12 stadfæstelser*

1998 blev ansøgerens ægtefælle dræbt af lokale muslimer. Ansøgeren anmeldte drabet til det lokale politi. Den overordnede hos det lokale politi rev anmeldelsen i stykker, ligesom han truede ansøgeren på grund af hendes etnicitet. Efterfølgende forsøgte drabsmændene på ny at presse ansøgeren til at lade sine sønner indmelde i den muslimske skole, ligesom de truede ansøgeren på livet på grund af hendes etnicitet. Endvidere gav de ansøgeren en frist for, hvornår de ville tage hendes børn fra hende, hvis ikke hun forinden havde forladt området. Herefter flygtede ansøgeren og hendes to yngste sønner til Rostov, hvor sønnerne blev chikaneret, da den lokale befolkning erfarede, at sønnerne var etniske karatjajevere. Endvidere truede politiet med at sende dem tilbage til Karatjajevsk. Herefter blev ansøgerens sønner udsat for voldelige overgreb. Ansøgeren anmeldte overgrebene til det lokale politi og statsadvokaten, der nægtede at modtage anmeldelsen. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde vægt på, at drabet på ansøgerens ægtefælle skyldtes, at ansøgeren og hendes ægtefælle, der levede i et etnisk blandet ægteskab, ikke ville bøje sig for presset fra de lokale muslimer i Karatjajevsk om at lade sønnerne komme i den muslimske skole. Politiledelsen i Karatjajevsk afviste at efterforske drabet på ægtefællen og truede hende til at undlade at klage over dette. Ansøgeren og de to yngste sønner måtte derefter forlade Karatjajevsk, idet presset om muslimsk uddannelse af sønnerne fortsatte. Under opholdet i Rostov-området, hvor ansøgeren ikke kunne få opholdstilladelse, blev sønnerne overfaldet på grund af deres etniske baggrund, og såvel lægebehandling som politimæssig efterforskning og beskyttelse blev afvist. Flertallet fandt efter en samlet konkret vurdering, at det ikke kunne forlanges, at ansøgeren skulle klage til højere myndigheder, idet klage i hvert fald fra hendes synsvinkel måtte fremstå som både risikabel og udsigtsløs. Flertallet fandt herefter, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR11/213

Nævnet **stadfæstede** den **21. februar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland, født i 1975. Indrejst i august 2001. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren var kontraktsansat seniorsergent i det russiske militær. Ansøgerens forklaring om årsagen til indlæggelse på militærhospital, og omstændighederne i forbindelse med, at han forlod hospitalet, havde været divergerende og fremstod som mindre overbevisende. Ansøgerens forklaring om, hvorledes han blev beordret til at gøre tjeneste i Tjetjenien, fremstod ligeledes som mindre overbevisende. Nævnet kunne derfor ikke fuldt ud lægge ansøgerens forklaring til grund. Uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgeren var deserteret fra militærtjeneste, fandt nævnet, efter de foreliggende oplysninger om strafferammerne for desertering og anvendelsen af disse bestemmelser i praksis, sammenholdt med oplysnin-

gerne om ansøgerens kontraktsmæssige ansættelse, ikke holdepunkter for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere at blive udsat for en sådan uforholdsmæssig straf, at der på dette grundlag burde meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det bemærkedes, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv og ikke i øvrigt havde haft konflikter med myndighederne. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at udsætte sagen på indhentelse af yderligere oplysninger om straffen for desertering fra militærtjeneste. BR11/214

Nævnet **stadfæstede** den **24. juli 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et russisk ægtepar, født i 1966 (M) og 1967 (K). Indrejst i august 2001. Den mandlige ansøgers far var af jødisk oprindelse, og familien var kendt i hjembyen. I 1995 åbnede ansøgerne et hotel. Efter åbningen af hotellet blev de udsat for afpresning fra personer, som arbejdede i byens administration. Fra 1998 blev de udsat for chikane. Flere gange kom personer fra vandværket hen til hotellet og lukkede for vandforsyningen. Ansøgerne måtte betale for at få genåbnet vandforsyningen. Ansøgerne klagede til statsadvokaten over chikanen og afpresningen, men fik at vide, at statsadvokaten ikke kunne behandle sagen. Fra 1998 til marts 2001 var den mandlige ansøger også kontraktansat i militæret. Den 7. november 2000 overværede ansøgeren et massemøde. I mødet deltog blandt andet næsten alle lederne i den militærenhed, hvor den mandlige ansøger var ansat. Under mødet blev der råbt antisemistiske slagord. Den følgende dag konfronterede den mandlige ansøger sin overordnede med dennes deltagelse i mødet. Herefter blev ansøgerne verbalt chikaneret, ligesom der blev skrevet nedsættende ting på hotellets port. Den mandlige ansøgers mor modtog telefoniske trusler. Ansøgerne anmeldte ikke chikanen til politiet, som ikke havde kompetence til at behandle sager vedrørende militæret. Om aftenen den 4. december 2000 blev den mandlige ansøger overfaldet. Den 27. december 2000 blev han udskrevet fra hospitalet. Han henvendte sig til politiet for at indgive klage om overfaldet. Da han ikke modtog svar på klagen, indgav han klage til statsadvokaturen. Cirka en måned senere svarede statsadvokaturen skriftligt, at man mente, at det var ægtefællen, som havde overfaldet ham. I marts 2001 solgte ansøgerne hotellet, og det blev aftalt, at de skulle fraflytte hotellet senest den 23. maj 2001. Den 16. april 2001 blev der øvet hærværk mod hotellet, mens den mandlige ansøger var på landet sammen med børnene for at fejre datterens fødselsdag. Den kvindelige ansøger blev tilbage. Om natten trængte fire-seks personer ind i hotellet og vandaliserede huset og truede den kvindelige ansøger. Den 17. april 2001 flyttede ansøgerne ind i en lejlighed, som den mandlige

ansøger tidligere havde købt i den kvindelige ansøgers navn. Fra den 17. april til den 11. maj 2001 kørte den mandlige ansøger hver dag den kvindelige ansøger til hospitalet til behandling. Datteren var med på hospitalet. Endvidere ledsagede han sin søn til og fra skole. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgernes asylmotiv var, at de havde været udsat for overgreb fra RNE's side på grund af den mandlige ansøgers jødiske herkomst, at myndighederne efterfølgende ikke havde ydet dem beskyttelse ved at retsforfølge gerningsmændene, og at ansøgerne ikke mente at kunne vende tilbage til hjembyen eller et andet sted i Rusland uden at være i risiko for fremtidige lignende overgreb. Det fremgik af Udenrigsministeriets notat af 8. marts 2002 vedrørende asylansøgninger fra russiske jøder, at jøder ikke blev forfulgt af de russiske myndigheder, og at antisemitismen ikke var understøttet af myndighederne. Derimod var der i befolkningen en udbredt antisemitisme. Det fremgik endvidere af notatet, at RNE og lignende organisationer i adskillige tilfælde havde øvet overgreb mod jøder og andre mindretalsgrupper, og at myndighedernes behandling af sådanne sager ofte havde været præget af ineffektivitet og passivitet. Endelig fremgik det, at RNE havde sit højdepunkt for tre-fire år siden, men at organisationen efter ophøret af anarkiet i det politiske liv nu spillede en betydelig mindre rolle end tidligere. Den mandlige ansøger havde indtil november 2000 alene været udsat for chikane, der ikke havde haft karakter af forfølgelse. Overfaldet på den mandlige ansøger den 4. december 2000 og hærværket mod hotellet den 16. april 2001 samt de mellemliggende telefontrusler måtte antages at have sammenhæng med den mandlige ansøgers samtale med sin overordnede den 8. november 2000. Fra april til august 2001 blev ansøgerne ikke udsat for overgreb eller chikane. Uanset at anklagemyndighedens behandling af de indgivne anmeldelser og klager bar præg af en vis passivitet, fandt Flygtningenævnet efter oplysningerne i notatet af 8. marts 2002 ikke at kunne anse det for udslag af en antisemitisk indstilling, men snarere som udslag af et generelt problem i det russiske samfund, at politi og domstole led af ineffektivitet. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Rusland, eventuelt til et andet sted end hjembyen, ville være i speciel risiko for asylbegrundende overgreb som følge af det fra november 2000 til april 2001 passerede., BR11/215

7.30 Rwanda

Nævnet **stadfæstede** den **13. september 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig rwandisk statsborger, født i 1982. Indrejst i april 2001. Ansøgeren var etnisk hutu. Hendes far var ansat i et ministerium og var leder af MRND i det kvarter, hvor familien boede. Efter tutsiernes magtovertagelse blev faderen flere gange afhentet på familiens bopæl af militæret. Han var forslået, når han kom tilbage fra tilbageholdelserne. I september 1994 flygtede an-

0 tilladelser

5 stadfæstelser

søgeren sammen med sin familie til Congo, hvor de tog ophold i en flygtningelejr, som var beliggende ved grænsen til Rwanda. Faderen blev flere gange opsøgt og slået af rwandiske soldater, som ventede på ham uden for lejren, når han vendte tilbage til lejren fra sit arbejde. Familien flygtede til en anden flygtningelejr. I 1996 blev denne lejr angrebet, og ansøgerens familie flygtede gennem skovene. Under flugten blev ansøgeren væk fra sin familie. Ved en flod overværede hun, hvordan flere personer blev skubbet ud i floden af rwandiske soldater. Andre personer sprang ud i floden i panik. Ansøgeren blev sammen med andre børn samlet op af en præst, som tog ansøgeren med til Kinshasa, hvor ansøgeren modtog behandling, idet hun led af tyfus. Præsten fandt en plejefamilie til ansøgeren. Under sit ophold hos plejefamilien forsøgte ansøgeren uden held at få oplysninger om sin familie gennem Røde Kors. På et tidspunkt begyndte rwandiske soldater med hjælp fra de congolesiske soldater at lede efter rwandere i Congo. Myndighederne fandt ud af, at ansøgeren var rwander og opsøgte plejefamiliens bopæl. Plejefamilien måtte betale bestikkelse for at undgå, at myndighederne tog ansøgeren med, og opfordrede hende til at flygte. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens fader var leder af en lokal MRND-komité, og at faderen dels i Rwanda, dels i flygtningelejre i Congo havde været udsat for fysiske overgreb begået af Rwanda-soldater under flere - kortvarige - tilbageholdelser. Ansøgeren havde ikke nærmere kunnet redegøre for faderens position eller aktiviteter. Der forelå således ikke oplysninger, der pegede på, at faderen havde været specielt profileret. Flygtningenævnet fandt ikke, at oplysningerne om faderens politiske tilknytning kunne antages at begrunde en forfølgelsesrisiko for ansøgeren, der var 12 år, da familien forlod Rwanda, og som i øvrigt havde været uden kontakt med faderen siden 1996/97. Det forhold, at ansøgeren var hutu, kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde vægt på, at det ikke fremgik af de for nævnet foreliggende oplysninger, herunder Report on political situation, security and human rights in Rwanda fra Udlændingestyrelsen og British Home Office, maj 2002, at der fortsat skete forfølgelse af etniske hutuer udelukkende som følge af disses etnicitet. Det fremgik ligeledes af UNHCR's position paper, februar 2002, at et betydeligt antal flygtninge var vendt tilbage til Rwanda, og at tilbagesendelse af afviste asylansøgere kunne finde sted med forsigtighed, bortset fra visse nærmere bestemte områder i Rwanda. Uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren som følge af faderens politiske tilhørsforhold og sin etniske afstamning havde en subjektiv frygt for en tilbagevenden til Rwanda fandtes denne ikke efter de nu foreliggende baggrundsoplysninger således begrundet i objektive omstændigheder, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Den beskikkede advokat havde endvidere påberåbt sig, at ansøgeren som følge af traumatiserende oplevelser i forbindelse med folkedrabet i 1994, hvilke var forstærket gennem senere oplevelser i tilflugtslandet Con-

go, led af subjektiv frygt for en tilbagevenden til Rwanda. Flygtningenævnet bemærkede hertil, at ansøgerens oplevelser i 1994 ikke nu kunne begrunde asyl, ej heller under hensyntagen til ansøgerens oplevelser i Congo. BR11/216

7.31 Sierra Leone

1 tilladelse
7 stadfæstelser

Flygtningenævnet meddelte den **6. marts 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Sierra Leone, født i 1976. Indrejst i september 2000. Ansøgeren havde smuglet diamanter for RUF, der var hans eneste mulighed for at få lønnet arbejde. Han solgte diamanter i Guinéa 3-4 gange om året. I 1996 blev nogle af ansøgerens venner, der også smuglede diamanter, tilbageholdt af myndighederne og tvunget til at oplyse navnene på de andre diamantsmuglere. De havde opgivet ansøgerens navn til myndighederne. I 1999 blev ansøgeren af RUF beskyldt for at have videregivet oplysninger til myndighederne om RUF, og han blev skudt i benet. RUF begyndte at dræbe diamantsælgerne, der var under mistanke for at have videregivet oplysninger til myndighederne, herunder hans ven, hvorefter ansøgeren besluttede sig for at forlade landet. **Flygtningenævnet** lagde ansøgeren forklaring til grund om, at han fra 1994 havde smuglet diamanter til Guinéa for oprørsbevægelsen RUF. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke at kunne forkaste ansøgerens forklaring om, at han ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse fra RUF som følge heraf. Uanset at flertallet ikke kunne lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sierra Leone risikerede en asylbegrundende forfølgelse fra myndighedernes side, fandt flertallet ikke, at det kunne lægges til grund, at myndighederne under de nuværende forhold i Sierra Leone ville kunne yde ansøgeren den fornødne beskyttelse. BR11/217

7.32 Somalia

6 tilladelser
14 stadfæstelser

Ved vurderinger af asylansøgninger fra Somalia er det fortsat af afgørende betydning, fra hvilket område ansøgeren kommer, idet den enkelte ansøgers asylmotiv og klientilhørsforhold vurderes i forhold til de respektive regioner i Somalia.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden i lighed med de senere år i almindelighed givet afslag på asyl til ansøgere fra Nordøstsomalia og Nordvestsomalia, idet forholdene vurderes som værende så stabile, at ansøgerne som udgangspunkt kan vende tilbage dertil uden risiko for forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7. Der henvises til formandskabets 6. beretning, kap 7.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i tre sager vedrørende ansøgere fra regionerne Bay og Bakool i det sydvestlige Somalia. Nævnet

stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelser, idet nævnet på baggrund af foreliggende baggrundsoplysninger ikke fandt, at de generelle forhold i det sydvestlige Somalia var asylbegrundende. Nævnet henviste i den forbindelse blandt andet til Joint British – Danish fact finding mission til Kenya og Somalia fra juli 2002.

For så vidt angår asylansøgere fra det øvrige Somalia, herunder Mogadishu, er den hidtidige praksis videreført, hvorefter de pågældende, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt, meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto-status).

Nævnet **stadfæstede den 20. juni 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1951. Indrejst februar 2000. Ansøgerens fraseparerede ægtefælle samt ansøgerens børn var bosat i Danmark. Ansøgeren tilhørte Majerteen-klanen. Ansøgeren var født i Eyle i det nordøstlige Somalia. Da han var 16 år gammel, flyttede han sammen med sine søskende til Mogadisho, idet hans forældre døde. Siden har ansøgeren ikke haft kontakt til nogen på hjemegnen. I 1991 under borgerkrigen blev hans første ægtefælle dræbt under en plyndring af deres fælles bopæl. Ansøgerens butik blev plyndret, og ansøgeren blev truet på livet af bevæbnede folk. I 1992 flyttede ansøgeren til Kenya. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren var født og opvokset i Eyle, Nugal-regionen, i det nordøstlige Somalia, at ansøgeren herefter sammen med sine søskende flyttede til Mogadisho, idet deres forældre var døde, og at han opholdt sig der frem til 1992, hvor han udrejste til Kenya. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at ansøgeren kunne henvises til på ny at tage ophold i det nordøstlige Somalia, hvorfra han stammede, og hans klan var dominerende. Flertallet bemærkede endelig, at ansøgeren var statsborger i Somalia og talte sproget. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til det nordøstlige Somalia risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7 eller andre overgreb. BR11/218

Flygtningenævnet **stadfæstede den 18. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger fra Somalia født i 1966. Indrejst i august 1999. Ansøgeren stammede fra Bay og Bakol regionerne i det sydvestlige Somalia. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren stammede fra det sydvestlige Somalia. Han havde aldrig været politisk aktiv. Selvom ansøgerens forklaring om tilbageholdelsen i 15 dage i 1995 kunne lægges til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at det i dag var asylbegrundende. Den omstændighed, at ansøgerens moder i 2001 blev overfaldet og familiens hjem plyndret, fandt nævnet ikke kunne begrunde asyl, idet ansøgeren ikke havde sandsynliggjort,

at det var et overgreb rettet mod ham som led i forfølgelse af asylretlig karakter. Ansøgeren havde heller ikke i øvrigt sandsynliggjort, at han før udrejsen var individuelt og asylrelevant forfulgt. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til de generelle forhold i området, idet han ikke kunne færdes i sikkerhed. Ansøgeren tilhørte digil daban-klanen, som er en del af Rahanweyn, som siden 1999 har haft magten i området. Flygtningenævnet anså efter de seneste baggrundsoplysninger, herunder Joint British-Danish fact-finding mission fra juli 2002 og Irinnews fra oktober 2002, ikke de generelle forhold i det sydvestlige Somalia for asylbegrundende og fandt derfor, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/219

7.33 Sri Lanka

2 tilladelser

16 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **19. februar 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1966. Indrejst i september 1999. Ansøgeren havde de seneste fem år været fængslet i Sri Lanka og afhørt om sin tilknytning til LTTE, som han havde hjulpet med at grave beskyttelsesrum, sælge organisationens aviser og med at bringe mad ud til medlemmer. Under fængselsopholdet blev han udsat for fysiske overgreb. Ansøgerens to brødre var blevet dræbt af politiet mistænkt for samarbejde med LTTE. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke med den fornødne sikkerhed at kunne afvise, at ansøgeren havde været under frihedsberøvelse i fem år som følge af sin tilknytning til LTTE. Hertil kom, at det fremgik af de lægelige oplysninger, at det ikke kunne afvises, at han havde været undergivet tortur i hjemlandet. Under disse omstændigheder fandt flertallet ikke, at det burde kræves, at ansøgeren skulle vende tilbage til hjemlandet jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. BR11/220

Nævnet **stadfæstede** den **8. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1975. Indrejst i juni 2001. Ansøgeren havde udført opgaver for LTTE fra 1993 til 1994, hvor han gravede skyttegrave og samlede mad. I 1994 blev han tilbageholdt af militæret i tre dage, fordi de havde mistanke om, at han havde støttet LTTE. Under tilbageholdelsen blev han overhældt med petroleum og slået hårdt. Efter løsladelsen rejste han til Qatar, hvor han opholdt sig indtil 2000. I 1998 og 2000 var ansøgeren tilbage i Sri Lanka. I 2001 blev ansøgeren tilbageholdt en måned og afhørt om sin tilknytning til LTTE. Han fik en pose over hovedet og blev slået på kæben. Efter cirka en uge blev ansøgeren løsladt. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren på en række væsentlige punkter, herunder om omstændighederne i forbindelse med tilbageholdelsen i 1994, forklarede udbyggende og divergerende om sine forhold, og at hans forklaring ikke fremstod som overbevisende. Flygtningenævnet kunne derfor ikke lægge væsentlige dele af ansøgerens forklaring til

grund ved sagens afgørelse. Flygtningenævnet ville ikke afvise, at ansøgeren omkring 1993/94 i begrænset omfang havde udført opgaver for LTTE i form af madudbringning og skyttegravning. Nævnet ville heller ikke afvise, at ansøgeren havde været tilbageholdt af militæret i 1994, og at han i den forbindelse var udsat for hårdhændet behandling. Nævnet kunne imidlertid ikke lægge til grund, at det angivne forhold havde været af en sådan karakter, at det kunne anses for asylbegrundende. Nævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at ansøgeren blev løsladt efter tre dage, hvortil kom, at ansøgeren, der fra 1994 til 2000 havde arbejdet i Qatar, vendte tilbage til Sri Lanka to gange og herunder blandt andet opholdt sig i Jaffna-området. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at tilbageholdelsen i 2001 havde sammenhæng med begivenhederne i 1994. Nævnet lagde i øvrigt til grund, at tilbageholdelsen havde karakter af en rutinemæssig anholdelse, og at ansøgeren, der blev løsladt, ikke havde været udsat for overgreb af en sådan karakter, at det kunne begrunde opholdstilladelse. Det bemærkedes, at ansøgeren opholdt sig nogle måneder i Colombo inden udrejsen, der foregik problemfrit. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren var konkret og individuelt forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til Sri Lanka ville være i en sådan risiko herfor, at der er grundlag for at meddele opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR11/221

Nævnet **stadfæstede den 8. august 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den kvindelige statsborger fra Sri Lanka, født i 1983. Indrejst i februar 2001. Ansøgerens to brødre var eftersøgte, idet myndighederne mistænkte dem for at være aktive for LTTE. I 1997 blev ansøgerens broder og fader anholdt. I 1999 flygtede ansøgerens anden broder og moderen til Vanni, mens ansøgeren og lillesøsteren blev efterladt hos farmoderen. Ansøgeren hørte ikke siden fra familien. Ansøgeren blev flere gange opsøgt af militæret. De opfordrede hende til at melde sig til militæret, truede hende og beskyldte hende for at være en tigersoldat. En soldat opfordrede gentagne gange ansøgeren til at gifte sig med ham, og to gange lukkede han hende ind i et værelse, hvor han forsøgte at tage tøjet af hende og voldtage hende. Han truede hende flere gange med en pistol for tindingen. Voldtægterne mislykkedes, idet han var for beruset. Soldatens overordnede greb ind, og ansøgeren så ikke siden soldaten. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder at hun ved to lejligheder var blevet seksuelt forulempet af en srilankansk soldat. Nævnet fandt imidlertid ikke, at disse forhold kunne anses for asylbegrundende for ansøgeren og bemærkede i den forbindelse, at soldatens overordnede greb ind over for den pågældende, og at ansøgeren herefter ikke havde problemer med den pågældende soldat. Nævnet fandt endvidere, at den generelle chikane, ansøgeren i øvrigt havde været udsat for, ikke havde antaget et asylbegrunden-

de omfang. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at oplysningerne om problemerne for nogle af ansøgerens familiemedlemmer kunne anses for asylbegrundende for ansøgeren. Nævnet fandt ikke, at den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt kunne anses for begrundet i sådanne objektive omstændigheder, at der på dette grundlag burde meddeles ansøgeren opholdstilladelse. BR11/222

7.34 Statsløse palæstinensere

6 tilladelser

72 stadfæstelser

7.34.1 Statsløse palæstinensere fra Libanøn

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **6. marts 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født 1976. Indrejst i november 2000. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Uanset om Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde overværet, at hans søster blev skudt, og at ansøgeren havde været tilbageholdt kortvarigt af Abu Moussas fraktion to gange, muligt da ansøgeren var mellem 16-18 år, og i forbindelse hermed udsat for hårdhændet behandling, fandt Flygtningenævnet ikke, at disse forhold, der lå noget tilbage i tid, og hvor ansøgeren blev løsladt efter tilbageholdelserne uden yderligere retsforfølgning, kunne begrunde asyl. Ansøgerens forklaring om et seksuelt forhold til en libanesisk kvinde og deraf følgende problemer med kvindens familie fandtes at være et forhold af privatretligt karakter, som ikke kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde yderligere vægt på, at ansøgeren efter det af ham oplyste udrejste fra Libanon uden problemer legitimeret med sit eget rejседokument for statsløse palæstinensere udstedt i år 2000 og i øvrigt ikke havde haft problemer med de stedlige myndigheder. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ikke fortsat kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon eller at udsendelse af andre grunde ikke kunne ske, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren var født og opvokset i Libanon, hvor størstedelen af ansøgeren familie fortsat var bosiddende. BR11/223

Flygtningenævnet **meddelte** den **2. maj 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Ansøgeren var født i 1978. Indrejst i oktober 2000. Det fremgik af sagen, at ansøgeren i 1997 begyndte at arbejde for den syriske efterretningstjeneste i Libanon, hvor han fremlagde sikkerhedsmæssige rapporter om Al-Baddawilejrens område. Ansøger fik problemer, da han blev bedt om at flytte til Ayn Al-Helwelejren, der var udenfor de libanesiske og syriske myndigheders kontrol. I oktober 2000 fik ansøgeren en opgave af en officer i den syriske efterretningstjeneste. Han skulle anbringe en taske foran en navngiven persons dør. Ansøgeren vidste, at der var tale om noget

sprængstof. Ansøgeren fik udbetalt penge herfor dagen efter, at han havde fået opgaven. Ansøgeren ønskede ikke at udføre opgaven, hvorfor han udrejste. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren måtte antages at have et så alvorligt modsætningsforhold til såvel Fatah som den syriske efterretningstjeneste, at ansøgeren ikke ville kunne opnå den fornødne beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, ved en tilbagevenden til Libanon. BR11/224

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **9. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1977. Indrejst i januar 2001. **Flygtningenævnet** måtte efter ansøgerens forklaring lægge til grund, at hans aktiviteter for Fatah havde været af helt underordnet karakter, og at han alene havde været menigt medlem. Flygtningenævnet fandt det derfor ikke sandsynligt, at ansøgeren skulle være eftersøgt af Fatah alene som følge af, at han var udeblevet fra tjeneste i Mazare Shebaa området i september 2000. Flygtningenævnet havde i den forbindelse også lagt vægt på, at ansøgeren var en af mange - også fra andre lejre - der skulle til det pågældende område, og at han ikke havde sandsynliggjort, at han på nogen måde var udpeget til at deltage i selvmordsaktioner eller lignende. Flygtningenævnet lagde endelig vægt på, at ansøgeren i flere måneder forud for sin udrejse fra Libanon kunne opholde sig uden problemer fra Fatah's side hos sin moder i Tripoli. På denne baggrund kunne Flygtningenævnet ikke tillægge den af ansøgeren fremlagte arrestordre betydning for sagen, og det kunne herefter heller ikke lægges til grund, at ansøgeren skulle være eftersøgt af Fatah. Endelig må det efter ansøgerens egen forklaring lægges til grund, at han ikke havde haft problemer med de libanesiske myndigheder. Flygtningenævnet fandt således, at ansøgeren, der som statsløs palæstinenser i Libanon er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, ville kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Ansøgeren var født og opvokset i Libanon, hvor han stadig havde familie boende, herunder sin moder og to farbrødre. BR11/225

7.34.2 Statsløse palæstinensere fra Syrien

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **25. juni 2002** en afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien, født i 1973. Indrejst i januar 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var statsløs palæstinenser fra Syrien. Nævnet lagde videre til grund, at ansøgeren i perioden fra 1997 til 1999 havde opholdt sig en væsentlig del af denne periode i Libanon, idet han frygtede andre palæstinensere og de syriske myndigheder på grund af sin tilknytning

til den Arafat-venlige del af DFLP. Det blev videre lagt til grund, at ansøgeren i december 1999 blev udsat for et knivstik efter sin tilbagevenden til Syrien. I overensstemmelse med ansøgerens forklaring kunne det imidlertid ikke lægges til grund, at dette drabsforsøg havde nogen asylretlig relevans. Flygtninge-nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren i en periode i 2000 havde været tilbageholdt af de syriske myndigheder. Flertallet kunne imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaring til grund, hvorefter han skulle have været udsat for tortur næsten hver dag i de første tre måneder af denne tilbageholdelse. Ved vurderingen heraf lagde flertallet vægt på, at ansøgeren ikke havde nogen fysiske men efter denne tortur, ligesom det ikke forekom troværdigt, at en ikke-profileret person som ansøgeren skulle blive udsat for en så hårdhændet behandling fra de syriske myndigheders side. Flertallet kunne dog godt lægge til grund, at ansøgeren i et vist omfang havde været udsat for overgreb i forbindelse med tilbageholdelsen. Under Flygtningenævnets behandling af sagen havde ansøgeren endvidere - som noget nyt - forklaret, at han de sidste tre måneder af sin tilbageholdelse var blevet anbragt i et lille lokale sammen med cirka 20 andre. Det var i den forbindelse flertallets vurdering, at det ikke forekom troværdigt, at ansøgeren i denne periode ikke skulle have talt overhovedet med nogle af sine medfanger. Set i lyset af de nu foreliggende baggrundsoplysninger, hvorefter Arafat-venlige palæstinensere i højere grad kunne leve i fred fra de syriske myndigheders side, var det flertallets vurdering, at ansøgeren ikke længere havde noget udestående med de syriske myndigheder. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. BR11/226

7.35 Syrien

5 tilladelser

11 stadfæstelser

Nævnte meddelte den **23. maj 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien, født i 1975. Indrejst i november 2000. Ansøgeren var etnisk kurder og muslim. Ansøgeren forklarede, at han i 1997 blev politisk aktiv for Yeketi partiet, der er forbudt i Syrien. Ansøgeren blev medlem af ideologiske grunde, idet kurderne ikke havde nogen rettigheder i Syrien. Ansøgeren var tilknyttet en gruppe på omkring ti personer, der mødtes forskellige steder i hemmelighed. Fra 1997 til sommeren 2000 mødtes gruppen én gang om måneden. Under møderne modtog gruppen løbesedler, som de uddelte til personer, som havde kendskab til og som støttede gruppen. Ansøgeren opsøgte ligeledes personer for at overbevise dem om, at de skulle støtte partiet. I forbindelse med præsidentvalget i juni 2000 skrev ansøgeren sammen med en kammerat slogans mod styret og præsidentkandidaten på forskellige skolemure. De skrev slogans to gange i alt, begge gange om natten. Den anden gang blev ansøgeren og kammeraten opdaget af sikkerhedstjenesten, men de nåede at slippe væk på kammeratens motorcykel, der ikke var forsynet med nummerplade, men som var let genkendelig. Næste dag erfarede ansøgeren, at kammeraten var blevet

anholdt af sikkerhedstjenesten på sin bopæl. Ansøgeren flygtede herefter hen til sin morbroder, hvor han opholdt sig i tre til fire måneder. I denne periode ledte efterretningstjenesten efter ansøgeren på hans bopæl, og der blev lagt pres på hans familie, for at de skulle oplyse, hvor ansøgeren opholdt sig. Efter ankomsten til Danmark fik ansøgeren oplyst af sin familie, at hans kammerat ikke var vendt tilbage. Familien vidste ikke, om ansøgeren fortsat var eftersøgt. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var statsløs kurder fra Syrien, og udtalte, at den omstændighed ikke i sig selv var tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Et **flertalt af Flygtningenævnets medlemmer** lagde til grund, at ansøgeren, der var medlem af Yeketi partiet, sammen med en kammerat havde malet regeringsfjendtlige slagord på en mur i forbindelse med præsidentskiftet. Flertallet lagde endvidere til grund, at ansøgerens kammerat af denne grund blev anholdt af sikkerhedstjenesten. Flertallet kunne heller ikke afvise, at ansøgeren derfor risikerede forfølgelse. BR11/227

Nævnet **stadfæstede** den **11. december 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, født i 1976. Indrejst i april 2001. Ansøgeren forklarede, at han er født i Libanon, og at hans forældre er syriske statsborgere. De syriske myndigheder krævede, at ansøgeren skulle aftjene værnepligt i Syrien. Ansøgeren forsøgte flere gange at undgå at aftjene værnepligt, og han fik blandt andet en bekræftelse fra sin gamle skole på, at han var studerende, hvilket ikke var tilfældet. Ansøgeren fik udsættelse på aftjening af værnepligten fire gange. Til sidst besluttede de syriske myndigheder, at ansøgeren skulle aftjene sin værnepligt, muligvis fordi efterretningstjenesten havde fundet ud af, at ansøgeren ikke var studerende. En dag, hvor ansøgeren sad på en café, kom den syriske sikkerhedstjeneste og anholdt ansøgeren, fordi han ikke var mødt op til aftjening af værnepligt. Sikkerhedstjenesten slog i den forbindelse ansøgeren og førte ham ind i en bil og kørte ham til en syrisk politistation i Libanon. Her blev ansøgeren slået og fængslet. Efter et stykke tid blev ansøgeren overført til et fængsel i Syrien, hvor han fik at vide, at han skulle aftjene værnepligt. På kasernen blev ansøgeren chikaneret af befalingsmændene, og hvis han ikke adlød ordre, blev han slået, ligesom der blev talt nedsættende til ham. Ansøgeren flygtede med hjælp fra en anden mand fra kasernen, og efter at have skjult sig i en skov rejste han til Polen og derfra videre til Danmark. Efter ansøgerens udrejse opsøgte de syriske myndigheder hans familie. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke på troværdig og sammenhængende måde kunne redegøre for sit asylmotiv. Hertil kom, at ansøgeren under nævnsrådet forklarede yderligere og divergerende om antallet af og tidspunkterne for sine tilbageholdelser, ligesom han ikke kunne oplyse, hvornår han unddrog sig værnepligten. Flygtningenævnet vurderede ansøgeren i forhold til både Syrien og Libanon og fandt, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at

han var forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til Syrien eller Libanon risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtninge-nævnet bemærkede hertil, at uanset at det kunne lægges til grund, at ansøgeren havde unddraget sig værnepligt og i den anledning var blevet fængslet og udsat for fysiske overgreb, fandtes forholdet ikke asylbegrundende, hverken i forhold til Syrien eller Libanon. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke risikerede deltagelse i aktiv krigstjeneste, og at ansøgeren efter baggrundsoplysningerne ikke risikerede uforholdsmæssig straf, hverken i Syrien eller i Libanon som følge af sin militærunddragelse. BR11/228

7.36 Tyrkiet

2 tilladelser

31 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **8. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger og etnisk kurder fra Tyrkiet, født i 1966. Indrejst i december 1999. **Flygtninge-nævnet** lagde til grund, at ansøgeren i mange år havde sympatiseret med PKK og HADEP og deltaget i "interne" møder, men uden dog at være egentligt medlem af nogen af organisationerne og uden at være profileret i forhold til myndighederne. Han havde ikke været udsat for overgreb eller anden forfølgelse fra myndighedernes side. En forklaring, der først blev fremsat i nævnet, om, at ansøgeren i april 1999 blev tilbageholdt i 2½ time af politiet, kunne ikke tillægges vægt. At ansøgerens broder efter det foreliggende var idømt fængsel i 12 år og 6 måneder på grund af sine aktiviteter for PKK, og at myndighederne havde ransaget ansøgerens og familiens hus i anledning af broderens forhold, kunne ikke begrunde asyl for ansøgeren, da der ikke var grund til at tro, at ansøgeren i den anledning skulle være udsat for nogen særlig risiko. Den chikane, ansøgeren oplyste at have været udsat for fra befolkningen, og et overfald i sommeren 1999 begået af ukendte personer, kunne heller ikke begrunde asyl. Chikanen havde ikke haft karakter af konkret individuel forfølgelse, og ansøgeren havde ikke anmeldt overfaldet til myndighederne, søgt lægehjælp eller lignende. Forholdene for kurdere generelt i Tyrkiet kunne ikke begrunde asyl i Danmark. Sammenfattende fandt Flygtninge-nævnet ikke, at ansøgeren ville risikere asylbegrundende forfølgelse eller tilsvarende overgreb, hvis han vendte tilbage til Tyrkiet. Nævnet lagde i den forbindelse også vægt på, at ansøgeren var udrejst helt legalt i december 1999 med visum til Danmark, hvor han havde fået opholdstilladelse på grund af sit ægteskab med en dansk kvinde, og at han først søgte asyl, da opholdstilladelsen blev inddraget i sommeren 2000, fordi samlivet med ægtefællen var ophørt. BR11/229

Nævnet **stadfæstede** den **30. september 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Tyrkiet, begge født i 1974, samt et barn. Indrejst i august 2001. Ansøgerne var begge etniske kurdere. Den mandlige ansøger blev af de tyrkiske myndigheder sigtet for at være medlem af PKK. **Flygtninge-næv-**

net lagde efter den mandlige ansøgers forklaring til grund, at han i 1992 og i 1995 var tilbageholdt af de tyrkiske myndigheder, men at sigtelserne mod ham blev frafaldet, og at han blev løsladt uden vilkår. Flygtningenævnet ville ikke afvise, at ansøgeren i øvrigt siden 1992 havde været tilbageholdt kortvarigt flere gange, og at den seneste tilbageholdelse var i april 2001, men nævnet kunne ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger havde været tilbageholdt i alt ca. 20 gange siden 1992, således som han havde forklaret i nævnsmødet. Nævnet lagde herved vægt på, at den mandlige ansøger ikke nærmere kunne tidsfæste tilbageholdelserne, og at han i øvrigt havde forklaret divergerende og usikkert om længden af tilbageholdelserne, idet dog ansøgeren vedrørende tilbageholdelsen i 1995 i asylskemaet ansås for at have anført 15 dage som anført af den beskikkede advokat. Nævnet lagde videre vægt på, at ansøgeren ikke kunne anses for at have været profileret politisk aktiv. Ansøgeren havde ikke haft kontakt med PKK, men havde været aktiv for HADEP siden 1995 og medlem siden år 2000. Ansøgerens aktiviteter havde bestået i deltagelse i demonstrationer, hvervning af medlemmer samt fremstilling og uddeling af agitationsmateriale. Nævnet lagde vægt på, at HADEP er et lovligt parti, og at ansøgeren ikke havde været involveret i voldelige konfrontationer. På den ovennævnte baggrund fandt nævnet ikke, at det kunne antages, at ansøgeren var i de tyrkiske myndigheders søgelys i det omfang han påberåbte sig, og ansøgeren fandtes ikke ved udrejsen i august 2001 at have været udsat for en forfølgelse, som omfattedes af udlændingelovens § 7. Nævnet havde herved videre lagt vægt på, at ansøgeren udrejste med myndighedsudstedt pas i eget navn. Det forhold, at ansøgeren, der er kurder, var indkaldt til militærtjeneste og på ny havde modtaget en indkaldelse, fandtes ikke at ændre denne vurdering. Det kunne ikke antages, at ansøgeren risikerede en uforholdsmæssig straf for udeblivelse. For så vidt angik den kvindelige ansøger havde denne henvist til sin ægtefælles forhold. Hun havde ikke selv haft politiske aktiviteter eller konflikter med de tyrkiske myndigheder. Selvom hun havde været udsat for nedsættende bemærkninger i forbindelse med ransagninger af ægtefællernes bolig, fandtes der ikke at foreligge overgreb som omfattes af udlændingelovens § 7. BR11/230

Nævnet meddelte den **27. november 2002** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født 1968. Indrejst i august 1999. Ved afgørelse af samme dato **stadfæstede** nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den pågældendes ægtefælle, en kvindelig statsborger fra Tyrkiet, født 1975. Indrejst i januar 2001. Den kvindelige ansøger udrejste af Danmark igen, da hendes Schengenvisum udløb, og hun rejste tilbage til Tyrkiet, hvor hun arbejdede på en kurdisk avis frem til slutningen af marts 2001. I januar 2002 udrejste hun af Tyrkiet på eget ægte pas og vendte tilbage til Danmark. Ansøgerne var begge etniske kurdere. Siden 1995 havde den mandlige ansøger været medlem

af og aktiv indenfor partiet HADEP, og i november 1998 blev han valgt til partibestyrelsen. I en årrække arbejdede han endvidere som journalist på forskellige kurdiske aviser. I 1998 blev den mandlige ansøger fængslet og udsat for tortur. Da han udrejste af hjemlandet, verserede der fortsat en straffesag for politisk virksomhed imod ham. Efter indrejsen i Danmark rejste han to gange til Holland i forbindelse med politiske aktiviteter. Den kvindelige ansøger havde arbejdet som grafiker på forskellige kurdiske aviser i Tyrkiet. I februar 1999 blev hun anholdt i tre dage i forbindelse med politiets ransagning af en kurdisk kulturinstitutions lokaler, hvor hun var for at låne noget musik. Under tilbageholdelsen blev hun truet af politiet med, at hun ville få ødelagt sit liv, hvis hun ikke holdt op med at arbejde for kurdiske aviser. **Flygtningenævnet** lagde begge ansøgernes forklaringer til grund. For så vidt angik den mandlige ansøger lagde nævnet til grund, at han ved udrejsen havde en verserende straffesag for politisk virksomhed og af samme grund havde udrejseforbud. Det lagdes videre til grund, at han var politisk profileret i en sådan grad, at hans aktiviteter i udlandet også havde myndighedernes bevågenhed. For så vidt angik den kvindelige ansøger fandt nævnet ikke, at hun ud over sit arbejde som grafiker på kurdiske aviser havde udført politisk virksomhed. Hun var senest i arbejde i marts 2001, og hun udrejste i januar 2002 på eget ægte pas. Tilbageholdelsen i 1999, hvor hun blev løsladt efter få dage, kunne ikke nu begrunde asyl. Den chikane, hun havde forklaret om som følge af sit arbejde og sin faders forhold, havde ikke haft en sådan karakter og intensitet, at der var tale om forfølgelse omfattet af Udlændingelovens § 7. Oplysningerne om den kvindelige ansøgers sygdom kunne ikke medføre en anden vurdering. Navnlig som følge af, at den kvindelige ansøger først udrejste cirka halvandet år efter den mandlige ansøger, som hun ikke boede sammen med i hjemlandet, var der ikke grundlag for at meddele hende asyl i konsekvens af ægtefællens status. BR11/231

7.37 Ukraine

0 tilladelser

5 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **26. juni 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Ukraine, født 1973 (M) og 1974 (K). Indrejst første gang i maj 2001 og efterfølgende udsendt til Tyskland. I juli 2001 rejste ansøgerne tilbage til Ukraine. Indrejst i Danmark igen i november 2001. Den mandlige ansøger var ansat som souschef i et turistbureau. Ansøgeren afslørede et illegalt netværk af salg af kvinder til prostitution, og at det var bureauets samarbejdspartner samt den lokale administration, der var involveret heri. Herefter blev ansøgeren anholdt og tilbageholdt. Under tilbageholdelsen blev han udsat for voldelige overgreb, truet på livet samt afhørt om, hvilke informationer han var i besiddelse af. Efter sin løsladelse blev han overvåget. Senere blev han flere gange udsat for voldelige overgreb begået af civilklædte politibetjente og af samarbejdspartneren og personer, der arbejdede for denne. Den mandlige an-

søger anmeldte overgrebene til det regionale politi, der sendte anmeldelsen videre til det lokale politi. Herefter blev ansøgernes bopæl ransaget. Senere erfarede den mandlige ansøger, at den offentlige anklager var gået ind i sagen, idet tidligere medarbejdere i politiet var involveret. **Flygtningenævnet** udtalte, at den mandlige ansøger havde været medlem af det legale parti RUKH, der var repræsenteret i det ukrainske parlament, og at den kvindelige ansøger ikke havde været politisk aktiv. Ansøgerne havde ikke for Flygtningenævnet påberåbt sig den mandlige ansøgers politiske aktiviteter til støtte for det anførte asylmotiv, men havde i stedet henvist til, at den mandlige ansøger i hjemlandet blev udsat for forfølgelse fra mafiagrupper og dele af det ukrainske myndighedsapparat, der beskyttede sådanne grupper. Flygtningenævnet bemærkede indledningsvis, at de af den mandlige ansøger forklarede politiske aktiviteter derfor ikke i sig selv kunne begrunde asyl. Hertil kom, at aktiviteterne lå tilbage i tiden. Endvidere måtte det tillægges vægt, at ansøgerne udrejste legalt, at de vendte frivilligt tilbage til Ukraine, og at den mandlige ansøger deltog i uafhængighedsfesten i august 2001. Hertil kom, at myndighederne efter ansøgerens egen forklaring var gået ind i sagen vedrørende menneskesmugling og havde indledt rettergangsskridt mod turistbureauets samarbejdspartner. Endelig havde den mandlige ansøger forklaret upræcist med hensyn til, om han fortsat havde bopæl og arbejde i hjemlandet. De af ansøgerne påberåbte overfald og trusler var kriminelle forhold, og ansøgerne måtte i givet fald søge beskyttelse ved henvendelse til relevant overordnet myndighed. Efter det foreliggende var der ikke holdepunkt for at antage, at myndighederne ikke skulle være i stand til at yde sådan beskyttelse. Det kunne derfor ikke lægges til grund, at ansøgerne havde været forfulgt ved udreisen eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR11/232

7.38 Usbekistan

Nævnet meddelte den **18. april 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Usbekistan født i 1967. Indrejst i juli 2001. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren var således homoseksuel, tiltalt for homoseksuelt forhold samt tilbageholdt og herunder udsat for alvorlige overgreb af politiet. Flygtningenævnet fandt herefter og efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til hjemlandet. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at den forfølgelse, ansøgeren risikerede, var omfattet af de grunde, der er nævnt i flygtningekonventionen, herunder som tilhørende en særlig social gruppe. Flertallet fandt således, at lignende grunde, som anført i flygtningekonventionen, og i overensstemmelse med nævnets praksis, førte til, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte

*2 tilladelser
1 stadfæstelse*

tilbage til sit hjemland. Flygtningenævnet meddelte herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.Udl. nr. BR11/233

Nævnet **stadfæstede** den **20. december 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Usbekistan født i 1974. Indrejst i juni 2002. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ville risikere forfølgelse eller tilsvarende overgreb, hvis han vendte tilbage til Usbekistan. At ansøgeren i 1998 blev tilbageholdt i tre dage og hårdhændet behandlet og muligt også seksuelt ydmyget kunne i hvert fald ikke nu begrunde asyl i Danmark. Efter ansøgerens forklaring var tilbageholdelsen ikke særligt rettet mod ham men led i en omfattende og vilkårlig tilbageholdelse af personer mistænkt for fundamentalistiske muslimske aktiviteter. Efter ansøgerens forklaring var mistanken for hans vedkommende ubegrundet. Ansøgeren blev også løsladt og blev ikke siden retsforfulgt eller udsat for andre problemer i den forbindelse. Nævnet kunne dernæst ikke fæste lid til ansøgerens forklaring om, at han siden sommeren 2000 havde været eftersøgt af myndighederne mistænkt for at støtte Hizb ut Tahrir, idet forklaringen forekom usandsynlig og konstrueret til formålet. Således havde ansøgeren forklaret noget divergerende om sit forhold til partiet, og han havde også under mødet for nævnet udbygget sin forklaring, blandt andet med at han fra sin løsladelse i 1998 og indtil april 2000 én gang om måneden gik til kontrol hos politiet, som advarede ham mod kontakt med Hizb ut Tahrir og spurgte ham ud. Endvidere virkede ansøgerens forklaring om, hvordan han havde kendskab til, at en "tredjeperson" under nærmere beskrevet tortur skulle have angivet ansøgeren til myndighederne, utroværdig. Endelig virkede det ikke sandsynligt, at ansøgeren herefter og frem til udrejsen i sommeren 2002 levede to år under jorden i sin hjemby Tasjkent, selvom myndighederne eftersøgte ham. De generelle forhold i Usbekistan kunne ikke begrunde asyl i Danmark. BR11/234

Kapitel 8

Betydningen af kriminelle forhold

Kapitel 8

Betydningen af kriminelle forhold

8.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Kriminalitet begået under opholdet her i landet, før den pågældende har fået meddelt asyl, kan ligeledes få betydning for, om der kan meddeles asyl. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10. Kriminalitet, begået efter at den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt udsendelsen vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan derefter indbringes for udlændingemyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a.

8.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31

Ved lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven ændredes udlændingelovens § 31. Loven trådte i kraft den 8. juni 2003, og ændringen af § 31 finder anvendelse fra tidspunktet for lovens ikrafttræden, uanset om udlændingen er meddelt opholdstilladelse eller har indgivet ansøgning om opholdstilladelse forud for lovens ikrafttræden. Flygtningenævnet har i denne beretningsperiode behandlet 2 sager i henhold til den ændrede § 31 og to sager i henhold til den hidtidige § 31.

For en nærmere gennemgang af ændringerne i udlændingelovens § 31 henvises til kap. 4.4.3.

Forbuddet mod refoulement får betydning i de sager, hvor udlændingen findes at være omfattet af udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i artikel 1 F, eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning.

Dette betyder for udlændingen, at han ikke har et lovligt opholdsgrundlag og skal udrejse. Hvis han ikke efterlever dette, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvunge udrejsen på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet (såkaldt "tålt ophold").

8.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene)

Efter Flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a),
- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b),
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og forudsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der er eller vil være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, *udelukkes* fra at opnå beskyttelse efter disse bestemmelser.

Disse udelukkelsesgrunde anvendes i praksis også i forhold til personer, der er eller vil være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Ved lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven ændredes udlændingelovens § 10 - i overensstemmelse med Flygtningenævnets faste praksis - således at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Lovændringen trådte i kraft med virkning fra den 8. juni 2002.

Hvis en asylansøger således findes at opfylde betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, er det herefter en konkret vurdering, om der er alvorlige grunde til at antage, at den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte

dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, domstolene, henvendelser fra krigstribunaler og tredjemands vidneudsagn kan føre til sådanne overvejelser.

8.3.1 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene)

Nævnet har i beretningsperioden meddelt afslag i 4 sager under henvisning til, at ansøgerne måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men var udelukket fra beskyttelse efter artikel 1 F.

Nævnet **stadfæstede** den **20. februar 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig iransk statsborger, født i 1958. Indrejst i juli 2001. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren som følge af flykappingen sammenholdt med hans øvrige forhold ved en tilbagevenden til Iran risikerede forfølgelse af de i udlændingelovens § 7, stk. 1, anførte grunde. Ansøgeren havde i 1993 gjort sig skyldig i flykapping. Forbrydelsen måtte anses for alvorlig, og den kunne ikke anses for således motiveret i politiske forhold, at forbrydelsen kunne anses for politisk. Ansøgeren blev ved en russisk domstol idømt 5 års fængsel for forbrydelsen, og ansøgeren blev løsladt fra afsoning i august 1997. Spørgsmålet var, om den omstændighed, at ansøgeren således havde afsonet sin straf i det foreliggende tilfælde skulle bevirke, at udelukkelsesklausulen ikke skulle bringes i anvendelse overfor ansøgeren. Det bemærkedes, at denne afgørelse henhørte under de danske myndigheder. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at artikel 1, litra F (b), udelukkede ansøgeren fra at opnå asyl i det foreliggende tilfælde, uanset at han havde afsonet sin straf. Flertallet lagde vægt på, at uanset at det var udgangspunktet, at en ansøger, der havde afsonet sin straf, ikke skulle udelukkes fra at få asyl, fandt artikel 1 F (b), også anvendelse på tilfælde, hvor selve handlingen var så grov, at ansøgeren efter en samlet vurdering skulle afskæres fra at opnå asyl. Flertallet fandt, at flykapping i sig selv var en sådan grov handling, at der skulle foreligge særlige undskyldende omstændigheder for, at en sådan handling ikke skulle udelukke en ansøger fra at opnå asyl. Flertallet fandt ikke, at der i den foreliggende situation forelå sådanne undskyldende omstændigheder. Ved denne vurdering lagde flertallet vægt på, at ansøgeren deltog i planlægningen og gennemførelsen af kappingen. Det bemærkedes herved, at ansøgeren havde forklaret detaljeret herom til de norske myndigheder på en sådan måde, at begivenhederne fremstod som selvoplevede, ligesom ansøgeren til asylregistreringsrapporten vedstod at have deltaget i planlægningen af flykappingen. Dernæst lagdes der vægt på, at ansøgeren tidligere havde rejst til andre lande, og at flykapping efter det foreliggende ikke var den eneste måde for ansøgeren at flygte fra Aserbajdsjan på. BR11/235

Nævnet **stadfæstede** den **18. marts 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1970. Ansøgeren var etnisk tamil og hindu af trosretning. Indrejst i marts 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren fra 1991 til 1996 var tilknyttet de tamilske tigre (LTTE), og at han fra 1996 til august 1999 af den grund var tilbageholdt og fængslet af politiet og blev udsat for tortur for at få ham til at fortælle, hvad han vidste. Da ansøgeren var blevet løsladt, havde han problemer i forhold til PLOTE og ERP-DP, hvorefter han udrejste fra Sri Lanka. Herefter, og idet nævnet ikke turde afvise, at ansøgeren også ved en tilbagevenden ville risikere forfølgelse, var han for så vidt omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde til grund, at ansøgeren fra 1991 til 1996 udførte forskellige observationssopgaver for LTTE og herunder blandt andet udpegede nogle formodede stikkere. I mindst et tilfælde blev vedkommende senere dræbt af LTTE. Ansøgeren var også med til at observere Centralbanken i Colombo forud for bombeattentatet i 1996. LTTE var også i den periode, ansøgeren var tilknyttet organisationen, involveret i en væbnet kamp mod de srilankanske myndigheder og begik herunder terrordrab på civile. Ansøgeren kunne ikke have undgået at vide, at hans observationer var et led i denne kamp. Også på denne baggrund lagde flertallet til grund, at ansøgeren den 1. februar 2001 til Udlændingestyrelsen forklarede, at han kendte to af de tre personer, der transporterede bomben til Centralbanken i Colombo, og at ansøgeren selv deltog ved at observere sikkerhedsforanstaltningerne i området og udarbejde en plan med et tidspunkt, hvor der ville gå færrest muligt menneskeliv tabt ved et angreb på banken. Flertallet lagde endvidere til grund, at denne version svarede nærmere til virkeligheden, end når ansøgeren i en partshøringssamtale med Udlændingestyrelsen i december 2001 og senere forklarede, at han reelt intet vidste om attentatet. Rent faktisk medførte bombeattentatet tab af mere end 100 menneskeliv. Idet en indsats som ansøgerens var afgørende for, at terrorangrebet kunne gennemføres, kan den ikke karakteriseres som underordnet. Nævnets flertal tiltrådte på den baggrund, at ansøgeren i medfør af Flygtningekonventionens artikel 1, litra F (b), var udelukket fra at få asyl. BR11/236

Nævnet **stadfæstede** den **22. april 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i juli 1999. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var etnisk kurder og hele sit liv havde boet i det nordlige Irak. Fra 1982 - december 1986 arbejdede han for den irakiske efterretningstjeneste, og fra december 1986 - 1991 gjorde han tjeneste i bataljon 173, hvor han var næstkommanderende indtil 1989. Bataljon 173 bestod af kurdere og blev indsat af den irakiske hær mod kurdiske oprørere i det nordlige Irak og i kampen mod Iran. I 1991 skiftede bataljonen side til de kurdiske separatister, blandt andet som følge af en lovet amnesti. Senere har ansøgeren ikke deltaget

i militære eller politiske aktiviteter. Blandt andet på baggrund af en foretagen torturundersøgelse lagde Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren havde været udsat for tortur, og nævnet turde i den forbindelse ikke forkaste ansøgerens forklaring om, at han havde været udsat for tortur omkring 1996 - 1997 af personer tilknyttet PUK, der havde magten i Sulaimaniya, hvor ansøgeren boede, og at dette havde baggrund i ansøgerens tidligere tjeneste for den irakiske regering. Endvidere havde ansøgeren ved andre lejligheder været chikaneret af personer med direkte eller indirekte tilknytning til PUK. Den umiddelbare anledning til ansøgerens udrejse var, at en ven fra bataljon 173 blev dræbt, hvilket ansøgeren mente, skyldtes iranske agenter i samarbejde med PUK. Efter det anførte risikerede ansøgeren henrettelse på grund af sin desertering i 1991, hvis han rejste til den regeringskontrollerede del af Irak. Flygtningenævnet turde endvidere ikke afvise, at han risikerede forfølgelse fra PUK, hvis han vendte tilbage til den PUK-kontrollerede del af det nordlige Irak, og **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** turde ikke afvise, at han på samme baggrund ville risikere forfølgelse fra KDP, hvis han sendtes tilbage til den KDP-kontrollerede del af det nordlige Irak. Betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 2, var efter flertallets opfattelse for så vidt opfyldt. Flygtningenævnets flertal bemærkede, at ansøgerens forklaring for nævnet om sin rolle og handlinger i bataljon 173 forekom undvigende og utroværdige. Flertallet lagde derfor i det væsentlige ansøgerens tidligere forklaring om det samme til Udlændingestyrelsen til grund. Af nævnets baggrundsmateriale og ansøgerens forklaring fremgik herefter, at blandt andet bataljon 173 under ANFAL-kampagnen i 1988, mens ansøgeren var næstkommanderende, deltog i angreb på kurdiske landsbyer og jagtede partisaner og også civile, der opholdt sig i "forbudte områder". Ansøgeren havde oplyst, at personer, der blev taget til fange, regelmæssigt blev udleveret til irakiske myndigheder. Ved flere angreb på landsbyer havde ansøgeren kommandoen over bataljonen, fordi den øverstkommanderende var forhindret. Af nævnets baggrundsmateriale fremgår, at størstedelen af de mandlige kurdiske civile, der blev taget til fange, efterfølgende blev henrettet af de irakiske myndigheder, og at de forladte landsbyer blev systematisk plyndret og ødelagt. Nævnets flertal fandt ikke, at ansøgeren kunne have været uvidende om dette. Ansøgeren kunne ikke dække sig ind under, at han handlede efter ordre, idet han havde haft tilstrækkelig valgmulighed, og idet han om ikke andet kunne have unddraget sig ved at flygte dengang. På den baggrund tiltrådte Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren var udelukket fra at få asyl på grund af krigsforbrydelser, jf. Flygtningekonventionens artikel 1 F (a). BR11/237

Nævnet **stadfæstede** den **1. maj 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria, født 1977. Indrejst i marts 2001. Ansøgeren var medlem af den militante gruppe Bakasi Boys. På et tidspunkt tog

ansøgeren 300.000 niara fra en kasse på gruppens kontor, idet han ville flygte. Pengene stammede fra nogle kriminelle. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at det af ansøgeren begåede tyveri kunne give grundlag for meddelelse af asyl, idet der var tale om en almindelig borgerlig forbrydelse. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring om hans deltagelse i gruppen Bakasi Boys til grund. Flertallet lagde endvidere til grund, at ansøgeren i forbindelse hermed havde deltaget i torturering af et stort antal kriminelle, samt deltaget som vagtmand ved anholdelsen og henrettelsen af en person. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger fandt flertallet ikke at kunne udelukke, at ansøgeren som følge af disse aktiviteter ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Flertallet fandt imidlertid, at ansøgeren havde gjort sig skyldig i sådanne grove ikke politiske forbrydelser, at han i medfør af flygtningekonventionens artikel 1 F (b) var udelukket fra at opnå beskyttelse i Danmark. BR11/238

I andre sager har nævnet taget stilling til, om ansøgernes forhold var omfattet af udelukkelsesgrundene, men har ikke fundet grundlag herfor.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte den **20. august 2002** opholdstilladelse til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1976. Indrejst i april 2001. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, hvorefter han i affekt med en saks stak den læge i halsen, der umiddelbart forinden – med dødlig udgang – havde behandlet ansøgerens barn. Særligt i lyset af, at denne læge, der efter det oplyste nu var død, var bror til en højststående officer i sikkerhedstjenesten, var der ikke tvivl om, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak risikerede en forfølgelse og dom, der ikke var i overensstemmelse med danske retstraditioner. Ansøgeren opfyldte derfor som udgangspunkt betingelserne for at blive meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Flygtningenævnet kunne tiltræde, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at blive meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved vurderingen af, om ansøgeren var omfattet af Flygtningekonventionens artikel 1 F (b) tog Flygtningenævnet blandt andet udgangspunkt i pkt. 156 i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse til grund, at ansøgeren efter sin forklaring ikke havde til hensigt at ramme lægen i halsen med saksen, og dermed heller ikke havde til hensigt at dræbe lægen. Nævnet lagde derfor til grund, at der var tale om en affekthandling i lyset af, at ansøgerens søn umiddelbart forinden var død som følge af en lægefejl, og at ansøgeren derfor ikke var omfattet af Flygtningekonventionens

artikel 1 F (b). Ansøgeren blev herefter meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR11/239

8.4 Udlændingelovens § 10, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, og § 49 a

Ved lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven ændredes udlændingelovens § 10. Ændringerne af § 10 trådte i kraft den 8. juni 2003, dog således at § 10, stk. 3 og stk. 4, der vedrører udlændinge, som har indrejseforbud i forbindelse med udvisning, alene finder anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Flygtningenævnet har på dette grundlag ikke i nærværende beretningsperiode behandlet sager i henhold til den ændrede § 10, stk. 3.

For en nærmere gennemgang af ændringerne i udlændingelovens § 10 henvises til kap. 4.4.2.

Efter den tidligere § 10, stk. 2, kunne der til en udlænding, der var udvist på grund af kriminalitet, meddeles opholdstilladelse efter reglerne i §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde talte imod.

Det fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning 1326/1997, at sådanne særlige grunde i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan foreligge, hvis udlændingen er til fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom her i landet for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet.

Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet sammenholdt med straffens længde.

Udlændingelovens § 49 a

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter §§ 7-8, og som er udvist ved dom, tage stilling til, om udsendelsen vil være i strid med refolementforbuddet i § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 2.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren, som udgangspunkt mindst seks måneder forud for prøveløsladelsen.

Udlændinge, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refolementsforbuddet i § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som et spørgsmål om, hvorvidt der er grundlag for at genoptage sagen.

8.5 Eksempler fra praksis vedrørende udlændingelovens § 10 og § 49 a

8.5.1 Sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl, allerede fordi ansøgeren ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7

Nævnet **stadfæstede den 12. september 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1966. Indrejst i oktober 1989. Under den oprindelige asylsag havde klageren forklaret, at han kom fra Hargeisa og tilhørte Isaaq-klanen. Klageren blev i december 1989 af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I marts 2001 blev klageren af Herning Ret idømt fængsel i 2 år og 6 måneder for blandt andet røveri. Klageren blev endvidere udvist for bestandig. I juni 2001 blev Herning Rets dom stadfæstet af Vestre Landsret. I forbindelse med § 49a-sagen oplyste klageren, at han havde boet i Saudi Arabien siden 1966, og at han i 1982 rejste til Qatar og bosatte sig der. I 1984 blev klageren i Qatar medlem af Somali National Movement. Klageren havde haft ophold i Somalia af få måneders varighed i 1981, 1982 og 1988. I forbindelse med sit ophold i Somalia i 1988 blev klageren anholdt i Mogadishu og dømt til døden på grund af sit medlemskab af SNM og en mordanklage. Det lykkedes klageren at bestikke sig ud af fængslet ved hjælp af 1.000 USD, som han havde medbragt. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren under den oprindelige asylsag havde forklaret detaljeret om forholdene i Hargeisa, hvor han efter det oplyste havde boet indtil sin udrejse. Klageren havde nu 10 år senere afgivet en helt ny forklaring, hvorefter

han udrejste fra Hargeisa, da han var et år gammel, og hvorefter hans asylmotiv var et helt andet, relateret til overgreb han var udsat for i Mogadishu i 1988. Nævnet bemærkede, at den nye forklaring indeholdt uoverensstemmelser på nogle punkter, blandt andet om besiddelse af 1.000 USD i en celle på en politistation i Mogadishu, som ikke var sandsynlige. Flygtningenævnet fandt, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at hans oprindelige forklaring ikke var den rigtige. Flygtningenævnet kunne således ikke lægge klagerens nye forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt, at klageren ikke havde noget udestående med myndighederne i det nordvestlige Somalia, og at klageren ikke risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til det nordvestlige Somalia, ligesom der ikke var forhold til hinder for, at klageren kunne udsendes til det nordvestlige Somalia. BR11/240

Nævnet **stadfæstede** den **16. september 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født 1957. Indrejst i 1992. I 1993 blev han meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved Vestre Landsrets dom af maj 2002 blev ansøgeren idømt fængsel i halvandet år for overtrædelse af straffelovens § 244 og § 224, jf. § 216, stk. 1, samt indrejseforbud i 10 år. Ansøgeren var etnisk roma fra Zapokvica i Srebrenica Kommune. I 1992 blev han fordrevet sammen med mange andre fra sin hjemby. I marts 2000 var han i fem eller seks dage i Tuzla. Han blev her spurgt af nogle ukendte personer om, hvem han var, og hvad han ville der, men blev ikke herudover chikaneret, idet han ikke kendte nogen i Tuzla. Ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede ansøgeren for sit liv. Han havde endvidere ikke noget sted at bo eller nogen familie tilbage i hjemlandet. Han frygtede videre, at myndighederne ikke vil hjælpe ham, idet han var etnisk roma. **Flygtningenævnet** fandt, at de forhold, der begrundende, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, ikke længere var til stede. Nævnet lagde herved vægt på den stabilisering af forholdene, der havde fundet sted i Bosnien-Hercegovina siden 1995, og som blandt andet ifølge UNHCRs redegørelse fra september 2001 havde medført, at et betydeligt antal personer var vendt tilbage til deres oprindelige hjemområde, herunder et stigende antal til områder, hvor de udgør en minoritet. Nævnet fandt endvidere, at da ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, eller i øvrigt tilknyttet bestemte politiske eller religiøse grupperinger, ikke havde deltaget i krigs- eller krigslignende handlinger, var udrejst i 1992 på ægte nationalitetspas, og i marts 2000 havde været i Tuzla, hvor han uden yderligere konflikter havde været i kontakt med myndighederne, kunne det forhold, at ansøgeren var etnisk roma, herefter ikke føre til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. På denne baggrund stadfæstede nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorefter udlændingelovens § 49 a, jf.

§ 31, ikke var til hinder for, at ansøgeren udsendtes til Bosnien-Hercegovina. BR11/241

Nævnet **stadfæstede** den **20. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1963. Indrejst i 1996. Ansøgeren blev i januar 1999 meddelt opholdstilladelse af Flygtningenævnet i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved Vestre Landsrets dom i februar 2002 blev ansøgeren idømt fængsel i to år for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1, jf. § 222, stk. 1 og § 244. Ansøgeren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i ti år. Ansøgeren var etnisk roma og født i Kraljevo, Serbien. I 1991 til 1992 udeblev ansøgeren efter indkaldelse til militærtjeneste. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren som følge af, at han var udeblevet fra militærtjeneste, var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at forholdene i Serbien var væsentligt ændret samt den i 2001 indførte amnestilov. Heller ikke det forhold, at ansøgeren var etnisk roma kunne føre til, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt således ikke, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse af ansøgeren til Forbundsrepublikken Jugoslavien. BR11/242

Nævnet **stadfæstede** den **4. december 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født 1970. Indrejst i april 2002. Ansøgeren blev i oktober 1995 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved Vestre Landsrets dom i marts 2002 blev ansøgeren idømt et år og ni måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren var født og opvokset i Tuzla. I februar 1991 blev han forsøgt hvervet til den bosniske hær og flygtede til Tyskland. I 1998 vendte han i seks dage tilbage til Bosnien i forbindelse med sin faders begravelse. Under dette ophold modtog hans moder telefoniske trusler vedrørende ham. Endvidere omringede 30 politibetjente hans moders hus og ransagede dette. På dette tidspunkt var ansøgeren ikke på bopælen. Da han kom tilbage til bopælen, fandt han sin moder på gulvet med en revolver ved hendes hoved. Hans broder lå ligeledes på gulvet. Ansøgeren blev uberettiget anklaget for at have handlet med narkotika og våben samt for at have skjult seks kriminelle personer. Videre beslaglagde politiet hans faders bil. Han blev endelig forvekslet med en person, der under krigen var snigskytte. Han havde klaget til de internationale myndigheder over politiets behandling af ham, men de foretog sig ikke yderligere. **Flygtningenævnet** fandt, at den af ansøgeren påberåbte militærunddragelse i forbindelse med borgerkrigen ikke kunne begrunde asyl, da ansøgeren måtte anses for at være omfattet af den i hjemlandet vedtagne amnestilov. Flygtningenævnet fandt endvidere, at den chikane

ansøgeren havde oplyst at have været udsat for under et seks dage langt besøg i hjemlandet, ikke kunne antages at have haft et sådant omfang og intensitet, at det kunne sidestilles med en af udlændingeloven omfattet forfølgelse. Flygtningenævnet bemærkede, at der måtte være tale om forhold, hvor ansøgeren måtte henvises til at søge beskyttelse hos relevant overordnet myndighed. Det kunne derfor ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse, eller at der i øvrigt var forhold, der var til hinder for, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 31. BR11/243

8.5.2 Sager, hvor ansøgeren anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men hvor der foreligger sådanne særlige grunde som omtalt i § 10, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, at ansøgeren ikke skal meddeles opholdstilladelse, hvorfor der må foretages en vurdering i forhold til forbuddet om refoulement i § 31, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001

Nævnet **stadfæstede den 18. marts 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Burundi, født i 1970. Indrejst i august 1992. I 1993 blev ansøgeren af Flygtningenævnet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens 7, stk. 1. Ved byrettens dom i september 1996 blev ansøgeren idømt fængselsstraf på 4 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, jf. lov om euforiserende stoffer § 3. Ved brev af 24. juli 1996 indstillede Udlændingestyrelsen, at der ikke blev nedlagt påstand om udvisning med indrejseforbud under straffesagen. Ved Østre Landsrets dom i september 1998 blev ansøgeren idømt 10 måneders fængselsstraf for overtrædelse af straffelovens § 164, stk. 1 og af lov om euforiserende stoffer § 3, samt udvisning med indrejseforbud frem til 2008. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I juni 1999 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren, at Udlændingestyrelsen fandt, at ansøgeren på baggrund af udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, ikke kunne udsendes til Burundi. Udlændingestyrelsen besluttede samtidig at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, hvorved den af Østre Landsret idømte udvisning og indrejseforbud indtil 2008 bortfaldt. Ved Østre Landsrets dom i december 1999 blev ansøgeren idømt 3 års fængselsstraf for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., samt udvist med indrejseforbud for bestandig. Ved dommens bestemmelse bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ved indreisen i Danmark forklarede ansøgeren, at han var etnisk hutu, og at han i hjemlandet havde været fængslet og havde været udsat for forfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til hutu-stammen. Ansøgerens anholdelse skyldtes endvidere, at ansøgerens moder havde en ledende stilling indenfor hutuerne. Ansøgeren flygtede fra fængs-

let i 1992. Under ansøgerens ophold i Danmark mødtes ansøgeren med andre fra Burundi for at diskutere situationen, men han udførte ikke aktiviteter rettet direkte mod Burundi. Ved en eventuel tilbagevenden frygtede ansøgeren at være i fare, fordi han flygtede fra fængslet, og fordi han var kendt som tidligere sympatisør af hutu-bevægelsen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet kunne tiltræde, at der efter karakteren og grovheden af den af ansøgeren begåede kriminalitet, for hvilken der var udmålt en straf på fængsel i 3 år, forelå sådanne særlige grunde, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, meddeltes afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Nævnet besluttede endvidere, at ansøgeren under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Burundi risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Burundi eller til et land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Burundi, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. BR11/244

Nævnet **stadfæstede** den **20. juni 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født 1960. Indrejst i januar 1985. I maj 1985 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2. Ved Østre Landsrets dom af marts 1992 blev ansøgeren idømt 10 års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 237 og blev udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandigt. I februar 1997 anmodede ansøgeren om, at spørgsmålet om hans udsendelse blev prøvet på ny, idet han fortsat var forfulgt af de iranske myndigheder. I maj 1997 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren, at styrelsen fandt ham omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at styrelsen ikke fandt, at der forelå sådanne særlige grunde, som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1, der kunne danne grundlag for asyl. Udlændingestyrelsen fandt endvidere ikke, at ansøgeren kunne udsendes tvangsmæssigt til Iran. I juni 1997 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, og pålagde ansøgeren at udrejse af landet, dog således at ansøgeren ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Iran eller et andet land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Iran, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2, jf. stk. 1. I november 2000 begærede ansøgerens advokat på ansøgerens vegne om genoptagelse af asylsagen, idet han henviste til ændringen af udlændingeloven ved lov nr. 473 af 1. juli 1998, hvor § 10, stk. 2, blev indsat i loven. I november 2001 hjemviste Flygtningenævnet på denne baggrund sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. I april 2002 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på asyl. Ansøgeren havde i hjemlandet udført politiske aktiviteter. Han havde været i Irak for at modtage våbentræning, men havde ikke deltaget i krigen. Ansøgeren var uberettiget blevet anklaget for at have været aktiv for Mujaheddin, for at have deltaget i krigen på Mujaheddins side og for at have

dræbt sin ægtefælle. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet tiltrådte, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse, da særlige grunde talte imod dette, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2. Nævnet lagde vægt på den begåede kriminalitets karakter og grovhed samt den idømte straf. Nævnet tiltrådte videre, at ansøgeren fortsat ikke kunne udsendes til Iran, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. BR11/245

8.5.3 Sager, hvor ansøgeren anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men hvor der foreligger sådanne særlige grunde som omtalt i § 10, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, at ansøgeren ikke skal meddeles opholdstilladelse, hvorfor der må foretages en vurdering i forhold til forbuddet om refoulement i § 31, jf. lov nr. 362 af 6. juni 2002

Nævnet **stadfæstede** den 5. september 2002 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1981. Indrejst i oktober 2000. Ansøgeren var etnisk kurder og havde været medlem af PDKI. Hans politiske aktiviteter havde bestået i at uddele løbesedler og skrive slogans på byens mure. Som følge af sine politiske aktiviteter havde ansøgeren været tilbageholdt to gange. Ansøgeren var første gang tilbageholdt 24 timer. Den anden gang var ansøgeren tilbageholdt i 2 måneder. Cirka 1 år efter ansøgerens anden løsladelse opsøgte politiet hans bopæl. Eftersom han på sin bopæl havde politisk materiale liggende, valgte han at flygte, før politiet nåede at rette henvendelse til ham. I februar 2002 blev ansøgeren idømt 10 års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 237. Ansøgeren blev samtidig udvist af Danmark for bestandig. I juni 2002 stadfæstede Højesteret dommen. **Flygtningenævnet** fandt, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke var en reel risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran ville blive straffet for det i Danmark begåede drab, hvorfor risikoen for dobbeltstraf ikke i sig selv kunne begrunde, at der meddeltes ansøgeren asyl. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om hans politiske aktiviteter til fordel for PDKI. Flertallet fandt ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerede en uforholdsmæssig straf for hans politiske aktiviteter. Flertallet lagde vægt på, at ansøgeren to gange tidligere havde været anholdt for tilsvarende aktiviteter. Flertallet fandt derfor, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren var imidlertid ved Højesterets dom af juni 2002 straffet med fængsel i 10 år for manddrab. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren herved var straffet for en særlig farlig forbrydelse, og at han måtte anses som en fare for samfundet. Der forelå herefter sådanne særlige grunde, som indebar, at ansøgeren ikke meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. § 10, stk. 2. Flygtningenævnet bemærkede,

at ansøgeren ikke tvangsmæssigt kunne udsendes til Iran, da ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 2. BR11/246

Nævnet **stadfæstede** den **24. oktober 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina, født i 1968. Indrejst i august 1993. Ansøgeren var ved indrejsen i besiddelse af en opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring. I 1999 blev ansøgeren idømt en straf på syv års fængsel for forsøg på overtrædelse af straffelovens § 261, stk. 2, og medvirken til forsøg på overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, og efterfølgende udvist. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark siden den 20. august 1993. Han kom hertil på grund af ægteskab. Ansøgeren havde aldrig været politisk aktiv, og han havde aldrig haft problemer med sit hjemlands myndigheder. I 1997 var han på tre ugers ferie i Kina uden at have problemer, heller ikke i forbindelse med ind- og udrejse. Ansøgeren følte sig overbevist om, at han ved en tilbagevenden til Kina ville blive retsforfulgt for de forbrydelser, han var dømt for i Danmark. Han havde henvist til, at sagen, mens den blev domsforhandlet, var meget omtalt i pressen, og hans navn blev nævnt, ligesom der blev bragt billeder af ham. Flygtningenævnet fandt på den baggrund, at det ikke med tilstrækkelig sikkerhed kunne udelukkes, at de kinesiske myndigheder var bekendt med sagen, og at ansøgeren dermed risikerede at blive retsforfulgt på ny med mulighed for at blive idømt dødsstraf, hvis han vendte tilbage til Kina. Ansøgeren var derfor omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 2, at der kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til udlændinge, som har indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, medmindre særlige grunde taler derimod. Henset til de i Danmark begåede forbrydelsers karakter og grovhed og den herfor idømte straf på fængsel i syv år, fandt Flygtningenævnet, at særlige grunde talte imod at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren skulle derfor udrejse i overensstemmelse med den udrejsefrist, som politiet fastsætter i medfør af udlændingelovens § 33, stk. 9, ved ansøgerens løsladelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og stk. 2. Såfremt ansøgeren ikke udrejste frivilligt, kunne han under henvisning til, at nævnet ikke med tilstrækkelig sikkerhed kunne udelukke, at han ved en tilbagevenden til Kina risikerede dødsstraf, ikke udsendes tvangsmæssigt til Kina eller et andet land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Kina, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. BR11/247

Kapitel 9

---

*Flygtningenævnets praksis i ambassadesager
(udlændingelovens § 7, stk. 4)*

Kapitel 9

Flygtningenævnets praksis i ambassadesager (udlændingelovens § 7, stk. 4)

Ved ændringen af udlændingeloven, lov nr. 365 af 6. juni 2002, blev udlændingelovens § 7, stk. 4, ophævet, og det er således ikke længere muligt for en asylansøger at anmode om asyl fra danske repræsentationer i udlandet. Loven trådte i kraft den 1. juli 2002, og ansøgninger indgivet inden da skal således behandles som hidtil. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet har således fortsat i 2002 behandlet sager efter den tidligere § 7, stk. 4.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 4, havde en udlænding, der måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, men som ikke befandt sig her i landet, krav på opholdstilladelse i Danmark, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere lovlige ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning måtte anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Der var således to betingelser i bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, som skulle være opfyldt, forinden en udlænding havde krav på opholdstilladelse. Ansøgeren skulle være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og Danmark skulle være nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

9.1 Generelle bemærkninger vedrørende Flygtningenævnets prøvelse

I størstedelen af de sager, der påklages til Flygtningenævnet, har Udlændingestyrelsen meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, allerede fordi den pågældende ikke har en tilstrækkelig tilknytning til Danmark. I disse sager vurderer nævnet således alene, om Danmark er nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Finder Flygtningenævnet, at Danmark ikke må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse, stadfæstes Udlændingestyrelsens afgørelse, og der

tages således ikke stilling til, hvorvidt ansøgeren i øvrigt opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Finder nævnet derimod, at Danmark må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse, vil sagen i almindelighed blive hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en stillingtagen til, hvorvidt ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Som eksempel kan nævnes:

Nævnet **hjemviste** den **14. august 2002** sagen vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1974. Ansøgerens forældre og tre søskende opholdt sig i Danmark. Ansøgeren boede sammen med sin moder og søskende frem til 1998. Ansøgeren havde telefonisk kontakt med sin familie i Danmark en til to gange om måneden, ligesom forældrene cirka en gang om måneden sendte et mindre beløb til ansøgeren. Ansøgeren havde ingen familiemedlemmer i Syrien, hvor han opholdt sig. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren, der var irakisk statsborger, siden 1998 havde opholdt sig illegalt i Syrien, og at hans forældre og fire søskende opholdt sig i Danmark. Nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren havde haft regelmæssig kontakt med sine forældre, og at faderen i et vist omfang havde sendt penge til ansøgeren. Herefter fandt Flygtningenævnet, at Danmark måtte anses for at være nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, hvorfor sagen blev hjemvist til Udlændingestyrelsen til afgørelse af, om ansøgeren opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. BR11/248

Hvis det efter nævnets praksis er åbenbart, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, for at meddele opholdstilladelse er opfyldt, bliver sagen dog afgjort af nævnet og således ikke hjemvist til styrelsen.

Som eksempel kan nævnes:

Nævnet meddelte den **6. september 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1983. Ansøgerens forældre opholdt sig i Danmark. Ansøgeren udrejste i 1999 af Irak til Jordan sammen med sin moder og flere søskende. To af ansøgerens søskende har siden opholdt sig i Jordan sammen med ansøgeren. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i november 1999 udrejste af Irak til Jordan sammen med sin moder og flere søskende, og at ansøgeren og to af hendes søstre siden havde haft ophold i Jordan. Ansøgerens moder og tre andre søskende fik familiesammenføring i Danmark i 2000, hvor ansøgerens fader havde fået opholdstilladelse efter udlæn-

dingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at hele familien i september 1997 af sikkerhedspolitiet var blevet tvunget til at flytte fra familiens hus i Bagdad til det sydlige Irak og i forbindelse hermed fået konfiskeret deres ejendele. Flygtningenævnet fandt på den anførte baggrund ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til den myndighedskontrollerede del af Irak, hvorfor ansøgeren måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren, der var udrejst sammen med sin moder og øvrige søskende fra Irak, havde haft løbende kontakt med sine forældre og sine søskende i Danmark. Under henvisning hertil og til, at faderen havde bidraget til ansøgerens og hendes søstres underhold i Jordan, fandtes Danmark at være nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. BR11/249

Som nævnt afgøres langt de fleste sager på grund af en vurdering af tilknytningen til Danmark, men enkelte sager afgøres efter den anden betingelse i § 7, stk. 4, nemlig om ansøgeren er omfattet af § 7, stk. 1 eller 2.

9.2 Beskyttelsesbehovet

Ved vurderingen af, om Danmark er nærmest til at yde den pågældende beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, foretager nævnet en afvejning af ansøgerens tilknytning til Danmark, herunder en konkret vurdering af den faktiske tilknytning til herboende slægtninge. Finder nævnet, at ansøgeren har en særlig tilknytning til Danmark, vurderer nævnet herefter ansøgerens tilknytning og beskyttelsesmuligheder i det aktuelle opholdsland.

I tilfælde, hvor asylansøgeren ikke opfylder betingelserne om en særlig tilknytning til Danmark, er der derimod ikke anledning til at tage stilling til spørgsmålet om beskyttelsesmuligheder i opholdslandet.

Som eksempel kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **12. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Afghanistan, født i 1954 (M) og 1961 (K), samt to børn. Ansøgenes ene datter havde haft ophold i Danmark siden 2000, hvor hun havde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, på grund af ægteskab. Ansøgenes datter boede sammen med ansøgerne forud for udrejsen til Danmark, og de havde således haft fælles bopæl i cirka 20 år. Ansøgerne og datteren havde skriftlig kontakt cirka en gang om ugen og telefonisk kontakt hver 14. dag. Herudover sendte datteren 100 US dollars til ansøgerne en gang om måneden. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgerne ikke opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse, idet ansøgerne ikke tidligere havde haft længerevarende ophold her i landet, og idet den tilknytning, de havde i kraft af, at deres

datter havde opholdstilladelse her i landet, ikke i sig selv kunne føre til, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde dem beskyttelse. Flygtningenævnet havde i den forbindelse lagt vægt på, at referencen i 2000 rejste til Danmark, idet hun blev familiesammenført med sin herboende ægtefælle, som hun havde stiftet selvstændig familie med, og at ansøgerne havde opholdt sig i Pakistan siden 1996, hvor de ligeledes udgjorde en selvstændig familie. Nævnet havde ikke herved taget stilling til, om ansøgerne i øvrigt opfyldte betingelserne for at blive anset som flygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. BR11/250

9.3 "Herboende nære slægtninge"

Ved afgrænsningen af kriteriet har Flygtningenævnet anlagt en praksis, hvorefter man i den enkelte sag søger at vurdere den faktiske tilknytning, som ansøgeren har til herboende slægtninge. I denne vurdering tillægges graden af slægtskabet mellem ansøgeren og den herboende nære slægtning stor betydning, hvorefter ægtefæller, forældre, børn og søskende vil være omfattet af begrebet. Graden af slægtskabet indgår endvidere som en del af en række andre momenter, som tillægges vægt i forbindelse med vurderingen af den enkelte ansøgers tilknytning til Danmark, og det vil afhænge af det konkrete tilfælde, hvilken vægt de enkelte forhold tillægges. Forhold, der i øvrigt indgår i denne vurdering, kan være, om ansøgeren og referencen havde et bofællesskab inden udrejsen, om ansøgeren har stiftet selvstændig familie i hjemlandet, om referencen har bidraget til ansøgerens forsørgelse, og om der er familiemedlemmer i ansøgerens hjemland eller i andre lande.

For så vidt angår ægtefæller og mindreårige børn, meddeles der sjældent opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, idet de som udgangspunkt meddeles opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9. Efter indrejsen kan de pågældende, når betingelserne herfor er opfyldt, meddeles konsekvensstatus.

Som eksempler på vurdering af tilknytningen til de herboende slægtninge kan nævnes:

9.3.1 Forældre

Flygtningenævnet **stadfæstede den 13. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig ansøger fra Somalia, født 1975, samt to børn. Ansøgerens moder og to brødre opholdt sig i Danmark. Før borgerkrigen i Somalia brød ud i 1991 boede ansøgeren sammen med sin moder og de to brødre, hvorefter de mistede kontakten til hinanden. I 2001 genskabte de kontakten, da ansøgeren kom til Uganda. Siden 2001 blev ansøgeren økonomisk støttet af familien, der hver måned sendte hende 50 US dollars. Endvidere havde ansøge-

ren og familien telefonisk kontakt. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren samt to børn ikke opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse, idet de ikke tidligere havde boet i Danmark, og nævnet fandt efter sagens oplysninger, at der ikke bestod et forsørgelsesforhold mellem den herboende reference og ansøgeren. Ansøgeren havde stiftet selvstændig familie, og nævnet fandt ikke, at der bestod så særlige relationer mellem ansøgeren og den herboende reference, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 4. Nævnet havde ikke taget stilling til, om ansøgeren samt to børn i øvrigt opfyldte betingelserne for at blive anset som flygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. BR11/251

9.3.2 Børn

Nævnet **stadfæstede** den **11. november 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1950. Ansøgerens søn, der var født i 1965, opholdt sig i Danmark. Han havde sidst kontakt med ansøgeren i juli 2001 i Iran. Ansøgeren og sønnen havde telefonisk kontakt cirka en gang om måneden. **Flygtningenævnet** bemærkede, at der mellem den herboende søn og ansøgeren var en almindelig søn-mor relation. Det kunne ikke lægges til grund, at sønnen i omfang af betydning havde bidraget til moderens forsørgelse. Det bemærkedes herved, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse havde oplyst, at hun ikke modtog understøttelse fra sønnen. Det kunne heller ikke lægges til grund, at der havde været en intens kontakt. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren herefter ikke opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse, idet ansøgeren ikke tidligere havde haft længerevarende lovligt ophold her i landet eller havde herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning, der kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Nævnet havde ikke taget stilling til, om ansøgeren i øvrigt opfyldte betingelserne for at blive anset som flygtning, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. BR11/252

Flygtningenævnet meddelte den **22. november 2002** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1926. Ansøgerens datter indrejste i Danmark i december 1999. Ansøgeren og datteren så sidst hinanden i Kabul i 1997, hvor ansøgeren var på besøg hos datteren og hendes familie. Ansøgeren og datteren havde haft skriftlig kontakt, medens datteren havde opholdt sig i Danmark. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren og hans familie havde været nært knyttet til Sovjetunionen, medens Afghanistan var besat, og blandt andet havde ladet sine børn studere i Sovjet. Han selv var indtil 1992 ansat under Forsvarsministeriet. To af hans brødre var generaler. Ansøgerens ægtefælle blev dræbt af Taleban i 1997. Han havde intet netværk

tilbage i Afghanistan. På den nævnte helt konkrete baggrund fandt Flygtninge­nævnet, at det ikke burde forlanges, at ansøgeren vendte tilbage til Afghani­stan, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren havde ingen tilknytning til Pakistan, hvortil han flygtede i sommeren 2000, og hvor han fortsat opholdt sig uden opholdstilladelse. Ansøgerens eneste barn, han havde forbindelse med, var hans datter, der med sit barn havde opholdstilladelse i Danmark. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet, at Danmark var nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. BR11/253

Nævnet **stadfæstede** den **20. december 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1953, samt et barn. Ansøgerens søn og ansøgerens broder indrejste i Danmark i 1998, og de blev begge i 1999 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren havde telefonisk kontakt med sin søn hver sjette måned, og hun modtog økonomisk støtte fra ham cirka en gang om måneden. Hun havde tele­fonisk kontakt med sin broder en gang om ugen, men hun modtog ikke økono­misk støtte fra ham. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerens tilknytning til Danmark bestod i, at hun havde en søn og en broder, der havde opholdstilladelse i Danmark. Hun havde to døtre og muligt også sin moder hos sig i Paki­stan og to sønner i Afghanistan. Ansøgeren havde aldrig været i Danmark men boet hele sit liv i Afghanistan og siden 1996 i Pakistan, hvor det var oplyst i ansøgningsskemaet, at hun boede hos en svigersøn. Selv om ansøgerens søn i Danmark i den senere tid havde sendt penge, kunne nævnet ikke lægge til grund, at det havde haft et sådant omfang, at han kunne siges at forsørge ansø­geren. Der havde været almindelig kontakt til sønnen og broderen ved brev og telefon. Under disse omstændigheder tiltrådte Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke havde en sådan tilknytning til Danmark, at betingelserne i udlændingelo­vens § 7, stk. 4, var opfyldt. BR11/254

9.3.3 Søskende

Nævnet **stadfæstede** den **12. september 2002** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1962, samt fem børn. Ansøgerens søster indrejste i Danmark i november 1995, hvor hun siden fik opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren og søsteren havde i den senere tid haft telefonisk kontakt med hinanden, og ansøgeren modtog økonomisk støtte fra familien i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren og referencen boede i samme hus, indtil de blev gift, og de havde således begge stiftet selvstændige familier, da referencen udrejste i 1995. Ansø­geren og referencen mistede herefter kontakten med hinanden, og kontakten blev først genoptaget efter ansøgerens udrejse af Afghanistan i år 2000. Uanset det nu oplyste om den genoptagne kontakt mellem ansøgeren og referencen og

oplysningerne om, at referencen yder økonomisk støtte til ansøgeren, fandtes forholdet mellem ansøgeren og referencen efter en samlet bedømmelse ikke at gå udover, hvad der var sædvanligt i et søskendeforhold. Ansøgeren fandtes herefter ikke at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at Danmark kunne anses for nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet havde ikke taget stilling til, om ansøgeren i øvrigt opfyldte betingelserne for at blive anset som flygtning, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. BR11/255

Kapitel 10

Statistik

Kapitel 10

Statistik

10.1 Nævnets afgørelser i 2002

Nævnet har i 2002 afholdt i alt 595 nævnsmøder og truffet afgørelse i 2.071 sager, inkl. 25 genoptagede sager.

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev udlændingelovens § 7, stk. 2, ændret således, at de facto-flygtningebegrebet blev afløst af en subsidiær beskyttelsesstatus. Den ændrede bestemmelse i § 7, stk. 2, finder anvendelse på ansøgninger om asyl indgivet den 1. juli 2002 og derefter. Nævnet har i 2002 truffet afgørelse i en sag efter den nye § 7.

Tabel 1 nedenfor viser antallet af nævnsafgørelser fordelt på sagstype i 2002 samt i de tre foregående år.

Som det fremgår har nævnet i 2002 truffet afgørelse i 51 forlængelsessager, dvs. sager hvor styrelsen har meddelt afslag på forlængelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, jf. § 11, stk. 2, af den pågældendes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Sagerne vedrører hovedsageligt ansøgere fra Kosovo.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstype

	1999	2000	2001	2002
Nye spontansager	1.018	1.111	1.347	1.855
Genoptagede sager	108	36	39	25
Inddragelsessager	8	3	2	5
Forlængelsessager	-	-	-	51
Bortfaldssager	9	10	3	8
Udsendelsessager	4	12	13	5
Ambassadesager	58	33	72	47
Statusændringssager	92	66	63	75
Afgjorte sager i alt	1.297	1.271	1.539	2.071

Flygtningenævnet traf i 2002 endvidere 400 afgørelser om genoptagelse, heraf blev 32 sager genoptaget og 368 meddelt afslag på genoptagelse.

Der berammes som udgangspunkt 4 sager til mundtlig behandling pr. nævnsmøde.

Antallet af afgjorte sager på mundtligt nævn sammenholdt med antallet af nævnsmøder giver et gennemsnit på 3,1 afgjorte sager pr. nævnsmøde, hvilket svarer til de på finansloven forudsatte 3-3,5 sager pr. nævn. Beregnes gennemsnittet på baggrund af sager afsluttet på både mundtligt og skriftligt nævn, blev der i gennemsnit afgjort 3,3 sager pr. møde.

Der afsluttes således i gennemsnit færre sager, end der berammes, da en række sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af ansøgerens eller den beskikkede advokats sygdom eller på grund af tolkeproblemer. I 2002 blev 187 berammede sager udsat enten kort før mødet eller på dagen for sagens behandling. Til sammenligning blev 209 berammede sager udsat i 2001.

10.2 Sagens behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2002 fordelt på behandlingsform.

Som det fremgår blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde, hvilket skyldes, at størstedelen af sagerne var spontansager, som normalt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde. Endvidere blev 5 forlængelsessager, 5 inddragelsessager, 6 bortfaldssager og 5 udsendelsessager afgjort på mundtligt nævn.

Tabel 2. Afgørelser i 2002 fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævn	Skriftligt nævn	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	1.786	2	50	17	1.855
Genoptagede sager	5	0	19	1	25
Inddragelsessager	5	0	0	0	5
Forlængelsessager	50	0	1	0	51
Bortfaldssager	6	1	1	0	8
Udsendelsessager	5	0	0	0	5
Ambassadesager	0	46	1	0	47
Statusændringssager	0	75	0	0	75
I alt	1.857	124	72	18	2.071

Endvidere fremgår det, at 46 ambassadesager, 75 statusændringssager og 2 spontansager blev behandlet på skriftligt nævn.

Desuden blev 72 sager afgjort ved skriftlig votering fordelt på 50 nye spontansager, 19 genoptagede spontansager med ny afgørelse, 1 forlængelsessag, 1 bortfaldssag og 1 ambassadesag.

Endelig fremgår det, at der i 2002 blev truffet afgørelse i 17 nye spontansager på formandskompetencen, som vedrører sager der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs proceduren, og som efter den nye bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 4, kan behandles af formanden alene.

10.3 Indkomne sager

Flygtningenævnet tilpasser løbende antallet af møder til det modtagne antal sager fra Udlændingestyrelsen.

Tabel 3 viser antallet af indkomne sager fordelt på sagskategori set i forhold til antallet af afgjorte sager.

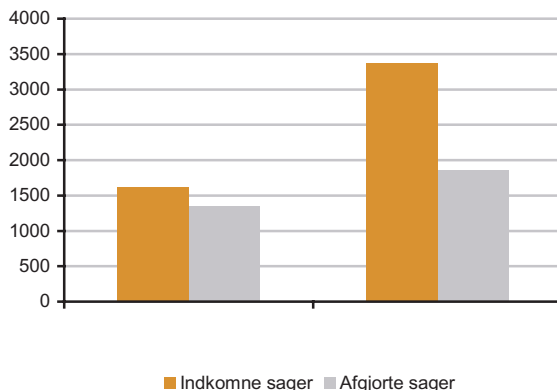
Som det fremgår af tabel 3 er det antal sager, som nævnet har modtaget fra styrelsen i 2002, væsentligt højere end det antal sager, som nævnet har afgjort. Dette skyldes bl.a., at styrelsen som følge af sin ændring af praksis i sager vedrørende asylansøgere fra Afghanistan og det centrale Irak i 2002 har fremsendt væsentligt flere spontansager til nævnet end forventet. Ifølge styrelsens prognoser skulle nævnet således modtage 2.141 sager fra styrelsen i 2002. Ifølge opgørelserne over indkomne sager modtog nævnet imidlertid 3.372 spontansager fra styrelsen i 2002. Nævnet har desuden modtaget væsentligt flere ambassadesager fra styrelsen, end der er afgjort i 2002.

Tabel 3. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager

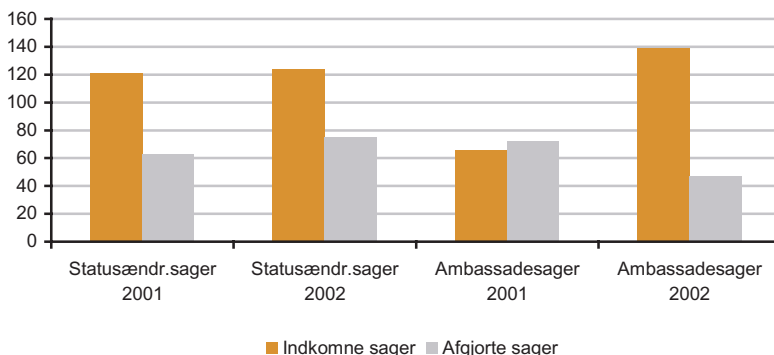
	Indkomne sager	Afgjorte sager
Nye spontansager	3.372	1.855
Inddragelser og forlængelser	117	56
Bortfaldssager	15	8
Udsendelsessager	5	5
Ambassadesager	139	47
Statusændringssager	124	75
Genoptagede sager	-	25
I alt	3.772	2.071

Figur 1 og 2 illustrerer antallet af indkomne sager i forhold til afgjorte sager fordelt på sagstype. Det bemærkes, at indkomne sager i figur 1 alene måles i forhold til afgørelser i nye spontansager og dermed ikke indeholder afgørelser i genoptagede spontansager.

Figur 1. Indkomne spontansager i forhold til afgjorte spontansager

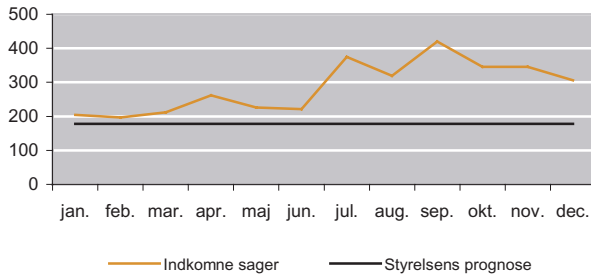
Figur 2. Indkomne ambassadesager og statusændringssager i forhold til afgjorte sager

Figur 3 nedenfor viser indkomne sager til behandling på mundtligt nævn set i forhold til styrelsens prognoser for, hvor mange sager Flygtningenævnet måtte forventes at modtage. Figur 4 viser antallet af afholdte nævnsmøder pr. måned.

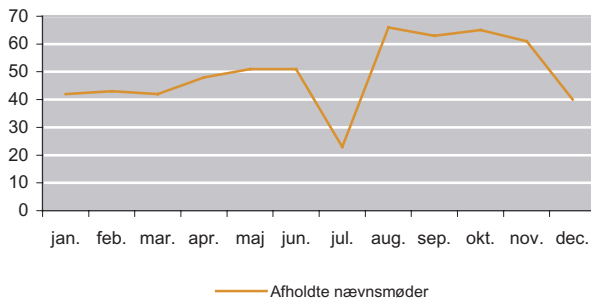
Som det fremgår af figur 3 har sagstilgangen særligt i 2. halvår af 2002 været væsentligt højere end forventet.

Figur 3. Sager til behandling på mundtligt nævn 2002

Som det fremgår af figur 4 har nævnet i 1. halvår af 2002 afholdt mellem 42 og 51 nævnmøder om måneden, medens nævnet på baggrund af den stigende sagstilgang fra august til november har afholdt mere end 60 møder om måneden.

Figur 4. Afholdte nævnmøder i 2002

10.4 Sager afsluttet uden en afgørelse

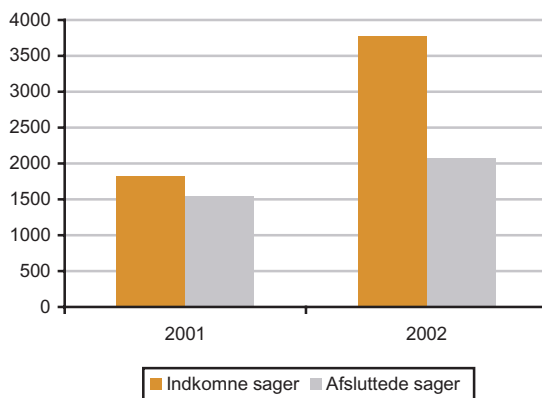
Sager, der er afsluttet uden en afgørelse, omfatter sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over afslag på asyl, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet eller trukket tilbage af styrelsen til fornyet behandling i første instans.

I 2002 blev 429 sager afsluttet uden en afgørelse, heraf 383 nye spontansager og 10 genoptagede spontansager. I 198 af sagerne frafaldt ansøgeren sin klage, mens 195 sager blev returneret til styrelsen.

9 ambassadesager og 11 statusændringssager blev i 2002 hjemvist til fornyet behandling i styrelsen, medens ansøgeren frafaldt sin klage i 7 statusændringssager.

Figur 5 nedenfor viser det samlede antal indkomne sager i forhold til det samlede antal afsluttede sager. Som det fremgår, har nævnet i 2002 modtaget væsentligt flere sager, end der er afsluttet, og antallet af verserende sager er derfor steget.

Figur 5. Indkomne sager i forhold til afsluttede sager

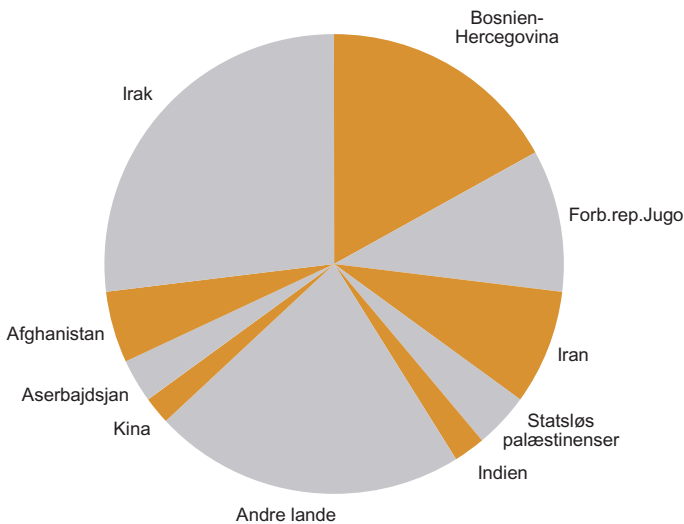
For så vidt angår verserende spontansager er antallet i løbet af året steget fra 510 sager primo 2002 til 1.695 sager ultimo 2002. Antallet af verserende sager i nævnet steg i løbet af 1. halvår af 2002 til omkring 800 sager. Den væsentlige stigning i sagsantallet opstod således først i 2. halvår af 2002, hvor der samtidig var en væsentlig stigning i styrelsens sagstilgang til nævnet, jf. herved figur 3. Det høje antal verserende sager har derfor ikke medført en væsentlig stigning i sagsbehandlingstiden i nævnet i 2002.

10.5 Nationalitetsfordelingen i spontansager m.v.

Nævnet har i 2002 behandlet sager vedrørende 63 forskellige nationaliteter samt sager vedrørende statsløse palæstinensere.

Figur 6 nedenfor viser nationalitetsfordelingen i spontansager, inkl. genoptagne sager med en ny afgørelse. Som det fremgår af figuren, var den markant største nationalitetsgruppe statsborgere fra Irak, som udgjorde ca. 27 % af de samlede spontansager. Nævnet har endvidere behandlet et stort antal sager vedrørende statsborgere fra Bosnien-Hercegovina, Forbundsrepublikken Jugoslavien og Iran.

Figur 6. Nationalitetsfordelingen i spontansager

For så vidt angår "andre lande" i figur 6 bemærkes, at disse sager udgør ca. 22 % af de afgjorte spontansager, hvoraf der for 37 landes vedkommende alene blev behandlet 10 sager eller færre vedrørende de pågældende nationaliteter.

Tabel 4 giver en oversigt over den eksakte nationalitetsfordeling af nævnets afgørelser i spontansager, inddragelses- og forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager (§ 49a). I opgørelsen af spontansagerne er medregnet 25 genoptagne spontansager med ny afgørelse.

Tabel 4. Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelses- og forlængelses-sager, bortfaldssager og udsendelsessager

	Spontan- sager	Indragelses- sager m.v. ¹	Bortfalds- sager	Udsendelses- sager	I alt
Afghanistan	85	2	-	-	87
Albanien	13	-	-	-	13
Algeriet	5	-	-	-	5
Armenien	20	-	-	-	20
Aserbajdsjan	55	-	-	-	55
Bangladesh	12	-	-	-	12
Bhutan	2	-	-	-	2
Bosnien- Hercegovina	322	-	1	2	325
Cameroun	11	-	-	-	11
Colombia	1	-	-	-	1
Congo (Brazzaville)	2	-	-	-	2
Dem. Rep. Congo	22	-	-	-	22
Egypten	2	-	-	-	2
Elfenbenskysten	1	-	-	-	1
Eritrea	4	-	-	-	4
Etiopien	15	-	-	-	15
Filippinerne	1	-	-	-	1
Folkerep. Kina	38	-	-	-	38
Forb.rep. Jugoslavien	190	44	-	1	235
Gambia	16	-	-	-	16
Georgien	17	-	-	-	17
Guatemala	3	-	-	-	3
Hviderusland	5	1	-	-	6
Indien	35	-	-	-	35
Irak	505	8	2	-	515
Iran	153	-	2	-	155
Israel	1	-	-	-	1
Jordan	4	1	-	-	5
Kasakhstan	11	-	-	-	11
Kenya	1	-	-	-	1
Kirgistan	2	-	-	-	2
Kroatien	3	-	-	-	3

Kuwait	1	-	-	-	1
Libanon	18	-	-	-	18
Libyen	7	-	-	-	7
Litauen	0	-	1	-	1
Makedonien	18	-	-	-	18
Marokko	1	-	-	-	1
Moldova	3	-	-	-	3
Mongoliet	3	-	-	-	3
Nepal	10	-	-	-	10
Niger	1	-	-	-	1
Nigeria	11	-	-	-	11
Pakistan	30	-	-	-	30
Peru	2	-	-	-	2
Rusland	19	-	-	-	19
Rwanda	5	-	-	-	5
Senegal	1	-	-	-	1
Sierra Leone	8	-	-	-	8
Slovakiet	1	-	-	-	1
Somalia	20	-	1	1	22
Sri Lanka	18	-	1	-	19
Statsløse palæstinensere	78	-	-	1	79
Sudan	1	-	-	-	1
Syrien	16	-	-	-	16
Tjekkiet	2	-	-	-	2
Togo	1	-	-	-	1
Tunesien	2	-	-	-	2
Tyrkiet	33	-	-	-	33
Uganda	2	-	-	-	2
Ukraine	5	-	-	-	5
Uzbekistan	3	-	-	-	3
Vietnam	2	-	-	-	2
Yemen	1	-	-	-	1
I alt	1.880	56	8	5	1.949

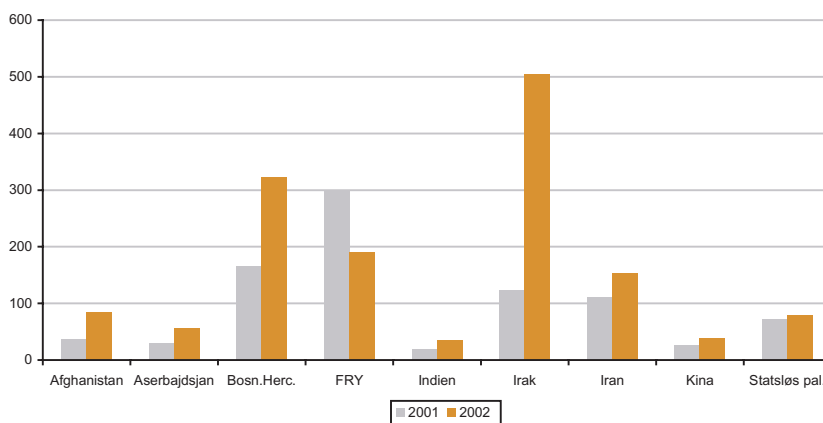
1. Omfatter tillige forlængelsessager.

Om sagernes udfald henvises til afsnit 10.7 og 10.9.

Figur 7 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for de 9 største nationaliteter sammenholdt med 2001. Som det kan ses er antallet af sager vedrørende statsborgere fra Irak steget meget væsentligt fra 2001 til 2002. Dette skyldes, at udlændingemyndighederne i slutningen af 2001 ændrede praksis i sager vedrørende ansøgere fra det centrale Irak, hvilket har medført en væsentlig sagstilgang af disse sager til nævnet i 2002. Som det ligeledes fremgår af figur 7 er antallet af sager vedrørende ansøgere fra Bosnien-Hercegovina på ny steget i 2002, medens antallet af sager vedrørende Forbundsrepublikken Jugoslavien er faldet i forhold til 2001.

Figur 7. Afgørelser i spontansager 2001 og 2002

10.6 Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager

Antallet af afgjorte ambassadesager og statusændringssager er væsentligt lavere end antallet af spontansager. Sagerne fordeler sig således også over færre nationaliteter end spontansagerne.

Nationalitetsfordelingen i disse sagstyper fremgår af tabel 5 nedenfor.

Som det fremgår, vedrørte hovedparten af ambassadesagerne ligesom i 2001 statsborgere fra Afghanistan og Irak, medens hovedparten af statusændringssagerne vedrørte statsborgere fra Somalia.

Tabel 5. Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager

	Ambassade- sager	Statusændrings- sager	I alt
Afghanistan	20	9	29
Bosnien-Hercegovina	1	-	1
Burundi	1	1	2
Dem. Rep. Congo	-	2	2
Forb. Rep. Jugoslavien	-	1	1
Irak	13	8	21
Iran	-	2	2
Pakistan	-	1	1
Rwanda	-	1	1
Somalia	11	47	58
Sri Lanka	1	-	1
Sudan	-	1	1
Syrien	-	1	1
Tyrkiet	-	1	1
I alt	47	75	122

10.7 Afgørelsernes udfald i spontansager

Nævnet har i 2002 truffet afgørelse i 1.855 nye spontansager og 25 genoptagne spontansager. Af tabel 6 fremgår sagernes udfald fordelt på nationalitet.

Tabel 6. Nævnets afgørelser i spontansager i 2002

	Stadfæstelse		K-status		F-status		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Afghanistan	68	80%	9	11%	8	9%	85
Albanien	12	92%	1	8%	-	-	13
Algeriet	5	100%	-	-	-	-	5
Armenien	20	100%	-	-	-	-	20
Aserbajdsjan	44	80%	8	15%	3	5%	55
Bangladesh	12	100%	-	-	-	-	12
Bhutan	2	100%	-	-	-	-	2
Bosnien- Hercegovina	292	90%	2	1%	28	9%	322
Cameroun	9	82%	1	9%	1	9%	11
Colombia	1	100%	-	-	-	-	1
Congo (Brazaville)	2	100%	-	-	-	-	2
Dem. Rep. Congo	22	100%	-	-	-	-	22
Egypten	2	100%	-	-	-	-	2
Elfenbenskysten	1	100%	-	-	-	-	1
Eritrea	4	100%	-	-	-	-	4
Etiopien	15	100%	-	-	-	-	15
Filippinerne	1	100%	-	-	-	-	1
Folkerep. Kina	34	89%	4	11%	-	-	38
Forb. rep. Jugoslavien	178	94%	-	-	12	6%	190
Gambia	16	100%	-	-	-	-	16
Georgien	15	88%	1	6%	1	6%	17
Guatemala	3	100%	-	-	-	-	3
Hviderusland	4	80%	1	20%	-	-	5
Indien	33	94%	2	6%	-	-	35
Irak	411	81%	18	4%	76	15%	505
Iran	115	75%	19	12,5%	19	12,5%	153
Israel	1	100%	-	-	-	-	1
Jordan	4	100%	-	-	-	-	4
Kasakhstan	11	100%	-	-	-	-	11
Kenya	1	100%	-	-	-	-	1

Kirgisistan	2	100%	-	-	-	-	2
Kroatien	3	100%	-	-	-	-	3
Kuwait	1	100%	-	-	-	-	1
Libanon	16	89%	-	-	2	11%	18
Libyen	7	100%	-	-	-	-	7
Makedonien	18	100%	-	-	-	-	18
Marokko	1	100%	-	-	-	-	1
Moldova	3	100%	-	-	-	-	3
Mongoliet	3	100%	-	-	-	-	3
Nepal	10	100%	-	-	-	-	10
Niger	1	100%	-	-	-	-	1
Nigeria	11	100%	-	-	-	-	11
Pakistan	29	100%	1	-	-	-	30
Peru	2	100%	-	-	-	-	2
Rusland	12	63%	1	5%	6	32%	19
Rwanda	5	100%	-	-	-	-	5
Senegal	1	100%	-	-	-	-	1
Sierra Leone	7	88%	-	-	1	12%	8
Slovakiet	1	100%	-	-	-	-	1
Somalia	14	70%	1	5%	5	25%	20
Sri Lanka	16	89%	-	-	2	11%	18
Statsløse palæstinensere	72	93%	5	6%	1	1%	78
Sudan	1	100%	-	-	-	-	1
Syrien	11	69%	5	31%	-	-	16
Tjekkiet	2	100%	-	-	-	-	2
Togo	1	100%	-	-	-	-	1
Tunesien	2	100%	-	-	-	-	2
Tyrkiet	31	94%	1	3%	1	3%	33
Uganda	1	50%	1	50%	-	-	2
Ukraine	5	100%	-	-	-	-	5
Uzbekistan	1	33%	-	-	2	67%	3
Vietnam	2	100%	-	-	-	-	2
Yemen	1	100%	-	-	-	-	1
I alt	1.631	87%	81	4%	168	9%	1.880

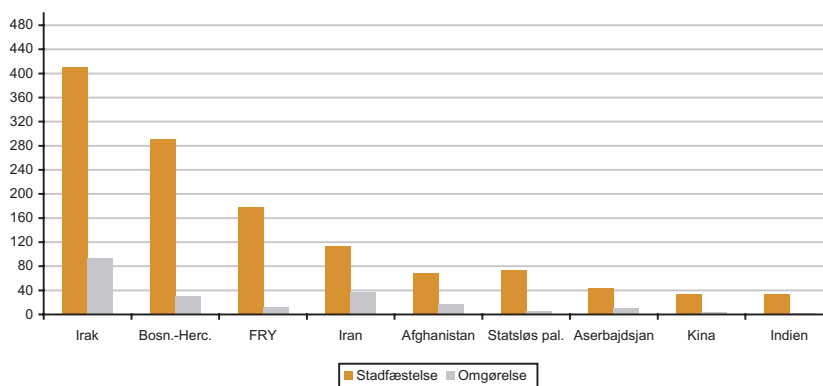
Som det fremgår af tabel 6, har nævnet i 2002 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 87 % af sagerne, dvs. at nævnet i 2002 har omgjort 13 % af styrelsens afgørelser i spontansager.

Til sammenligning var omgørelsesprocenten 26 % i 2000 og 20 % i 2001. Den lavere omgørelsesprocent i 2002 skyldes bl.a. de ændrede forhold i Afghanistan, hvor omgørelsesprocenten er faldet fra 44 % i 2001 til 20 % i 2002, samt de stabiliserede forhold i Bosnien-Hercegovina og Forbundsrepublikken Jugoslavien, hvor omgørelsesprocenten er faldet fra henholdsvis 14 % og 23 % i 2001 til henholdsvis 10 % og 6 % i 2002.

Den relativt høje omgørelsesprocent på 37 % i sager vedrørende statsborgere fra Rusland skyldes, at nævnet i 2002 har givet opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, i 3 sager vedrørende etniske tjetjenere, som i forbindelse med krigen i Tjetjenien var kommet i de russiske myndigheders søgelys, samt i 3 sager, hvor ansøgerne havde været udsat for alvorlige overgreb, som de ikke havde kunnet opnå myndighedernes beskyttelse imod. Det bemærkes, at disse sager vedrørte en jødisk familie, hvorfor sagerne blev sambehandlet.

Figur 8 nedenfor illustrerer udfaldet af nævnets afgørelser i både nye og genoptagne spontansager for de 9 største nationaliteter.

Figur 8. Afgørelsernes udfald fordelt på største nationaliteter

Som nævnt i afsnit 10.1 har nævnet i 2002 truffet afgørelse i en sag efter den nye bestemmelse i § 7. Sagen blev afgjort med et afslag på asyl og vedrørte en iransk statsborger.

10.8 Genoptagelsessager

Tabel 7 viser nævnets afgørelser i genoptagne spontansager med ny afgørelse fordelt på nationalitet.

Tabel 7. Nationalitetsfordeling og nævnets afgørelser i genoptagne sager med ny afgørelse i 2002

	Stadfæstelse	K-status	F-status	I alt
Afghanistan	-	-	1	1
Armenien	2	-	-	2
Aserbajdsjan	-	1	-	1
Bangladesh	1	-	-	1
Etiopien	1	-	-	1
Folkerep. Kina	1	-	-	1
Forb. Rep. Jugo.	5	-	-	5
Georgien	3	-	-	3
Irak	1	-	1	2
Iran	1	-	-	1
Nepal	2	-	-	2
Senegal	1	-	-	1
Somalia	-	1	1	2
Syrien	-	1	-	1
Tyrkiet	-	-	1	1
I alt	18	3	4	25

Som det fremgår af tabel 7, blev der meddelt tilladelse i 7 sager svarende til 28 % af sagerne.

I modsætning til 2001 har der ikke i 2002 været tale om genoptagelse af grupper af sager vedrørende bestemte nationaliteter eller med bestemte asylmotiver.

Herudover traf nævnet i 2002 afgørelse om genoptagelse i 400 sager. I 32 tilfælde blev sagen genoptaget, og der blev meddelt afslag på genoptagelse i 368 sager. 375 af afgørelserne blev truffet af formanden alene i medfør af udlændingelovens § 53, stk. 5 og 6 (formandskompetencen), heraf 351 afslag på genoptagelse, mens 25 sager blev afgjort ved skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, heraf 17 afslag på genoptagelse.

Nationalitetsfordelingen i sager, hvori der anmodes om genoptagelse, er næsten lige så bred som i de nye spontansager. De største nationalitetsgrupper var i 2002 fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, Iran, Irak og Bosnien-Hercegovina.

10.9 Afgørelsernes udfald i inddragelses- og forlængelsessager, bortfaldsager og udsendelsessager

Tabel 8 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser i inddragelses- og forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager fordelt på nationalitet.

Tabel 8. Udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

	Indragelses- og forlængelsessager ¹		Bortfaldssager		Udsendelsessager		I alt
	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	
Afghanistan	-	2	-	-	-	-	2
Bosnien-Hercegovina	-	-	1	-	2	-	3
Forb.rep. Jugoslavien	33	11	-	-	1	-	45
Hviderusland	1	-	-	-	-	-	1
Irak	2	6	2	-	-	-	10
Iran	-	-	1	1	-	-	2
Jordan	1	-	-	-	-	-	1
Litauen	-	-	1	-	-	-	1
Somalia	-	-	1	-	1	-	2
Sri Lanka	-	-	1	-	-	-	1
Statsløse palæstinensere	-	-	-	-	1	-	1
I alt	37	19	7	1	5	0	69

1. Indeholder 51 forlængelsessager og 5 inddragelsessager.

Som det fremgår af tabel 8 har nævnet i 2002 truffet afgørelse i 5 inddragelsessager og 51 forlængelsessager, 8 bortfaldssager og 5 udsendelsessager.

Nævnet omgjorde i 2 inddragelsessager styrelsens afgørelse, medens 3 sager vedrørende inddragelse på grund af svig blev stadfæstet.

For så vidt angår forlængelsessagerne, dvs. sager, hvor styrelsen har meddelt afslag på forlængelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, jf. § 11, stk. 2, af den pågældendes opholdstilladelse efter § 7, omgjorde nævnet 19 sager, medens 37 sager blev stadfæstet. Af de 51 forlængelsessagerne vedrører 44 sager statsborgere fra Kosovo, hvoraf nævnet i 11 sager omgjorde styrelsens afgørelse, medens 33 sager blev stadfæstet. Nævnet omgjorde desuden i 5 prøvesager

vedrørende statsborgere fra Irak og i 2 prøvesager vedrørende statsborgere fra Afghanistan styrelsens afslag på forlængelse.

Nævnet omgjorde desuden i en bortfaldssag styrelsens afgørelse, medens 7 bortfaldssager blev stadfæstet. Nævnet stadfæstede i de fem udsendelsessager styrelsens afgørelse.

Den samlede omgørelsesprocent i disse sager var i 2002 29 %.

10.10 Afgørelsernes udfald i ambassadesager og statusændringssager

Tabel 9 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser i ambassade- og statusændringssager.

Som det fremgår heraf, stadfæstede nævnet 64 % af ambassadesagerne og 88 % af statusændringssagerne.

I 21 af de 30 ambassadesager, hvori nævnet stadfæstede styrelsens afslag på opholdstilladelse, er afgørelsen begrundet i ansøgerens manglende tilknytning til Danmark, medens de øvrige 9 afslag er begrundet i, at betingelserne for meddelelse af asyl efter § 7, stk. 1 eller 2, ikke var opfyldt.

Af de 9 statusændringssager, hvori nævnet ændrede styrelsens afgørelse om meddelelse af de facto-status til konventionsstatus, var der 2 sager vedrørende statsborgere fra henholdsvis Irak, Iran og Somalia, medens der var en sag vedrørende statsborgere fra henholdsvis Syrien, Tyrkiet og Demokratisk Republik Congo.

Tabel 9. Ambassade- og statusændringssagernes udfald

	Stadfæstelse		K-status		F-status		Omgørelse ¹		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Ambassade-sager	30	64%	1	2%	9	19%	7	15%	47
Status-ændringssager	66	88%	9	12%	-	-	-	-	75

1. Omfatter sager, hvori nævnet omgjorde styrelsens afgørelse vedrørende manglende tilknytning til Danmark og hjemviste sagen til fornyet behandling i styrelsen.

10.11 Sagsbehandlingstider

Nævnets målsætninger for sagsbehandlingstider fremgår af tabel 10 nedenfor.

Tabel 10. Målsætninger for sagsbehandlingstider i 2002

Sagstype	Mål-sætninger	Resultat	Mål-opfyldelse
Nye spontansager	135 dage	136 dage	(Opfyldt)
Nye spontansager afgjort på mdtl. nævn	120 dage	128 dage	Ikke opfyldt
Spontansager i hasteprocedure ¹	60 dage	63 dage	(Opfyldt)
Ambassadesager	150 dage	284 dage	Ikke opfyldt
Statusændringssager	150 dage	174 dage	Ikke opfyldt
Spontansager med anmodning om genoptagelse	80 dage	89 dage	Ikke opfyldt
Spontansager med anmodning om genoptagelse afgjort på formandskompetencen	45 dage	81 dage	Ikke opfyldt

1. Sagsbehandlingstiden i hasteproceduren omfatter spontansager, der er behandlet i hasteproceduren, dvs. 1) sager vedr. asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, 2) sager vedr. asylansøgere der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden m.v., 3) sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, 4) sager hvor sagsbehandlingstiden er fremskyndet af humanitære grunde og 5) prøvesager.

10.11.1 Sagsbehandlingstider i spontansager

Som det fremgår af tabel 10 var den gennemsnitlige bruttosagsbehandlingstid for nye spontansager, der udgør klart den største sagstype, der behandles af nævnet, 136 dage mod en opstillet målsætning på 135 dage.

I nye spontansager afgjort på mundtligt nævn, som er en delmængde af ovennævnte sager, idet sager afgjort ved skriftlig votering er fratrukket, udgjorde sagsbehandlingstiden i 2002 128 dage.

Målsætningerne for sagsbehandlingstiden i spontansager er således stort set opfyldt for så vidt angår de samlede spontansager, medens sagsbehandlingstiden ikke helt er opfyldt for så vidt angår sager behandlet på mundtligt nævn.

Årsagen til, at sagsbehandlingstiden i spontansagerne er højere end den fastsatte målsætning, skyldes i det væsentligste, at nævnet i 2002 har modtaget betydeligt flere sager end forventet fra styrelsen i 2002, særligt i 2. halvår af 2002 har sagstilgangen været væsentligt højere, jf. figur 3.

Til illustration af denne sammenhæng, kan det oplyses, at nævnets sagsbehandlingstider i spontansagerne for 1. halvår af 2002 var 129 dage, og at sagsbehandlingstiden i nye spontansager afgjort på mundtligt nævn i 1. halvår udgjorde 119 dage. På dette tidspunkt var målsætningerne for sagsbehandlingstiderne således opfyldt, medens sagsbehandlingstiderne i 2. halvår af 2002 har været stigende.

Til sammenligning var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i spontansager i 2001 henholdsvis 116 og 106 dage.

Nævnet har i 2002 endvidere behandlet 17 spontansager, som af styrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs proceduren, på formandskompetencen, jf. udlændingelovens § 53, stk. 4. Denne nye bestemmelse blev indsat i udlændingeloven ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 og trådte i kraft for ansøgninger indgivet efter den 1. juli 2002.

Sagsbehandlingstiden i disse sager, som behandles på skriftligt grundlag, men hvor der som i andre spontansager beskikkes en advokat for ansøgeren, var i 2002 100 dage. Det skal bemærkes, at sagsbehandlingstiden for disse første sager har været lidt længere end den forventede fremtidige sagsbehandlingstid, da nævnet i forbindelse med behandlingen af disse sager også har brugt tid på en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af procedurerne for behandlingen af denne type sager.

Sagsbehandlingstiden for genoptagede spontansager med en ny afgørelse var i 2002 228 dage. Til sammenligning var sagsbehandlingstiden i disse sager i 2001 125 dage.

Sagsbehandlingstiden opgøres i bruttotid og indeholder således det samlede tidsforbrug til behandling af sagen.

Hvis sagen således bliver udsat på en konkret høring eller på en verserende generel høring eller udsættes/omberammes på grund af andre forhold, har dette betydning for bruttosagsbehandlingstiden.

I 2002 blev 187 sager således udsat eller omberammet forud for eller i forbindelse med behandlingen på nævnsmøde.

Foruden udsættelse på en konkret høring, herunder ægthedsvurdering, eller på en verserende generel høring, kan årsagerne til udsættelse eller omberømmelse bl.a. skyldes advokatens forfald, ansøgerens forfald, tolkeproblemer, oversæt-

telse af fremlagte dokumenter, tidsnød eller fejl i forbindelse med indkaldelse af ansøgeren.

Som beskrevet i kapitel 2 har nævnet i 2002 arbejdet videre med at udbygge datagrundlaget med henblik på at opstille en særskilt målsætning for sagsbehandlingstiderne i spontansager, der ikke har været stillet i bero på generelle eller konkrete høringer.

Nævnet har med udgangspunkt i denne målsætning i 2002 foretaget en statistisk beregning på sagsbehandlingstiden i spontansager, der ikke har været udsat på konkrete eller generelle høringer eller andre yderligere undersøgelser, herunder undersøgelser vedrørende forsvundne asylansøgere.

Denne statistik viser, at nævnet i 2002 har truffet afgørelse i 1.655 spontansager, heraf 1.638 nye spontansager, som ikke har været udsat, og at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i disse sager er 121 dage.

Målet for sagsbehandlingstiden i spontansager, der behandles i hasteprocedure, var i 2002 fastsat til 60 dage.

Den gennemsnitlige bruttosagsbehandlingstid for spontansager i hasteprocedure var i 2002 63 dage. Sagsbehandlingstiden er beregnet på grundlag af 86 sager.

I disse sager indgår sager vedrørende asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, personer der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, sager hvor sagsbehandlingstiden er fremskynnet af humanitære grunde, sager vedrørende mindreårige uledsagede asylansøgere, samt sager der fremsendes til nævnet som prøvesager.

Det skal bemærkes, at hastesager, der stilles i bero på generelle høringer eller andre undersøgelser tages ud af hasteproceduren. Ved beregningen af sagsbehandlingstiden er således udtaget 15 sager, heraf 9 sager vedrørende Aserbajdsjan, 4 sager vedrørende Irak og henholdsvis 1 sag vedrørende Bosnien og Armenien, som er afgjort i 2002, men som i 2001 har været stillet i bero på indhentelse af oplysninger af generel karakter.

32 af de 86 sager, der er behandlet i hasteproceduren, vedrører uledsagede mindreårige asylansøgere. I disse sager var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2002 60 dage, hvilket svarer til nævnets målsætning.

Samlet set vurderer nævnet, at niveauet for sagsbehandlingstiderne i spontansager i 2002 er i overensstemmelse med antallet af modtagne, verserende og afgjorte sager.

10.11.2 Sagsbehandlingstider i sager med anmodning om genoptagelse

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager, hvori der er anmodning om genoptagelse, var i 2002 89 dage mod en målsætning på 80 dage. I genoptagelsessager afgjort på formandskompetencen var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 81 dage mod en målsætning på 45 dage. Til sammenligning var sagsbehandlingstiden i 2001 henholdsvis 80 dage og 62 dage.

Stigningen i sagsbehandlingstiden i forhold til 2001 skyldes hovedsageligt det øgede sagspres i nævnet, som har bevirket, at en væsentlig del af nævnets ressourcer er blevet anvendt til forberedelse og afvikling af nævnsmøder.

Den relativt høje sagsbehandlingstid i disse sager skyldes endvidere, at der er nogle sager, som på grund af foretagelse af høringer og andre supplerende undersøgelser, har haft en lang sagsbehandlingstid. Sådanne sager afgøres normalt ved skriftlig votering.

Til illustration heraf kan det oplyses, at sagsbehandlingstiden i sager som blev behandlet ved skriftlig votering var 178 dage, medens sagsbehandlingstiden i sager, der er behandlet på formandskompetencen som nævnt var 81 dage.

Endvidere var sagsbehandlingstiden i sager, der er blevet genoptaget, noget længere end i sager, hvor genoptagelse blev afslået. I sager, der blev genoptaget, var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid således 118 dage, medens sagsbehandlingstiden for afslag på genoptagelse var 86 dage.

10.11.3 Sagsbehandlingstider i sager afgjort ved skriftlig votering

Nævnet afgjorde i 2002 72 sager ved skriftlig votering, heraf 50 nye spontansager og 19 genoptagne spontansager.

Sagsbehandlingstiden i sager afgjort ved skriftlig votering fremgår af tabel 11 nedenfor. Som det kan ses, var sagsbehandlingstiden i disse sager væsentligt højere end i sager, der afgøres direkte på mundtligt nævn.

Karakteristisk for sager, der er afgjort ved skriftlig votering, er, at sagen på nævnsmødet er blevet udsat med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger eller med henblik på at afvente svar på en generel høring, som nævnet vurderer har betydning for den konkrete sag. Der går på denne måde tid med

at indhente de yderligere oplysninger, ligesom der går tid med at indhente vota hos nævnsmedlemmerne.

Tabel 11. Sagsbehandlingstider i spontansager fordelt på afgørelsesform

Sagstype	Nye spontansager	Antal sager
Sager afgjort på mundtligt nævn	128 dage	1.786
Sager afgjort ved skriftlig votering	382 dage	69

10.11.4 Sagsbehandlingstider i ambassadesager og statusændringssager

Som det fremgår af tabel 10, var bruttosagsbehandlingstiden for ambassadesager i 2002 284 dage og 174 dage i statusændringssager, medens målsætningen i begge sagstyper var 150 dage.

Til sammenligning var sagsbehandlingstiderne i 2001 241 dage i ambassadesagerne og 146 dage i statusændringssagerne.

Den længere sagsbehandlingstid i ambassade- og statusændringssagerne i 2002 skyldes bl.a. den væsentlige stigning i sagstilgangen af spontansager til nævnet i 2002, som har bevirket, at en væsentlig del af nævnets ressourcer er blevet anvendt til forberedelse og afvikling af nævnsmøder i mundtlige sager.

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel I

Bestemmelse af udtrykket flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode truffede afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrunder frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på

grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrunder frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel I, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«.

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilke af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan når som helst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage

til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;
- (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;
- (c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed true- des i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige ind- rejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre be- grænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke ud- vise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offent- lige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i

overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogen- somhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne om- råder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågæl- dende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtnings retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder ind-

trådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel I A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklARATIONER afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilag 3

Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 608 af 17. juli 2002

Herved bekendtgøres udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, med de ændringer, der følger af lov nr. 134 af 20. marts 2002¹⁾, § 2 i lov nr. 193 af 5. april 2002, lov nr. 362 af 6. juni 2002, § 1 i lov nr. 365 af 6. juni 2002 og lov nr. 367 af 6. juni 2002²⁾.

Dele af de ændringer, der følger af lov nr. 134 af 20. marts 2002 og lov nr. 367 af 6. juni 2002, er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da ændringerne endnu ikke er trådt i kraft. Tidspunktet for ikrafttræden fastsættes af ministeren, jf. lovens § 2.

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold i Danmark

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Det Europæiske Fællesskab eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen eller, såfremt de pågældende er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indrejsen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EF-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselogi- mation viseret før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af kapitlerne 3-5, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Det Europæiske Fælles-

skabs regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser om opholdstilladelser efter § 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan herved fravige bestemmelserne i kapitlerne 3-5, i det omfang det følger af EF-reglerne.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Det Europæiske Fællesskab eller dets medlemsstater.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i

¹⁾ Min. f. Flygtninge, Indvandrere og Integration, j.nr. 2002/4001-16

et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visummets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland, har i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra visummets oprindelige gyldighedsdato. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland. Uden for de i 1. pkt. nævnte tilfælde har udlændinge med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland alene ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 18.

Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 3.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3

måneder i løbet af en 6-måneders-periode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for 6-måneders-perioden har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af Schengenkonventionens artikel 12, jf. artikel 15, til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en

tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale.

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der
  - a) har dansk indfødsret,
  - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
  - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
  - d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år,
- 2) et ugift mindreårigt barn af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person
  - a) har dansk indfødsret,
  - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
  - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
  - d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med henblik på varigt ophold,
- 3) en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person
  - a) har dansk indfødsret,

- b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
- c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
- d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med henblik på varigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil, jf. stk. 16.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derimod, betinges af, hvordan økonomisk sikkerhed efter 1. pkt. skal stilles. Det i 1. pkt. angivne beløb er fastsat i 2002-niveau og reguleres fra og med 2003 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, i en periode på 1 år inden tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen og frem til meddelelsen af opholdstilladelsen ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 17.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 18.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, kun gives, såfremt ægtefælles eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefælles eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde afgø-

rende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter ønsker.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil, jf. stk. 16. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 18.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren og godtgør at være i stand hertil, jf. stk. 16. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, skal endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 18.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige grunde taler derfor. Har udlændingen på tidspunktet for ansøgningen lovligt ophold her i landet i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9 e, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1 eller 2, dog indgives, behandles og tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 13. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, jf. stk. 2 og stk. 11, 1. pkt., og har skullet godtgøre at være i stand hertil, jf. stk. 3 og stk. 11, 1. pkt., og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunalbestyrelsen pålægge garanten at yde betaling for hjælpen. Betalingen skal af kommunalbestyrelsen inddrives hos garanten efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse for offentlige udgifter til hjælp

efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, som ydes ansøgeren, efter at den pågældende er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Stk. 14. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunalbestyrelsen tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 13, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvordan tvangsinddrivelse efter 1. pkt. skal ske.

Stk. 15. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen til brug for behandlingen af en sag efter stk. 1 om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Stk. 16. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, er i stand hertil, jf. stk. 3, stk. 10, 1. pkt., og stk. 11, 1. pkt. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, er i stand hertil, jf. stk. 3, stk. 10, 1. pkt., og stk. 11, 1. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 17. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt den herboende person siden 1 år inden tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5.

Stk. 18. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om den herboende persons boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og

antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person råder over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 6, stk. 10, 2. pkt., og stk. 11, 2. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

§ 9 a. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn taler for at imødekomme ansøgningen, herunder hvis udlændingen kan få ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 e nægtes forlænget efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed og beskæftigelsesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn taler derfor.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2 kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig her i landet. Ansøgninger, der indgives senere end 7 dage efter, at der er truffet endelig afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 e, kan ikke behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse

til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Medmindre særlige grunde taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-9, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 13-18, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

- 1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
- 2) udlændingen har medvirket ved udsendesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder og
- 3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 9 d. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret.

§ 9 e. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding med opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

Stk. 2. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 1, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 6-9 e, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 6-9 e, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen, eller
- 5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a eller 25 b, kan gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 6 og 9-9 e, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrej- sen.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 e meddeles med henblik på varigt eller midlertidigt op-

hold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbe- grænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med henblik på varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Efter ansøgning meddeles der tidsbe- grænset opholdstilladelse til en udlænding, som har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 7 år, og som i hele denne periode har haft op- holdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e, jf. dog stk. 5-7, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, kan dog tidligst meddeles tids- ubegrænset opholdstilladelse ved det fyldte 18. år.

Stk. 4. Uanset at betingelserne i stk. 3, 1. pkt., ikke er opfyldt, kan der efter ansøgning medde- les tidsbegrænset opholdstilladelse, hvis væ- sentlige hensyn afgørende taler for at imøde- komme ansøgningen, jf. dog stk. 5-7.

Stk. 5. En udlænding kan ikke meddeles tids- ubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen er idømt ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, for overtrædelse af

- 1) lov om euforiserende stoffer, straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191,
- 2) udlændingelovens § 59, stk. 5, eller straffe- lovens § 125 a eller
- 3) bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 237, § 245 og § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, eller § 288.

Stk. 6. Medmindre særlige grunde taler derfor, kan en udlænding, der uden for de i stk. 5 nævnte tilfælde her i landet er idømt betinget eller ube- tinget frihedsstraf eller anden strafferetlig rets- følge, der indebærer eller giver mulighed for fri- hedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, ikke meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse for efter udløbet af de i § 11 a nævnte tidsrum.

Stk. 7. Medmindre særlige grunde taler derimod, er meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse betinget af, at udlændingen

- 1) har gennemført et tilbudt introduktionsprogram efter integrationsloven eller, hvis det ikke er tilfældet, har gennemført et andet tilbudt forløb, der kan sidestilles hermed, jf. stk. 8,
- 2) har bestået en af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration godkendt danskprøve, jf. stk. 8, og
- 3) ikke har forfalden gæld til det offentlige, jf. stk. 8.

Stk. 8. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for anvendelsen af stk. 3, 4 og 7 og for kommunalbestyrelsens udtalelse efter integrationslovens § 52.

§ 11 a. Betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Stk. 2. Ubetinget frihedsstraf er uden for de i § 11, stk. 5, nævnte tilfælde til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Ubetinget frihedsstraf i under 60 dage er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 5 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 2) Ubetinget frihedsstraf i 60 dage eller mere, men under 6 måneder, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 3) Ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 4) Ubetinget frihedsstraf i 1 år eller mere, men under 2 år, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 5) Ubetinget frihedsstraf i 2 år eller mere er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 15 år fra tidspunktet for løsladelse.

Stk. 3. Proveløslades udlændingen, regnes de i stk. 2, nr. 2-5, nævnte tidsrum fra dette tidspunkt.

Stk. 4. Anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse,

for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf, er uden for de i § 11, stk. 5, nævnte tilfælde til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Dom til ambulans behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 3 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 2) Dom til behandling i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 3) Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 8 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 4) Dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 15 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. stk. 5.

Stk. 5. Ved efterfølgende ændringer af en af de i stk. 4 nævnte retsfølger beregnes udstrækningen af tidsrummet ud fra den sidst idømte retsfølge.

Stk. 6. Er udlændingen flere gange idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for lovovertrædelser, der ville have medført straf af denne karakter, beregnes de i stk. 1, 2 og 4 nævnte tidsrum ud fra den sidst idømte retsfølge, medmindre tidsrummet herved bliver kortere end det tidsrum, der efter stk. 1, 2 eller 4 er gældende for udlændingen efter en tidligere idømt retsfølge.

§ 12. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser, herunder om adgangen til op-

holdstilladelse, om tilladelsernes varighed, og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves tillige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rute fart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

- 1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
- 2) Udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jf. §§ 2 og 6.
- 3) Udlændinge med tidsbegrænset opholdstilladelse.
- 4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9, 9 b, 9 d eller 9 e.
- 5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b.
- 6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.
- 7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Arbejdsministeren kan fastsætte regler om, at en udlænding, som har arbejdstilladelse eller er fritaget for krav herom, skal være medlem af en arbejdsløshedskasse, og om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette arbejdsformidlingen.

Stk. 2. Den, der beskæftiger en udlænding, skal på begæring meddele vedkommende myndighed de nødvendige oplysninger til konstatering af, om udlændingen arbejder lovligt her i landet.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 nævnte tilfælde.

Stk. 3. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en fami-

liemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller

- 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, når der er forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
- 3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. En opholdstilladelse bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de formodne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage

den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

- 1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.
- 2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejslegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.
- 3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.
- 4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at være i stand til at forsørge udlændingen, jf. § 9, stk. 3, stk. 10, 1. pkt., og stk. 11, 1. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 16, finder tilsvarende anvendelse.
- 5) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at være i stand til at forsørge udlændingen, fordi ganske særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 3, og disse ganske særlige grunde ikke længere foreligger og den herboende person ikke kan godtgøre at være i stand til at forsørge udlændingen. Bestemmelserne i § 9, stk. 16, finder tilsvarende anvendelse.
- 6) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 6, stk. 10, 2. pkt., og stk. 11, 2. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 18, finder tilsvarende anvendelse.
- 7) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 6, stk. 10, 2. pkt., og stk. 11, 2. pkt., og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde

over sin egen bolig af rimelig størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 18, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

- 1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
- 2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
- 3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4. Inddragelse efter 1. pkt. sker i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 2-7, finder ikke anvendelse på udlændinge, som har opholdstilladelse efter § 6.

Stk. 5. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 5) udlændingen efter § 59, stk. 5, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183,

stk. 1 og 2, § 183 a, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 237, § 245, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 288 eller § 290, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 3 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23,
- 2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel

mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 2. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold,
- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,

- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlaster i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding kan udvises efter § 22, nr. 4-6, og § 25, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

§ 27. De i §§ 11, stk. 3, 17, stk. 1, 3. pkt., 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 og § 9 e, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse. Fristen regnes fra det tidligste af de i 1. pkt. nævnte begyndelsestidspunkter.

Stk. 4. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1-3, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 5. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 6. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfæl-

delse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingestyrelsens og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration eller Udlændingestyrelsen.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.
- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen.

7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller De Europæiske Fællesskaber, skal afvises ved indreisen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indreisen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indreisen i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indreisen. Udlændingen, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indreisen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 7, og, såfremt det offentlige må bекoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter stk. 1, nr. 5. Har Danmark fremsat anmodning over for et andet land om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændingen efter reglerne i kapitel 5 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet land har besvaret anmodningen.

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 2, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, 4. pkt., ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, jf. stk. 2-5. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 4, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-5.

Stk. 7. En udlænding, der meddeles afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 8, kan uanset bestemmelserne i stk. 1-4 afvises i indtil 3 måneder fra indreisen.

Stk. 8. En udlænding, der ikke har fast bopæl

her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter EF-asyllkonventionen

§ 29 a. En udlænding kan afvises, overføres eller tilbageføres til et andet EF-land efter reglerne i EF-asyllkonventionen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til EF-asyllkonventionen.

Stk. 2. Ved EF-asyllkonventionen forstås i denne lov konvention om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udreisen. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse efter § 7, til politiet, når der er meddelt endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videre-sendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævn-

te grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommande måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 3 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
- 2) 5 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) 10 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-6, meddeles dog for mindst 5 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejse-

forbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 1 år.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9 e.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et andet nordisk land kan senere ophæves, såfremt ganske særlige grunde taler derfor.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7-8 eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejses frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse og beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1. og 3. pkt.

Stk. 2. Meddelelse om opholdstilladelse i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, pålægges udlændingen at udrejse straks. Det samme gælder ved fastsættelse af en ny udrejsefrist, hvis der er meddelt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, efter at Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. I andre tilfælde må fristen bortset fra påtrængende tilfælde ikke være kortere end 15 dage eller, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er

omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hidtil har haft opholdstilladelse her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, og som er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis ansøgningen indgives i tilknytning til forkyndelsen for udlændingen af udrejsefristen i forbindelse med et afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, der indgives på et senere tidspunkt end det i 1. pkt. nævnte, har ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Indbringes en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning.

Stk. 6. Indbringes en afgørelse truffet af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller udlændingens udrejsefrist er overskredet.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b eller efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, behandles ikke, hvis den myndighed, der har truffet afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulantly behandling med mulighed for friheds-

berøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 e, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovincen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovincen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, en afgørelse på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e, stk. 2, eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises, afvises, overføres eller tilbageføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejseselegitimation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om asyl ved eller efter indrejsen og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,

- 2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., eller
- 5) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt.

Stk. 3. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, med henblik på løbende at sikre at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.
- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingen eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning.

Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter §§ 25 a og 25 b, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Stk. 4. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved

- 1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urig-

tige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller

- 3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

Stk. 5. En udlænding, der ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 3, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden loslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 3. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 3. pkt.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en

frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebs længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre

politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp. Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af

retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændingens indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengenkonventionens artikel 6.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengenkonventionens artikel 3, stk. 1, 2. pkt., alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, og alene inden for disses åbningstid. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte

nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænseovergangssted.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan standse et køretøj inde i landet med henblik på at kontrollere, om køretøjet transporterer en eller flere udlændinge, der er indrejst ulovligt i landet.

Stk. 7. Politiet kan foretage stemping af en udlændings pas eller anden rejselegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvising. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om politiets stemping af pas og anden rejselegitimation.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejselegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2, jf. § 38, stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at udlændinge til stadig-

hed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler om udstedelse af særlig rejslegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Rejslegitimationen kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejslegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de i 1. og 2. pkt. nævnte oplysninger kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejslegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation, eller at udlændingens fingeraftryk, der er optaget i medfør

af § 40 a, stk. 1 og 2, kan videregives til hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 5. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingens sagsbehandling. Kravet tillægges udpantningsret.

Stk. 6. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 7. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 8. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilstilt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

§ 40 a. Der kan optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,
- 2) som søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og som kan afvises, udvises, overføres eller tilbageføres efter § 48 a, stk. 1, eller
- 3) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes doku-

menter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter efter den lovgivning, der gælder for førelsen af offentlige myndigheders registre, nærmere regler eller forskrifter for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter registreringen af fingeraftrykket i registret.

Stk. 6. Fingeraftryk, der registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive oplysninger fra registret vedrørende fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4

er registreret i edb-registret, til udenlandske udlændingemyndigheder.

§ 40 b. Der kan optages personfotografi af en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter § 7.

Stk. 2. Der kan optages personfotografi af en udlænding, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument.

Stk. 3. Personfotografi optaget i medfør af stk. 1 eller 2 kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter efter den lovgivning, der gælder for førelsen af offentlige myndigheders registre, nærmere regler eller forskrifter for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der er modtaget fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter registreringen af personfotografiet i registret.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Personfotografi, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-regi-

ster, kan uden udlændingens samtykke manuelt eller elektronisk videregives til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, kan udlændingemyndighederne kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

§ 41. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejses eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen til og med udgangen af den første hele må-

ned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

- 1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter § 6 eller §§ 9-9 e.
- 2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.
- 3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
- 4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin husstands udgifter til underhold. Udlændingestyrelsen kan endvidere pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens underhold, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af udgifterne til underhold, herunder fastsætte gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode. Udlændingestyrelsens pålæg til en udlænding om at betale udgifterne til underhold tillægges udpantningsret.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med Dansk Røde Kors eller med andre private organisationer eller selskaber, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Beredskabsstyrelsen eller andre statslige styrelser, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, eller en kommune kan endvidere efter aftale med Udlændingestyrelsen tilvejebringe og drive sådanne indkvarteringssteder. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket om-

fang Udlændingestyrelsens beføjelser efter denne bestemmelse kan overføres til andre myndigheder. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte regler om, at Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om udøvelsen af disse beføjelser.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, nævnt udlænding, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke skal have dækket sine udgifter til underhold bortset fra kost, logi og sundhedsmæssige ydelser, såfremt

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingesty-

relsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 1. pkt.,

- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 1,
- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse eller
- 7) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der indgiver ansøgning om asyl ved eller efter indrejsen og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., ikke skal have dækket sine udgifter til underhold bortset fra kost, logi og sundhedsmæssige ydelser.

§ 42 b. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De herved forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 c. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at der for andre udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan tilrettelægges tilbud om undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan

fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan endvidere bestemme, at undervisningen kan ske i et samarbejde med skoler og uddannelsesinstitutioner under Arbejdsministeriet, Kulturministeriet og Undervisningsministeriet eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan desuden bestemme, til hvilket omfang gennemførelsen vil være afhængig af, at de i 1. pkt. nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 1, 2. pkt., og stk. 2 fravige § 46.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke ved udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen eller den statslige styrelse, private organisation eller kommune, som Udlændingestyrelsen bemyndiger dertil, kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingestyrelsen kan bestemme, i hvilket omfang tilsidesættelse af et meddelt pålæg skal medføre flytning til et andet indkvarteringssted.

Stk. 3. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, må udføre andre end de i stk. 1 nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirke ved gennemførelsen af den i § 42 c nævnte undervisning.

Stk. 4. En udlænding, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, må deltage i ulønnet humanitært arbejde eller andet frivilligt arbejde.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 og 3 nævnte opgaver. Tilbud om det i stk. 4 nævnte arbejde kan tilrettelægges efter ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations nærmere bestemmelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan herunder fastsætte regler om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der medvirker til udførelsen af de i stk. 1 og 3 nævnte opgaver eller deltager i frivilligt arbejde som nævnt i stk. 4, skal have betaling herfor. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere bestemme, at den i 1. pkt. nævnte betaling træder i stedet for dækning af de pågældendes og deres husstands udgifter til underhold efter § 42 a. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan herunder bestemme, at Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af den i 1. pkt. nævnte betaling. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at de i medfør af stk. 5 og nærværende stykke fastsatte regler samt stk. 1 og 2 kun skal gælde for visse indkvarteringssteder.

Stk. 7. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med socialministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om forsikring mod følger af arbejdsskade. De herved forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 e. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med vedkommende kommune beslutte, at bestemmelserne i lov om planlægning om region-, kommune- og lokalplaner samt om tilladelse efter lovens § 35, stk. 1, ikke finder anvendelse på ejendomme, som Udlændingestyrelsen råder over, og som anvendes til

- 1) modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge,
- 3) faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af § 36 og
- 4) faciliteter til brug for administration i tilknytning til de i nr. 1-3 nævnte funktioner.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at eventuelle region-, kommune- eller lokalplaner suspenderes helt eller delvis, for så vidt angår de i stk. 1 nævnte ejendomme.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at bygningsreglemen-

tef af 1995 ikke finder anvendelse ved genanvendelse af eksisterende bygninger til de i stk. 1 angivne formål.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbig af statskassen.

Stk. 3. Førem og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist, overført eller tilbageført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Krav efter stk. 2-4 tillægges udpantningsret.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 43 a. Til udlændinge, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis vedkommende ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor vedkommende efter indrejsen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis den pågældende har fået afslag på eller fratruddet en ansøgning om opholdstilladelse her i landet.

Stk. 2. Der kan ikke ydes hjælp til

- 1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
- 2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
- 3) udlændinge, der er statsborgere i et land, som er tilsluttet Det Europæiske Fællesskab, og
- 4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 3. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

- 1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,
- 2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
- 3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af understyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
- 4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 4. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 én gang.

Stk. 5. Beløbet i stk. 3, nr. 3, reguleres én gang årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 44. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejdstilladelse.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge betales et beløb svarende til beløbet for udstedelse af danske pas, jf. paslovens § 4 a.

§ 44 a. Udlændingestyrelsen videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

- 1) at udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 6-9 e eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2, eller
- 2) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2. I de i stk. 1, nr. 1, nævnte tilfælde videregiver Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen de oplysninger vedrørende udlændingens opholdsgrundlag, som er nødvendige for kommunens administration efter integrationsloven og efter

anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger der videregives efter 1. pkt.

Stk. 3. Meddeles en udlænding opholdstilladelse efter § 9 eller efter § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan Udlændingestyrelsen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om, hvorvidt der ved afgørelsen af sagen er gjort undtagelse fra de i § 9, stk. 1, 3-8, 10 eller 11, nævnte betingelser for meddelelse af opholdstilladelse, til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvori udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen flytter fra udlandet.

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9 e, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller frafalder.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om Udlændingestyrelsens videregivelse af oplysninger efter stk. 1-4 herunder om, at videregivelsen af de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger kan ske i elektronisk form.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen kan samkøre de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger med oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR) med det formål at sikre kommunernes administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration.

Stk. 7. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere efter aftale med indenrigs- og sundhedsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved be-

stemmelse fastsat af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamterne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamterne, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer ministeren for flygtninge, indvandrere og integration på baggrund af en indstilling fra justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at de oplysninger, der har ført til vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygt-

ningenævnet og statsamtene, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser i henhold til denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af § 9, stk. 13 og 14, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a og § 51, stk. 2, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Udlændingestyrelsens afgørelser kan, bortset fra de i § 9 e, stk. 1, § 33, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. pkt., § 42 d, stk. 2, § 53 a og § 53 b nævnte afgørelser, påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de af stk. 1 og 2 omfattede sager.

§ 46 a. Afgørelser efter § 9 b og § 33, stk. 4, 2. pkt., træffes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, statsamtene, Udlændingestyrelsen, Flygtninge-nævnet og ministeren for flygtninge, indvandrere og integration med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

§ 46 c. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang afgørelser vedrørende meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser efter § 6 eller § 9, stk. 1, nr. 3, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at et statsamt uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til et statsamt. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endelig fastsætte nærmere regler om, at et statsamt til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager uden udlændingens samtykke kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til et andet statsamt.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familie-medlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem ministeren for flygtninge, indvandrere og integration og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede visum og opholdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med ministeren for flygtninge, indvandrere og integration bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum og opholdstilladelse.

§ 47 a. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og politiet kan udstede visum ved indrejsen i landet samt udstede tilbage-rejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 6 og 7, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen, vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser om

ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigs-politichefen. De i 1.-3. pkt. nævnte afgørelser kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, kan ikke indbringes for ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning, overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2, 3 eller 5, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25 eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om udladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om udladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EF-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. Hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, kan Udlændingestyrelsen uanset reglerne i §§ 48 a og 48 b beslutte, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 skal behandles her i landet, hvis udlændingen ønsker dette.

§ 48 d. Udlændingestyrelsens afgørelser efter §§ 48 a-c kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Klage har ikke opsættende virkning.

§ 48 e. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen den pågældende som asylansøger.

Stk. 2. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter § 48 a, stk. 1, foretager politiet en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute og indhente andre nødvendige oplysninger.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning. Udlændingestyrelsen træffer herunder bestemmelse om udfyldelse af ansøgningsskema og afhøring af udlændingen.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-3.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8,

og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævn-

te tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 51. Overføres strafforfølgningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølgningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-25 b nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med henblik på varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, eller
- 4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
  - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
  - b) er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlæn-

dingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det forment og udlændingen opfylder den i retsplejelovens § 330, stk. 1, nr. 2, nævnte betingelse, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og et af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsat antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 2 medlemmer, der beskikkes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. 1 af de i 1. pkt. nævnte medlemmer skal være medlem af Det Danske Advokatsamfund og beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 3. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 2 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 4. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en af næst-

formændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 5. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Stk. 6. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 7. Formanden og næstformændene skal være dommere. Medlemmerne beskikkes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration for en periode på højst 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted.

Stk. 8. Har et medlem forfald, kan der i særlige tilfælde udpeges eller beskikkes et andet medlem. Stk. 2 og 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af §§ 7 eller 8.
- 2) Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter §§ 7 eller 8.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter §§ 7-8 eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

- 1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
- 2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
- 5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
- 6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den

påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 2 eller 4-6.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 4-6, behandles på skriftligt grundlag.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 2, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

- 1) klagen må anses for grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 (statusændrings-sag),
- 3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
- 4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejssende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
- 5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 2, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter Flygtningenævnets forretningsorden efter forhandling med nævnet.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhentes anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 3, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 65, stk. 3, 2. pkt., gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af EF-asyllkonventionen og Schengenkonventionen m.v.

§ 58 b. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EF-lands myndigheder i medfør af EF-asyllkonventionens artikel 15, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 5. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må i det omfang, det følger af EF-asyllkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet EF-asyllkonventionen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må i det omfang, det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

§ 58 c. Registertilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter EF-asyllkonventionen.

§ 58 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Schengenkonventionen og EF-asyllkonventionen.

§ 58 e. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af EF-asyllkonventionen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med EF-landene om at tilslutte sig EF-asyllkonventionen eller et hertil svarende arrangement, eller som på

andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i EF-asyllkonventionen.

§ 58 f. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolicechefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis

- 1) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 22, § 23 eller § 24, nr. 1,
- 2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 24, nr. 2, og den pågældende er idomt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
- 4) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2, eller
- 5) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3.

§ 58 h. Udlændingestyrelsen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i Schengeninformationssystemet, sletter Rigspolicechefen den pågældende i Schengeninformationssystemet.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrol her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åbningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af

Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2, jf. § 38, stk. 2.

- 2) Indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.
- 3) Opholder sig her i landet eller arbejder uden fornøden tilladelse.
- 4) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige fortællelser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 3. Ved straffens udmåling efter stk. 2 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt eller ved grov uagtsomhed, og at der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre.

Stk. 4. Er der ved en overtrædelse af stk. 2 opnået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillægsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.

Stk. 5. Den, der forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år. På samme måde straffes den, der for vindings skyld bistår en udlænding med at indrejse i Danmark med henblik på herfra at indrejse i et andet land, hvor udlændingen vil blive afvist eller tilbagesendt. På samme måde straffes endvidere den, der for vindings skyld bistår en udlænding med at indrejse i et andet land, hvor udlændingen vil blive afvist eller tilbagesendt.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., eller § 42 a, stk. 8, 1. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 40, stk. 2 og 3, og § 42 a,

stk. 7, 2. pkt., og § 42 a, stk. 8, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 4 og 5, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 4, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59, stk. 1, nr. 2, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (overgangsbestemmelse, udeladt)

§ 65. (overgangsbestemmelse, udeladt)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

_____
 Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og finder anvendelse i alle sa-

ger, der endnu ikke er afgjort af Flygtningenævnet.³⁾

_____
 Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁴⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler.⁵⁾ § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden.⁶⁾

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren.⁷⁾

_____
 Lov nr. 387 af 6. juni 1991 indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af indenrigsministeren.⁸⁾

§ 3

Lovens regler finder anvendelse i alle sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

_____
 Lov nr. 385 af 20. maj 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 1992.

Stk. 2. (udeladt)

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 1 og 3-37, og §§ 2-4 har virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er rejst tiltale i 1. instans.⁹⁾

_____
 Lov nr. 482 af 24. juni 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.¹⁰⁾

Stk. 2. § 1, nr. 2-5, og § 2 finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens vedtagelse har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.¹¹⁾

Lov nr. 464 af 30. juni 1993 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 1993.
Stk. 2. Indenrigsministeriet fremsætter forslag for Folketinget til revision af loven inden udgangen af folketingsåret 1997-98.¹²⁾

Lov nr. 421 af 1. juni 1994 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1994.
Stk. 2. Lovens § 1, nr. 14, finder ikke anvendelse på sager, hvor der forinden ikrafttrædelsen er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet.¹³⁾

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. september 1995.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.¹⁴⁾

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 15, 16 og 18, og § 2, nr. 2 og 3. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, ved hvilke grænseovergangssteder § 1, nr. 15, og § 2, nr. 2, træder i kraft.¹⁵⁾¹⁶⁾¹⁷⁾

Stk. 4. § 1, nr. 17, 19 og 20, gælder ikke for sager, hvor der inden disse bestemmelsers ikrafttræden er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet.¹⁸⁾

Stk. 5. § 1, nr. 1 og 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden disses bestemmelsers ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.¹⁹⁾

§ 4

(Ophævet)²⁰⁾

Lov nr. 290 af 24. april 1996 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²¹⁾

Stk. 2. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.²²⁾

Stk. 3. § 1, nr. 9, finder alene anvendelse på personer, der indrejser i landet efter lovens ikrafttræden.²³⁾

Lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand indeholder følgende bestemmelser:

§ 17

Ombudsmanden kan af egen drift optage en sag til undersøgelse.

Stk. 2. Ombudsmanden kan gennemføre generelle undersøgelser af en myndigheds behandling af sager.

§ 31

Denne lov træder i kraft den 1. januar 1997.

§ 32

(Udeladt)²⁴⁾

Stk. 2. Klager over Flygtningenævnets afgørelser, der er indgivet til Folketingets Ombudsmand inden lovens ikrafttræden, behandles efter de hidtil gældende bestemmelser.

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.²⁵⁾ Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangssteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁶⁾

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

—————
 Lov nr. 473 af 1. juli 1998 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2.²⁷⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 11, og § 19, stk. 1, nr. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 13, og § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, og § 2, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 1999.²⁸⁾

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, stk. 2-8, § 27, stk. 1, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, 21 og 35, finder ikke anvendelse på udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. januar 1999. § 1, nr. 14, har virkning for opholdstilladelser, der meddeles fra og med den 1. januar 1999.²⁹⁾

Stk. 4. Udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, § 9, stk. 2, nr. 4, § 9, stk. 3, 4 og 7-10, § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., § 42 a, stk. 7, og § 52, stk. 1, nr. 1, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 2, 4-9, 13, 37 og 48, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. § 1, nr. 3 og 36, har virkning for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse fra og med lovens ikrafttræden.³⁰⁾

Stk. 5. Udlændingelovens § 10, stk. 1, § 19, stk. 6, §§ 22-26, § 27, stk. 1, § 32, stk. 1-4, § 33, stk. 1 og 8, § 35, nr. 1, § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50 a, § 51, stk. 2,

§ 52, stk. 1, nr. 3 og 4, og § 57, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 10, 15-20, 22, 25-27, 29-31, 41, 43, 46, 47, 49, 50 og 52, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder for udlændingelovens § 58 g, 1. pkt., som affattet ved § 1, nr. 32, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven. (Schenkonventionen m.v.), som ændret ved denne lovs § 2, nr. 6. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået for lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 50, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 45, og udlændingelovens § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Stk. 7. For ansøgninger om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 4, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 650 af 13. august 1997, fortsat anvendelse.

—————
 Lov nr. 424 af 31. maj 2000 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.³¹⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 7, stk. 4, 1. og 4. pkt., stk. 7, 1. og 3. pkt., og stk. 8-11, og § 19, stk. 1, nr. 5, 1. pkt., og nr. 6, 1. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1-10 og 15, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse.

—————
 Lov nr. 458 af 7. juni 2001 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2001. § 1, nr. 8, træder i kraft dagen efter bekendtgø-

relsen i Lovtidende.³²⁾ § 1, nr. 10-13, træder i kraft den 1. juli 2001.

Stk. 2. Udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, § 35, stk. 2, og § 36, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3 og 5, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Udlændingelovens § 36, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 134 af 20. marts 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

§ 1, nr. 1, 2, 5 og 6, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.³³⁾ § 1, nr. 3, 4, 7 og 8, træder i kraft den 2. december 2002, medmindre ministeren for flygtninge, indvandrere og integration træffer bestemmelse om en tidligere ikrafttræden.¹⁾

Lov nr. 362 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.³⁴⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, § 22, nr. 4 og 6, § 25, § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 26, stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1 og 4-8, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, den 17. juli 2002

BERTEL HAARDER

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2002, jf. dog stk. 2-5.

Stk. 2. Udlændingelovens § 7, §§ 9-9 e, § 19, stk. 1, nr. 1, § 19, stk. 1, nr. 5, og § 26, stk. 1, som affattet, indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 21, 24, 29 og 30, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens §§ 11 og 11 a som affattet henholdsvis indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 6, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 26, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29 og 30, finder alene anvendelse ved afgørelser efter udlændingelovens §§ 22-25 b, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. (Udeladt)

Lov nr. 367 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. § 1, nr. 1-5, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.³⁵⁾ Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.²⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2, pkt., og stk. 3, 3, pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 3 og 4, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler fortsat anvendelse.

/ Susanne S. Clausen

- ¹¹ De ændringer, der følger af § 1, nr. 3, 4, 7 og 8, i lov nr. 134 af 20. marts 2002, og som ifølge lovens § 2, 2. pkt., skal træde i kraft den 2. december 2002, medmindre ministeren for flytninge, indvandring og integration træffer bestemmelse om en tidligere ikrafttræden, er ikke indarbejdet i lovbekendtgørelsens tekst. § 1, nr. 3, 4, 7 og 8, i lov nr. 134 af 20. marts 2002 har følgende ordlyd, idet ministeren for flytninge, indvandrere og integration ikke har truffet bestemmelse om en tidligere ikrafttræden af ændringerne:

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, foretages følgende ændringer:

1. og 2. (udeladt)

3. 1 § 19 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet De Europæiske Fællesskaber, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-25 eller § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

4. Efter § 27 a indsættes som nyt kapitel:

»Kapitel 4 a

Fuldbordelse af endelige administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

- 1) har opholdstilladelse her i landet,
- 2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, eller
- 3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke det Schengenland eller det land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af udlændingen, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.«

5. og 6. (udeladt)

7. 1 § 33, stk. 1, 1. pkt., ændres »og beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b« til: », beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b«.

8. 1 § 33, stk. 2, indsættes efter 2. pkt. som nyt punktum:

»Ved afgørelser om udsendelse efter § 27 b kan udlændingen pålægges at udrejse straks.«

- ²⁾ Den ændring, der følger af § 1, nr. 6, i lov nr. 367 af 6. juni 2002, og hvis ikrafttrædelsestidspunkt ifølge lovens § 2, stk. 1, 2. pkt., fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, er ikke indarbejdet i lovbekendtgørelsens tekst, idet ministeren for flygtninge, indvandrere og integration ikke har truffet bestemmelse om ændringens ikrafttrædelse. § 1, nr. 6, i lov nr. 367 af 6. juni 2002 har følgende ordlyd:

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 193 af 5. april 2002, foretages følgende ændringer:

1.-5. (Udeladt)

6. § 59, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, der

- 1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i, rejse gennem eller opholde sig her i landet.
- 2) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse her i landet med henblik på herfra at indrejse ulovligt i et andet land.
- 3) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse ulovligt i eller rejse ulovligt gennem et andet land eller
- 4) for vindings skyld bistår en udlænding med at opholde sig ulovligt i et andet land.«

- ³⁾ Lov nr. 574 af 19. december 1985 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. december 1985 og vedrørte ændrede affattelser af § 46, stk. 2, og § 53, indsættelse af § 53 a og § 53 b samt en ændret affattelse af § 56.

- ⁴⁾ Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. oktober 1986.

- ⁵⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte ændrede affattelser af § 7, § 31, stk. 2, § 48, stk. 2, og § 53 a, stk. 1.

- ⁶⁾ § 1, nr. 7, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte en ændret affattelse af § 43, stk. 2, 1. pkt.

- ⁷⁾ § 1, nr. 11, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986, vedrørte indsættelse af § 59 a og trådte i kraft den 1. januar 1989, jf. bekendtgørelse nr. 788 af 14. december 1988.

- ⁸⁾ Lov nr. 387 af 6. juni 1991 (EF- asylkonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, § 1, nr. 1, i lov nr. 290 af 24. april 1996 og § 2 i lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev ved bekendtgørelse nr. 610 af 1. juli 1997 sat i kraft den 1. september 1997. Loven vedrørte ændrede affattelser af § 7, stk. 2, 4 og 5, og § 28, stk. 2, indsættelse af § 29 a, ændrede affattelser af § 30, stk. 1, § 34, § 36, stk. 1, § 37, stk. 5, og § 40 a, stk. 1, nr. 2, ophævelse af § 48, stk. 2-4, samt indsættelse af §§ 48 a-e og §§ 58 b-e.

- ⁹⁾ § 4 i lov nr. 385 af 20. maj 1992 vedrørte en ændret affattelse af § 62.

- ¹⁰⁾ Lov nr. 482 af 24. juni 1992 blev bekendtgjort i Lovtidende den 26. juni 1992.

- ¹¹⁾ § 1, nr. 2-5, i lov nr. 482 af 24. juni 1992 vedrørte en ændret affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2 og 5, og stk. 3, indsættelse af § 9, stk. 4 og 5, og ændrede affattelser af § 18, stk. 2, og § 19, stk. 2. Efter ændringslovens bemærkninger finder de i ændringslovens § 4, stk. 2, nævnte bestemmelser ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.

- ¹²⁾ Lov nr. 464 af 30. juni 1993 vedrørte hjælp til frivillig repatriering, herunder indsættelse af § 17 a.

- ¹³⁾ § 1, nr. 14, i lov nr. 421 af 1. juni 1994 vedrørte en ændret affattelse af § 53.

- ¹⁴⁾ Lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev bekendtgjort i Lovtidende den 15. juni 1995.

- ¹⁵⁾ § 1, nr. 15, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 48, stk. 2, 7. pkt. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der fra og med denne dato indgiver ansøgning om asyl i Københavns lufthavn i Kastrup, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995.

- ¹⁶⁾ § 1, nr. 16, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 48, stk. 3 og 4. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995.

- ¹⁷⁾ § 1, nr. 18, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 54, stk. 2. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl fra og med denne dato, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 2, nr. 2 og 3, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 8.

- ¹⁸⁾ § 1, nr. 17, 19 og 20, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte ændrede affattelser af § 53, stk. 2-5, og § 56.

- ¹⁹⁾ § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 19, stk. 1, nr. 1, og indsættelse af § 27, stk. 2.

- ²⁰⁾ § 4 i lov nr. 382 af 14. juni 1995 indeholdt en revisionsbestemmelse, som er ophævet ved § 4 i lov nr. 140 af 17. marts 1999.

- ²¹⁾ Lov nr. 290 af 24. april 1996 blev bekendtgjort i Lovtidende den 25. april 1996.

- ²²⁾ § 1, nr. 3, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 27, stk. 2.

- ²³⁾ § 1, nr. 9, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 42 a, stk. 1, 3. pkt. og indsættelse af § 42 a, stk. 1, 3. pkt.

- ²⁴⁾ § 32, stk. 1, i lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand vedrørte ophævelse af § 33, stk. 5, 1. pkt., og indsættelse af § 58 a.

- ²⁵⁾ De ændringer, der følger af lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev bortset fra de ændringer, der ifølge § 3, stk. 2, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 trådte i kraft den 12. juni 1997, jf. note 26, ved bekendtgørelse nr. 170 af 13. marts 2001 sat i kraft den 25. marts 2001.
- ²⁶⁾ § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte ændrede affattelser af § 28, stk. 3, § 37, stk. 5, og § 48, § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 8. Lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 1997.
- ²⁷⁾ Lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juli 1998.
- ²⁸⁾ § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 11, stk. 2, og § 19, stk. 2, indsættelse af § 11, stk. 2-8, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., samt en ændret affattelse af § 27, stk. 1, § 2, nr. 2, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte en ændret affattelse af § 1, nr. 11, i lov nr. 410 af 10. juni 1997, jf. note 25.
- ²⁹⁾ § 1, nr. 14, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 19, stk. 2.
- ³⁰⁾ § 1, nr. 3 og 36, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 9, stk. 1, nr. 5, og § 42 a, stk. 6, nr. 1.
- ³¹⁾ Lov nr. 424 af 31. maj 2000 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juni 2000.
- ³²⁾ Lov nr. 458 af 7. juni 2001 blev bekendtgjort i Lovtidende den 8. juni 2001.
- ³³⁾ Lov nr. 134 af 20. marts 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. marts 2002.
- ³⁴⁾ Lov nr. 362 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- ³⁵⁾ Lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.

Bilag 4

Indenrigsministeriets lovbekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 8, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 562 af 30. juni 1995, fastsættes efter forhandling med Flygtningenævnet:

Kapitel 1

Flygtningenævnet

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et af indenrigsministeren fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. i øvrigt udlændingelovens § 53, stk. 2 og 7. Formanden og næstformændene drøfter løbende spørgsmål af betydning for nævnsarbejdet.

Stk. 2. De almindelige retningslinier for Flygtningenævnets arbejde drøftes i nævnets koordinationsudvalg, jf. kapitel 2.

Stk. 3. Flygtningenævnet bistås af et sekretariat, jf. kapitel 3.

§ 2. Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 4 medlemmer, hvoraf 1 medlem udpeges af indenrigsministeren, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet og 1 medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren, jf. udlændingelovens § 53, stk. 2. Behandlingen er mundtlig, jf. dog lovens § 53, stk. 4-5, og § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal behandles på mundtligt eller skriftligt nævnsmøde, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 14.

§ 3. Nævnet behandler klager over afgørelser, der er truffet af Direktoratet for Udlændingene, i det omfang, det er bestemt i lovens § 53 a. Desuden behandler nævnet klager over direk-

toratets afgørelser om udsendelse af en udlænding, der påberåber sig, at udsendelsen er i strid med lovens § 31, såfremt udlændingen er indrejst i Danmark og har ansøgt om opholdstilladelse inden den 19. oktober 1986. Endelig afgiver nævnet udtalelser i medfør af lovens § 57, stk. 1.

§ 4. Nævnets formand tilrettelægger med sekretariatets bistand nævnets arbejde og fastlægger mødedagene.

Stk. 2. Formanden kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted, når formanden er forhindret.

§ 5. Formanden kan afvise en klage fra en person, som ikke er part i sagen.

Stk. 2. Formanden kan endvidere afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

Stk. 3. Formandens afgørelser efter stk. 1 og 2 fremlægges i koordinationsudvalget.

Kapitel 2

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 6. Nævnets koordinationsudvalg sammensættes som nævnt i udlændingelovens § 53, stk. 2, og består så vidt muligt af faste medlemmer.

§ 7. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål:

1) om mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævnets afgørelse af

- bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlings-skridt som følge heraf,
- 2) om besvarelse af høringer om ny lovgivning samt af henvendelser til nævnet fra Folketingets Ombudsmand med relation til beslutninger, truffet af koordinationsudvalget,
  - 3) om fastlæggelse af retningslinier for advokatbeskikkelse,
  - 4) om behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
  - 5) om behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
  - 6) om opfølgning på Direktoratet for Udlændinges indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b.

§ 8. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum. Møder afholdes på formandens initiativ eller efter begæring af et andet medlem af koordinationsudvalget.

Kapitel 3

Flytningenævnets sekretariat

§ 9. Indenrigsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for nævnet.

§ 10. Sekretariatet udarbejder med passende mellemrum informationsbreve til nævnets medlemmer, organisationer, advokater og myndigheder, som arbejder med asylsager, med henblik på orientering om sager og problemstillinger, der er af aktuell betydning for arbejdet i Flytningenævnet.

§ 11. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplering af nævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 12. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Kapitel 4

Sagens forberedelse

§ 13. Når en afgørelse er indbragt for nævnet, påser sekretariatet, at Direktoratet for Udlændinge har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 14. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til nævnets formand, om sagerne skal behandles på mundtligt eller skriftligt nævnsmøde eller skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

§ 15. Sekretariatet sørger for advokatbeskikkelse i de sager, hvor det af nævnet er fundet fornødent, og berammer sagerne til nævnsmøde.

Stk. 2. Sekretariatet giver asylansøgeren mulighed for inden for 10 dage efter modtagelsen af Direktoratet for Udlændinges afgørelse, at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse.

Stk. 3. Nævnet kan nægte at beskikke den advokat, asylansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Ønsker asylansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 16. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for nævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive asylansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens behandling på et mundtligt nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg, jf. § 33.

§ 17. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes

beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle. Sekretariatet berammer sager fra samme landegruppe til samme mundtlige nævnsmøde, medmindre det strider mod sagernes fremme.

Kapitel 5 Sagens afgørelse

§ 18. Nævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 19. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Direktoratet for Udlændinge lejlighed til at give møde i sagen. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet forudsættes bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om afhandling af udlændingen og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat eller Direktoratet for Udlændinges repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 20. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 21. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har asylansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden asylansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at asylansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet, mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at asylansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at asylansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der

dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrede asylansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden asylansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 22. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt asylansøgeren er behørigt indkaldt eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Har asylansøgeren ikke modtaget indkaldelsen, og er asylansøgeren ikke på anden måde blevet bekendt hermed, indkaldes asylansøgeren på ny, såfremt dette er muligt. I modsat fald udsættes sagen.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at asylansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til asylansøgerens kundskab, genoptages sagen.

§ 23. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Direktoratet for Udlændinge.

§ 24. Under nævnets behandling af en sag kan formanden eller det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Direktoratet for Udlændinges behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse, kan formanden eller det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under direktoratets eller nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 25. Nævnets, herunder koordinationsudvalgets, afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, der er gunstigst for den pågældende asylansøger, være gældende.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 26. Umiddelbart efter voterings afslutning gøres notat til sagen om resultatet af votingen. Et medlem kan kræve notatet tilføjet en kort begrundelse for sit standpunkt.

§ 27. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voterings afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Direktoratet for Udlændinge, således at direktoratet kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Direktoratet for Udlændingens afgørelse, som er truffet på et mundtligt møde, udfærdiges skriftligt efter voterings afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til asylansøgeren, til dennes advokat og til Direktoratet for Udlændingens repræsentant. Hvis asylansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen i skriftlig form til politiet, med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke asylansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen i skriftlig form direkte til asylansøgeren.

Stk. 3. En afgørelse om stadfæstelse af Direktoratet for Udlændingens afgørelse udfærdiges i tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voterings afslutning, samt hvor sagen er behandlet skriftligt, snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes i skriftlig form til politiet, med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til asylansøgeren, til Direktoratet for Udlændinge, og, såfremt asylansøgeren har været bistået af en advokat, tillige til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes i skriftlig form til asylansøgeren eller, såfremt denne har været bistået af en advokat, til advokaten samt til Direktoratet for Udlændinge.

§ 28. Udsættes behandlingen af en sag, eller skal det enkelte nævn træffe afgørelse i et gen-

optagelsesspørgsmål, træffer nævnet i almindelighed afgørelse ved skriftlig voting uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig voting, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 7 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen og efter forelæggelse for nævnets formand ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til Indenrigsministeriet.

§ 29. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesbegæringen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. I andre tilfælde, herunder i tilfælde hvor en sag genoptages, tager det nævn, der har afgjort sagen, stilling ved skriftlig voting, jf. § 28. Formanden for det enkelte nævn kan bestemme, at nævnet tager stilling under et møde ved mundtlig voting.

§ 30. Anmoder Folketingets Ombudsmand om en udtalelse i en konkret sag, udarbejder det enkelte nævns formand udkast til udtalelse på det pågældende nævns vegne. Udtalelsen underskrives af formanden for Flygtningenævnet.

Stk. 2. Er der ikke ved indbringelsen for ombudsmanden anført nye oplysninger, eller er indbringelsen i øvrigt grundløs, afgiver formanden for Flygtningenævnet udtalelse på det enkelte nævns vegne.

§ 31. Har et medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af sagen, forfald, kan Indenrigsministeriet i særlige tilfælde udpege eller beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8.

Stk. 2. Sekretariatet afgiver efter forelæggelse for nævnets formand indstilling til Indenrigsministeriet om udpegning eller beskikkelse af et andet medlem. Der tages navnlig hensyn til, om retssikkerhedsmæssige hensyn er til hinder herfor. Sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personli-

ge fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde.

Kapitel 6

Forskellige bestemmelser

§ 32. Formandskabet afgiver beretning om nævnets virksomhed til indenrigsministeren. Beretningen offentliggøres.

§ 33. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, fastsætter salær og godtgørelse for udlæg til den beskikkede advokat i sager, der har været behandlet af nævnet.

§ 34. Bekendtgørelsen træder i kraft den 15. september 1995.

Stk. 2. Samtidig ophæves Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 486 af 29. juni 1987 om forretningsorden for Flygtningenævnet.

Stk. 3. § 24 finder anvendelse i sager, hvor asylansøgeren har indgivet ansøgning om asyl efter den 31. august 1995, jf. § 3 i Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995 om ikrafttræden af visse bestemmelser i lov nr. 382 af 14. juni 1995 om ændring af udlændingeloven.

Indenrigsministeriet, den 31. august 1995

BIRTE WEISS

/ Claes Nilas

Flygtningenævnet behandler klager over de afgørelser vedrørende asyl, der i første instans er truffet af Udlændingestyrelsen. Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet fra den 1. juli 2002 af to medlemmer, hvor det ene medlem er udpeget af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, mens det andet medlem er udpeget efter indstilling fra Advokatrådet.

Beretningen indeholder en gennemgang af Flygtningenævnets virksomhed i 2002, herunder bl.a. en lang række resuméer af nævnets afgørelser i 2002. I 2002 er udlændingeloven ændret på en lang række punkter, og de ændringer, der har betydning for Flygtningenævnets virksomhed, gennemgås i kapitel 4, hvori der også generelt gøres rede for grundlaget for og behandlingen af asylsager. Kapitel 10 indeholder statistiske oplysninger.

ISBN 87-989505-0-9

9 788798 950509